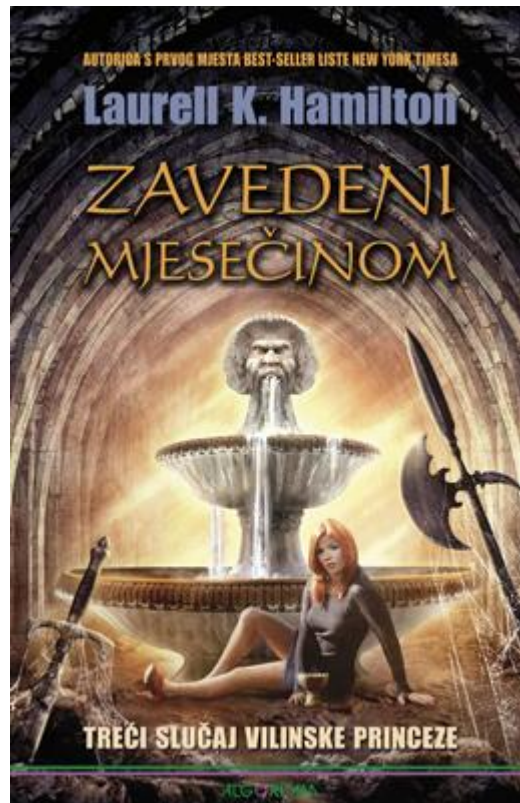

Laurell K. Hamilton

Zavedeni mjesecom

Meredith Gentry 3.

Seduced by Moonlight

Nedugo nakon zbivanja u *Cjelovu sumraka*, smrtna vilinska princeza Merry Gentry, koja se krije u Los Angelesu, dobiva naredbu od svoje tete Andais, besmrtna i neuračunljive Kraljice zraka i tame, da se krene nadmetati sa svojim bratićem, princom Celom: tko prvi uspije dobiti dijete, osvojiti će prijestolje Tamnog dvora. No Merry ne uspijeva zanijeti – a to joj nije jedini problem. Nepoznati atentatori rade joj o glavi, magijske joj moći postaju sve veće i sve nesputanije, a sad joj je još i teta naredila da se vrati u vilinski svijet...

Čitatelji koji su upoznali *Laurell K. Hamilton* kroz prethodne dvije knjige o Merry Gentry, *Poljubac sjena* i *Cjelov sumraka*, znat će da ovom serijalu danas nema ravna na knjižarskim policama. Oni koji tek trebaju upoznati Laurell K. Hamilton mogli bi se iznenaditi koliko je seksa i nasilja u ovome nastavku. Od samoga početka knjige Merryyna nastojanja da zatrudni odvođe je u krevet s mnogim ljubavnicima – s posljedicama važnim za razvoj sve složenije radnje – dok Andaisina sadistička ubojstva i mučenja pripadaju drevnom, arhaičnom poimanju vilinskog svijeta kao pogibeljnog predjela. Iznad svega, međutim, stoji vrhunska pripovjedačka vještina kojom se Laurell K. Hamilton dokazuje kao jedna od najoriginalnijih autorica današnje fantastike

Poglavlje 1

Mnogi ljudi ljenčare pokraj bazena u Los Angelesu, ali malo ih je uistinu besmrtnih, bez obzira koliko se pretvarali pomoću plastične kirurgije i vježbanja. Doyle je bio uistinu besmrtan, i takav je već više od tisuću godina. Tisuću godina ratova, ubojstava i političkih intriga, a spao je na melem za oko u tanga kupaćima pokraj bazena bogatih i slavnih. Ležao je uz rub bazena, gotovo posve gol. Svjetlost sunca se presijavala na vrlo plavoj vodi bazena. Svjetlost se lomila opijeno plešući po njegovu tijelu kao da ju je uskovitlala kakva nevidljiva ruka, pretvarajući je u desetak majušnih svjetala što su iz Doyleova tamnog tijela izvlačili boje za koje nikad nisam mislila da ih njegova koža može imati.

On nije bio crn onako kako ljudsko biće može biti crno, nego više onako kako je crn pas. Promatrajući igru svjetlosti na njegovoj koži, shvatila sam da sam bila u krivu. Njegova koža je sjajila plavom svjetlošću, poput ponoćnog plavetnila duž dugačke mišićave linije njegova lista, a bljesak tamnoplave, poput dodira dubokog neba, obilježio mu je leđa i rame. Ljubičasta, koje bi se posramio i najtamniji ametist, milovala mu je bedro. Kako sam ikada mogla misliti da mu je koža jednobojna? On je bio čudo boja i svjetlosti, prevučenih preko tijela koje se mreškalo i micalo mišićima istesanim u ratovima što su bili vođeni stoljećima prije nego što sam se ja rodila.

Pletenica njegove crne kose padala je preko ruba ležaljke, i vijugala pokraj njega na betonu poput kakve strpljive zmije. Njegova kosa

je bila jedino što je izgledalo crno na crnom. Na njoj nije bilo igre boja, već samo odsjaja nalik na odsjaj crnog dragulja. Činilo se da bi trebalo biti obrnuto, da bi njegova kosa trebala imati odsjaje, a njegovo tijelo biti jednobojno, ali nije bilo tako.

Ležao je na trbuhu, glave okrenute od mene. Pravio se da spava, ali znala sam da je budan. Čekao je. Čekao je da nas preleti helikopter. Helikopter u kojem će biti novinari, ljudi s fotoaparatom. Sklopili smo ugovor s vragom. Budu li se novinari držali dovoljno daleko od nas da nam pruže nešto privatnosti, mi ćemo se pobrinuti da u unaprijed dogovorena vremena dobiju nešto vrijedno objavljivanja što mogu fotografirati. Ja sam princeza Meredith NicEesus, prijestolonasljednica Tamnog dvora¹, a činjenica što sam se pojavila u Los Angelesu u Kaliforniji, nakon trogodišnje odsutnosti, bila je velika vijest. Ljudi su mislili da sam mrtva. Sad sam živa i zdrava, i živim usred jednog od najvećih medijskih carstava na planetu. A onda sam učinila nešto što je bilo još bolji mamac za tabloide.

Tražim muža. Jedina vilinska princeza ikad rođena na američkom tlu treba se udati. Budući da sam vila, štoviše, jedna od sidha², pripadnica najviše kraljevske obitelji, ne smijem se udati dok ne zatrudnim. Vile se ne množe mnogo, a kraljevski sidhe još i manje. Moja teta, Kraljica zraka i tame, ne bi odobrila ništa manje od plodnog para. Budući da se čini da izumiremo, to joj po svoj prilici nisam mogla zamjeriti. Ali tabloidi su nekako načuli da ja ne samo

¹ Jedna od raznih klasifikacija vilinskih bića u škotskoj mitologiji i folkloru je podjela na Svijetli i Tamni dvor (Seelie and Unseelie courts), na kojima žive dobre, odnosno zle vile. Svijetli (blagoslovljeni ili sveti) dvor je skloniji ljudskim bićima, te njegovi pripadnici pružaju ljudima pomoć, katkad je zatraže, upozore ljude kad ih ovi nehotice uvrijede i uzvraćaju im ljubaznosti; ipak, katkad znaju biti i podli. Tamni (bezbožni, nesveti, prokleti) dvor čine zle vile sklone nedjelima, koje nije potrebno uvrijediti da bi napale: za ovu vrstu vila se smatralo da su u bliskom srodstvu s vješticama.

² Sidhe su vrsta nadnaravnih bića iz irske i škotske pretkršćanske mitologije. Često kontaktiraju s ljudima, a premda su im izgledom slični, razlikuju se od njih po izuzetnoj ljepoti i nadnaravnim sposobnostima. Oni su narod božice Dane (Tuatha De Danaan), žive pod zemljom, u zemljanim brežuljcima, te ih često smatraju prirodnim duhovima koji upravljaju vegetacijskim ciklusima. Zovu ih raznim imenima, npr: gospodom i damama (Lords and Ladies), dobrim ljudima (the Good People) i vlastelom (the Gentry).

što hodam sa svojim tjelesnim čuvarima, nego se i jebem s njima. Onaj tko mi napravi dijete, dobiva vjenčanje. Postaje moj kralj.

Tabloidi su saznali čak i to da je kraljica od toga napravila natjecanje između mene i svog sina, mog bratića, princa Cela. Onaj tko prvi dobije bebu, osvaja prijestolje. Mediji su se obušili na nas kao ljudožderske orgije. Ružno, zbilja ružno.

Tabloidi ipak nisu znali da je Celmene više puta pokušao ubiti. Nisu znali ni to da ga je kraljica zbog toga dala zatvoriti na šest mjeseci. Zatvoriti i mučiti šest mjeseci. Besmrtnost i sposobnost zacjeljivanja gotovo svega imaju i neke loše strane. Mučenje može potrajati jako, jako dugo.

Kad Cel izađe, bit će mu dopušteno nastaviti s natjecanjem, osim ukoliko ja prije toga ne zatrudnim. Do sad nisam imala sreće, a nije da se nisam trudila.

Doyle je bio jedan od pet tjelesnih čuvara, kraljičinih tjelesnih čuvara, koji su volontirali, ili bili izabrani, da postanu moji ljubavnici. Kraljica Andais je uvela pravilo da njezini tjelesni čuvari svoje sjeme daju ili njoj, ili nikome. Doyle je stoljećima živio u celibatu. Ponavljam, besmrtnost, ako krene po zlu, može imati loših strana.

Izabrali smo jedan od najupornijih tabloida i nagodili se s njima. Doyle je smatrao da je to nagrađivanje lošeg ponašanja; kraljica je htjela da medijima pokažemo pozitivne prizore. Tamni dvor sidha ima reputaciju da ga nastavaju negativci. Moguće, ali ja sam provela podosta vremena na Svijetlom dvoru, blještavom i sjajnom dvoru za koji mediji misle da je tako savršen, tako radostan. Njihov kralj Taranis, Kralj svjetlosti i iluzije, moj je ujak. Alija ne stojim u redu za to prijestolje. Moj otac je, kako neukusno, bio punokrvni Tamni sidhe, a to je zločin koji blještavi soj ne prašta. Nema tog zatvora, nema tog mučenja, koji bi me očistili od tog grijeha.

Mogu ljudi pričati da je Svijetli dvor lijepo mjesto, no ja sam naučila da je moja krv jednako crvena na bijelom mramoru kao i na crnom. Lijepi mi je narod jako dobro objasnio, još malenoj, da nikad neću postati jedna od njih. Preniska sam, izgledam previše ljudski, i još gore, izgledam previše Tamno.

Moja je koža bijela baš kao što je Doyleova crna. Imam kožu boje mjesečine, što je odlika ljepote na oba dvora, ali sam visoka jedva sto pedeset tri centimetra. Nijedan sidhe nije tako nizak. Imam obline i malo sam previše raskošna za sidha – to je ta zeznuta ljudska krv, valjda. Moje su oči trobojne, dvije nijanse zelene i krug od zlata.

Te oči bi bile dobrodošle na Svijetlom dvoru, ali kosa ne. Ona je krvavo kestenjasta, sidhe grimizna, ako bojite kosu u dobrom salonu. Nije kestenjasta i nije ljudski crvena. Kao kad biste poludrago kamenje, crvene granate upreli u kosu. Ima ona još jedan naziv među blistavom čeljadi – tamnodvorska crvena. Svijetli imaju crvenu kosu, ali ona je bliža ljudskoj crvenoj, narančastoj, zlatnoj, pravoj kestenjastoj ili pravoj crvenoj, a nije ni izbliza toliko tamna kao moja.

Moja se majka potrudila da shvatim da sam manje. Manje lijepa, manje dobrodošla, jednostavno manje. Ona i ja ne razgovaramo mnogo. Moj otac je umro kad sam bila mlađa, i rijetko prođe dan a da mi ne nedostaje. On me naučio da sam dovoljno, dovoljno lijepa, dovoljno visoka, dovoljno jaka, jednostavno dovoljno.

Doyle je podigao glavu, pokazavši naočale za sunce koje su mu skrivale crne oči. Svjetlost se odbila od srebrnih naušnica što su krasile skoro svaki centimetar njegovih ušiju, od resica do šiljatih vrhova. Njegove su uši bile jedino što je odavalo da Doyle nije čisti Tamni sidhe. Protivno popularnoj literaturi, kao i svakoj tobožnjoj vili s implantatima u ušima, pravi sidhe nemaju šiljate uši. Doyle je mogao sakriti uši i proći kao čisti sidhe, ali je skoro uvijek kosu vezao odostraga, tako da mu se ta jedina nesavršenost vidjela. Mislim da su naušnice bile tu zato da vam to ne promakne.

– Čujem helikopter. Gdje je Rhys?

Ja još ništa nisam čula, ali sam naučila ne sumnjati u Doylea; ako kaže da je nešto čuo, onda je čuo. Njegov sluh je bolji od ljudskog i bolji nego u većine ostalih gardista. Vjerojatno je to imalo neke veze s njegovim miješanim porijeklom.

Sjela sam i okrenula se prema staklenom zidu koji je vodio u kuću. Rhys se pojavio na klinim staklenim vratima prije nego što sam ga dospjela pozvati. Njegova koža je blijeda poput moje, ali tu je naša sličnost prestajala. Njegova do struka dugačka kosa bila je masa čvrstih bijelih uvojaka što su obavijali lice koje je bilo dječjački lijepo i zauvijek će takvo ostati. Njegovo jedino oko je bilo trobojno, plavo, pa boje različka, te zimskog neba. Njegova drugog oka nije bilo, izgubio ga je još poodavno. Katkad bi nosio pokrivalo za oko da prekrije ožiljke, no nakon što je shvatio da meni ne smetaju, rijetko se trudio. Ožiljci su mu se protezali preko cijelog lica, no prestajali su tik kraj njegovih napućenih usnica, stvorenih za ljubljenje.

Što se tiče samog oblika usta, njegova su bila najdražesnija. Bio je malo niži od sto sedamdeset centimetara, najniži punokrvni sidhe kojeg sam ikad upoznala. Ali svaki njegov centimetar je bio mišićav. Kao daje nastojao nadoknaditi nedostatak visine boljom formom od ostalih gardista. Svi su oni bili mišićavi, ali on je bio jedan od malo njih koji su zaista ozbiljno shvaćali dizanje utega. Također je bio jedini s trbušnim mišićima nalik na dasku za ribanje. Držao je ručnike po koje je bio otišao ispred tih trbušnjaka, i ispod njih, pa sve dok nije ispustio ručnike pokraj moje ležaljke nisam shvatila da je kupaće ostavio unutra.

– Rhys! Što radiš?

Nacerio mi se. – Tako male kupaće su kao laž. Za ljude je to način da budu goli, a da ne budu goli. Ja bih radije jednostavno bio gol.

– Neće moći objaviti slike ako je jedan od nas gol, reče Doyle.

– Objavit će mi guzicu, a ne prednju stranu.

Pogledala sam ga, odjednom sumnjičava. – A zašto te, molim te, neće moći vidjeti sprije-da?

Nasmijao se zabacivši glavu, široko otvorenih usta, zvukom toliko radosnim daje uljepšao dan. – Skrivat ću se uz tvoje prekrasno tijelo.

– Ne, reče Doyle.

– A hoćeš li ti učiniti nešto vrijedno slikanja? – upita Rhys s rukama na bokovima. Njemu je bilo posve ugodno golome. Govor tijela mu se nikad nije mijenjao, bez obzira što nosio, ili što nije. Dva dana raspravljanja su bila potrebna da se Doylea ugura u tange koje je sad imao na sebi. On nikad nije sudjelovao u ležernoj golotinji na dvoru.

Doyle je ustao, a prednja strana njegovih kupaćih bila je toliko sitna, i toliko slična boji njegove kose, da sam shvatila smisao onoga što je Rhys rekao. Kad ne biste znali kako veličanstveno Doyle izgleda gol, na letimičan pogled, mogli biste pomisliti daje to to. Odostraga je izgledao skoro jednako gol kao i Rhys.

– Obukao sam ovo, a izložen sam pogledu javnosti.

– Sladak si, reče Rhys, – ali ako hoćemo da se tabloidi prestanu truditi nešto slikati kroz prozore spavaće sobe, moramo s njima igrati fer. Moramo im prirediti predstavu. – Raširio je ruke dok je govorio ovo zadnje, okrenuvši mi leđa, tako da sam dobila nesmetan pogled na njegovo tijelo odostraga. Pogled je bio bolji bez kupaćih gaća koje bi presjekle njegove čiste mišićave linije. Još uvijek je imao čudesnu guzu, za razliku od nekih bodybuildera koji zbog nedostatka masti na svojim tijelima nemaju više ništa mekano. Treba vam malo mekoće da ublaži linije mišića, ili sve jednostavno izgleda krivo.

Sad sam i ja začula helikopter. – Nestaje nam vremena, gospodo. Ne želim se vraćati na to da nam fotografi kampiraju među drvećem pred zidom.

Rhys se okrenuo prema meni. – Ako ne priredimo prvom tabloidu dobru predstavu, reći će ostalima da smo lagali, pa će opet početi plaziti po nama. – Uzdahnuo je, ne baš zadovoljno. – Radije bih pokazao guzicu cijeloj zemlji, nego da još jedan fotograf slomi ruku kad padne s krova.

– Slažem se, rekla sam.

Doyle je duboko udahnuo kroz nos i polako izdahnuo kroz usta. – Slažem se. – Koliko mu se to sviđalo, vidjelo se po linijama njegova tijela, po tome kako je stajao. Ne bude li uspio glumiti bolje od ovoga, Doylea ćemo morati isključiti iz budućih photosessiona.

Rhys se približio podnožju moje ležaljke i spustio se na sve četiri, stavivši dlanove na oslonce za ruke na ležaljci. Smijuljio mi se i znala sam da će on pronaći način kako da uživa u ovome. Možda je to bila dužnost i možda bi on više volio jednostavno taj helikopter skinuti s neba, ali igrat će fer i naći će načina da sve to ispadne zabavno, bude li ikako mogao.

Gledala sam niz njegovo tijelo jer si nisam mogla pomoći. Nisam ga mogla gledati kako stoji, dovoljno blizu da ga pogladim, dovoljno blizu za toliko toga. Glas mi je bio nešto manje smiren kad sam upitala: – Imaš neki plan?

– Mislilo sam da se drpamo.

– A što bih ja trebao raditi? – upita Doyle. Zvučao je zgađeno cijelom situacijom. Sviđalo mu se biti moj ljubavnik, sviđala mu se mogućnost postanka kraljem; mrzio je publicitet i sve što gaje pratilo.

– Ti uzmi jedan kraj, ja ću drugi.

Helikopter je sad bio blizu, skriven možda još samo redom visokih stabala eukaliptusa koja su obrubljiavala imanje. Doyle je pokazao osmijeh, bijel i iznenadan poput munje na tmini njegova lica. Pokrenuo se onom fluidnom gracioznošću i brzinom kojima ja nikad neću moći, i odjednom je klečao pokraj mog ramena. – Kad već moram, onda bih rado osjetio slatki okus tvojih usta.

Rhys je brzo liznuo moj goli trbuh, od čega sam se promeškolljila i zahihotala. Podigao je glavu toliko da kaže: – Ima tu još toga jednako slatkog okusa. – Njegov pogled, izraz njegova lica, odavao je žudnju i znanje koji su me natjerali na smijeh i ubrzali mi puls.

Doyle mi je usnama okrznuo rame. Taj pokret je skrenuo moj pogled prema njegovu, a u njemu je bilo isto takvo tamno znanje. Znanje rođeno iz noći i dana kože i znoja i tijela, zapletenih plahti i užitka.

Glas mi je izašao pomalo drhtavo. – Odlučio si prihvatiti igru. Kako to da si se predomislio?

Prošaptao mi je u obraz i zadrhtala sam već od njegova vrućeg daha na koži. – Ovo je nužno zlo, a ako ti moraš paradirati za medije, onda te ja neću napustiti. – Onaj blještavi osmijeh se ponovno pojavio, poput iznenađenja na njegovu licu. Od njega je izgledao mlade, gotovo kao netko posve drugi. Tek sam, u otprilike zadnjih mjesec dana, otkrila da je Doyle sposoban za takav osmijeh. – Osim toga, ne mogu te ostaviti Rhysu. Božica zna što bi on ovdje učinio da ostane sam.

Rhys prijeđe prstom preko ruba mojih gaćica od bikinija. – Tako sićušni komadić odjeće. Neće ga uopće vidjeti, ako budemo pazili.

Namrštila sam se. – Kako to misliš?

Spustio se niže niz ležaljku tako da mu se lice našlo iznad tog sićušnog komadića odjeće, a ruke su mu se provukle ispod mojih lagano pridignutih bedara, izašle preko mojih kukova, te sakrile jarko crvenu tkaninu donjeg dijela bikinija. Spustio je lice tik iznad mojih prepona i kosa mu se rasula preko mojih bedara poput zastora.

Nisam se stigla pobuniti, čak ni odlučiti želim li to. Helikopter je prešao drveće i tako su nas zatekli. Rhysa s licem ukopanim među mojim nogama, s nogama savijenim u koljenima i petama kojima se lagano lupkao po goljoj guzi kao dijete s dobrim slatkišem.

Mislila sam da će se Doyle pobuniti dok nije utisnuo lice u moj vrat, te sam shvatila da se smije. Tiho, podrhtavajućih ramena. Lagano me gurnuo unatrag na ležaljku tako da sam legla, i dalje se smijući, ali je to skrivao od fotoaparata.

Počela sam se smiješiti i bilo mi je drago što su mi naočale za sunce opet na mjestu. Smiješak se počeo pretvarati u smijeh dok nam je helikopter kružio iznad glava. Dovoljno blizu da

uskomeša vodu u bazenu i razbaruši Rhysovu kosu koja mi je poškakljala kožu. Moja kosa je planula na umjetnom vjetru poput krvave vatre.

Sad sam se posve otvoreno smijala, od čega mi se treslo još ponešto, a ne samo ramena.

Rhys me liznuo sprijeda preko prepona, a to je čak i kroz tkaninu usporilo moj smijeh, zaustavilo mi dah. Prešao je pogledom duž linije mog tijela i taj je pogled bio dovoljan: nije htio da se smijem. Zario je zube u tkaninu i stao me nježno grickati. Od tog osjećaja sam zadrhtala, kralješnica mi se izvila tako jako da mi se glava svinula unatrag, a usta su mi se otvorila u grlenom uzdah.

Doyle mi je stisnuo rame, radi čega sam se malo pribrala. Još sam drhtala i teško sam se usredotočila na njegovo lice. – Mislim da je bilo dosta predstave za jedan dan. – Položio je jedan ručnik preko mog trbuha. Drugi je pružio Rhysu.

Rhys je podigao pogled prema njemu i shvatila sam da mu je palo na pamet da se usprotivi, ali je na koncu ipak samo ustao, šireći ručnik dok se odmicao da fotoaparati ne uhvate donji dio mog bikinija. Napola sam očekivala da će me nakratko otkriti fotoaparatom, razotkriti šalu, ali nije. Jako me pažljivo prekrio ručnikom, dok je helikopter kružio oko nas, a vjetar nam nosio kosu svuda uokolo. Klečeći, bio je posve izložen, pa sam se upitala hoće li njegove fotografije biti pristojno zamućene, ili će ih prodati europskim novinama i više ne brinuti o tome.

Kad sam bila posve pokrivena, od bedara pa sve do gornjeg dijela crvenog bikinija, podigao me u naručje.

Morala sam vikati kako bi me čuo od buke vjetra i stroja. – Mogu hodati.

– Želim te nositi. – Izgledao je tako ozbiljno kad je to rekao, a ništa me nije koštalo da mu to dopustim.

Kimnula sam.

Rhys me nosio prema kući, a Doyle je hodao malo iza nas. Doyle je bio dobar tjelesni čuvar, čuvao nam je leđa, ali je ipak hodao pomalo postrance umjesto točno iza nas, da ne bi upropastio priliku za fotografiranje.

Zastao je kod svoje ležaljke i pokupio treći ručnik, a onda gipkim korakom krenuo prema kući. Načas sam ugledala pištolj umotan u taj ručnik. Helikopter koji je kružio iznad nas uopće nije znao da je netko od nas naoružan. Isto tako nisu mogli vidjeti Mraza koji je stajao unutra, tik do kliznih staklenih vrata, skriven slapom zastora. Bio je potpuno odjeven i potpuno naoružan. Mislim da me medijski cirkus nije smetao jer sam smatrala da je svaki dan koji je prošao a da me nitko nije pokušao ubiti bio dobar dan. Kad vam je to kriterij za dobar dan, što je onda nekoliko helikoptera i malo pikantnih slika? Tričarija.

poglavlje 2

Mraz je ljutitim očima promatrao Rhysa kako me nosi unutra. Mraz je bio jedini gardist koji je bio protiv naše nagodbe s novinarima. Čuvao nas je dok smo se bavili tako glupim stvarima, ali nije sudjelovao. Njegovo dostojanstvo nikad ne bi palo tako nisko.

Bio je lijep dok se tako ljutio, no on je uvijek bio lijep. Božica je učinila da ne može biti drugačiji. Na njemu su se isticale jagodične kosti i besprijeke crte lica, radi kojih bi se plastični kirurg rasplakao od zavisti, koža poput snijega, kosa poput srebrnog mraza što svjetluca na mjesecini, širok u ramenima, tanak u struku, uzan u bokovima, dugačkih nogu i ruku. Odjeven, bio je lijep, gol, oduzimao je dah.

Gledao nas je kako hodamo po hladnim pločicama, s izrazom lica nadurenog djeteta. On je bio najčudljiviji među gardistima. Prvi bi se naljutio, zadnji bi oprostio, i durio se. Činilo se daje to kriva riječ za ratnika koji je štitio svoju kraljicu više od tisuću godina, no riječ je bila

prava. Mraz se durio, a mene je to zamaralo. Bio je divan u krevetu, čudesan ratnik, ali borba s njegovim emocionalnim ispadima bila je gotovo posao s punim radnim vremenom. Bilo je dana kad nisam bila sigurna da želim taj posao.

– Kralj goblina³ je zvao preko ogledala, reče on glasom mrzovoljnim baš poput njegova pogleda.

– Prije koliko? – upita Doyle.

– Sad razgovara s Kittom.

Doyle je krenuo prema najdaljoj spavaćoj sobi, a onda je stao i bacio pogled na ono što je imao na sebi – ili što, bolje rečeno, nije imao na sebi. Uzdahnuo je, glasno, pa bosonog otapkao po pločicama. Preko ramena je primijetio: – Daje Meredith ovako odjevena, mogli bismo izvući neku korist iz toga, ali Kuragu nije stalo do muškog tijela.

– To nije istina, reče Rhys, a gorčina u njegovu glasu me potakla da se okrenem i pogledam ga. Još sam bila u njegovu naručju, pa je već i samo okretanje glave bilo nekako intimno. – Goblini vole malo mesa sidha.

Doyle je zastao toliko da mu se namršti. – Nisam mislio na gozbe.

– Nisam ni ja, reče Rhys.

Ovo je posve zaustavilo Doylea na bosim nogama, tako tamnim na pozadini od bijelih i plavih pločica. – O čemu to govoriš, Rhys?

– Kažem da je bilo mnogo goblina koji nikad nisu okusili užitak sidhe tijela, bilo muškog ili ženskog, a bilo je i takvih kojima nije smetalo što je muško. – Protrljao je obraz o moj vrat i rame, kao da gestom traži utjehu.

– Kurag... – otpočeo je Mraz, ali nije uspio dovršiti rečenicu. Ljutnja na Rhysa, ili na novinare, ili što već, je nestala. Na njegovu licu vidjela se zgroženost koju su vjerojatno svi osjećali.

Pomilovala sam Rhysove uvojke, tako mekane, i čvršće mu se ugniježdila u naručju. Povukla sam prstima niz liniju njegova vrata i ramena. Kad su vilinska bića tjeskobna, dodirujemo jedni druge. Mislim da bi to činili i ljudi kad njihova kultura ne bi toliko često brkala dodir i seks. Dodir može dovesti do seksa, ali u tom trenutku sam samo htjela grliti Rhysa i otjerati taj izraz s njegova lica.

Doyle se vratio nekoliko koraka, s jednom rukom na vitkom kuku. – Želiš reći da te Kurag... silovao.

Rhys je podigao lice iz krivulje mog vrata. – On me nije ni taknuo, ali je gledao. Sjedio je na svom prijestolju i jeo grickalice kao da je to predstava.

– Svi smo mi morali sjediti na priredbama na našem dvoru, Rhys. Nitko o tome ne govori, ali koliko je naših kolega gardista pristalo na malo igre jedan na jedan, za kraljičino zadovoljstvo, ako bi ih to oslobodilo celibata makar na sat ili dva?

– Ja to nikad nisam učinio. – Njegove su se ruke zgrčile oko mene, a prsti bolno utisnuli u meso.

– Nisam ni ja, reče Doyle, – ali nisam krivio one koji jesu.

– Rhys, boli me, rekla sam tiho.

Spustio me, nježno, oprezno, kao da ne vjeruje samome sebi. – Jedno je kad to izabereš. Drugo je kad si zavezan i... – Odmahnuo je glavom.

Pustila sam ručnik da padne na pod i dodirnula mu ruku. – Silovanje je uvijek ružno, Rhys.

Uputio mi je toliko gorak osmijeh da sam ga zagrlila da ga utješim, a i zato da ne gledam taj izraz na njegovu licu.

³ Goblin je zlo, mrzovoljno ili nevaljalo stvorenje iz folklor. Cesto ga se opisuje kao groteskno deformiranog zlođuha, s rasponom visine od patuljaste do ljudske. Goblinima se pripisuju različite sposobnosti, izgledi i osobine, ovisno o priči i zemlji podrijetla.

– Mnogi gardisti se ne slažu s time, Merry. Ti si premlada, ti se ne sjećaš kakvi smo mi u ratu.

Ostala sam privijena uz njega nastojeći ga oraspoložiti snagom volje, samo pritišćući svoju kožu o njegovu. Nisam željela znati da su moji gardisti činili užasne stvari. Ne, to nije bilo to. Nisam željela znati da su muškarci s kojima dijelim krevet činili užasne stvari. Onda sam se prisjetila razgovora koji sam slučajno čula prije nekoliko mjeseci.

Odmaknula sam se toliko da pogledam Rhysa u lice. – Sjećam se onog razgovora, Rhys. Ti si rekao da nikad nisi dotaknuo ženu koja ne bi dočekala tvoj dodir s dobrodošlicom. Doyle je otvoreno rekao da se kazna za kraljičina gardista koji dotakne bilo koju ženu osim kraljice primjenjuje i za silovanje. Priđi bilo kojoj drugoj ženi i to je smrt mučenjem, za tebe i za ženu.

Rhysovo je lice odjednom bilo još bijede nego inače.

Mraz je rekao: – Nisu svi ratnici Tamnih sidha članovi kraljičinih Gavrana.

Pogledala sam ga. – Znam. – Osjećala sam se kao da mi je nešto promaklo. Potpuno sam se odvojila od Rhysa, zakoračivši unatrag da ih svu trojicu mogu lakše vidjeti. – Sto ja ovdje ne razumijem?

– Da ništa od onoga za što Rhys optužuje goblina nije nešto što nisu činili i pripadnici Tamnih, reče Doyle. Odmahnuo je glavom.

– 'Moram ići razgovarati s Kuragom. – Izgledalo je kao da će reći još nešto, no onda je odustao i samo se okrenuo, te otišao prema hodniku s nizom spavaćih soba.

Pogledala sam obojicu preostalih muškaraca, još pod dojmom da su prerano prekinuli razgovor, kao da tu ima tajni koje će svi čuvati do smrti. Sidhe su vrlo skloni tajnama, no ja sam njihova princeza, a možda jednog dana i njihova kraljica. Da oni meni nešto taje, činilo se lošom zamisli.

Izdahnula sam, a čak je i meni to zazvučalo nestrpljivo. – Rhys, jednom sam ti rekla da ti goblinska kultura možda ne pruža izbor u pogledu seksualnog kontakta, ali ipak dopuštaju 'žrtvi' da postavi pravila. Oni mogu zahtijevati odnos, ali ti možeš diktirati koliko te smiju ozlijediti.

– Znam, znam, reče on izbjegavajući moj pogled, počevši koračati amo-tamo po sobi. – Već si mi rekla da ne bih imao jedno oko manje da sam znao više o njihovoj kulturi. – Pogledao me, a njegova ljutnja se vratila, no sad je bila usmjerena na mene.

Nije imao nikakvo pravo ljutiti se na mene. Rhys je bio posve razuman skoro u svemu, osim kad se radilo o goblinima. Goblini će biti moji saveznici još dva mjeseca. Još dva mjeseca, da Tamni slučajno krenu u rat, molili bi mene, a ne kraljicu Andais, za pomoć goblina. Osim toga, moji neprijatelji će biti neprijatelji goblina još dva mjeseca. Ja sam vjerovala, i Doyle je vjerovao, i Mraz je vjerovao, a dovraga, čak je i Rhys vjerovao, da je upravo taj savez održao pokušaje ubojstva na minimumu.

Upravo sam nastojala pregovorima produljiti taj savez. Trebali su nam goblini. Jako su nam trebali. Svaki put kad bih pomislila da je Rhys riješio svoje probleme vezane uz njih, prevarila bih se.

– Imaš pravo u jednome, Rhys, goblini ne vide istospolni seks kao nešto loše ili sramotno. Ako si takav, takav si. Oni su isto tako mnogo skloniji oportunističkoj biseksualnosti od sidha. Ako im se pruži prilika da uživaju u nečemu što nikad nisu imali, ili u nečemu što možda više nikad neće dobiti, prihvatit će je.

Rhys je otišao do golemog niza prozora koji gledaju na bazen. Pružao mi se pogled na njegovu divna leđa, no njegove su ruke bile prekrížene, a ramena pogrbljena od gnjeva.

– Ali isto kao što pregovorima možeš postići da te nimalo fizički ne ozlijede, možeš pregovarati i o spolu svojih partnera. Čak i među goblinima ima takvih koji su jednostavno previše heteroseksualni da bi ih zanimalo istraživanje raznih mogućnosti. Da si pregovarao, nijedan te mužjak ne bi smio dodirnuti.

Mraz je napravio neki mali pokret, kao da želi prići Rhysu. Uputio mi je ne baš prijateljski pogled.

Rhysov glas je ponovno skrenuo našu pažnju na njega. – Uživaj u tome što me podsjećaš da je moja najgora noćna mora moje vlastito djelo? Da sam mogao znati da imam prava među goblinima, da nisam bio arogantni sidhe kojem se nije dalo učiti ni o kojem narodu osim o vlastitom. Da čak i žrtve mučenja imaju neka prava. – Okrenuo se, a bijes je ispunio njegovo jedino plavo oko svjetlošću. Taj krug nebeski plave, prsten boje zimskog neba i ona svjetlucava linija boje različka oko zjenice su se rasplamsali. Odvojene boje su doslovno sjale od njegova bijesa, a slabašna mliječna svjetlost počela je titrati pod njegovom kožom. Od bijesa mu je rasla moć.

Nekad sam se bojala Rhysa kad bi bio ovakav, ali prečesto sam vidala njegov bijes da bih ga se još bojala. Kao Mraz sa svojim durenjem, tako i Rhys sa svojim bijesom; to je jednostavno bio dio njih. Prihvatili biste to i krenuli dalje.

Da se Rhys odjednom rasplamsao poput blijedog sunca, onda bih se zabrinula. Ali ovo je bilo sitno; nije značilo ništa.

– Još uvijek si arogantan prema njima i njihovoj kulturi, Rhys. Ponašaš se kao da je to što su ti učinili nešto što se nikad ne bi moglo dogoditi na visokim dvorovima sidha. Da Kraljica zraka i tame to naredi, ili da Kralj svjetlosti i iluzije to poželi, to bi se i izvršilo. A sidhe nemaju nikakvih zakona koji štite žrtve od mučenja. Samo te muče. Goblini možda muče, sakte i siluju više od sidha, ali imaju više važećih zakona koji štite one koji bivaju kažnjeni. A sidhe te totalno zajebu i jebu te kako god hoće. Onda, reci mi, Rhys, koja rasa je civiliziranija?

– Ne možeš uspoređivati sidhe s goblinima, reče Mraz, a glas mu je bio prepun one arogancije koja je bila propast mnogih sidha. Pretpostavljam da kad pripadate vladajućoj klasi nekoliko tisuća godina, zaboravite kako je to kad vladaju vama.

– Ne možeš iskreno misliti da više voliš svijet goblina od našeg, reče Rhys, a njegova je osupnutost nadvladala njegov bijes. – Nisam to rekla. – A što si rekla? – upitao je.

– Kažem da taj stav koji sidhe imaju, da im nitko i ništa nije ravno, nije nužno točan. Moj otac je nekad govorio da su goblini pješadija sidhe vojsci. Da bi bez goblina kao naših saveznika, Svijetli uništili Tamne prije mnogo stoljeća. – Goblina i sluagha⁴, reče Rhys.

Sluagh je noćna mora Tamnog dvora. Oni su sve najstrašnije, najjezivije. Sva vilinska bića, sidhe ili ne, boje se sluagha. Oni su Tamna verzija Divljeg lova, i nigdje se ne biste mogli sakriti, nije bilo tog mjesta gdje biste mogli uteći, a gdje vas sluagh ne bi našao. Rijetko bi to trajalo godinama, ali sluagh nikad ne odustaje, osim ukoliko ga ne opozove Kraljica zraka i tame. Sluagh je kraljičin veliki strašni pištolj. Govori se da se čak i sam kralj Taranis plaši zvuka krila u mraku.

– Da, sluagh, oni od naše vrste za koje većina sidha radije ne bi priznala da uopće pripadaju vilinskoj zemlji, a kamoli da bismo s njima mogli dijeliti koju krvnu lozu ili dvije.

– Mi nismo u srodstvu s tim stvorenjima, reče Mraz. – Njihov kralj, Sholto, je polusidhe, Mraz. Vidio si ga. Njegova majka je bila Tamni sidhe.

– On možda, ali ne i ostali.

Odmahnula sam glavom. – Sluagh su Tamni, Mraz, više negoli sami sidhe. Jedna od naših prednosti kao dvora je to što ćemo primiti svakoga. Svijetli dvor uporno odbija svakoga tko im nije dovoljno dobar, a to je već stoljećima prednost Tamnih. Mi primamo vile koje oni neće. To nas čini drugačijima od njih; boljima, ja mislim.

⁴ U irskoj i škotskoj narodnoj predaji, Sluagh su nemirni duhovi mrtvih, obično zlih, grešnika koji nisu dobrodošli ni u raj, ni u pakao, niti u poganski drugi svijet. Problematični su i destruktivni, uvijek donose nevolje. Vidi ih se kako lete u jatima sa zapada, a često pokušavaju ući u kuću umiruće osobe ne bi li joj oteli dušu, otkud potječe običaj zatvaranja prozora koji gledaju na zapad. Sluagh neki također smatraju irskom verzijom Divljeg lova.

- Što ti hoćeš od nas? – upita Rhys, a sad više nije bio toliko ljut koliko zbunjen.
- Kurag je kao nasilnik iz škole. Stalno te podbada samo zato što od tebe dobiva tako lijepe reakcije. Kad bi se uspio ponašati kao da ti to ne smeta, on bi se umorio od te igre.
- Rhys je čvršće prekrizio ruke na prsima. – Meni to nije igra.
- Njemu jest, Rhys. Divno je što si nadvladao svoje osjećaje dovoljno da sjediš pokraj mene kad razgovaram s goblinima, ali iskreno, ja provodim toliko vremena brinući o tvojim osjećajima da nisam usredotočena onoliko koliko bih trebala biti.
- Dobro, reče on, – ja ne idem unutra s tobom. Druženik zna da radije ne bih gledao njegovo ružno lice.
- Kad nisi tamo, Kurag se dosta raspituje o tebi. Stalno pita Gdje je moj fini gardist? Onaj blijedi.
- Nisam znao da to čini, reče Rhys.
- Slegnula sam ramenima. – Čini.
- Zašto mi nisi rekla?
- Doyle je rekao da bi te to samo uzrujalo, a nema ničega što bi mogao učiniti. – Prešla sam udaljenost do Rhysa i spustila dlan na njegove prekrizene ruke. – Ja se ne slažem. Mislim da si jači nego što Doyle misli. Vjerujem da možeš progutati tu bol i pomoći mi da preokrenem stvari u svoju korist u pregovorima s Kuragom.
- Izgledao je sumnjičavo. – Kako?
- Spustila sam dlan s njegove ruke. – Nema veze, Rhys. – Okrenula sam se prema hodniku.
- Ne, Merry, ozbiljan sam. Kako bih ti ja mogao pomoći u pregovorima s... njim?
- Doyle ima pravo, ako skinem veći dio kupaćeg kostima, bit će lakše pregovarati s Kuragom. On je strašan bludnik.
- Rhys je slegnuo ramenima. – A gdje se ja tu uklapam?
- Obuci kućni ogrtač i otkrij malo tog krasnog bijelog mesa ako Kurag postane tvrdoglav. Ako uspiješ obuzdati svoju ćud bez obzira na to što on pričao, ti pokraj mene na taj način, to bi ga smelo, ne zbog seksa, nego zato što goblini vole okus sidhe mesa. Goblini su u vezi sklapanja mira sa sidhima najviše mrzili što nas više nisu smjeli jesti.
- Previše tražiš, reče Mraz.
- Pogledala sam to lijepo arogantno lice i opet odmahнула glavom. – Od tebe nisam ništa zatražila, Mraz.
- Kako možeš tražiti od Rhysa da sjedi tamo i pušta goblina da o njemu misli kao o hrani? To je ispod naše časti.
- Ako Kurag pristane produžiti savez, ja ću se naći ispod mnogo goblina. – Ovo zadnje sam rekla skoro zato da budem okrutna. Zamaralo me slušati koliko im se ne sviđa moj plan.
- Mrazovo lice je pokazalo gađenje koje je osjećao. – Pomisao na bilo koju sidhe ženu koja se podaje goblinskim muškarcima je odvratna. Pomisao na princezu kraljevske krvi i buduću kraljicu kako spava s njima je toliko nisko da za to nemam riječi. Čak ni kraljica Andais nikad nije pala tako nisko zato da dobije goblinske usluge.
- Kitto je napola goblin i napola sidhe, a kako god okreneš, ja sam ga dovela do moći, do njegovih punih sidhe moći, seksom. Nitko nije mogao misliti da bi neki goblinski mješanac mogao ispasti pravi sidhe.
- Njihova krv nije dovoljno čista, reče Mraz.
- Ja to mogu mrziti, reče Rhys, – ali Kittova magija je magija naše krvi. Vidio sam ga kako svijetli od nje. – Odjednom je izgledao umorno. – Kitto uopće nije loš za jednog goblina.
- Merry, reče Mraz i zakorači prema meni. – Merry, molim te, ne čini to. Ne govori da ćeš nam ovamo dovesti još goblinskih mješanaca. Ti ih nisi vidjela. Malo ih je tako ljupkih kao što je Kitto. Većina ih više slični na goblina nego na sidhe.
- Znam, Mraz.
- Kako se onda možeš ponuditi?

– Kao prvo, želim da se savez produži, po gotovo bilo kojoj cijeni. Kao drugo, sidhe izumiru već stoljećima, ali ako Kitto može biti pravi sidhe, onda možda i drugi polusidhe mogu doseći svoje pune moći. To bi značilo da će Tamni dvor odjednom postati jači nego ikada.

– Kraljica je uzbuđena zbog toga što nam je Merry dovela Kitta, reče Rhys. – Kraljica želi da Merry isproba druge mješance u krevetu.

– A što ako ti neki od njih napravi dijete? – upita Mraz. – Nijedan sidhe nikad neće prihvatiti polugoblinskog kralja.

– U ovom trenutku. Mraz, zadovoljila bih se time da jednostavno zatrudnim. Prošlo je već četiri mjeseca otkako dijelim krevet sa svima vama, a djeteta još nema. Mislim da ću najprije brinuti o tome da pobijedim u utrci. A poslije ću brinuti o tome tko će sjediti pokraj mene.

– Sidhe neće prihvatiti goblinskog kralja. – Rekao je to s tolikom konačnošću.

– Ja mrzim taj plan koliko i Mraz, možda još i više, reče Rhys, – ali ne prodaje se tu moje snježnobijelo tijelo. – Udahnulo je duboko, drhtavo, kao da vuče zrak iz tabana do glave. Na koncu je rekao glasom toliko mirnim da u njemu nije bilo nijedne emocije: – Ako ti možeš pristati na jebanje s njima, onda valjda i ja mogu paradirati pred njihovim kraljem.

– Rhys! – Mraz je izgledao onoliko šokirano koliko je ta jedna riječ zazvučala.

Rhys je promotrio većeg muškarca. – Ne, Mraz, vrijeme je. Merry je u pravu. – Pogledao me, a nagovještaj njegova uobičajenog smiješka zatitrao mu je na usnama. – Koliko će Kura ga smesti ako me vidi skoro golog?

– Smesti će ga otprilike ovoliko. – Prešla sam rukama preko brežuljaka svojih grudi, vrlo oskudno prekrivenih crvenim kupaćim kostimom. Ruke su mi kliznule niže, niz rebra, struk, te obuhvatile moje kukove, Rhys je pogledom pratio moje ruke kao da umire od gladi. Kako je bio gol, nije mogao sakriti kako na njega djeluje moje diranje vlastitog tijela.

On je bio jedan od onih muškaraca koji su izgledali maleno dok im se ne bi digao, a onda biste shvatili da nisu mali ni po čemu osim po stasu. Rhysov smijeh je vratio moj pogled natrag na njegovo lice. – Hvala Družbeniku, volim vidjeti taj izraz na ženskom licu.

Ljudska žena bi pocrvenjela što je uhvaćena dok zuri, no moji obrazi nisu bili nimalo zažareni kad sam podigla pogled ususret njegovu smijehu. Da nisam zurila u Rhysovo divno tijelo, to bi značilo da nije vrijedan primjećivanja. U mojim se očima nalazio sav žar koji bi se crvenio na mom licu da sam bila samo malo ljudskija, samo malo manje vilinska. Taj žar u mojim očima otrijeznio je njegovo lice, i natopio njegovo trobojno oko vlastitom žudnjom.

Morao je pročistiti grlo kako bi rekao: – Čak toliko će ga smesti, o joj. – Licem mu se raširio osmijeh. – Znači, ti si sise, ja sam guza?

Ovo me nasmijalo. – Može se i tako reći.

Zakoračio mi je bliže, zadržavši u oku jedan od onakvih pogleda koji su gotovo intimniji od dodira. Od tog mi je pogleda koža počela svijetliti, nježno, kao da sam progutala mjesec pa on sad sjaji ispod moje kože. Naježile su mi se dlačice na tijelu, zastao mi je dah u grlu. Sve samo od pogleda.

S mukom sam se usredotočila na njega koji mi se smiješio.

Da vidim tvoje tijelo da ovako reagira na moj pogled... – ispustio je uzdrhtali dah, – ... suočio bih se s tisuću zabljenih goblina samo da vidim igru svjetlosti ispod tvoje kože.

Moj glas je bio zadihan kao u Marilyn Monroe u ranim danima, ali nisam si mogla pomoći. – Zašto si ti jedini koji mi to može učiniti samim pogledom?

Osmijeh mu se razvukao u cerek, a pogled mu je nakratko skrenuo prema Mrazu, koji nam se mrštio. – Mogao bih reći da je to zato što sam ja tvoj najbolji ljubavnik. – Podigao je ruku kad je Mraz zakoračio naprijed. – Ali radije se nakon toga ne bih borio u dvoboju.

– Onda zašto? – šapnula sam.

Humor je izbljedio i zamijenila gaje dubina emocije, inteligencije, svega što je Rhys uspijevao skrivati stoljećima. Prije mjesec dana, više slučajno nego namjerno, Rhys je ponovno stekao moći koje su mu bile oduzete prije mnogo stoljeća. Svi su gardisti ponovno stekli iz-

gublenu magiju, ali Rhys je najviše dobio natrag, jer je upravo Rhysu većina njegove magije bila oduzeta. Cijena dolaska vila u Sjedinjene Države kad su ih sprašili iz Europe bila je da više ne smije biti velikih bitaka između nas. Kad bismo zaratili jedni protiv drugih na američkom tlu, prognali bi nas, pa bi nam ponestalo zemalja koje bi nas primile. To će spriječiti Bezimeno, stvorenje načinjeno od najgore divlje magije što je preostala sidhima na oba dvora. Međutim, kao i sve čarolije koje se bave divljom magijom, i ova je bila nepredvidiva. Neki sidhe su izgubili tek nešto moći; drugi su bili iscijedeni gotovo do kraja. Bezimeno nije prvi put da su sidhe to učinili. Prvi put je bilo kad su nastojali ostati u Europi nakon velikog rata između ljudi i vila. Nije im upalilo, ali Rhys je izgubio mnogo u prvoj velikoj čaroliji.

Bezimeno mu je oduzelo većinu onoga što je ostalo. Rhys se pretvorio iz jednog od glavnih božanstava u jednog od manje moćnih sidha. Izgubio je toliko da više nikome nije dopuštao da spominje njegovo staro ime. Iz poštovanja, a i straha da tako može završiti bilo koji od njih, svi su sidhe poštovali njegovu želju. Sad je bio jednostavno Rhys, a ono što je nekad bio, bilo je izgubljeno.

Prije mjesec dana se oporavio. Jednostavno je bio više. Mogao je prizvati svjetlost u svoju kožu samim pogledom. Nisam bila sigurna je li doista magično moćniji, ili se radi o prirodi njegove magije. Mislim da je stvar u ovom prvom prije nego u drugom, jer je on bio božanstvo smrti, a ne bog plodnosti. Moje bi tijelo svakako trebalo jače reagirati na život nego na smrt.

Glas mu je bio tih i dubok. – Što želiš da učinim?

Isprva nisam shvatila na što misli. Sva mi je koncentracija trebala da mi ne popuste koljena. – Molim? – upitala sam.

Mraz je ogorčeno zastenjao. – Opijena je moći. Rhyse, stvarno trebaš biti pažljiviji.

– Prošlo je skoro sedamsto godina otkako sam imao ovoliko moći. Malo sam zahrđao.

– Uživaš u tome kako djeluješ na princezu, reče Mraz. Sad je bio bliže, ali bilo bi mi pretesko okrenuti glavu.

– Ti ne bi? – upita Rhys.

Mraz je zastao, pa rekao: – Možda, ali nemamo vremena za to, Rhys.

Osjetila sam Mrazove snažne ruke na nadlakticama dok me polako okretao prema sebi. – Nađi ogrtače za vas dvoje dok ja ovo sredim.

Učinilo mi se da čujem Rhysa kako ulazi dublje u sobu, ali nisam bila sigurna. Previše me zaokupilo buljenje u Mrazova prsa. Njegova bijela košulja bila je zakopčana sve do okruglog okovratnika. Znala sam što se nalazi ispod te čvrsto zakopčane tkanine. Poznavala sam obline njegovih prsa kao svoj dlan. Osjećala sam se teško i nezgrapno – ne samo ošamućeno, nego kao da je ruka koju sam dizala prema njemu teža nego što bi trebala biti.

Uhvatio mi je ruku prije nego što mu je dodirnula prsa. Moj crveni lak za nokte izgledao je drečavije na njegovoj bijeloj koži, poput kapljica krvi. – Kad bismo imali više vremena... – progovorio je tiho, tek nešto glasnije od šapta, – ... probudio bih te iz ove ošamućenosti poljupcem, ali ne bih zamijenio jedno bunilo drugim. – Nagnuo mi se blizu, šapćući mi u lice: – A ako moj poljubac nema moć da te ošamuti, ja to ne želim znati.

Zaustila sam reći nešto romantično i blesavo, na primjer da je njegov poljubac uvijek čaroban, ali njegova je ruka postala hladna ondje gdje je dodirivala moju. Led, njegova ruka je bila kao led. Da sam jasnije razmišljala bila bih istrgnula ruku prije nego što je dovršio, ali dakako, da sam jasnije razmišljala Mraz ne bi učinio to što je učinio. Hladnoća je pojurila kroz moje tijelo, hladnoća od koje se smrzavala koža i ledila krv. Hladnoća toliko jaka da mi je zastao dah, a kad sam uspjela ponovno prodisati, dah mi je s usana silazio poput bijele magle. Istrgnula sam mu se i on me pustio. Više nisam bila ošamućena. Ne, glava mi se razbistri-la, no tresla sam se od hladnoće.

Kroz cvokotanje zubi jedva sam procijedila: – Kvragu Mraz, nisi me morao smrznuti.

– Ispričavam se, princezo, ali kao ni Rhys, ni ja stoljećima nisam imao svu svoju moć. Još se navikavam na njezine finese. – Njegove sive oči bile su pune snijega, kao da mu je svaka šarenica ona snježna kugla koju protresete da vidite kako pada snijeg. Skoro svi sidhe koje znam svijetle od moći i Mraz se u tome mogao mjeriti s najboljima, ali kad bi prizvao hladnoću, oči bi mu se ispunile snijegom. Ponekad bih pomislila da ću, budem li dovoljno dugo gledala u te sive oči pune snježnih pahuljica, ugledati minijaturu nekog krajolika, vidjeti mjesto gdje je počeo, vidjeti vrijeme prije svog rođenja.

Skrenula sam pogled. Svaki put bi me izdala hrabrost, jer nisam bila sasvim sigurna gdje bi me te zimske oči odvele i kakve bi tajne mogle otkriti. U snijegu je nešto što me plaši. Ne postoji razlog za to. Nema logike u tome, ali ne volim snijeg.

Da sam ljudsko biće, optužila bih se da me obeshrabrila neobičnost toga, ali nemam dovoljno ljudskih strana za to, a Božica zna da sam vidjela i čudnijih stvari od snijega koji pada u nečijim očima.

Već mi je bilo toplije. Hladnoća nikad ne traje dugo, ali ne volim je. Jednom ju je upotrijebio kao predigru dok smo vodili ljubav, i premda je bilo zanimljivo, nisam htjela da to ponovi. Da prikrijem činjenicu da me njegova magija uznemiruje na vrlo ne-sidhe način, rekla sam: – Zašto me samo Rhysova magija tako općini? – Nisam ga gledala u oči kad sam to upitala. Na koncu će njegove oči ponovno postati normalne sive boje.

– Nitko od nas nije izgubio toliko koliko Rhys, a on je nekoć bio bog ravan svakom drugom.

Na to sam podigla pogled. U očima mu se još zadržao nagovještaj kretanja, ali opet su bile sive. – Nitko od vas ne govori o tome kako je bilo prije.

– Teško je govoriti o onome što je izgubljeno i što se nikad ne može vratiti.

– Želiš reći da je Rhys bio moćniji od svih vas?

– On je bio Gospodar smrti osobno. Smrt mu je išla uz nogu kad je on to htio. Kad je on bio velikan među nama, Meredith, nitko nam se nije mogao oduprijeti.

– Pa zašto onda Tamni nisu uništili Svijetle?

– Rhys nije uvijek bio Tamni.

To me začudilo. – On je bio na Svijetlom dvoru?

Mraz je kimnuo, pa se namrštio. On se toliko mrštio da bi, da mu se koža mogla naborati, dosad već imao brazde na čelu i oko usta, ali njegovo je lice bilo glatko i bez mane i zauvijek će ostati takvo. – S Rhysom se nitko nije mogao mjeriti. Bio je vladar zemlje mrtvih, a to nije uistinu Tamno ili Svijetlo. Bio je dobrodošao na blještavi dvor, ali zapravo je bio nešto po strani, kao i još neki od nas. Sustav s dva dvora je relativno nov. Nekoć je bilo mnogo dvorova. Ljudi su odlučili da će one vile koje su im lijepe i koje im nisu činile ništa nažao zvati Svijetlima. One koje su im bile ružne, ili su im nanosile zlo, prozvali su Tamnima. Ali ta granica nije bila tako čista.

– Nešto kao goblini i sluagh sada?

– Više kao goblini. Kralj sluagha je plemić Tamnog dvora. Oni više nisu uistinu razdvojeni. Kralj Kurag nema nikakvu titulu među nama; baš kao što nijedan sidhe nema titulu na njegovu dvoru.

Rhys se vratio s bijelim kućnim ogrtačem od frotira zavezanim oko pasa. Bio je toliko dugačak da mu je padao skoro do gležnjeva. Na meni bi se vukao po podu. Njegovi bijeli uvojci izgledali su tamnije na bijeloj pozadini ogrtača, kao razlika između svježeg snijega i slonovače. Nijanse bijelog.

U rukama je nosio ogrtač koji je pristajao mom bikiniju. Bio je crven i zamišljen više tako da ukrasi tijelo nego da ga prekrije, pa je njegov veći dio bio proziran, kao da gledate kožu kroz izmaglicu od vatre.

Rhys nas pogleda prvo jedno, pa drugo. – Zašto ste oboje tako ozbiljni? Nitko nije umro dok me nije bilo, nadam se?

Odmahnula sam glavom. – Ne, koliko ja znam. – Uzela sam ogrtač i ogrnula se svilom i hrapavijom prozirnom tkaninom. Sljedeći kućni ogrtač koji nabavim bit će od čiste svile ili satena, od nečega što ne stvara dojam da mi zapinje za kožu dok se krećem.

– Onda, što želiš da radim kad počnemo razgovor s Kuragom? – upita Rhys.

– Samo poziraj – možda da pokažeš guzu ili gornji dio bedra. To su navodno dva najbolja komada mesa koja možeš izrezati iz naših tijela.

Rhys je nakrenuo glavu na stranu, kao da razmišlja. – Hoće li mu smetati što gleda meso koje ne može okusiti?

– To će pomalo sličiti na mučenje, a ne koristim tu riječ olako. Najgore što goblinu možeš učiniti jest pokazati mu nešto što želi i onda mu to uskratiti. Pokazati Kuragu njegovu najveću želju kad zna da je ne može ispuniti, to će ga izludjeti.

– Ili će ga toliko razljutiti da će prekinuti pregovore, reče Mraz.

– Ne, Mraz, ako natjeramo Kuraga da se do te mjere izgubi, on neće prekinuti. Poštovat će činjenicu da smo ga u ovoj rundi pobijedili. Pokušat će smisliti nešto čime će on odvratiti našu pažnju sljedeći put, ali neće nam to zamjeriti. Goblini vole dobru igru nadmudrivanja. Bit će polaskan što smo si dali truda.

– Ja ne razumijem goblina, reče Mraz.

– Ne moraš, rekla sam. – Moj otac se pobrinuo da ih ja razumijem.

Mraz me pogledao, i na njegovu licu je bilo nečega u što nisam uspjela proniknuti. – Princ Essus te odgojio kao da te priprema za vladanje dvorovima znajući daje nasljednik Cel, a ne ti. Daje Cel do sad dobio makar jedno dijete, kraljica ti nikad ne bi dala ovu priliku.

– Tu si u pravu.

– Zašto misliš da te naučio vladati ako nikad nisi trebala zasjesti na prijestolje?

– Moj otac je bio drugorodeni i nikad ne bi vladao, a ipak ga je njegov otac odgojio da bude vladar. Mislim da je on odgojio mene onako kako je jedino znao.

– Možda, reče Mraz, – ili možda princ Essus nije izgubio sve svoje proročanske sposobnosti kad smo ih izgubili mi ostali.

Slegnula sam ramenima. – Ne znam i nemam vremena brinuti o tome.

Doyle je došao do prednjeg dijela hodnika. – Kurag pristaje razgovarati s tobom, Meredith, ali nije sretan zbog toga.

– Nisam ni očekivala da će biti.

– Plaši se tvojih neprijatelja, reče Mraz.

– Onda nas je dvoje, rekoh ja.

– Troje, reče Rhys.

– Četvero, reče Doyle.

Mraz je odmahnuo glavom, od čega mu je kosa zasvjatlucala poput zastora od girlandi za božićno drveće. – Pet. Ja se bojim za tvoju sigurnost. Ako im goblini prestanu biti prijatelja, Celovi saveznici će krenuti na nas.

– Onda smo se dogovorili, rekla sam.

Doyle nas je gledao jednog po jednog. – Što smo se dogovorili?

– Ja ću glumiti hors d'oeuvre za kralja goblina, reče Rhys.

Doyleove obrve, crne na crnom, podigle su se skoro do linije gdje mu je počinjala kosa. – Nešto sam propustio.

– Rhys će mi pomoći u pregovorima s Kuragom, rekoh.

– Pomoći kako?

Rhys zbaci ogrtač s jednog blijedog ramena, razotkrivši se sve do ukrućene bradavice. Naceri se, spusti rame, te se uvuče natrag u ogrtač.

Doyle podigne tamne obrve. – Nemoj ovo shvatiti u duhu u kojem nije mišljeno, ali ti si bio kamen spoticanja u našem radu s Kuragom. On te gnjavio posve odjevena, a tebi skoro da je pjena išla na usta, kao zlostavljanom psu. Zašto misliš da ćeš moći... – Izgledao je kao da

traži pravu riječ. Najzad se odlučio za: – Zašto misliš da ćeš se danas moći suprotstaviti Kuragovu zadirkivanju?

– Danas ću ja zadirkivati njega. Merry kaže daje Kurag kao školski nasilnik i u pravu je. Osim toga, ako Merry to može, onda mogu i ja. – Odjednom je opet bio bijesan. Sav humor je nestao, ostavivši njegovo lice sumornim. – Iako bih mnogo radije ubijao goblino nego li odgovarao s njima.

– Čudno, reče Doyle, – upravo to je kralj Kurag rekao za sidhe prije nekoliko trenutaka.

– Savršeno, rekoh ja. – Idemo svi iritirati jedni druge.

Doyle je prvi krenuo niz hodnik. Odostraga je izgledao strašno golo. Shvatila sam da će Kurag moći buljiti u više od samo Rhysa i mene. Upitala sam se vidi li Doyle sebe kao potencijalnog seksualnog partnera ili kao obrok? Pretpostavljam da je sve to ovisilo o tome što Kurag osjeća prema sidhe muškarcima, te voli li više crno ili bijelo meso.

poglavlje 3

Začula sam Kittov glas u hodniku mnogo prije nego što smo stigli do spavaće sobe. Nisam mogla čuti sve što je govorio, ali ton mu je bio molećiv, a glas koji mu je odgovarao nije bio Kuragov. Bila je to Kuragova kraljica, Creeda. U zadnjih mjesec dana sve mi se manje sviđala.

Kitto je stajao ispred komode sa zrcalom, uspravljen do zadnjeg centimetra svoje visine od sto i dvadeset. On je bio jedini muškarac kojeg sam ikad primila u krevet, a pokraj kojeg sam se osjećala visokom. Gola leđa koja nam je izlagao bila su savršeno muška, s oblinama ramena, prsnog koša, uskog struka, samo sve to umanjeno. Sprijeda je izgledao dovoljno čovjekoliko, no s leđa, kad ne bi nosio majicu, opazili biste ljuske. Bile su sjajne i presijavale su se u svim bojama, svjetlucajuća duga boja što se protezala duž njegovih leđa s obje strane njegove kralježnice. Znala sam da se širi na obje strane gornjeg dijela njegove stražnjice. Ostatak njega je bio u bijelom savršenstvu kože nalik na sedef. Njegovu Svijetlu majku je silovao zmijski goblin u zadnjem velikom ratu s goblinima.

Primijetila sam da mu je kovrčava crna kosa narasla dovoljno da mu se vuče po vratu, ondje gdje su ljuske počinjale. Uskoro bi se trebao ošišati namjerava li držati do goblinske tradicije da ne čini ništa kako bi sakrio svoja goblinska obilježja.

Upravo kad smo ulazili, govorio je: – Molim vas, kraljice goblina, ne tjerajte me na to.

Ona je sjedila u zrcalu, ne kao odraz, već jasno, baš kao da sjedi tik pred nama. Nije bila mnogo viša od Kitta, kosa joj je bila duga i crna, no dok je njegova kosa bila svilenasta, njezina je izgledala upravo onako suho i grubo kakva je stvarno i bila. Imala je više očiju rasutih po licu nego što sam mogla prebrojati. To joj je, zajedno s gnijezdom ruku oko struka, davalo izgled velikog pauka. Osmijeh je rascijepio njezina široka usta bez usnica i razotkrio toliko očnjaka da bi se svaki pauk ponosio. Imala je samo dvije noge i dvije dojke. Da ih je imala više, bila bi oličenje goblinske ljepote.

Gledajući ženske goblino uvijek sam se pitala zašto su goblinski muškarci željeli sidhe žene. Možda se više radilo o moći nego o seksu, kao i kod većine silovanja.

Kraljica Creeda se nagnula prema svojoj strani zrcala, ispunivši naše vidno polje desecima svojih očiju i tim neobično necentriranim ustima. Tu je negdje bio i neki nos, no bio je toliko zagušen svim ostalim da ste se morali usredotočiti da ga uočite. – Učinit ćeš što ti je rečeno, reče ona, a glas joj je poprimio ono cvileće režanje kojeg smo se svi već počeli užasavati.

Kittove male ruke krenule su prema vrhu njegovih kratkih hlača i počeo ih je svlačiti.

– Stani, Kitto, rekla sam pobrinuvši se da mi glas bude jasan i vedar, te da mi se na licu ne vidi koliko ne volim Creedu.

Kitto je vratio kratke hlače na mjesto i okrenuo se prema meni, – toliko očitom zahvalnošću na licu da sam se žurno pobrinula da se ne okrene opet prema zrcalu. Privukla sam ga na svoj bok jednom rukom i položila drugu na njegovu mekanu kosu. Nježno sam mu utisnula lice u krivulju svog vrata i ramena, da se ne bi okrenuo i pogledao Creedu. Kad bi shvatila koliko je se on uistinu boji, pretvorila bi Zemlju ljeta⁵ u pustopoljinu samo da joj padne šaka. – Prekinula si nas, procviljela je.

Nasmiješila sam se znajući da mi je izraz lica ugodan, čak vedar i blistav. Ponovno sam učila ljubazne laži koje sam naučila kao dijete i koje su me održale na životu na vilinskim dvorovima. Morali ste biti kadri lagati licem, očima, cijelim govorom tijela, da biste se snašli u dvorskoj politici. Ja u tome nisam uvijek bila savršena, ali goblini su manje primjećivali takve stvari. Pravi test je uvijek bila moja teta, Kraljica zraka i tame: ona je primjećivala sve.

– Pozdrav, kraljice goblina. Tako mi je žao što si morala čekati.

Zarežala je na mene iskesivši usta puna očnjaka, kao da ih ima više nego što ih treba, baš kao i očiju. Upitala sam se je li joj teško jesti bez kutnjaka. Znala sam daje njezin ugriz nedvojbeno otrovan. Dakako, i Kittov je bio, ali njegov jedini par očnjaka se mogao uvući. Creedini nisu.

Njezino je lice bilo maska bijesa dok je izgovarala kurtoazne fraze. – Pozdravljam te, Meredith, princezo sidha, uživala sam čekajući. Uistinu, ako moraš još nešto obaviti, Kitto i ja imamo još nešto posla. – Usmjerila je većinu očiju na Kitta i zabuljila se u njega gladnim pogledom. Ali bilo je previše očiju, i bile su previše nepravilno razmještene da bi ih sve okrenula prema njemu. Neke su se neovisno pomaknule da pogledaju kako Rhys i Doyle ulaze u sobu iza mene.

Nasmiješila sam se jače. – Kako to točno misliš?

– Ako je stvarno sidhe kao što tvrdiš, hoću ga vidjeti golog i svjetlećeg.

Neki duboki glas je progovorio izvan kadra, to jest, izvan vidokruga zrcala. – Svi naši razgovori vrte se oko toga je li Kitto sidhe. Ima vilinskih bića koja ne svijetle od magije za vrijeme seksa. Goblini su takva stvorenja. – Kurag je ušao u vidokrug. Nije bio visok poput većine sidha, ali je bio širi. Njegova ramena bila su široka gotovo onoliko koliko je Doyle bio visok. Neki veći goblini ubrajaju se među najglomaznija vilinska bića. Nakon prizora kraljice, Kuragova tri oka su bila premalo. Njegova koža je bila stare žute boje gnjilih rana; papira toliko trulog da vam se drobi u rukama. Bio je prekriven kvrgama, grudicama i bradavicama, a svaka se smatrala obilježjem ljepote među goblinima.

Jedna velika kvrga na njegovu desnom ramenu imala je oko. Zalutalo oko, tako su to goblini zvali, jer je odlutalo daleko od lica. Kuragove ostale oči bile su žute boje koja je graničila s narančastom, ali ono oko na njegovu ramenu bilo je boje lavande, s nizom crnih trepavica što su ga uokvirivale. Na njegovim su se prsima nalazila jedna usta, malo u stranu, usta koja su odgovarala tom oku boje lavande, divnih usnica, te ravnih, gotovo ljudskih zuba. Par malenih ruku na njegovu boku u blizini oka i usta mi je mahnuo.

Mahnula sam i ja, pa rekla: – Pozdrav Kuragu, kralju goblina. Pozdrav i Kuragovu blizancu, mesu kralja goblina. – Raštrkani dijelovi potjecali su od parazitskog blizanca zarobljenog u goblinovu tijelu. Usta su mogla disati, ali ne i govoriti. Oči i ruke kretale su se nezavisno od Kuraga. Kad sam bila dijete, kartala sam s tim rukama dok bi moj otac i Kurag razgovarali o poslu. Navršila sam šesnaest prije nego što sam shvatila daje to čitava zasebna osoba, zarobljena u tijelu drugog muškarca. U dobi od šesnaest godina, Kurag mi je pokazao kako svoju

⁵ Wicca i nekim drugim poganskim religijama. Zemlja ljeta (The Summerland) je naziv za zagrobni život, mjesto za odmor između inkarnacija, te konačno odredište duše koja je uponala sve aspekte i emocije života, obično nakon mnogih inkarnacija. Kao što mu ime govori, to je mjesto vječne ljepote i mira, koje se često prikazuje u vidu pitomih zelenih brežuljaka.

muškost, tako i onu njegova blizanca. Mislio je da će me se prizor dvaju penisa dojmiti. Prevario se.

Nakon toga mi više nikad nije bilo doista ugodno u Kuragovoj blizini. Pomisao na biće koje razmišlja, zarobljeno u tijelu nekog drugog, nesposobno govoriti i birati vlastiti put, pa čak ni svoje seksualne partnere, ispunila me užasom kojeg nijedan drugi genetski trik među vilama nikad nije posve zasjenio.

Od one noći kad sam shvatila da su dodatni dijelovi druga osoba, pozdravljala sam ih obojicu. Koliko sam znala, ja sam bila jedina osoba koja je to ikad učinila.

– Pozdravljam te, Merry, princezo sidha. – Pogledao je svoju kraljicu i ona je kliznula s velikog drvenog stolca. Pobrinala se da je ne mora pogledati dvaput. Kurag nije bio iznad toga da je udari bude li prespora u izvršavanju njegovih naloga. Ustvari, on nije oklijevao s nanošenjem ozljeda bilo kome tko bi učinio nešto što mu se ne bi svidjelo. Goblini ga se boje, a malo je toga čega se oni boje.

Smjestio se u stolac. Zaškripao je pod njegovom težinom. Ne želim reći da je Kurag debeo; nije. Samo je masivan. – Razgovarali smo i promišljali tijekom zadnjeg mjesečeva ciklusa, ali Creeda je to dobro rekla. Ako Kitto nije uistinu sidhe, onda mi uzalud razgovaramo.

– Rekli smo ti da je sidhe. Sidhe mogu pokušati prevariti, ali zabranjeno nam je izravno lagati.

– Recimo da mi to želimo vidjeti svojim očima. – Imao je onaj izraz lica koji je odavao da je mnogo pametniji nego što izgleda, te da je mnogo manje u vlasti svojih želja. U tom se moćnom tijelu nalazio prepredeni um. Najčešće ga je skrivao, no danas je Kurag izgledao neobično ozbiljno, poslovno. Upitala sam se što se to dogodilo, što je to iz Kuraga izbilo podrugljivost.

Skoro sam ga pitala, no znala sam da bi to bila pogreška. Jedno vilinsko biće ne priznaje drugom da ga je tako lako pročitati. To se jednostavno ne radi, pogotovo ako je jedno od njih dvoje kralj. Nikad nije mudro bilo kojem kralju dati do znanja da ga predobro čitate.

– Što si imao na umu, Kurag?

Njegov pogled se prebacio s mene na Rhysa, koji je došao naprijed i stao meni s boka. – Vidim našeg bijelog viteza. – To je bio trenutak u kojem bi Rhys obično rekao Nisam ja tvoj bijeli vitez. Danas se samo nasmiješio.

Kurag se namrštiio. Mislim da mu se nije svidjelo što se njegova uvreda ignorira. Ispružio je veliku žutu ruku i njegova kraljica mu je prišla. Podigao ju je jednom rukom kao da je lagana poput zraka, te je posjeo na svoje krilo. – Creeda čezne za zalogajom sidhe mesa. Nije uspjela pojebati bijelog viteza kad je bio ovdje.

Osjetila sam, više nego vidjela, kako se Rhys ukočio pokraj mene. Neće on uspjeti ovo izvesti. Previše sam tražila od njega. Kvrugu.

Ali podcijenila sam Rhysa.

Sjeo je na krevet. Načas sam se osvrnula i vidjela da je sjeo nagnuvši se prema naprijed, od čega se gornji dio njegova ogrtača rastvorio uokvirivši njegova prsa, bijelo oko bijelog, poput komada glatke slonovače umotane u oblak. Pete je podupro o donji dio kreveta tako da se ogrtač razdvojio po sredini ne pokazujući previše kože, no obećavajući da će samo još jedan sitan pokret razotkriti njegove noge, njegova bedra, njega cijelog.

Tihi zvuk me potaknuo da se ponovno okrenem prema zrcalu. Creedi je iz grla izlazio visoki tanki zvuk. Mislim da je to trebala biti provokacija. Nalikovao je na zvuk neke životinje, ali ne životinje koja je ikad nosila krzno. Nešto u tom glasanju jako je podsjećalo na kukca.

– Pokazat ćeš nam se? – upita Kurag.

Rhys se samo nasmiješio.

Kuragove oči su se suzile. Promatrala sam kako mu lice oblijeva prvo rumenilo ljutnje. U tom trenutku sam shvatila da bi se Rhysu njegovo podbadanje moglo osvetiti, i to gadno.

Doyle znakovito nije progovarao ni riječi. Odgurnuo se od stupa kreveta na koji se naslanjao promatrajući predstavu. Stao je do Rhysa, premda je bilo dovoljno mjesta i s moje druge strane. On je bio daleko manje odjeven, dovraga, skoro gol, ali ni Kurag ni njegova kraljica nisu podbadali Doylea. On je još uvijek bio kraljičin Mrak, ili jednostavno Mrak. Mogu goblina pričati što hoće, ali oni se boje Mraka kao i svi drugi.

– Vrijeme našeg putovanja se približava, Kuraže, kralju goblina, i moramo znati hoćemo li posjetiti tvoj brijeg. Hoće li princeza Meredith uveličati goblinski dvor ili ne? – Naslonio je dugačko tamno tijelo na tamno drvo stupa kreveta. Obično je stajao u stavu mirno, ali mislim da se, kao i Rhys, poigravao s goblinima. Ruke su mu bile prekrížene preko prsa pa mu je rinčica na bradavici svjetlucala iznad njegove podlaktice. Čak su mu i noge bile prekrížene kod gležnjeva. Kupaće gaćice su bile toliko slične boji njegove crne kože daje izgledao golo. Ja sam točno znala koliko je neodoljivije izgledao bez tog zadnjeg djelića odjeće, ali goblina nisu.

Creeda je opet proizvela onaj visoki zvuk. Ispružila je tri svoje ruke, kao da pokušava do-dirnuti Mraka.

Kurag je povukao njezine ruke natrag, privinuvši je uza sebe. Jedan par njezinih ruku se pomaknuo i počeo ga milovati. To je mogla biti gesta uzrujanosti, no možda ju je toliko dirnuo pogled na muškarce da je trebala seks. U goblinskoj kulturi, trebate li seks, jednostavno to obavite, gdje god se slučajno zatekli i što god slučajno radili u tom trenutku. To je poslovne sastanke s njima činilo neobičnima.

– Dokažite da je Kitto sidhe. Dokažite izvan svake sumnje.

– Ako mi to dokažemo, rekla sam, – vi ćete pristati na naš prijedlog?

Odmahnuo je velikom glavom. – Ne, ali ako nije sidhe, onda nemamo više o čemu pregovarati.

Dopustila sam da malo moje nestrpljivosti prema njima izbije na vidjelo. – Znači, Kitto će vam upriličiti predstavu, a mi ništa nećemo dobiti zauzvat? Mislim da neće ići.

Kraljičine su ruke pronašle Kuragov organ preko njegovih hlača. Kurag ju je ignorirao, kao da se baš ništa ne događa. – Ja mislim da su svi naši pregovori bili uzaludni. Još uvijek mislim da princeza nema muda učiniti ono što je ti tjeraš da učini, Mrače.

– Ja je ne tjeram ni na što, Kuraže. Princeza Meredith je samostalno izabrala taj put.

Kurag odmahne glavom. – Ja znam da ti ne bi izravno lagao, ali isto tako znam da će žena zalučena muškarcem učiniti mnogo zbog same sugestije. Ne mora to biti naređenje. Samo pokoja riječ tu i tamo. – Njegove su oči načas izgubile fokus pa je odgurnuo kraljičine ruke sa svog tijela. Ona je pokušavala zadržati svoje gnijezdo ruku na njegovim preponama. Golemim šakama je stisnuo njezine tanke ruke, poput buketa cvjetnih stabljika. Tek kad je bol prešla njezinim licem odmaknula se od njega. On je zadržao pritisak još sekundu dulje, kao da joj kani zdrobiti ruke, a onda ju je pustio.

Sjedila mu je u krilu, trljajući si ruke drugim rukama. Izgledala je nadureno, kao dijete kojem su nešto odbili. Ja bih bila ljuta. Creeda je svoju ljutnju čuvala za neke druge stvari.

Doyle je najzad odgovorio: – Ja nisam učinio ništa da nagovorim princezu, osim što sam je podsjetio da će jednog dana biti kraljica.

– Nije sigurno da će ona biti kraljica. Cel bi još uvijek mogao postati kralj.

Doyle se odgurnuo od kreveta da bi stao uspravan i savršen, kao što je obično stajao. – Sjećaš li se da sam ja ikad stao na stranu gubitnika u takvom natjecanju?

Kurag je duboko udahnuo, pa polako izdahnuo. – Ne. – Uopće nije izgledao sretno zbog toga.

– Onda dosta odugovlačenja. Ponudili smo ti poštenu nagodbu.

Kuragov pogled se prebacio na mene. – Govori li Mrak umjesto tebe, Merry?

– Ne, ali kad se slažem sa svime što govori, ne vidim zašto ga ne bih pustila da dovrši.

– Znači, on će dovršiti pregovore.

Uzdahnula sam. – Ne, nisam to htjela reći i ti to znaš. Mi ćemo dovesti tvoje ratnike do njihovih punih moći. Razmisli, Kurage: goblinski ratnici s magijom sidha u žilama.

– Ima ih koji se boje goblina s takvom magijom, reče on.

– Ja nisam među takvima.

Namrštio se, pa se zagledao u mene. Pustila sam da se tišina odulji. Već sam poodavno naučila da većina ljudi ne može otpjeti tišinu. Osjećaju da je moraju ispuniti. Čekala sam, te je on na koncu progovorio. – Zašto se ne bojiš? Jedino što je goblina spriječilo da osvoje cijelu vilinsku zemlju bila je magija sidha. Daj nam to da izjednačimo snage u bici, i nitko nam se neće moći suprotstaviti.

– A krenu li goblina u rat na američkom tlu, bit će izbačeni, ne samo iz vilinske zemlje, nego i iz posljednje zemlje koja vas trpi. – Odmahnula sam glavom. – Prije mnogo stoljeća, kad smo ratovali jedni protiv drugih, možda bih se bojala, ali sada ne. Tebi se ovdje sviđa, Kurag. Previše ti se sviđa da bi sve to stavio na kocku, osobito budući da ne možeš zajamčiti pobjedu.

– Među sidhima ima onih kojima se neće svidjeti pomisao da mi dobijemo njihovu magiju.

Kimnula sam. – Znam, ali to nije tvoj problem. Taj je moj. – Iskreno, nisam mislila da će pretvaranje pet-šest goblina u sidhe narušiti ravnotežu moći. Polusidhe obično ne preživljavaju djetinjstvo među goblinima. Kad narastemo i dođemo do svojih moći teško nas je ubiti, no kao djeca smo krhka stvorenja. Goblina je teško ubiti čim izađu iz majčine utrobe.

Prešao je velikim rukama preko mnogo manje kraljice, onako kako biste pogladili psa. – Mnogo riskiraš, Merry.

– Koliko ja riskiram, moj je problem, Kurag. Nudim ti priliku da stekneš ono što je goblinima uskraćivano tisućljećima. Nudim ti magiju sidha. To ti nitko drugi ne može dati. Celne može. Samo ja, i oni koji stoje pokraj mene.

– Jedan dodatni mjesec za svakog goblina kojeg pretvoriš u sidha je previše. Jedan dodatni dan.

Nagnula sam se naprijed, zbog čega se moj ogrtač rastvorio, znajući da crveni saten uokviruje moje grudi kao da su bijeli dragulji. To nikad ne bih pokušala na drugom sidhu. Bila sam daleko previše ljudska da bih bila privlačna većini njih, no goblinima sam mogla biti lijepa. – Jedan dodatni dan je uvreda, Kurag, i ti to dobro znaš. Njegov pogled je bio čvrsto prikovan za moj dekolte. Polizao je tanke usne velikim grubim jezikom. – Tjedan dana onda.

Creeda mu je pomilovala lice, pri čemu je pola njezinih očiju bilo upereno u mene, a pola u Kuraga. Iz nekog sam razloga kraljicu goblina činila nervoznom. Kurag mi je jednom davno predložio brak, no mislim daje to bilo više zbog želje za magijom sidha u krvnoj lozi goblina nego zbog prave želje za mnom. O, pojebao bi Kurag mene da mu dopustim, ali to i nije neki kompliment. Kurag bi vjerojatno pojebao bilo što ako bi se dovoljno dugo zadržao na mjestu.

Uspravila sam se i počela prtljati po ogrtaču kao da mi je vruće. – A zašto ne po godinu dana za svakoga koga pretvorim? Da... – podigla sam pogled odvezujući vrpcu ogrtača, – ... da, sviđa mi se to. Godina dana za svakoga od njih, a to uključuje i Kitta. – Rastvorila sam ogrtač tako da mi uokviri cijelo tijelo. Da jasno pokaže koliko malo toga imam na sebi.

– Ne, ne godinu dana. Ni da se svučeš do gola za mene ne bi dobila godinu dana.

Nasmiješila sam mu se, zbog čega su moje trobojne oči zasjajale, dvije nijanse zelene i krug zlatne. – A ti meni ne možeš spustiti cijenu na jedan dan.

Tada se nasmijao dubokim, gromoglasnim grohotom iz trbuha. U njemu je bila sva nespunita radost koju su goblina imali – a koja kao da je nedostajala sidhima ovih godina. Čulo se još muškog smijeha izvan vidokruga zrcala. Znala sam da Kurag i Creeda nisu sami. Pitala sam se kome su vjerovali toliko da im dopuste da nas slušaju kako se cjenkamo.

– Ti si kćer svog oca, Merry, to ti priznajem. Znaš koliko vrijediš.

Spustila sam pogled glumeći plahost jer nisam htjela da mi jasno vidi lice. Prenapregnuto sam razmišljala i nisam bila sigurna da to mogu prikriti. Bilo mi je potrebno da Kurag pristane na naše zahtjeve. Da bi onemogućio moj uspjeh, trebao je jednostavno reći ne. Meni je trebalo da kaže da. Pitanje je bilo kako nadvladati njegov prirodni oprez u vezi uplitanja u probleme sidha. Kako bih ga mogla navesti da pristane na ono što ne želi učiniti? Ili na ono što se možda boji željeti.

Pustila sam da mi ogrtač padne na pod. – Koliko mogu vrijediti ako ti ne bi prodao i nebo i zemlju da me vidiš голу? Da sam stvarno lijepa, ti to ne bi rekao. – Na licu mi se pojavio sumnjičav izraz, dopuštajući sumnjama koje sam imala u vezi sidha da mi uđu u oči. Moja vlastita majka je bila moj najgori kritičar. Tek sam prije nekoliko mjeseci spoznala da je bila ljubomorna na mene. Spoznala sam da moja majka izgleda ljudskije od mene. Imala je visinu i vitku figuru, ali njezina kosa, njezine oči, bile su ljudske. Moje nisu.

Kurag je iščitao sumnju u mojim očima i promatrala sam kako mu se pogled mračni. – Ti stvarno sumnjaš u sebe. – Kao da ga je obuzelo strahopoštovanje. – Nikad nisam upoznao sidhe ženu koja ne misli da nije Božičin dar muškarcima.

– Iste te žene meni govore da sam preniska da bih bila lijepa, prešla sam prstima preko grudi, – govore da su moje grudi prevelike, prešla sam niz struk do kukova, – da imam obline na mjestima gdje one nemaju, prešla sam preko bedara. Sidhe žene nemaju bedra. Pustila sam da mi kosa padne preko lica dok sam to radila, tako da su ga moje oči gledale napola zastrte skerletom moje kose. – Govore mi da sam ružna.

Skočio je sa stolca, bacivši svoju kraljicu na pod. Zagrmio je: – Tko govori takve stvari? Zdrobit ću im čeljusti i ugušiti ih njihovim vlastitim lažima!

Gnjev na njegovu licu, bijes od kojeg se tresao – prihvatila sam ih kao komplimente, što su i bili. U tom trenutku sam shvatila da me Kurag možda želi iz više razloga, a ne samo zbog politike ili natprirodnih krvnih loza. U tom otkucaju srca sam pomislila da me možda, samo možda, kralj goblina voli, na neki neobičan način. Mnoge sam stvari očekivala danas, ali ne i ljubav.

Ne znam zašto, no odjednom sam shvatila da mi licem teku suze. Plačem jer je neki goblin ponudio da će obraniti moju čast? Podigla sam pogled prema Kuragu i dala mu da vidi što je na mom licu, u mojim očima, sve to. Jer sam spoznala da još uvijek ne vjerujem da sam lijepa. Gardisti su me željeli jer bi biti bez mene značilo biti u celibatu. Htjeli su biti sa mnom radi kraljevske titule. Nijedan od njih nije želio mene zbog mene. Možda nisam bila fer, ali kako da ikad saznam zašto su oni dolazili u moj krevet? Pogledala sam Kuraga i shvatila da je preda mnom muškarac koji me zna otkako sam bila dijete, i on je mislio da sam lijepa i zavređujem da me se brani, a on me nikad neće imati u krevetu, nikad neće biti moj kralj.

Znati da me netko obožava, mene kao takvu, nešto znači. Nešto za što nisam imala riječi, no dopustila sam Kuragu da vidi da to cijenim. Da cijenim njega i to što osjeća prema meni.

– Merry, curo, ne plači, Družbeniče oslobodi, reče Kurag, a glas mu je bio tiši, premda još uvijek promukao.

Kitto je ustao s poda, gdje je sjedio, da prisloni usta uz moj obraz. Jezik mu je zapalucio, pomilovao mi kožu, njegovi dvostruki vrhovi su mi pošakljali obraz. Kako se nisam pobunila polizao mi je obraz, pa tako i moje suze. Goblini su većinu tjelesnih tekućina smatrali dragocjenima, nečim što se ne smije baciti. Shvatila sam što čini, a iskreno, u tom trenutku, zadovoljila bih se skoro bilo kakvim dodirima. Prebacila sam ruku preko njegovih ramena i naslonila se na njegovo tijelo dok mi je lizao suze.

Rhys je bio iza mene, na koljenima, na krevetu. On me zagrlio s leđa. A kako smo Kitto i ja bili toliko blizu, bio je prisiljen zagrliti i Kittu. Samo smo mi u sobi shvatili koliki je napredak postigao kad se svojevolumino toliko približio Kittu. Već njegova dobra volja da to učini navela me da se osjećam bolje.

– Ne godinu dana, Merry, čak ni za tvoje suze. Čak ni za taj izraz na tvom licu. – Kurag je još uvijek stajao, toliko širok da se činilo da ispunjava zrcalo. Nadvio se nad nas, dijelom zato što je zrcalo bilo podignuto, a dijelom zato što se nalazio preblizu staklu na svojoj strani.

Kitto me polizao do kraja s te strane lica. Morao se prednjom stranom tijela čvršće priviti uz mene dok je pokušavao dosegnuti moj drugi obraz. Bio je čvrsto stisnut između Rhysovih ruku i mog tijela. Očekivala sam da će Rhys rastvoriti ruke dovoljno da dopusti Kittu da se premjesti na drugu stranu mog tijela, ali nije. Nastavio nas je stiskati jedno o drugo, gnječeći nas rukama. U trenutku kad sam shvatila da smo zapravo zarobljeni osim ako nas Rhys ne pusti, zastao mi je dah i puls mi se ubrzao u grlu.

Glas mi je zadihano izašao iz tijela obilježen ubrzanim pulsom i tom iznenadnom spoznajom. – Jesu li moje suze vrijedne jednog mjeseca, Kurag?

Kitto se vrpolio pod snažnim pritiskom Rhysovih ruku. Rhys je prisilio Kittovo tijelo da se čvrsto privije uz moje, no tek kad mi je šapnuo u uho: – Okreni lice prema njemu, okrenula sam se tako da on uspije dosegnuti moj drugi obraz.

Kittov jezik mi je pomilovao obraz, dah mu je bio gotovo vruć na mojoj koži. Rhys je pojačao stisak i osjećala sam se kao da sam okovana lancima od mesa i mišića. Nisam se mogla koncentrirati, nisam mogla razmišljati.

– Jebačina i hrana koja bi svakom goblinu pomutila mozak, reče Kurag, a i njegov je glas bio dubok, hrapav, ali ne od ljutnje.

Šapnula sam: – Rhys, molim te, ne mogu razmišljati.

Olabavio je ruke, ali tek toliko da stvori iluziju slobode. Znala sam tu igru, no usred političkih pregovora nije bilo vrijeme za to. Htjela sam reći Rhysu da nas pusti, no djelomično mi se sviđao dodir njegovih ruku oko nas, čvrstoća njegova tijela privijenog uz moja leđa, šapat njegova daha u mojoj kosi. Znala sam da malo toga Kitto voli više od naredbi i nepostojanja izbora. Tako se osjećao sigurno. To je bilo utješno, no što se mene tiče, sigurnost mi nije trebala.

Uspjela sam se usredotočiti na Kuraga, no znala sam da moje lice pokazuje nešto od onoga što sam osjećala. Stalno sam očekivala da će se Doyle umiješati, prekinuti ovu nedoličnu predstavu, ali činilo se kao da smo u sobi samo Rhys, Kitto i ja.

– Daj da ti pokažem što pravi goblin može učiniti za tebe, Merry, reče Kurag. Njegov pogled se premjesti na Rhysa. – Daj da ti odrežem komad mesa. Ponovno će ti izrasti ako se to pravilno izvede. Za to bih pristao na gotovo sve.

Rhys je rekao: – Izostavio si Kitta iz cjenkanja. – Glas mu je bio skoro promukao.

– On je goblin i ja mu mogu učiniti što god želim, kad god želim.

– Ja ne mislim tako, rekla sam.

– On je sada sidhe, reče Rhys tim prekrasnim dubokim glasom. – Nekoć je mogao biti svačiji, no to se sad promijenilo.

– Još je isti kakav je bio. Još žudi za nekime tko će dominirati nad njim. Ja se ne bojim nikoga tko traži gospodara.

Ponovno sam mogla govoriti i to gotovo normalnim glasom. A govoriš o tome da ćeš reza-ti nekoga tko je njegov gospodar. Kakva je to logika, Kurag?

– Meni ne treba njegova dozvola da uzmem što želim od Kitta. Mogu uzeti što god želim od bilo kojeg goblina ako on nema snage da me spriječi. – Upro je prstom u Kitta. – A on nije toliko snažan.

Rekla sam: – Postoji mnogo vrsta snage, Kurag.

Udaljio se od zrcala i opet utonuo u svoj stolac. Odmahivao je glavom. – Ne, Merry, samo je jedna vrsta snage: snaga da uzmeš ono što hoćeš.

– I snaga da to zadržiš, reče neki muški glas izvan vidokruga zrcala.

Kurag se brzo namršti u smjeru tog glasa, pa se ponovno okrene prema meni. – Daj mi da pojebem tebe i da kušam bijelog viteza, pa ću pristati na jedan mjesec za svakog goblina kojeg pretvoriš u sidha.

Rhys me pustio polako, gotovo nevoljko. Ako mu je i smetalo što dodiruje Kitta na toliko prislan način, nije to pokazao. Kitto je pokupio i posljednju suzu s mog lica i ostao je pritisnut o prednju stranu mog tijela.

– Ne mogu ti pomoći da prekršiš svoje bračne zavjete, bez obzira na to koliko ih ti neobavezujućima smatraš. Naši zakoni to zabranjuju. Sto se tiče mojih gardista, svih mojih gardista, oni nisu meso. – Poljubila sam Kittovo tjeme.

– Onda se ne možemo nagoditi. – Na trenutak sam opazila olakšanje zbog te odluke na njegovu licu.

Doyleov glas je prekinuo tišinu poput kakvog dubokog, teškog zvona, a predući ritam njegova glasa zaplesao je na mojoj koži. – Ja sam bio prisutan kad je goblinima oduzeta njihova magija, Kuraže, Sjećam se vaših čarobnjaka. Sjećam se daje goblinska magija nekoć ulijevala strah jednako kao njihova tjelesna snaga.

– A tko je poklao sve naše čarobnjake i vještice? – Opet su se začuli počeci ljutnje.

– Ja, rekao je Doyle. Još nikad nisam čula neku riječ toliko lišenu emocija, toliko pažljivo praznu.

– A magija sidha je bilo ono što je isisalo magiju iz naših žila.

– To nije bila čarolija Tamnih, Kurag. Mi smo htjeli dobiti rat, a ne uništiti vas.

– 'Ono kopile Taranis nije nas uništio. On i njegova blistava čeljad koja je bacila tu čaroliju. Isisali su našu magiju i zadržali je. Ne sumnjaj u to, Mračne. Ta blistava hrpa licemjera zadržala je ono što je ukrala.

– Ništa nije strano Kralju svjetlosti i iluzije, reče Doyle.

Kurag je piljio u Doylea sekundu ili dvije, a onda je progovorio polako, premda sam još vidjela ljutnju na njegovu licu. – Ti si pomogao kad nam se oduzimala naša magija. Zašto bi nam je sad pomogao vratiti?

– Ja se na početku nisam slagao s tim da vam je treba oduzeti. Nije mi bio problem ubijati tvoje ljude. Oni su klali nas. Da su se njihove čarolije održale, moglo je loše završiti po sidhe.

– Mi bismo pobijedili i zavladao bismo vašim svjetlećim guzicama.

Doyle slegne ramenima. – Tko može znati što će se dogoditi u ratu? Ali sad ti kažem ovo: mi ti možemo ponuditi povrat dijela te ukradene magije.

Šapnula sam u Kittovo uho: – Svijetli za njega, Kitto.

Kitto je podigao glavu da me pogleda u oči. Lice mu je bilo vrlo ozbiljno, kao da to nije htio učiniti. Htjela sam upitati zašto ne, ali nisam to mogla pitati pred Kuragom jer nisam znala kakav bi mi odgovor Kitto dao. Već sam davno naučila da se usred pregovora nikad ne postavlja pitanje na koje ne znate odgovor. Vrlo je vjerojatno da će vas odgovor povrijediti.

Kitto tiho reče: – Bojim se.

Tada sam shvatila. Bijes, požuda, sve vrste emocija mogle su rasplamsati magiju, ali strah ju je, začudo, mogao dotući. To je zavisilo o vrsti straha. Ako je to bila ona zatupljujuća vrsta užasa koja dovodi do panike, jednostavno se ne biste mogli dovoljno koncentrirati da ga zanemarite. Ali malo straha vam može pomoći da je prizovete, a ponekad baš vaši najveći strahovi mogu prizvati vaše najveće moći. Ipak, osobito na početku, dok je magija nova, nikad ne znate što će vam strah učiniti.

Kitto nije mogao prizvati svoju magiju jer se nasmrt plašio Kuraga i Creede. Bio je previše užasnut da bi jasno razmišljao, a kamoli prizivao magiju.

Obuhvatila sam mu lice dlanovima. – Razumijem. – Osvrnula sam se prema Rhysu iza sebe i uzdahnula. Rhys je dobro odigrao sve do sada, ali onaj snažni zagrljaj bio je najveća tjelesna interakcija koju je ikad imao s Kittom. Zamoliti Rhysa da mi s Kittom pomogne učiniti

nešto što je u biti predigra bilo bi previše. Moj bijeli vitez, kako je to Kurag sročio, za danas je obavio svoju dužnost.

Dok mu je lice još bilo među mojim dlanovima, položila sam nježan poljubac na Kittova usta.

– Što je sad? – upita Kurag.

Podigla sam pogled toliko da mu vidim lice. – Želim da Kitto prizove svoju magiju, ali previše vas se boji.

– Od kakve je koristi goblinima tako krhka magija?

– Kad ti se moći tek probude, ponekad trebaš pomoć da ih prizoveš.

Doyle je dodao: – To je kao i sa svakim drugim oružjem, Kurag. Netko nov u baratanju mačem može oklijevati u bici, ili biti nesiguran gdje da udari.

On se namrštiio namještajući se u svom velikom stolcu kao da mu je odjednom manje ugodno. – Ja se ne bavim magijom, ali ako ti kažeš da je to kao s oružjem, onda neka ti bude. – Ipak, na licu sam mu vidjela da je shvatio što smo htjeli reći.

Creeda je doskakutala natrag u okvir zrcala. Kurag ju je odsutno podigao, kao da je ona kućni ljubimac koji je zatražio da ga primi u krilo. – Sjaji za nas, princezo, sjaji za nas, reče Creeda pohlepni glasom u kojem se još čuo nagovještaj onog visokog mehaničkog cviljenja.

Kurag ju je nježno lupnuo po boku. Podigla je pogled prema njemu. – Što je? Htio si da ja malenoga natjeram da sjaji.

Promatrajući Kuraga koji je pokušavao ništa ne pokazati na licu, shvatila sam daje jedna stvar da se Creeda zabavi s Kittom, a posve druga da se uključim i ja. U tom trenutku sam spoznala dvije stvari. Kao prvo, imala sam prednost nad Kuragom u svim pregovorima; kao drugo, ostali goblini će to primijetiti, ako već nisu, i smatrat će to slabošću. Goblini nemaju nasljednu monarhiju. Kraljem postaje onaj tko je dovoljno snažan da ubije starog kralja. Nijedan kralj goblina nikad ne umire mirno u snu. Oni su se svi bojali Kuraga, no kad bi naslutili jednu slabost, posumnjali bi da ih ima još. Goblini, kao i morski psi, njuše krv.

– Hoćemo li mi ostali propustiti predstavu? – Onaj muški glas koji je progovorio nešto prije ponovno je to učinio izvan vidokruga.

Kurag ga je prijeteći pogledao, tko god on bio. – Princeza ne izvodi predstave. – Okrenuo se ponovno prema meni. – Ili se to promijenilo otkako imaš harem? – Uspio je ponovno napraviti izraz ratoborne bezizražajnosti, iskoristivši ljutnju da sakrije ono o čemu je razmišljao.

– Da smanjim Kittov strah, milovat ću ga.

Začuli su se povici i zvukovi izvan zrcala. Bili su to tipično muški zvukovi koji ne bi bili neumjesni u većini kafića subotom uvečer.

Kurag ih je ignorirao kao što je i trebao, no napor se vidio u njegovim velikim rukama, u položaju njegovih ramena. Njegova kraljica se napela kao da se sprema skočiti na sigurno.

– Neće to biti neka velika predstava prema goblinskim standardima, pa čak ni prema standardima Tamnih, ali umanjit ću njegov strah i otvoriti ga prema njegovoj magiji.

– Ja sam ga vidio kako svijetli, Merry. Ja vjerujem da je on sidhe. Vjerujem da u sebi ima magiju. Ali ne onu vrstu magije koja će pomoći na bojnopolju. A to je jedina vrsta magije koja nam je potrebna.

– To ti kažeš, Kurag, reče Doyle, – jer goblini nikad nisu poznavali nikakvu drugu vrstu magije.

– Ja to kažem jer je to istina. – Njegove su oči bile više narančaste nego žute, obojene njegovim bijesom.

– Želiš li ga vidjeti kako sjaji od magije koja bi mogla biti vaša, Kurag? – upitala sam malo spustivši glas. Priznajem da sam svoju privlačnost koristila protiv njega. Kad bismo mogli od goblina stvoriti skoro stalne saveznike, većinu naših neprijatelja mogli bismo odvratiti od

napada. Za živote onih koji su mi bili dragi, za budućnost samog Tamnog dvora, smijem manipulirati jednim kraljem.

Mrzovoljno je kimnuo. Creeda je zapljeskala mnogobrojnim rukama, onima koje su imale svoj par za pljeskanje, i počela poskakivati na njegovu krilu poput djeteta.

Pogledala sam Kitta. Pogledom sam ga upitala je li spreman. On je ustima nečujno oblikovao da. Nježno sam ga poljubila u usta, ne radi predigre nego da mu zahvalim, i da se ispričam što ga tjeram da čini nešto što ne želi.

Osjećala sam otpor u njegovu tijelu i to me mučilo. Znala sam Kitta dovoljno dobro da ga brzo dovedem u pravo stanje duha, ali učinim li to pred goblinima, onda će i oni znati kako da to učine. Znala sam kako navesti Kitta da sjaji jer sam bila njegova ljubavnica i njegova prijateljica. Budem li išla sporije i činila više stvari, tako da se dodiri koji su mu uistinu omiljeni izgube u mnogim drugim dodirima, onda Creeda neće dobiti ključeve za njegovu tijelo. Trajalo bi duže, ali nisam htjela pomoći Creedi da ga muči. Ja bih dala sve od sebe da Creeda nikad ne položi ruke na njega, no znala sam previše o kraljevskoj politici da budem sigurna da ću ga uspjeti zaštititi. Ne odbijate olako kraljicu, bilo koju kraljicu.

Donijela sam odluku i privukla Kitta u zagrljaj.

Poglavlje 4

Sjedila sam na rubu kreveta s Kittom u krilu, nogama me opkoračio kao da sam ja dečko, a on djevojka. Kratke hlače su mu bile zategnute preko čvrste obline stražnjice, a moji su dlanovi obuhvatili to čvrsto meso preko tkanine. Držala sam ga u krilu dok su moja usta istraživala njegovo lice, vrat, ramena. Nježno sam ga ugrizla za rame i zadrhtao je. Čak sam i kroz tkaninu osjetila da raste i ukrućuje se. Zadržala sam jedan dlan na njegovoj stražnjici da ne padne, no drugim sam prešla njegovih leđa prema gore. Prešla sam po duginim ljuskama na njegovim leđima i pronašla liniju gole kože što mu je pratila kralježnicu. Vrhom prsta sam milovala tu dugačku glatku liniju kože, a njemu se dah isprekidao, zabacio je glavu, podigao lice prema mom zatvorenih očiju i poluotvorenih usana. Ali još nije sjajio.

Bio je lijep dok mi je sjedio na krilu, no to je bila samo magija gole kože i ushićenog mesa. Nije svijetlio od moći.

– Neka svijetli, neka svijetli! – uzviknula je Creeda kao daje čekala što je dulje mogla da to vikne.

Na zvuk njezina glasa Kitto je uvenuio, zgrbio ramena i pognuo glavu, a njegov pritisak o moj trbuh se smanjio. Kao da ga je već i sam zvuk njezina glasa natjerao da se prisjeti neugodnih stvari. Goblini ne vide bračne zavjete onako kako ih mi vidimo, te oba partnera imaju određene slobode. Koje god dijete potekne iz koje god veze, bračni par ga odgaja kao svoje. Nema sramote ni vrištanja o nabijanju rogova. Možda zbog toga nema ni nasljedne monarhije. No kakvi god bili njihovi običaji, nisam znala da je Kitto ikad bio Creedin kućni ljubimac.

Kurag reče: – Tiho, Creeda. – Ali šteta je bila učinjena.

Kitto je ovio noge oko mog struka poput djeteta koje traži utjehu u zagrljaju. Privio se uz mene i ukopao lice u moje rame.

Podigla sam pogled prema Kuragu. – Nisam znala da je tvoja kraljica tako dobro upoznala Kitta.

– Nije.

Potapšala sam Kitta po leđima ne znajući da li da mu vjerujem, no nisam mogla smisliti nijedan dovoljno dobar razlog zašto bi lagao. – Onda ne razumijem zašto je se toliko boji.

– Creeda je, kao i većina naših žena, nestrpljiva kušati goblina koji je ujedno i sidhe. On će imati cijeli izbor ženki na banketu. – Kurag nije izgledao osobito sretno zbog toga, a ja nisam bila baš sasvim sigurna zašto, ali to nije bilo važno.

– Goblini će silovati neprijatelja ili zatvorenika, ali ne siluju jedni druge, rekla sam.

Kurag pogleda mimo mene u Rhysa. – Tvoj blijedi princ točno zna što radimo zatvorenicima. – Uputio mu je zloban pogled ispod oka, kao da je sretan što je opet na području koje mu se sviđa. Volio je podbadati Rhysa.

Rhys se pomaknuo na krevetu iza mene. Bio je vrlo miran za vrijeme prizora s Kittom. – Znam da sam bio budala, Kurag. Princeza mi je rekla da sam se mogao poštediti mnogo bola da sam znao što da tražim.

Kuragov zloban pogled je izbljedio u namrštenost. – Sidhe koji priznaje da je budala, pa to je čudo.

Osvrnula sam se taman toliko da ugledam Rhysa kako kima glavom. – Mi smo arogantna rasa, ali neki od nas znaju učiti na svojim pogreškama.

– I što si ti naučio, blijedi prinče?

– Da ćemo, prije nego što dođemo na bilo kakav banket na tvom dvoru, vrlo dobro razjasniti što nam se može dogoditi, a što ne može. Svima nama, uključujući Kitta.

– Vidiš, to je arogantno, reče Kurag. – Nijedan sidhe ne može goblinima uskratiti pravo pristupa drugom goblinu.

Ja sam dodala: – Ako Kitto ne želi biti s tim ženama onda može odbiti.

– Ja ću ga kušati, reče Creeda.

– Nećeš ako on kaže ne, rekla sam.

– Imat ću ga, reče ona nagnuvši se prema staklu.

Kitto se još više skutrio uz mene. – Kontroliraj svoju kraljicu, Kuraže, rekla sam.

– Ali ona je jedna od stotina koje misle isto, Merry.

Privukla sam Kitta bliže. – On možda ne bi preživio pažnju stotina goblinki.

Kurag slegne ramenima. – Mi smo besmrtni. Zacijelimo.

Odmahnula sam glavom, no Rhys je bio taj koji je odgovorio. – Ne, nećemo vam tako prepustiti Kitta.

– On je moj, reče Kurag, a ono režanje nalik na grmljavinu dopiralo je iz njegova tona. – Dao sam ga Merry, ali još je moj. Ja sam njegov kralj i ja ću reći što će mu se dogoditi, a što neće.

– Kurag, rekla sam, a kad su te skoro narančaste oči bile na meni, nastavila sam. – Ja poznajem vaše zakone. Vi ne silujete vlastite ljude, ne ako nisu prekršili neki zakon pa ste prosudili daje to odgovarajuća kazna za taj zločin.

– To pravilo ima jedan izuzetak, Merry.

Vjerojatno sam izgledala jednako zbunjeno kako sam se i osjećala. – Ne znam ni za kakav izuzetak od tog pravila. – Potiho sam pomislila Osim što je opasno odbiti vlastitog vladara.

– Mislio sam da se tvoj otac potrudio da budeš dobro upućena u naše običaje.

– I ja, rekoh, – ali vi se ne namećete nasilno jedni drugima; nema potrebe za tim. Uvijek se pri ruci nađe netko tko to želi.

– Ali ako jedan od nas proda svoje tijelo za sigurnost i zaštitu, onda se odriče prava da uskrati svoje tijelo bilo kome. Samo njegov zaštitnik smije diktirati tko ga smije dirati, a tko ne.

Još uvijek sam se mrštila.

Kurag je uzdahnuo. – Merry, zar se nisi zapitala kako to da sam bio toliko siguran da će Kitto otići s tobom i učiniti što tražiš?

Razmislila sam o tome pa odgovorila: – Ne, kad bi naša kraljica naredila nekome od svojih gardista da pođe sa mnom i radi što ja hoću, on bi tako učinio. To nije naš zakon, ali nije zdravo odbiti kraljicu. Pretpostavila sam da je tako i kod vas.

– Dao sam ti Kitta jer sam znao da ga se njegov zaštitnik zasitio. Mi smo težak narod, Merry, ali ja nemam želju gledati kako Kitta trgaju na komade ako ne uspije naći nekoga da ga uzme k sebi. Dobar kralj pazi na sve svoje ljude.

Kimnula sam. Kurag je bio okrutan, razbludan, katkad u vlasti svoje čudi, ali nitko ga nikad nije optužio za nebrigu prema svom narodu, cijelom svom narodu. To je bio jedan od razloga zašto se nikad nije suočio s ozbiljnim izazovom svom kraljevanju. Bio je težak, ali fer. Pola njegova naroda ga se bojalo, a druga polovica ga je voljela jer im je pružao zaštitu.

– Nisam znala da bilo koji goblin treba takvu vrstu zaštite, rekla sam. Kitto se jako smirio uz mene i gotovo sam mogla namirisati njegov strah. Strah od toga što ću sad misliti o njemu.

– Sudbina polusidha među nama nije dobra, Merry. Većina ih umre mlada, prije nego što dođe do te slavne sidhe magije. Ali mnogi među nama čeznu za sidhom u krevetu. Mnogi od vaših mješanaca završe tako da trampe svoje tijelo za zaštitu.

Govorio je o prostituciji, konceptu nečuvenom u vilinskom narodu, barem u samoj vilinskoj zemlji. Izvan vilinske zemlje prognanik mora zaraditi za život, i bilo ih je nekoliko koji su zarađivali na taj način. Ali čak i tada, to je više način da se zaradi na uobičajenim vilinskim užicima. Mi smo tradicionalno pohotna čeljad, a nekima od nas seks je seks. Bez osuđivanja, tek istina. No goblini čak nemaju ni riječ za prostitutku. Za njihovo društvo čudniji bi koncept bilo teško naći.

– Ali uvijek ima seksa među goblinima. Zar većina goblina ne misli da je jedan seksualni partner uglavnom isti kao bilo koji?

Kurag slegne ramenima. – Svi goblini su proždrljivi ljubavnici, Merry, no upravo je dodavanje mesa nježnijeg od našeg dovelo do pojave flundri. Onih koji se ne mogu zaštititi sami, a nemaju ni drugih vještina koje mogu ponuditi. Oni nisu obrtnici; ne proizvode ništa, ne prodaju ništa. Imaju samo jednu vještinu, pa im zato dopuštamo da razmijene tu vještinu za ono što trebaju. – Nije izgledao sretno zbog toga, kao da ga je to na neki način vrijeđalo, vrijeđalo njegovu ideju o tome kakav bi svijet trebao biti.

– Mi bismo ubili takve slabiće, no ako su već pronašli zaklon kod nekoga tko je dovoljno jak da ih štiti, moramo pustiti da tako i ostane.

– Ne može biti mnogo takvih među vama, rekla sam.

– Ne, ali skoro svi su djelomično sidhe. – Bacio je pogled izvan zrcala. – Iako nisu svi koji su djelomično sidhe slabići. – Mahnuo je i dvojica muškaraca ušla su u vidokrug zrcala. Na prvi pogled bih pomislila da su sidhe, Svijetli sidhe. Obojica su bili visoki, vitki, duge žute kose, te zgodni na onaj način na koji to sidhe katkad jesu, s punim ustima i crtom od čela preko obraza do brade koja me podsjećala na Mraza. Njihova koža je bila one nježne zlatne boje koju Svijetli dvor zove poljupcem sunca. Rijetka je među njima, nečuvena među nama. No na drugi pogled uočili biste im oči, prevelike za lice, ovalne poput Kittovih, i jednolične boje koja oku nije ostavljala bjeloočnice već samo tamnu kružnicu zjenice izgubljenu u moru zelene kod jednog, te crvene kod drugog. Zelena je bila boja ljetne trave. Crvena je bila boja bobica božikovine zimi. Bili su također masivniji od sidha, Kao da su se više bavili dizanjem utega ili im je goblinska genetika jednostavno omogućila da imaju malo više mišićne mase,

– Ovo je Holly, a ovo je Ash⁶. Blizanci koje je neka Svijetla žena ostavila na našem pragu nakon zadnjeg velikog rata. Naš narod ih se boji. – Kad kralj goblina to kaže pri upoznavanju, onda je to najveća pohvala goblinskog ratnika – a pomalo i upozorenje nama, rekla bih.

Onaj s crvenim očima nas je prodorno gledao. Onaj sa zelenima je imao mnogo neutralniji izraz, kao da još nije odlučio da li da nas mrzi. Njegov brat kao da se već opredijelio.

– Pozdravljam vas Holly i Ash, vas koji ste jedni od najboljih među Kuragovim ratnicima, rekla sam.

⁶ ash, eng.; božikovina i jasen

Zelenooki je odgovorio: – Pozdravljam te, Meredith, princezo sidha, nositeljice ruke mesa. Ja sam Ash. – Glas mu je bio ugodno bezizražajan. Lagano se naklonio dok je govorio Holly. Obje biljke su značajne u raznim pretkršćanskim mitovima sjeverne Europe.

Njegov brat se okrenuo prema njemu kao da će ga udariti. – Ne klanjaj joj se. Ona nama nije ništa. Nije kraljica, nije princeza, ništa.

Kurag je ustao sa stolca i već je skoro bio na Hollyju prije nego što je ovaj stigao reagirati. Holly je stvarno stavio ruku na nož za pojasom, te zastao oklijevajući. Kad bi izvukao nož, Kurag bi to mogao shvatiti kao smrtnu uvredu, pa bi borba bila do smrti. Nakon što bi izvukao nož izbor bi bio Kuragov. Imala sam sekundu da uočim zbunjenost na njegovu licu, a onda je Kuragova ruka postala loše vidljiva i mlađi goblin se našao na podu pokraj stolca. Krv je zasjala na svjetlosti poput neobičnog grimiznog dragulja na njegovoj zlatnoj koži. Krv je bila gotovo iste boje kao njegove oči.

– Ja sam ovdje kralj, Holly, i sve dok ne budeš dovoljno goblin da se s tim ne složiš, moja riječ je zakon.

Holly je razmazao krv s brade po rukavu i progovorio, još sjedeći na tlu. – Mi nismo flundre. Prema našim zakonima nismo učinili ništa što bi ti omogućilo da nas pošalješ u njezin krevet, u bilo čiji krevet. Mi ne trebamo zaštitnike za naša tijela. – Zakašljao je i pljunuo krv na pod. Među goblinima je rasipanje krvi uvreda. Trebao ju je popiti. – Dokazali smo da smo prije svega goblini i nimalo sidhe, a ti bi nas ipak prodao ovoj blijedoj sidhe. Nismo učinili ništa čime bismo to zaslužili.

Kurag je usporenim korakom krenuo naprijed, kao da se svaki njegov mišić bori protiv ostalih. Želio je rastrgati Hollyja na komade; to se jasno vidjelo na njegovu licu. Gledali smo ga kako se trudi svladati svoj bijes.

Ash je napravio mali pokret. Nisam bila sigurna što je učinio, no privuklo je naše poglede. Nož za njegovim pojasom još je bio u koricama, ali nešto je učinio.

Doyle se oglasio: – Kurag, ovo će biti dovoljno teško i bez partnera koji ne žele s nama u krevet.

Kurag podigne pogled prema nama. – Oni su premladi, Mračne, oni se ne sjećaju što smo mi bili. Kad bi Holly shvatio što smo nekoć bili, što bismo opet mogli biti, otišao bi drage volje.

– Je li većina tvojih polusidha iz zadnjeg velikog rata?

Kurag kimne. – Većina starih je mrtva. Sidhe mješanci nisu dugo trajali među nama dok ih nismo pretvorili u flundre.

– Mi nikad nismo bili flundrice, reče Holly.

Ash je stajao gotovo se smiješeći iza Kuragovih leđa, no jedna ruka mu je bila skrivena iza boka. Creeda se nalazila iza prijestolja, a ja sam uočila odsjaj oštrice među njezinim mnogobrojnim rukama, ali ne u rukama sa strane okrenute prema Ashu. Je li on izvukao nož? Što god da je učinio, Creeda se to nije sviđalo. Istini za volju, nije ni meni.

– Dosta s tim, Kurag, rekla sam. – Ja nikoga ne kanim silovati. Ako Holly ne želi postati sidhe, onda neka bude tako.

– Ali ja želim biti sidhe, reče Ash onim vedrim glasom koji mu je pasao uz lagani osmijeh, a njegove zelene oči ostavljao praznim i ugodnim. Taj Ash je bio rođeni političar. Njegov osmijeh se proširio, no bio je nekako tužan. – Moj brat i ja se nikad nismo razilazili u mišljenjima, sve do sad. Alija ću postati sidhe, a i Holly će također.

Creeda mu je bila gotovo dovoljno blizu da otkrije što to drži skriveno od pogleda. On je pomaknuo ruku na vidjelo. Opazila sam kako se Creeda napela. Osjetila sam Doylea i Rhysa kako su se napeli pokraj mene. Ashova ruka je bila prazna. No mogla sam se kladiti u gotovo bilo što da nije bila prazna sekundu ranije.

Glas mi je bio malo zadihan kad sam upitala: – Onda dođi i postani sidhe, Ash. Zašto bi tjerao svog brata ako on to ne želi?

– Zato što ja tako hoću, reče Ash, a ljupkost mu je zamijenila arogancija koja se viđa samo na licu sidha. O da, Ash je bio jedan od naših. Preživio je među goblinima, no bio je naš.

Holly je sad bio na nogama, pazeći da veliki drveni stolac bude na pola puta između Kuraga i njega. Bio nam je okrenut leđima pa mu nisam mogla vidjeti lice, no čula sam njegov glas, nešto blisko strahu ili nekoj drugoj intenzivnoj emociji koju nisam mogla prepoznati. – Brate, ne učini nam ovo. Mi ne trebamo blistave. Mi smo goblini i bolje je tako.

Ash odmahne glavom. – Preživjeli smo zajedno, Holly, i nastaviti ćemo preživljavati zajedno. Ja sam slušao priče naših pripovjedača. Stekao sam uvid u ono što smo nekoć bili, i ti i ja ćemo vratiti te slavne dane goblinima. – Pošao je prema bratu zaobišavši Creedu kao da nije ondje. Siknula je na njega dok ju je mimoilazio. U njezinoj se ruci ukazalo srebro oštrice, no sklonila ju je u korice koje su nestale s vidika u gnijezdu ruku.

Došao je do Hollyja i spustio mu ruku na rame. – Ja ću te podržavati u svemu, čak i u tvom gnjevu prema našem kralju, ali nemoj da poginemo baš kad se spremamo steći slavu kakvu goblini nisu doživjeli više od dvije tisuće godina. – Negdje u tom govoru bilo je priznanje da on ne bi dopustio Kuragu da ubije Hollyja; da bi zabio nož kralju u leđa prije nego što bi to dopustio.

Holly je silovito mahnuo rukom prema nama. Bijesno nas je pogledao pogledom otrovnim od mržnje. – Oni su nas ostavili da umremo. Kako možeš ići u njihov krevet?

Ash je primio ruke svog brata, zarinuvši mu prste toliko duboko da se to moglo primijetiti i s udaljenosti. Protresao ga je, samo malo. – Ovi sidhe nam ništa nisu učinili. Nijedan od njih nije ni naša majka, ni naš otac.

– Kako možeš biti siguran?

– Pogledaj ih, Holly, pogledaj ih s nečim drugim osim s mržnjom. – Okrenuo je svog brata licem prema nama, a izraz na licu potonjeg je bio takva mješavina boli i bijesa da ga je bilo teško gledati. – Nema zlatne kože i kose na njima. Oni su Tamni sidhe i oni nam nisu ništa učinili.

Holly je izgledao kao da je spreman zaplakati. Mislila sam da takvo što nikad neću vidjeti na licu goblina. Kitto je plakao, ali to je Kitto. On je meni prestao biti goblin i bio je jednostavno on. Bez obzira koliko sidhe Holly izgledao, on mi je bio goblin. Genetski je bio polusidhe, ali kulturno i moralno, bio je goblin. Ponašat ću se prema njemu na taj način dok me ne uvjeri u suprotno.

– Ja ne vjerujem da ovaj goblin može blistati kao sidhe, reče Holly ljutitim i očajnički tvrdoglavim glasom.

– Natjeraj ga da blista, Merry, reče Kurag. – Treba ga uvjeriti.

– Ako nam zajamčiš da Kitto neće biti zalogaj za svakog goblina koji poželi okusiti meso sidha, navest ću ga da blista za vas. Bez tog jamstva, mislim da bi ga njegov strah mogao spriječiti.

Kitto je zadrhtao uz mene. Okrenuo je glavu toliko da opet baci pogled u zrcalo, no držao se za mene poput priljepka, kao da se boji da će ga odnijeti oseka.

– Ne, reče Holly i istrigne se iz bratovih ruku što su ga obuzdavale. – Ne, ako on dobije oslobodjenje od toga, onda će ga i sve druge flundre htjeti. – Odmahnuo je glavom, od čega mu se plava kosa zanjihala.

– Nažalost, slažem se s Hollyjem, Merry. Ako to dobije jedan, onda smo na opasnom terenu.

Namrštila sam se, pa rekla: – Ja sam njegova ljubavnica. Čini li me to njegovom zaštitnicom?

Kurag je izgledao kao da nije siguran što da kaže. Ash je odmahnuo glavom i rekao: – Ona ne razumije što traži.

Kurag je pogledao Doylea. – Mračne princeze je sidhe, ali ona nije ti, a nije čak ni blijedi princ. Ona nema snage u rukama da odbije svakog goblina koji poželi kušati Kitta.

– Rekla je svoje, reče Holly. – Ona je njegova zaštitnica, neka ostane tako.

– Da, reče Creeda, – pusti mene da budem prva koja će se boriti s njom kad dođe. Ja ću dobiti Kitta, a ako usput raskomadam to čisto meso, utoliko bolje.

Tada sam shvatila da sam rekla krivu stvar, ali nisam bila sigurna kako da to poništim.

– Mi nećemo dovesti princezu na tvoj dvor bude li morala provesti pola noći boreći se u dvobojima, reče Doyle. – Bili bismo stvarno bijedni tjelohranitelji kad bismo to učinili.

– Holly je u pravu. Ako Kittu zajamčim zaštitu, onda će ostali slični njemu htjeti isto. Mi smo demokratičniji narod od vas i ja sam u vlasti volje svog naroda više od svakog sidhe vladara. – Slegnuo je masivnim ramenima. – Nama je dobro tako, ali Merry nije goblin. Ona ne bi preživjela tu noć.

– Zar su sidhe tako krhka stvorenja? – reče Holly glasom punim prezira.

– Nemoj da te opet zviznem, reče Kurag.

– Ja sam smrtna, rekla sam.

Hollyjevo lice odavalo je njegovu osupnutost, no Ash je bio taj koji je progovorio. – Mi smo mislili da je to zlonamjerni trač koji šire tvoji neprijatelji. Znači ti si stvarno smrtna? Kimnula sam.

Ash je djelovao zatečeno. – Onda bi poginula štiteći flundre.

Rhys se pomaknuo iza mene, položio je ruke ne samo na mene, već i na Kitta. Naslonio je obraz na moje tjeme, no ruke je pustio da vrludaju po leđima manjeg muškarca.

– Mi smo njegovi zaštitnici, reče Rhys. Glas mu je bio vrlo jasan i bez ikakve emocije.

Kitto ga brzo pogleda, a ja sam bila zahvalna što nitko u zrcalu nije mogao vidjeti šokiran izraz na njegovu licu. Rhys ga nije pogledao, samo je zadržao to bezizražajno lice okrenuto prema zrcalu i Kuragu.

Prvi put je kralj goblina ostao bez riječi. Kao i svi ostali. Dobro, ne svi.

Creeda je skočila na stolac da može bolje vidjeti, ili bolje biti viđena. – Jesmo li ti razvili sklonost prema goblinskom mesu, bijeli viteže?

– Kitto je sidhe, reče Rhys odmjerenim glasom, – ja to tvrdim.

– I neka bude tako, reče Doyle.

Začula se zvonjava, ne pravih zvona ni nečega što biste mogli čuti ušima, nego te su riječi imale težinu i odjeknule su prostorijom. Kuragovo je lice odavalo da je i on to osjetio. Nešto važno se dogodilo. Nešto sudbinsko, neki dio proročanstva se ili počeo ostvarivati, ili se promijenio toliko temeljito da su se sudbine svih nas u tom trenutku promijenile. Možete osjetiti težinu toga, ali nikad ne znate što to uistinu znači, ne dok ne bude prekasno da se učini bilo što da se to promijeni. Mogli bi proći dani ili godine prije nego što saznamo što se dogodilo u tih nekoliko riječi.

Dublje iz Kuragove prostorije začuo se neki zvuk. Bilo je to kloparanje s prizvukom gmižanja, poput zmije s mnogo nogu. Nisam znala kakav je to zvuk, no Kitto je probljedio, a tijelo mu je najednom omlohavjelo, postalo beskrvno. Da ga nisam držala, pao bi na pod. Rhys je bio na koljenima, s dlanovima na mojim ramenima, no klečao je uspravno iza mene. Osjećala sam kako mu napetost pjeva kroz ruke.

Htjela sam upitati u čemu je problem, no nisam željela da ispadnemo slabi u Kuragovim očima. A onda mi je Kurag odgovorio na pitanje, premda nepostavljeno.

– Nisam te još pozvao. – Kuragov glas je bio ljut, no u njemu se čulo nešto rezignacije. Kao da je ljutnja bila uglavnom formalnost.

Stvarna ljutnja, no nije se baš nadao da će to pomoći. Još nikad nisam vidjela Kuraga toliko... poraženog.

Začuo se glas odmah izvan vidokruga zrcala. Bio je visok i siktav, isprva sam pomislila zmija, no imao je i ono metalno zujanje kao Creedin, a kraljica nije imala nikakve veze sa zmijskim goblinima. Glas je rekao: – Htio sssi me pokazati, zar ne, Kurag? Pokazati princezi da nissu sssvi sssidhe kao Holly i Asshh.

– Da, reče Kurag i okrene se prema zrcalu. Izgledao je ozbiljno. – Znaj ovo, Merry: nisu se svi sidhe mješanci uvrgli na svog sidhe roditelja. Prije nego što pristaneš na to, trebala bi vidjeti što će doći u tvoj krevet. – Sad je pogledao Rhysa, no podbadaње je nestalo. – I nisu svi naši mješanci mužjaci.

– Ne čini to, Kurag, reče Rhys, a glas mu je bio prazan, no ta je praznina bila puna nečega, nečega što me uplašilo.

– Ona je dijelom sidhe, bijeli viteže, i hoće priliku da te opet odvede u krevet.

Ono gmizavo kloparanje se približilo, kao da je nešto istovremeno hodalo pomoću puno nogu i gmizalo.

Kitto je proizvodio visoki zvuk duboko u grlu, bespomoćno cviljenje. Čvrsto sam ga držala, no kao da me nije mogao osjetiti. Tijelo mu je i dalje bilo mlohavo u mom naručju, kao da se uvlačio u sebe.

– Što se događa? – upitala sam.

Rhys je rekao jednu riječ, jedno ime, s toliko mržnje da je to bilo bolno za slušanje. Izgovorio je to ime točno kad je nešto uspuzalo uz Kuragov veliki stolac. Nešto što je izgledalo kao da je sašiveno od različitih noćnih mora.

– Siun.

Kitto je zavrištao.

Poglavlje 5

Kittovi su krici bili visoki i očajni, poput glasanja mladog zečića kad ga uhvati mačka. Otputao mi je iz krila preko kreveta i pao s njega na drugu stranu.

Mraz je dojurio u sobu s pištoljem u jednoj ruci i mačem u drugoj. Potražio je neprijatelja, a onda se samo namrštio, budući da nije bilo ničega u što bi mogao pucati. – Sto se dogodilo? Sto je Kittu?

– Zar moja flundrica ne želi pozdraviti sssvoju gazdaricu? Zar sssi zaboravio sssve što sam te naučila, Kitto? – reče stvar na stolcu.

Doyle je kleknuo kraj Kitta i bezuspješno ga nastojao utješiti. Čula sam duboki glas kroz krike, no kad je Kitto najzad opet došao do riječi, bilo je to zato da kaže: – Ne, ne, ne, ne, ne. – Bez prestanka.

Pokušala sam se okrenuti i pomoći Kittu, no Rhysove su se ruke stegnule na mojim ramenima. Jedan pogled na njegovo lice, i shvatila sam da Kitto nije jedini trebao pomoć. Nisam znala što da učinim, ali sam ostala gdje sam bila, s Rhysom koji je klečao tako da je svojim tijelom dodirivao moja leđa. Ostala sam ondje da bi se mogao nasloniti na mene, da ne padne.

Okrenula sam se ponovno prema goblinu na stolcu i pričekala da moje oči shvate u što gledaju. Isprva se činilo da je to golemi, crni, dlakavi pauk. Pauk veličine velikog njemačkog ovčara. Ali glava je imala vrat, a oko usta je bilo nešto neodređeno ljudsko; imala su usne i očnjake. Goleme crne noge s obje strane nadutog tijela bile su posve paučje, no dvije ruke koje su stršale iz njegova prednjeg dijela nisu. Činilo se da ima oči posvuda, i svako je bilo trobojno s plavim prstenovima. Izdiglo se kao da se želi udobnije smjestiti na stolcu i načas razotkrilo blijede grudi. Ženka. Nisam se mogla natjerati da to nazovem ženom.

Nikad nisam mislila da ću među vilama vidjeti nešto za što ću uistinu držati da izgleda kao da je izašlo iz noćne more. Ja sam Tamni sidhe; mi smo stvorenja iz noćnih mora. Ali Siun je noćna mora nad noćnim morama. Da je bila malo više jedno, a malo manje drugo, bila bi manje užasna, no bila je to što je bila i tu nije bilo pomoći.

Ta čudno oblikovana usta usred sve te crne dlake i tih očiju su progovorila. – Rhysss, jako je, jako dobro vidjeti te opet. Još držim tvoje oko u ssstaklenci na polici. Dođi nam opet u possstjet. Baš bih voljela imati par.

Osjetila sam kako je Rhysom prošao drhtaj, kao da mu se cijelo tijelo zatreslo na nevidljivom vjetru. Glas mu je izašao prazan poput školjke bačene na plažu, odjekujući usamljenošću. 'Ako nisi htio da pristanemo na ovaj sporazum trebao si samo reći, Kurag, i prištedjeti nam sve ovo vrijeme i trud.

Potapšala sam Rhysovu šaku koja mi je još uvijek stiskala rame, no nisam sigurna da je u tom trenutku išta osjetio.

– Mraz, reče Doyle, – pobrini se za Kitta.

Mraz je ugurao mač u korice i pištolj u futrolu, pa kleknuo pokraj Kitta. O svakodnevnoj podjeli obaveza Mraz i Doyle su raspravljali, ali u hitnim su se slučajevima svi gardisti pokoravali Doyleu. Stoljeća navika teško je promijeniti.

Doyle je progovorio kad se premjestio i stao do nas. – Što smjeraš s ovim, Kurag?

Siun reče: – Ja sssam htjela vidjeti lijepe sidhe.

– Začepi, Siun. – Kurag je to rekao ne pogledavši je, kao da je očekivao od nje da to učini. Začudo, začepila je.

– Mislio sam da Merry zaslužuje vidjeti čemu je nudite. – Nešto blisko njegovu uobičajenom zlobnom cereku preletjelo mu je licem.

Osim toga Mrača, neće Merry biti u Siuninu krevetu.

– Neće nitko, reče Rhys.

Doyle mu dodirne ruku. – Ne misliš valjda da će ona opet odvesti u krevet Rhysa ili Kitta.

– Javljaš se dobrovoljno? – upita Kurag.

Doyle ga pogleda, nečitljivog izraza lica. – Što želiš reći, Kurag?

– Ako ja pristanem na dodatnih mjesec dana za svakog goblina kojeg pretvorite u sidha, onda vi morate pristati na preobraćenje svakog sidhe mješanca koji želi pokušati.

Doyleov crni pogled skrene na Siun, pa se vrati na Kuraga. – Zašto se ti ovome opireš, Kurag? Zašto ne želiš magiju ponovno u goblinskim žilama?

– Ja se ne opirem, Mrača, ja se slažem, pod određenim uvjetima. Čak dajem Merry mjesec dana po svakom goblinu kojeg preobrati.

Doyle lagano mahne prema Siun. – Inzistirati da spavamo sa svima koji nam se nađu na putu je uvreda.

– Bi li ona bila ovakva da netko iz tvog naroda nije silovao jednu od naših?

– Njezina majka nije bila silovana, reče Rhys glasom koji je još uvijek bio prazan, koji je još uvijek bilo užasno slušati.

Kurag je zanemario primjedbu, no Doyle je rekao: – Kako to misliš, Rhys?

– Hvalila se kako je njezina majka silovala jednog od nas u zadnjem ratu. – Njegove ruke su se utisnule u moja ramena toliko da me skoro zaboljelo. – Ne krivi sidhe za ovu strahotu, Kurag. Goblini su si to sami učinili.

Na Kuragovu se licu jasno vidjelo da je znao istinu. – Lagao si nam, Kurag, reče Doyle.

– Ne Mrača, rekao sam Bi li ona bila ovakva da netko iz tvog naroda nije silovao jednu od naših? Pitao sam, nisam izrekao činjenicu.

– To nije baš beznačajna razlika, rekla sam.

Kurag me pogledao. Kimnuo je. – Možda sam od sidha naučio kako beznačajna istina zna biti.

– Što bi to trebalo značiti? – reče Rhys.

Doyle podigne ruku. – Dosta s tim. Ili ćemo pristati na Kuragove uvjete, ili ćemo se okrenuti i otići, pa imati goblina još dva mjeseca i samo ta dva mjeseca.

– Dat ću vam vremena da se dogovorite, reče Kurag. Podigao je ruku kao da će obrisati zrcalo.

– Ne, reče Doyle, – ne, ako ti damo vremena, smislit ćeš još neki razlog da izbjegneš ovaj dogovor. Učinit ćemo to sada, danas.

Pogledala sam Doylea i nisam ništa mogla odgonetnuti iz njegova lica, a ni tijela. On je bio nedodirljivi Mrak, kraljičina lijeva ruka. Pojava koje sam se bojala kad sam bila dijete. Premda priznajem da ga tada nikad nisam vidjela ovoliko neodjevenog. Kraljičin Mrak je nosio odjeću od vrata do gležnjeva i zapešća cijele godine, po svakom vremenu. Nekad je vidjeti Doyleove gole ruke bilo isto kao da se razodjenuo u javnosti, a ovdje je stajao samo u sitnim crnim tangama, no nekako je, s odjećom ili bez nje, svejedno bio onaj isti nedodirljivi, nedokučivi, zastrašujući Mrak.

– Koji od vas će u krevet sa Siun? – upita Kurag.

– Ja ću, reče Doyle.

Ja sam bila ta koja je rekla: – Ne.

– Nitko od nas je neće taknuti, reče Rhys.

– Sklopit ćemo taj sporazum, Rhys, reče Doyle.

Rhys je odmahivao glavom. – Ne, ja sam se zakleo da ću ubiti Siun sljedeći put kad se sretnemo. Zakleo sam se svojom krvlju.

– Zakleo si se svojom krvlju? – upita Doyle.

Rhys je samo kimnuo.

Doyle je uzdahnuo. – Pristajemo da ćemo pokušati preobratiti sve polusidhe koje imaš, Kurag, ali ova, Siun, mora odgovarati Rhysu Kad dođemo na tvoj dvor.

– A što ako ga ubije? – upita Kurag.

– Onda je cijena krvi plaćena. Nećemo tražiti osvetu za to.

– Dogovoreno, upita Kurag.

– A kad ubijem Rhyssa, reče Siun, – dobit ću njegovu flundru, mog Kitta. Jahat ću ga dok ne zablisssta ispod mene. – Prodorno je pogledala Rhysa sa svojih dvanaest očiju, svih s prstenovima plave, nebesko plave boje, zatim boje različka, pa ljubičaste. Oči su bile divne i pripadale su drugačijem tijelu. – Ovaj tu nije htio blissstati za mene. Da si blissstao ispod mene, ne bih ti issskopala oko.

– Rekao sam ti onda i kažem ti sada. Možeš me silovati, ali me ne možeš natjerati da uživam u tome. Ništa ne valjaš u krevetu.

Spuznula je sa stolca i odjednom je ispunila zrcalo kao da se povećala, sve te noge su se pružale prema nama, kao i te ruke i ta čudna napola dovršena usta. Zalupala je udovima po staklu i zakreštala: – Ubit ću te, Rhyss, i princeza neće ssspassiti Kitta. Ja ću ga uzeti i natjerat ću ga da mi blisssta!

Kitto je zavrištao s druge strane kreveta. Svi smo se okrenuli i pogledali ga. Lice mu je bilo blijedo, plave oči goleme. Naglo je ispružio desnu ruku i zavrištao: – Neeeeee!

Rhys nas je oboje bacio s kreveta sekundu prije nego što sam osjetila čaroliju kako titra kroz zrak iznad nas. Staklo kao da se rastopilo i Siun je počela kliziti kroz to rastapanje. Glava, jedna ruka, druga ruka što je mahala tražeći gdje bi se primila. Klizila je sve dalje, opirući se padanju, u nemogućnosti zaustaviti ga.

Kitto je podigao oba dlana pred sebe kao da je želi otjerati i opet je zavrištao, ovaj put neartikuliranim, visokim tonom ispunjenim užasom.

Rhys me pritisnuo na tepih prekrivši moje tijelo svojim. Uslijedilo je još vrištanja, no nije sve bilo Kittovo. Doyleov glas je rekao: – Pusti princezu da ustane, Rhys. – Zvučao je zbušnjeno.

Rhys se podigao na koljena osvrćući se po prostoriji, onda se zagledao u staklo, a Doyleova mi je ruka pomogla da se osovim na noge.

Mraz je držao Kitta zibajući ga kao da tješi dijete. Okrenula sam se da pogledam u što Rhys pilji.

Siun je prestala kliziti kroz zrcalo. Polovica njezinih dugih crnih nogu bila je s ove strane stakla, a druga polovica je još uvijek bila iza, kod Kuraga. Jedna ruka se pružala u ovu sobu; drugom je tukla po staklu s druge strane kao da ga nastoji razbiti. Psovala je tiho i bez prestanka. Pokušavala se iskoprcati da se oslobodi, razotkrivajući grudi svjetlosti sunca, no bila je u klopci. Da je smrtna bila bi već mrtva, ali nije smrtna pa nije umirala. Samo se zaglavila.

Doyle je prišao bliže staklu, ali je ostao izvan dosega Siuninih uzvrpoljenih nogu. – Izgleda da je sad čvrsto.

Kurag progovori sa svoje strane stakla. – Zbilja zaribana situacija, ha?

– Da, reče Doyle.

– Možeš lije popraviti? – upita Kurag.

Doyle načas pogleda Kitta, koji je izgledao gotovo katatonično u Mrazovu naručju. – To je bila Kittova magija. On bi je mogao obrnuti kad bi znao kako. Ali nitko drugi u ovoj sobi ne može to učiniti.

– Štoje, Družbenikovih ti rogova, Kitto učinio? – Kurag je bio blizu zrcala na svojoj strani, gledao ga je oprezno ne dodirujući staklo.

– Neki sidhe mogu putovati kroz zrcala kao što ih većina može razgovarati kroz njih. Premda nikad nisam čuo da netko može prijeći toliko kilometara. – Doyle je proučavao zrcalo i zarobljenu goblunku kao da je to čisto akademski problem pa nastoji shvatiti kako je do njega došlo.

– Može li Kitto to poništiti?

– Mraz, reče Doyle, – pitaj Kitta hoće li je osloboditi iz zrcala, poslati je natrag.

Mraz se tiho obratio manjem muškarcu na svom krilu. Kitto je snažno zavrtio glavom, prijavajući se uz Mraza. – Boji se da će, ako opet otvori zrcalo, ona pasti u ovu sobu.

– Samo je gurnite natrag ovamo, reče Kurag.

Mraz odgovori: – Kaže da može ostati u tom zrcalu dok ne istrune.

– Neće istrunuti. – Kurag se okrene natrag prema Doyleu. – Nije smrtna, Mrače, neće umrijeti. – Lagano je potapšao staklo. – Ovo je neće uništiti.

– E pa ne može samo tako ostati u zrcalu, rekla sam. Nisam bila sigurna što ćemo učiniti, ali znala sam da nije dolazilo u obzir jednostavno je ostaviti ovdje.

– Zapravo, Meredith, mogla bi, reče Doyle.

Odmahnula sam glavom. – Ne želim reći da to nije moguće, Doyle, želim reći da je neprihvatljivo. Neću je imati u svojoj spavaćoj sobi kao neki živi trofej na zidu.

– Razumijem. – Pogledao je zarobljenu goblunku. – Prihvaćam prijedloge, ali poštenja mi, ne vidim nikakvo lagano rješenje.

– Bismo li mogli razbiti zrcalo? – upita Kurag.

– To bi je vjerojatno razrezalo na komade,

– Neće je ubiti, reče Kurag.

– Ne, bez razbijanja, reče Siun.

Svi su je ignorirali.

– Ali onda bi jedan komad mogao ostati na tvojoj strani zrcala, a jedan na našoj, reče Doyle. – Mogu li tvoji gobluni zacijeliti tako strašnu ranu?

Kurag se namršti. – Neće umrijeti od nje.

– Ali kad je jednom razrežemo na dva dijela, može li se opet spojiti ili će živjeti u dva komada?

Siun je počela snažnije vući i gurati. – Bez razbijanja zrcala, kvragu!

Nisam joj to zapravo mogla zamjeriti, ali ovo je bio jedan od onih problema koji je čak i za vilinska bića toliko neobičan da ne biste uistinu mogli biti užasnuti njime, ne još. Prizor nje zaglavljene u zrcalu nije uopće izgledao stvarno.

– Pa, ako ne možemo razbiti zrcalo, proklet bio ako znam što da radim, reče Kurag.

Holly se približio staklu. Dotaknuo je Siunino tijelo ondje gdje je ulazilo u staklo. Nije ju ozlijedio, ali je zakukala kao da jest. Hollyjev glas je bio pun strahopoštovanja: – Kitto je to učinio. Vidio sam ga. Osjetio sam magiju kako mi prelazi tijelom kao vjetar koji gmiže. – Dlanovima je prešao oko Siun ondje gdje je ulazila u zrcalo.

– Presstani me dirati, rekla je.

Holly je pogledao nas. – Pristat ću na ono što moj brat hoće. Doći ću princezi ako ima izgleda da dobijem ovakvu moć. – Zagledao se u zrcalo i u Siunino tijelo. Onda su njegove grimizne oči pronašle moje. – Doći ćemo ti, princezo. – Pogledao me i u njegovu je pogledu bilo nečega bliskog žudnji, ali ne žudnji za tijelom. Bila je to žudnja za moći. To je hladnija želja, no može dovesti do toplijih stvari, vrućih stvari, opasnih stvari.

– Vidjet ćemo vas sve na banketu, Holly, rekla sam. Reći Radujem se što ću te vidjeti bila bi laž.

– Vidimo se tamo, reče Ash.

– Da razjasnimo, Kurag, rekla sam. – Jedan mjesec za svakog goblina kojeg pretvorimo u sidha.

– Dogovoreno, reče on.

– I da razjasnimo još nešto, reče Doyle. – Ima i drugih ceremonija koje mogu dovesti sidha do njegovih moći. Nisu sve seksualne.

– Borba do krvi, misliš? – upita Kurag.

– To, i veliki lovovi, velike potrage.

– Nema više velikog lova, Mračne, a i s potragama je gotovo. Nemamo dovoljno magije za njih.

– Možda, Kurag, ali želim da nam te mogućnosti budu otvorene.

– Ako ih to ne bude stajalo života, možete preobratiti moje goblina kako god vam bude odgovaralo. Istini za volju, nije Holly jedini koji radije ne bi spavao sa sidhom. – Tada se nacerio, blijedom imitacijom svog uobičajenog zlobnog osmijeha. – Nijedan od vas nema dovoljno dodatnih dijelova tijela da bi bio privlačan.

– O, Kurag, rekla sam, – ti stari laskavče.

– Ja hoću da jedna stvar bude vrlo jasna, reče Ash. – Za mog brata i mene, to će biti ili seks s princezom Meredith, ili ništa.

– Brate, ne moramo to činiti, reče Holly.

Ash odmahne glavom, a plava mu se kosa razlije po ramenima. – Ja to hoću. – Pogledao je svog brata i nešto je prošlo između njih, neka poruka koju nisam uspjela odgonetnuti. – Ja ću spavati s njom, Holly, a kud ja, tud i ti.

– Ne sviđa mi se to.

– Neka ti se ne sviđa, samo učini tako, reče Ash.

Holly lagano kimne.

Ash nam se nasmiješi. – Vidimo se na banketu, princezo.

– Dogovoreno, rekla sam.

– A što je sa mnom? – napola je zavrištala, a napola procviljela Siun.

Slegnula sam ramenima. – Ja nemam pojma kako da to sredimo.

– Ni ja, reče Kurag.

– Ja znam kako da to sredimo. – Rhys se podigne s koljena i stane pred Siun. Zamahnula je prema njemu bodljikavim nogama. Odskočio je izvan dosega i nasmijao se. Bio je to neo-bičan smijeh, istodobno ugodan i neugodan.

– Kako? – upita Doyle,

– Tražim cijenu krvi od Siun ovdje i sada.

– Ubijanjem je nećeš izvući iz zrcala, reče Doyle.

Rhys kimne. – Hoću. – Nagnuo se nad goblunku, tik izvan dosega njezine ruke i mahnitih nogu. – Jednom sam vidio da se ovo izvelo namjerno, da se zarobi neprijatelj. Kad je umro, zrcalo se zatvorilo i svaka strana stakla je dobila svoje komade, a zrcalo je ostalo čitavo.

Siun se koprcala, tukla po staklu, a bodljikave su joj noge ostavljale dugačke bijele ogrebotine u lakiranom drvu toaletnog stolića. – Ne, rekla je.

– Zadnji put kad smo se susreli ja sam bio zarobljen i bespomoćan. Mislim da ti se to ne sviđa ništa više nego meni tada.

Zamahнула je prema njemu, crna bodlja sa strane jedne noge je udarila u drvo toliko snažno da se zabola, pa se Siun morala potruditi da oslobodi nogu.

– Lakše, lakše, Siun, reče Rhys.

– Proklet bio, Rhysss.

– Ako prokune bilo kojeg od nas, reče Doyle, – razmijenit ćemo kletve s goblinima. Sidhe jesu lišeni velikog dijela svojih moći, ali ipak ne želiš razmijeniti kletve s nama, Kurag.

– Ako vas opet prokune, možete joj odrezati nezahvalnu glavu, reče Kurag.

Siunini krici su zvučali više poput vriskova ljutnje i frustracije nego straha. Mislim da se nije bojala da će umrijeti sada i ovdje. Nisam joj mogla zamjeriti. Vrlo je malo stvari koje mogu ubiti besmrtno vilinsko biće. Za to je potrebno mnogo magijskog zazivanja smrtne krvi ili posebno oružje. A nama je ponestalo i jednog i drugog.

Rhys je izašao izvan dosega Siunina lamatanja i okrenuo se prema Kittu. – Mraz, daj Kittu svoj kratki mač.

Mraz je pogledao Doylea. Kitto se čak nije potrudio ni podići pogled.

– Što smjeraš, Rhys? – upita Doyle.

Rhys je zakoračio oko kreveta prema Mrazu i Kittu. Kleknuo je tako da se našao oči u oči s manjim muškarcem. Milovao je Kittovu kosu sve dok on nije okrenuo glavu i pogledao ga. – Ja sam bio s njom samo nekoliko sati, Kitto. Ne mogu zamisliti kako je bilo pripadati joj mjesecima.

Kittov je glas bio promukao, ali jasan. – Godinama.

Rhys je primio lice manjeg muškarca među dlanove i svoje čelo prislonio uz njegovo. Govorio je tiho pa više nisam mogla razumjeti sve riječi; ali njegov ton je još uvijek bio razgovijetan: uvjeravajući, suosjećajan, utješan.

– Ne traži to od njega, Rhys, reče Mraz.

Rhys pogleda većeg muškarca, dlanovima još uvijek držeći Kittovo lice. – Jedini način da se oslobodiš straha jest da se suočiš s njim, Mraz. Suočiti ćemo se zajedno, on i ja.

Kitto je kimnuo, s licem još uvijek među Rhysovima dlanovima.

– Daj mu svoj kratki mač, Mraz, ili mu ja idem po jednog. – Bilo je nečega na Rhysovu licu, nekog autoriteta, neke snage koje ondje nije bilo ranije. Što god to bilo, Mraz je reagirao. Posjeo je Kitta na rub kreveta i ustao. Posegnuo je pod sako i izvukao mač koji nije bio mnogo duži od velikog noža. U Mrazovim je rukama izgledao premalen. Ponudio ga je Kittu držeći ga za oštricu.

Kitto je zastao, pa ispružio nesigurnu ruku prema njemu. Gardisti su ga podučavali rukovanju oružjem. Stekao je malo vještine, no goblinska taktika se oslanjala na snagu i tjelesnu masu. To nije bio pravi pristup za nekoga Kittove veličine. On je učio koristiti svoje tijelo onako kako gaje trebalo koristiti, no u praksi je i dalje oklijevao kao da još ne vjeruje u sebe.

Stisnuo je držak ručicama, a bio je dovoljno velik da ga drži s obje, jednom iznad druge. Gledao je golu oštricu kao da bi mu se mogla okrenuti u rukama i ugristi ga.

Rhys je kleknuo nestajući mi iz vida, te se vratio s ukoričenim mačem koji je izvukao ispod kreveta. Imali smo skrovišta za oružje po cijeloj kući, za svaki slučaj. Ali mislim da ispod kreveta nije bilo ničega dovoljno kratkog za Kittove ruke.

Rhys je ponovno zaobišao krevet s rukom na Kittovu ramenu, napola ga vodeći, a napola gurajući. Kitto je počeo zaostajati kad su zaobišli krevet. Kratki mač mu je klonuo u rukama.

Siun je počela vikati: – Kuraže, kralju moj, ne možeš im ovo dozvoliti.

– To što me sad nazivaš kraljem neće ti pomoći, Siun.

– Pomozi mi, Kuraže, pomogni mi. Zar ćeš sssamo sssajati dok sssidhe ubijaju tvog goblina? – Ispružila je onu bijelu ruku koja je bila s njegove strane zrcala koliko je god mogla, preklinjući.

Kurag je uzdahnuo. – Postoji li nešto što bih ti mogao ponuditi, bijeli vitez? Cijena odštete u zamjenu za njezin život?

– Ja neću umrijeti, Kurag, reče Siun. – Mogu me izrezati, ali neću umrijeti!

– U pravu je, blijedi prinče, ne možeš je uistinu ubiti.

Kitto je stao, odbivši prići Siun bliže od zadnjeg ugla kreveta. Osim ako ga Rhys fizički podigne i prenese zadnjih nekoliko koraka, Kitto neće krenuti dalje.

Rhys ga je ostavio ondje gdje je stao i približio se zrcalu, tik izvan dosega Siuninih uzvrpoljenih udova. Promotrio je zarobljenu goblunku, a na licu mu je bio odsutni izraz, prisjećanje. – Prepusti ubijanje meni, Kurag, rekao je.

– Reci što ti mogu ponuditi, blijedi prinče, i platit ću odštetu za nju. Sigurno postoji nešto za što bi se mijenjao? – Kurag je stao odmah iza Siun. Pomilovao je crno krzno na njezinim leđima umirujućim pokretom.

– Njezin život je sve što hoću, Kurag, reče Rhys.

Kuragovim licem je prešao izraz između zadovoljstva i zabrinutosti, kao da nije siguran hoće li ovo biti previše. Glas mu je bio oprezan kad je započeo: – Život jednog od muških goblina koji su uživali u tvom društvu. Bi li to bilo vrijedno Siunina života? – Održao je lice i glas neutralnima koliko je god mogao, no u njegovim narančastožutim očima bilo je neke gorljivosti po kojoj se vidjelo da uživa u Rhysovoj nelagodi. Sumnjam da je Kurag gledao kako Rhysa iskorištavaju muškarci zbog seksualnog zadovoljstva, gledao je to zbog moći, zbog tog prizora velikana koji je nisko pao, o da. Kurag je uživao u tome.

Rhysovo lice se naoblačilo počecima srdžbe, ali otjerao ih je. Okrenuo je zamišljeno lice prema Kuragu. – Postoji li neki određeni mužjak kojeg bi ponudio umjesto Siun?

Sad je na Kuragu bio red da izgleda zamišljeno. – Sjećaš li se nekih imena? – Njegov osmijeh se približio uobičajenom podmuklom cerenju.

– Većina ih je htjela da znam tko su ti koji će me iskoristiti. Zapamtio sam Siunino ime.

Kurag je kimnuo, a lice mu se opet otriježnilo, gotovo kao da je rekao nešto što bi povukao kad bi mogao. Zacijelo je među onima što su bili s Rhysom bio neki mužjak kojeg je Kurag mrzio, ili shvaćao kao prijetnju. To je jedino imalo smisla. Ako je kralj goblina priznao da je netko prijetnja, onda je to bilo ozbiljno, možda čak i opasno. Goblini ne ubijaju jedni druge. To se smatra kukavičlukom. Kralj koji bi se poslužio drugima da odrade njegovo ubijanje mogao bi biti pogubljen. Ali kad bi Rhys to učinio sada, u vidu cijene odštete, Kuragu se ne bi moglo ništa zamjeriti. Ipak, činjenica da je Kurag predložio to ime bila bi loše primljena. Zato nije navodio imena. Neće imenovati nikoga.

– Onda reci neko ime, bijeli vitez, reci neko ime.

Rhys odmahne glavom. – Kad bi me pitao za ime goblina kojeg najviše želim ubiti, to bi bila Siun. – Mahnuo je rukom prema zarobljenoj goblunki dok je izgovarao zadnji dio. – Neće me zadovoljiti smrt nikog drugog.

– A što kad bi ti kralj goblina mogao ponuditi nešto drugo osim smrti? – upita Doyle.

Kurag pogleda Doylea, ali Rhys je vidio samo Siun. – Što bi ti htio, Mrače?

Doyle si je dopustio mali osmijeh. – Što bi ti ponudio?

Rhys je odmahnuo glavom i znala sam što će reći i prije nego što je rekao. – Ne, Doyle, ne, ja želim ovu smrt. Neću je prodati. – Osvrnuo se prema visokom tamnom muškarcu, suočio se s Doyleovim nesretnim pogledom. – Žao mi je, ali ne za politiku. Neću prodati ovu smrt samo zbog politike.

– A kad bi nam to moglo donijeti neku prednost za Meredith?

Namrštio se, pa naposljetku odmahnuo glavom. – Ne. – Pogledao me ondje gdje sam stajala, gotovo zaboravljena pokraj kreveta. – Žalim, Merry, ali dobit ću ovu smrt. – Okrenuo se opet prema Doyleu. – Vjeruj mi, Doyle, mrtva Siun će nam pomoći više od žive Siun.

Doyle je napravio pokret kao da ga odgurava. – Kako hoćeš.

Rhys je pružio ruku prema Kittu, koji je i dalje stajao smrznut pokraj kreveta. – Dođi Kitto, obavimo to.

Kitto je samo odmahivao glavom. – Ne mogu, najzad je rekao.

– Možeš, reče Rhys. Zazvao ga je kretnjom ruke. – Dođi.

Doyle je ispružio ruku prema meni. – Dođi, Meredith, da te udaljimo od linije... vatre. – Zastao je kod zadnje riječi kao da je htio reći nešto drugo. Prišla sam mu, oprezno prošavši između Kitta i Rhysa i pokraj ogoljene oštrice u Kittovoj ruci.

Rhys je iz korica izvukao mač koji je imao u rukama i bacio prazne korice Doyleu, koji ih je uhvatio ne gledajući, slobodnom rukom. Druga mu je ruka ostala u mojoj, a dlan mu je bio jedva zamjetno orošen. Doyle je bio nervozan. Zašto?

Nešto nisam primjećivala. Nisam imala pojma što, ali ako je Doyle zbog toga bio nervozan, onda je vjerojatno loše što ne primjećujem. Ja sam tu princeza, što znači da ja trebam biti vođa, ali kao što se, čini se, često događalo, u ovoj se situaciji nisam snalazila. Da nisam osjetila dodir Doyleove ruke u svojoj, ne bih nikad ni posumnjala da je nervozan. To znači da ni goblini ne znaju sve. Trebalo nam je da i ostane tako.

Rhys je podigao dugačku srebrnu oštricu iznad glave za snažan udarac prema dolje. Siun je zaklinjala: – Kralju moj, kralju moj, pomози mi!

– Ponudio sam ti seks s njim i njegovo meso, Siun. Nisam ti rekao da ga osakatiš. – Kurag je zadnji put pomilovao njezina dlakava leđa, pa zakoračio unatrag. – Ako možeš ubiti sidha učini to, ali nemoj ga sjebati pa ostaviti živog, jer oni nikad ne zaboravljaju i nikad ne praštaju. – Pogledao je Rhysa. – Tvoja je. – Nije zvučao sretno zbog toga, ali isto tako mu se nije lomilo srce. Mislim da ga zapravo nije bilo briga za Siun. Pokušao ju je spasiti jer je pripadala njegovu narodu, ništa više.

Siun je pokušala preklinjati Rhysa, ali da bi podigla onu jednu ruku prema njemu morala se istegnuti tijelom prema gore. Njezine blijede grudi su zabljesnule, a u Rhysovim se očima pojavio pogled koji nikad, nikad nisam htjela vidjeti usmjerenog prema sebi. – Sjećaš se što si me tjerala da radim s njima? – upitao je glasom koji kao da je progorio prostoriju.

– Ne, rekla je i ispružila tu ruku, otvorila ta usta, i preklinjala.

– Ja se sjećam, reče Rhys i oštrica bljesne u pokretu nadolje. Mač je probio njezina leđa uz zvuk koji je nalikovao na slamanje plastike, i već mi je i sam taj zvuk bio dovoljan da shvatim da kakav god skeletni sustav Siun imala, nije bio sidhovski. Međutim, krv joj je ipak bila crvena. Rhys ju je sjekao kao što biste se borili sa stablom koje ne može uzvratiti. Jedna crna noga s bodljama poput bodeža je razrezala njegov ogrtač i kožu ispod. Drugi rez mu je pogodio bok i natjerao ga da zastane, da se primi za posjeklinu.

Najednom se ondje stvorio Kitto, zaustavivši svojom čistom srebrnom oštricom nogu prije nego što je uspjela zarezati Rhysa. Odsjekao je nogu jednim udarcem i pala je, zavrtjevši se, na tepih pod našim nogama. Doyle me povukao dalje od njih, a ja mu se nisam usprotivila.

Mraz je krenuo preko sobe da se pridruži borbi, barem mislim. Doyle ga je zaustavio korica Rhysova mača koje je postavio kao rampu. Dvaput je odmahnuo glavom pa je Mraz stao iza nas, jednom rukom primivši zapešće druge ruke, kao da se morao držati za nešto kad se već nije smio boriti.

Kitto je vrištao; bilo je to visokotonsko mahnito urlanje, neka vrsta bojnog pokliča, no bojnog pokliča prokletih, izgubljenih, ranjenih, koji su ustali da zgrome svoje gospodare. Zvuk je podigao dlačice na mom vratu i nagnao me da se privinem uz Doyleovo tijelo. On me zagrlio bez riječi, očiju uperenih u bitku.

Rhys je zakoračio unatrag od tijela. Naslonio se na zid pregledavajući rane, puštajući krv da mu curi niz mač. Prednja strana njegova ogrtača je bila natopljena Siuninom i njegovom krvlju. Jedna grimizna mrlja uprljala mu je jedan obraz i bijelu kosu. Nije izgledao umorno; samo se prestao boriti. Je li bio ozlijeđen?

Kitto se sam borio s goblinom, sijekuci i režući, komadajući je malo-pomalo. Pokušala si je zaštititi glavu pognuvši je ispod tijela onako kako to nijedno biće ljudskog obličja nikad ne bi uspjelo, no Kitto joj je širom rascijepio glavu u fontanu krvi i gušćih stvari. I svejedno je i dalje bila živa.

Kitto je bio prekriven krvlju i djelićima tkiva od čela gotovo do stopala. Plave su mu oči izgledale toliko plavo, kao da gledate lokve plave vatre na krvavoj maski.

Pogledala sam Rhysa, koji se samo naslonio na zid. Sigurno ga je boljelo. Krenula sam prema njemu, ali me Doyle zadržao odmahnuvši glavom.

– Onda moramo pomoći Kittu, rekla sam.

Doyle je samo odmahnuo glavom, smrknuta lica.

Zgrabila sam ga za ruku. – Zašto ne? – Okrenula sam se da pogledam Kitta kako se hrva s nogama nalik na bodeže, koje su mahale i borile se i dok ih je rezao. Goblinka ga je još mogla jako ozlijediti.

Prvi put sam poželjela da Doyle nosi majicu, da ga mogu protresti primivši je. – Nastradat će.

Doyle me privio uza se, no to nije bilo uzbuđujuće kao ranije s Rhysom, bilo je razdražujuće. – Pusti me.

Nagnuo mi se bliže i šapnuo mi u lice: – Ovo je Kittovo ubojstvo, Merry, prepusti ga njemu.

Stajala sam privijena uz njegovo tijelo ne shvaćajući. Ovo nije Kittovo ubojstvo nego Rhysovo. Onda sam pogledala Rhysa kako stoji ne čineći ništa. Gledao je Kitta. I sjetila sam se što sam zaboravila. Kad je moja prva ruka moći neočekivano nadošla, Doyle me natjerao da zadam pravu smrt vještici koju sam slučajno pretvorila u masu živog mesa. Ruka mesa je upravo to, ona može uzeti meso i izokrenuti ga iznutra prema van – nogu, ruku, cijelo tijelo. Dao mi je izbor da je ili ubijem, ili ostavim kao kakvu izokrenutu loptu mesa, zauvijek. Ne bi nikad umrla. Čak i uz mač koji može usmrtiti besmrtnu, krv je promočila moju odjeću sve do donjeg rublja. Bila sam oblivena njome. Kad je bilo gotovo, Doyle mi je rastumačio da se moraš zakrvaviti u borbi nakon što se prva ruka moći manifestira zato da bi opet došla, kao neka vrsta krvne žrtve. Mrzila sam ga jer me natjerao da to učinim. Sad sam mrzila i njega i Rhysa jer su istu stvar činili Kittu.

Kitto je ponavljao svoj bojni poklič sve dok mu glas nije pukao. Sjekao je i rezao to tijelo dok više nije mogao podići ruke dalje od struka, te se srušio na koljena na krvlju natopljen tepih. Hvatao je zrak, što je bilo gotovo dovoljno glasno da prekrije Siunino visokotonsko, zujeće vrištanje.

Rhys je pogledao Doylea, koji je kimnuo. Rhys se odgurnuo od zida i u širokom luku zaobišao ono što je ostalo od goblinke. Kleknuo je u krv i privio Kitta uza se. Upitala sam se izgovara li iste obredne riječi koje je Doyle one noći izgovorio meni.

Rhys se osovio na noge i pozdravio Kitta svojim krvavim mačem, a zatim se okrenuo onome što je ostalo od goblinke. – Uneredili ste je, reče Kurag, – ali neće umrijeti za vas.

Rhys je labavo držao mač jednom rukom, a drugu je ispružio prema najvećem komadu tijela koji je preostao. Dodirnuo je njezina krznena leđa prstom i izgovorio jednu riječ, glasom jasnim i zvonkim poput tihog zvona. – Umri, rekao je, i tijelo se prestalo kretati. Djelići koji su se migoljili na podu sad su ležali mirno. Rhys kao da je pritisnuo neki gumb. Rekao je Umri i ona je umrla.

Doyle se oglasio zvukom nalik na tiho siktanje, a ja sam zaboravila disati na sekundu ili dvije. Nijedan sidhe nije mogao ubiti pukim dodirrom i naredbom. Naša magija ne funkcionira na taj način.

– Družbeniče, blagoslovi nas, šapne Mraz.

Čule su se prigušene kletve mlađih goblina, no Kuragov je glas, kad se začuo, bio dubok od umora. – Zadnji put sam te vidio da to činiš prije zadnjeg velikog rata, bijeli prinče, rekao je.

Rhys je stajao u krvavom ogrtaču od frotira, sav poprskan, i rekao: – Zašto misliš da su goblini umalo dobili taj rat? – Na njegovu je licu bio neki izraz, u tijelu neko držanje, koje još nikad nisam vidjela. Kao da je zauzeo više prostora nego što bi zauzeo tjelesnim oblikom; kao da je bio previsok za tu sobu, njegova ju je prisutnost načas cijelu ispunila. Kao da je sav zrak postao Rhysova magija.

Trenutak je prošao, ja sam ponovno mogla disati, a zrak je bio sladak i svjež, i bolji nego trenutak ranije. Naslonila sam se na Doyleovo tijelo zbog oslonca, kao da su mi koljena slaba. Trenutak ranije sam se ljutila na njega što prisiljava Kitta da se bori sam; sad sam se privijala uz njega. Mislim da bih se u tom trenutku privila uz bilo koga. Trebao mi je dodir drugog tijela, drugih ruku.

Kad je goblinka umrla, leš se raspao na dijelove i pao s obje strane zrcala. Zrcalo je opet bilo čitavo. Goblina su pristali na sve što smo željeli. Rhys je ispraznio zrcalo i okrenuo se, u ogrtaču više crvenom nego bijelom. Krv mu je umrljala bijelu kosu i kožu, poput crvene tinte prolivene po njemu. Ondje gdje mu je krv dodirivala kožu i kosu, crvena boja kao daje sjala. Ta svijetleća krv je počela iščezavati kao da je njegova koža upija, sve dok nije ostao stajati uspravan i čist, i netaknut, osim krvavog ogrtača. Njegovo plavo oko bilo je vrtlog boja, kao da gledate u središte oluje boje neba.

Doyle mu je salutirao koricom mača koje je imao u ruci, a Mraz je izvukao svoj dugački mač. Obojica su dodirnula svoja čela, no

Doyle je bio taj koji je to izrekao. – Živio Cromm Cruach⁷, koji je ubio Tigernmasa⁸, Gospodara smrti, zbog njegova ponosa i njegovih zločina protiv ljudi.

Rhys je podigao svoj krvavi mač, salutirajući im zauzvrat. – Drago mi je što sam se vratio. – Ozbiljno, krvlju umrljano lice razvuklo mu se u uobičajeno cerenje. – Od krvi trava raste, ha, ha, ha.

– A ja sam uvijek mislio da od seksa trava raste, rekao je Galen s dovratka, pa smo se svi okrenuli da ga pogledamo. Osim Kitta, koji je djelovao izgubljeno u krvlju prekrivenim posljedicama ostvarivanja svojih moći.

Galen je ušao u sobu tek toliko da se nasloni na zid. Bio je visok i smiren, od kratke, kovrčave, blijedozelene kose – s tankom pletenicom koja mu je poigravala na ramenima poput zaostale misli – do širokih ramena, vitkog struka, te kukova u krem odijelu. Bijela majica sa širokim izrezom isticala je zelenkastu nijansu njegove kože, tako da je više sličio bogu plodnosti koji bi vjerojatno i bio da se rodio nekoliko stotina godina ranije. Njegove duge noge u širokim hlačama završavale su u smeđim mokasinama bez čarapa. Naslanjao se na zid prekrivenih ruku, a na licu mu je blistao osmijeh koji je kao dragulje osvjetljavao njegove oči zelene poput trave, ne magijom, već čistom dobrom voljom – čistim Galenom. Izgledao je svjež

⁷ Cromm Cruach je bio jedno od najvažnijih božanstva pretkršćanske Irske. Obožavalo ga se putem njegova idola, zlatne figure okružene s dvanaest kamenova u Magh Slechtu, povijesnoj dolini u Irskoj. Pretpostavlja se da je bio okrutan bog koji je u zamjenu za ljudske i životinjske žrtve osiguravao dobre prinose žitarica i mlijeka. Prema legendi, dokrajčio ga je Sveti Patrik, uništivši njegov idol biskupskom palicom.

⁸ Tigernmas je bio jedan od ranih, legendarnih, vrhovnih kraljeva Irske, koji je proširio kult obožavanja Cromma Cruacha. Nakon mnogo godina uspješnog vladanja, umro je, zajedno s tri četvrtine svog naroda, dok je na Samhainu, festivalu smrti 1. studenog, u Magh Slechtu, slavio Cromma Cruacha.

i ugodno, kao neka svijetlozelena tekućina za koju znate da će utažiti vašu žeđ, kakva god ona bila.

Otišla sam do njega, djelomično zato da mu dam poljubac dobrodošlice, a djelomično zato što sam rijetko kad mogla biti u sobi s Galenom a da ga ne dodirujem. Dodirivati ga bilo je poput disanja; radila sam to već toliko dugo da se nisam mogla sjetiti kako prestati – i preživjeti. Činjenica da smo on i ja bili ljubavnici mjesec dana, te što sam ja netom bila iskrvarila naše nade za dijete, istodobno je bila i bolna i olakšavajuća. Voljela sam Galena, voljela sam ga otkad mi je bilo dvanaest ili trinaest godina. Nažalost, sad kad sam posve odrasla, najzad sam shvatila ono što mi je otac pokušao reći godinama ranije. Galen je snažan, hrabar, radosan, moj je prijatelj i voli me, ali je također politički najmanje snalažljivi sidhe kojeg sam ikad upoznala. Galen bi kao kralj bio katastrofa. Oca su mi ubili kad sam bila mlada. Mislila sam da ne bih mogla preživjeti ubojstvo bilo koga drugog, a osobito ne Galena. Stoga je dio mene htio njega u mom krevetu zauvijek, kao mog ljubavnika, kao mog muža, ali ne kao mog kralja. Međutim, moj će kralj biti onaj s kim zatrudnim. Nema djeteta, nema vjenčanja; takav je običaj kraljevskih sidha.

Ovila sam ruke oko Galena, uvukavši dlanove pod njegovu jaknu gdje su osjetili toplinu tijela koja je pulsirala uz moje ruke čak i preko majice. Naslonila sam mu lice na prsa kad su me njegove ruke privukle bliže. Sakrila sam lice od njegova pogleda jer sam u zadnje vrijeme sve slabije i slabije uspijevala odagnati zabrinutost iz očiju. Galen je politički bio beznadan slučaj, no razumio je moja raspoloženja bolje od većine, a nisam mu htjela objašnjavati životne činjenice, barem ne još.

Glas mu je zatutnjao kroz prsa u moje uho. – Maeve se vratila sa sastanka sa šefovima studija. Sad plače u svojoj sobi.

Doyle reče: – Pretpostavljam da sastanak nije dobro prošao.

– Studio nije zadovoljan time što je trudna. Za javnost su oduševljeni, ali iza zatvorenih vrata šize. Kako će ona snimiti svoj sljedeći film, u kojem ima jako seksi ulogu s golotinjom, ako u tom trenutku bude trudna tri ili četiri mjeseca?

Odmaknula sam se od njega toliko da podignem pogled prema njegovu licu. – Ti to ozbiljno? Koliko je novca zaradila za te ljude u zadnjih deset godina, a oni ne mogu dići ruke od jednog filma?

Galen je slegnuo ramenima zadržavši ruke na meni. – Ja samo prenosim vijesti, ne objašnjavam ih. – Namrštio se i sreća je nestala iz njegovih očiju. – Kad njezin muž ne bi bio mrtav... mislim, kao da su htjeli reći da bi mogla zatrudnjeti neki drugi put.

Pogledala sam ga razrogačenim očima. – Pobačaj?

– Nisu to izgovorili naglas, ali bilo je u zraku. – Zadrhtao je i privio me tako blizu da mi više nisam mogla vidjeti lice. – Kad ih je Maeve

podsjetila da je njezin muž mrtav jedva mjesec dana i da joj je ovo jedina prilika da dobije njegovo dijete, ispričali su se. Rekli su da uopće nisu htjeli ukazati na takvu mogućnost. Lagali su joj u lice. – Poljubio me u tjeme. – Kako su joj mogli to učiniti? Ja sam mislio da je ona njihova velika zvijezda.

Zagrllila sam ga čvršće, stisnuvši se uz njegovo tijelo kao da ću time ukloniti tu povrijeđenost iz njegova glasa. – Maeve je propustila dva filma dok je njezin muž umirao od raka. Mislim da su se radovali povratku svoje zlatne koke na posao.

Galen je spustio bradu na moju kosu. – Ja ne mogu zamisliti da radim to što su oni danas radili njoj, ni zbog kojeg razloga. Sve je bilo u sugestijama, u pogledima, nijednom nisu točno rekli što misle, a onda su joj još servirali i čiste laži. – Opet je zadrhtao. – Ja to ne razumijem.

I u tome je bio problem. Galen uistinu nije razumio kako netko može biti tako zao. Da biste preživjeli u većini arena moći, morate prvo shvatiti da svi lažu, da svi varaju i da vam nitko nije prijatelj. Paradoks je u tome što ne lažu svi, što ne varaju svi i što vam neki ljudi jesu

prijatelji. Problem se nalazi u činjenici da je jedno nasmiješeno lice i stisak ruke vrlo nalik na druge, a kad ste okruženi krajnjim lažljivcima, kako raspoznati istinu od laži, prijatelja od neprijatelja? Bolje se prema svakome ponašati profesionalno, ugodno, smiješak, kimanje glavom, prijateljski nastup, ali nikad se ne sprijateljiti. Jer nema načina da prepoznate tko je na vašoj strani, zapravo ne. Galen ne može shvatiti taj koncept. Meni treba netko tko to može.

Okrenula sam glavu toliko da pogledam Doylea koji je stajao na drugoj strani sobe. Bio je miran i mračan, a podsjećao me manje na neko piće koje će utažiti moje potrebe, a više na oružje koje će zaštititi sve koje volim.

Stajala sam ondje u Galenovu zagrljaju, no moje su oči gledale Doylea, a Mraz je gledao sve nas. Mraz, kojeg sam prvi put počela voljeti. Mraz, koji je najzad shvatio da treba biti ljubomoran na Galena, iako je oduvijek bio ljubomoran na Doylea. Vile ne bi trebale biti ljubomorne onako kako su ljubomorni ljudi, no pogledavši u Mrazove sive oči, pomislila sam da su sidhe možda postali ljudskiji nego što su i sami shvaćali.

Doglavlje 6

Zlatna božica Hollywooda ležala je sklopčana na poplunu od satena koji je prekrivao njezin veliki okrugli krevet. Bio je to krevet koji je dijelila s pokojnim Gordonom Reedom više od dvadeset godina. Predložila sam da se preseli u neku drugu spavaću sobu dok njezina bol malo ne popusti. Uputila mi je toliko preziran pogled da to nisam više nikad predložila.

Njezin sako boje zlatnice ležao je odbačen na podu. Čizme – napravljene od kože toliko meke da se činilo da još uvijek diše – bile su razbacane, kao da ih je odbacila kad se razodijevala. Još uvijek je imala hlače koje su išle uz sako i prsluk bakrene boje, jedino što je odjenu la na gornji dio tijela. Traka za kosu koja je savršeno odgovarala prsluku bila je posljednja stvar bačena pokraj kreveta. Kosa joj je visjela, raspuštena i zamršena, preko ruba kreveta. Kosa joj je još bila boje mekanog maslaca, što je značilo da se, ma koliko bila uzrujana, i dalje razbacivala magijom zbog glamura. Glamura koji joj je omogućavao da prolazi pod ljudsko biće već sto godina, otkako je dobila izgon iz vilinske zemlje. Od toga je pedeset godina provela kao zlatna božica Hollywooda, Maeve Reed. Nebrojena stoljeća prije toga provela je kao božica Conchenn.

Iza zatvorenih vrata spavaće sobe, njezina je osobna pomoćnica bila sva u suzama i bespomoćno je kršila ruke. Maeve ju je izbacila. I Nicca je stajao do vrata, sa svojom dugom smeđom kosom i svijetlosmeđom kožom. Čak su mu i oči bile smeđe. On je izgledao najljudskije od svih gardista, dok ne biste uočili crte u obliku krila na njegovim leđima, nalik na najelegantniju tetovažu na svijetu. Tu bi, daje genetika tako htjela, Nicca imao prava krila. Ispričao se što stoji s vanjske strane vrata, ali Maeve se bila malo previše žestoko objesila na njega. Nije mu se baš nabacivala, ali bi vjerojatno prihvatila da je on nešto pokušao. Nicca je oprez smatrao boljom polovicom hrabrosti. Nisam mu zamjerala.

Maeve je nekad bila božica ljubavi i proljeća. Još uvijek je bila više nego sposobna uključiti svoje čari. Čari u izvornom smislu riječi, magiju. Bila je sama u svom velikom krevetu prvi put u više desetljeća. Bila je usamljena, a ona je stvorenje topline, novog života nakon duge zime. Možete se boriti protiv svoje temeljne prirode, ali to postaje teže pod stresom. Maeve je bila pod velikim stresom.

Zvuk njezina tihog plakanja ispunjavao je sobu. Pošla sam prema njoj, bosonoga. Čvrsto sam zavezala svoj prozirni ogrtač, no nisam se potrudila preodjenuti. Doyle i Rhys su ostali u kući za goste da se odjenu i pomognu Kittu da počisti. Tako da sam ja ostala s Mrazom koji je nepomično stajao pokraj vrata, ali on se ne bi približio krevetu osim kad bih ga natjerala. Njemu nije reagirao na Maevino podbadanje. Mraz je bio samac osam stotina godina, više-

manje. Nosio se s tom kaznom tako da nije koketirao, nije igrao nikakve igrice. Bio je poput njegova imena, hladan, ledeni mraz.

I Galen je stajao pokraj vrata, ali on je bio opušten, nasmiješen. Ako se Maeve ljubazno ponudila i njemu, nije to spomenuo. Ili je krenula na Niccu tek kad su ostali sami u njezinoj spavaćoj sobi, ili Galen jednostavno nije smatrao da je to bitno. Sлагala sam se s njim. Niccina panika je bila čudna, kad bolje razmislim.

Bila sam kod kreveta prije nego što sam se sjetila upitati zašto je Nicca toliko uznemiren ili što je ona to učinila. Tiho sam rekla njezino ime: – Maeve. – Ponovila sam ga još dvaput i nije bilo reakcije. Dodirnula sam njezino rame i plakanje se pojačalo, pretvorivši se iz nečeg mirnog u nešto što joj je treslo ramena, od čega joj se tijelo silovito treslo.

Nagnula sam se nad nju, zagrlila je, položila obraz na svilu njezine kose. – U redu je, Maeve, u redu je.

Izvila se prema meni okrenuvši se tako da sam se morala odmaknuti da bih joj vidjela lice. Odbacila je malo svog glamura. budući da joj oči nisu bile ljudski plave boje koja se mogla vidjeti u filmovima, već blistavo trobojne kakve su zaista bile. Široki vanjski rubovi bili su intenzivne, tamne plave boje, a oko zjenica je imala dva tanka kruga: jedan od rastopljenog bakra, drugi od tekućeg zlata. Ali ono što je činilo njezine oči jedinstvenima, bilo je to što su se zlato i bakar širili plavetnilom šarenica poput metalnih munja. Munje su joj ljubile oči kao da je sama Božica odlučila da će ona imati najljepše oči na svijetu.

Stajala sam pokraj kreveta zagledana u te oči, načas izgubljena u njihovu čudu. Njezino suzama umrljano lice izgledalo je gotovo očajno. Je li izgubila nadzor nad glamurom, ili je namjerno htjela pokazati oči?

Sčepala je moje zapešće i osjetila sam bilo u vrhu svakog njezina prsta poput sitnih, zasebnih srdaca što mi kucaju o kožu. Odjednom sam shvatila zašto se Nicca uspaničio. Maeve se podigla na koljena, s rukom još čvrsto ovijenom oko mog zapešća. Na koljenima je bila dovoljno visoka da nam lica budu blizu. Ja sam stajala nepokretno, smrznuto, ne od neodlučnosti, već od moći, Maevine moći.

Kao da mi je topli proljetni povjetarac okrznuo kožu. Zabacila sam glavu i dopustila tom vjetru da mi otpuše kosu s lica. Otvorila sam oči i zagledala se u Maeve, promatrajući kako nestaje ostatak njezina glamura, kao da joj se zlatni odsjaj kože uzdiže kroz tijelo. Njezina najednom bijela kosa plesala je na toplini njezine moći. One svjetlucave linije u njezinim očima bljeskale su poput proljetne oluje što dolazi otpuhati zimsku uspavanost. Kao da se i moja koža digla otpala, poput starog kaputa koji je postao preuzak. Osjećala sam se poput životinje koja je odbacila svoj oblik da ga zamijeni nekim lakšim, nečim što bi trebalo moći letjeti.

Koža mi je svijetlila kao da sam progutala Mjesec. Zalutali pramenovi moje kose, što su mi plesali oko lica, sjajili su poput granata i rubina ispređenih u nešto svjetlucavo i živo. Osjetila sam kako mi oči počinju sjajiti i znala sam da blistaju kao da je neka ruka izrezala smaragd, komad žada i zlato što ih je povezivalo, te im utisnula vlastitu vatru.

Njezina me moć posve ogolila od glamura, čak i od posljednjih djelića koje sam gotovo uvijek imala. Tamni ožiljak u obliku dlana odmah ispod dojke, preko rebara, oživjeo poput tamne nesavršenosti na svem tom blještavom svjetlu. Ožiljak je označavao mjesto gdje je jedna Tamna sidhe pokušala magijom zdrobiti moje srce. Slomila mi je rebra, rastrgala mišiće, ali ne i mišić koji je htjela rastrgati. Ako je crni otisak u obliku dlana bio vidljiv na mojim rebrima, znala sam da su vidljivi i tragovi na mojim leđima. To su bili ožiljci, ali ne ožiljci kakve bi razumjelo ljudsko biće, pa čak ni većina vilinskih. Još jedan dvoboj koji je pošao krivo kad mi je Tamni kolega pokušao nametnuti promjenu oblika usred bitke. To me ne bi ubilo. Igrao se sa mnom. Razmetao se svojom superiornom magijom i mojim nedostatkom iste. Probola sam mu srce nožem i umro je. Umro je zato što su obredi koji prethode dvobo-

jima utemeljeni na krvnim obredima, s njegovom i mojom krvlju. Smrtna krv oslabljuje besmrtnike. To je stara magija i jedino što me spasilo.

Ja sam skrivala svoje ožiljke čak i usred magije. Nesavršenosti nisu omiljene među sidhima. To što mi je skinula i taj zadnji djelić maske natjeralo me da se pokušam odmaknuti od nje, vratilo mi je malo sebe. Zatvorila sam oči jer nisam htjela vidjeti izraz gađenja. Uspjela sam izgovoriti: – Maeve, no kad sam otvorila oči, ugledala sam njezino lice kako gotovo dodiruje moje. Na trenutak sam ugledala njezine oči iz takve blizine da mi se učinilo da su ispunile svijet, svjetlucavi, razbijeni svijet pun oluje, vjetra i boje. Oblizala je usne i taj mali pokret je privukao moj pogled. Nisam još nikad primijetila kako su pune njezine usne, kako vlažne, kako ružičaste. Usta su joj sjajila poput kakva sočnog ružičastog ploda i znala sam da nude topli sok koji bi potekao mojim ustima, mojim grlom. Gotovo sam ga mogla okusiti, gotovo osjetiti.

Na ustima sam osjetila njezin dah, tako sladak, poput mlade trave svježe iznikle iz zemlje. Naše su se usne dotakle i miris cvata je najednom ispunio svijet. Utapala sam se u cvatu jabuka kao da sam pala u kakav začarani voćnjak gdje je uvijek proljeće, gdje je sve uvijek novo, uvijek moguće.

Vidjela sam Maeve kako sjedi pod posve rascvjetanim stablom. Iza nje je bio brežuljak, a nosila je haljinu zelenkasto-zlatne boje mladog lišća, s malo bijelog lana kod grudi i zapešća. Lan kao da je blještao, poput bijelog perja na svjetlosti sunca. Kosa joj je padala do koljena, nalik na slap bijele pjenušave vode. Koža joj je bila isklesana od čiste sunčeve svjetlosti; zlatna i sjajna i tako jarka da je nisam mogla gledati, a ipak, čak ni kad sam osjetila da me već peku oči, nisam mogla odvratiti pogled.

Zasniježilo je. Toplina je počela nestajati, cvjetovi su padali sa stabla poput bijele i ružičaste kišice, a snijeg je istočkao travu. Hladno, bilo je tako hladno. Ležala sam na leđima, zureći u Mrazovo lice. Izgledao je zabrinuto, a taj snijeg je padao u njegovim očima. Gledala sam taj snijeg i opet me obuzeo osjećaj da se iza snijega nalazi neko mjesto. Da ću ga ugledati budem li dovoljno dugo gledala. Ali ovaj put se nisam bojala. Znala sam da me on dozvao natrag, da me nekako spasio. Osjećala sam njegove snažne ruke na svojim, pritisak njegova tijela na svom i nisam se bojala.

Vidjela sam Mraza kako stoji u podnožju snijegom prekrivenog brežuljka, samo što je taj brežuljak bio njegov plašt, plašt od snijega, te se kretao s njim. Kosa mu je svjetlucala poput leda na suncu, a koža je imala sjaj snijega na kojem pleše sunce. Sjaj koji bi vas mogao oslijepiti jednako sigurno kao i gledanje u samo sunce.

Plašt od snijega se otvorio kao da je Mraz raširio ruke, i ispod sve te bjeline nalazila se umirujuća tama. Bila je to mirna zimska noć kad svijet čeka zadržavajući dah. Stajala sam u toj umirujućoj tami i nije mi bilo hladno, mada sam znala da sam do gležnjeva u snijegu. Mjesec je jezdio pun iznad moje glave, a snijeg je ležao bijel i svjetlucav, ali toliko nježniji nego na svjetlosti dana. Neka prilika kao da se pojavila iz plavih sjena te zimske tišine. Manja čak i od mene, ali ne mnogo, s dugim tankim rukama i nogama, dužima nego što su trebale biti da su bile ljudske. Ali naravno, on nije bio ljudsko biće, nikad nije bio ljudsko biće.

Bio je odjeven u krpe, ali te su se krpe sjajile na mjesečini tako da bi posramile i najblistaviji dijamant. Njegova koža je bila plave boje sjena na snijegu pod mjesečinom. Lice mu je bilo kao u divnog djeteta. Kosa je vijorila iza njega, boje srebrnog mraza. Ispružio je prema meni ruku s prstima toliko dugačkima da su imali dodatne zglavke. Dotaknuo mi je obraz tim vitkim prstima, a njegov je dodir bio topliji nego što je trebao biti. Zagledala sam se u te sive oči i nasmiješila se.

Tada se okrenuo od mene i otišao plešući bosonog po snijegu. Kud bi prošao, snijeg je ostajao čist i netaknut, kao da ne teži ništa. Sad sam shvaćala zašto smo tu, u toj tihoj noći. On je bio mraz, pravi mraz. Inje koje zabijeli svijet, ali samo kad je miran. Tako fini rad ne može preživjeti snažan vjetar.

Gledala sam ga kako se udaljava plešući po blistavom snijegu sve dok se nije stopio s dje-
ličem plave sjene na mjesecini i nestao.

Još jednom sam se pribrala. Mraz me još uvijek držao, ali ovaj put nije bilo snijega u nje-
govim očima; bile su samo sive, sive kao zimsko nebo. Glas mu je bio napregnuti šapat, kao
da se bojava progovoriti. – Postala si tako hladna. Uplašio sam se... – Ostavio je što god je htio
reći da visi u zraku, a onda se odgurnuo s mene. naglo, pa otišao. Prešao je sobu, izašao kroz
vrata i ostavio ih širom otvorena za sobom.

Galen je dopuzao preko kreveta da sjedne pokraj mene. Doduše, nije me dodirnuo, što mi
je bilo čudno. – Jesi dobro? – Nije se smiješio kad je to pitao.

Morala sam razmisliti o tom pitanju, što je obično značilo da nisam dobro. Nešto se dogo-
dilo, ali života mi, nisam bila sigurna što. Bila su mi potrebna dva pokušaja da progovorim, a
čak i tada je moj glas zazvučao promuklo i neobično. – Što se dogodilo... – progutala sam
slinu, nakašljala se, pokušala pročistiti glas, – ... maloprije?

Maeve progovori s druge strane kreveta. – Nismo posve sigurni.

Pogledala sam je. Još uvijek je bila božica Conchenn s tim očima što ih ljube munje, du-
gom bijelom kosom i zlatnom kožom, ali nije blistala. Bila je prekrasna, ali njezina ju je moć
napustila, zasad.

Izgledala je kao da joj je neugodno, a takvo što kod božica ne vidate baš često. – To je mo-
ja greška. Željela sam utjehu dodira drugog sidha. Pokušala sam zavesti Niccu i nije mi upali-
lo. – Imala je arogantan izraz lica, ali oči su joj ostale nesigurne. – Nisam navikla da me odbi-
ja netko koga stvarno želim. Mislila sam da bi ti mogla podijeliti jednog od svojih muškaraca.
– Opet je spustila pogled, pa ga podigla, a sad je izgledala više odlučno nego arogantno. Ni-
sam znala čine li to sve glumice, no Maeve Reed je mogla prelaziti iz jedne emocije u drugu
za tren oka, i sve su izgledale stvarno. Nisam znala je li uvijek bila tako ćudljiva, ili ju je po-
sao učinio takvom. – Znam da sam bila glupa i nepromišljena. Vi ste Gordonu i meni dali
priliku da dobijemo dijete. To je učinila tvoja magija i Galenova, Merry. Ja sam nezahvalna
hulja i žao mi je.

– U redu je, rekla sam, a glas mi je još uvijek zvučao napregnuto. Grlo me uistinu boljelo.
Upitno sam pogledala Galena. – Zašto me boli grlo?

On se osvrnuo unatrag, a Maeve mu je uzvratila pogled. Podijelili su jedan od onih trenu-
ka koji je odavao bolje od bilo kakvih riječi da se nešto dogodilo, nešto čega se nisam sjećala
i što je bilo gadno.

– Reci mi. – Podigla sam ruku i dodirnula njegovu.

Trgnuo se kao da sam ga ugrižla i odmaknuo se izvan dosega. – Ne dodiruj me, Merry, ne
još.

– Zašto? – upitala sam.

– Pogledaj pokrivač, rekao je, – pokraj tvoje glave.

Okrenula sam glavu i opazila široku mokru mrlju na prljavo bijelom prekrivaču. Namrštila
sam se ne shvaćajući dok nisam dodirnula to mokro i otkrila kristale leda u vodi. Upitno sam
pogledala Galena.

Zašto na krevetu ima leda koji se topi?

– Zato što si ga ti povratila.

Zablenula sam se u njega i htjela ga upitati šali li se, no jedan pogled na njegovo lice i zna-
la sam. – Kako, zašto?

– To je onaj dio u koji nismo posve sigurni, reče Maeve.

– Ispričaj mi dio u koji si sigurna.

Zaobišla je krevet tako da se našla preko puta mene, ali nije se pokušala popeti na krevet
ili mi prići bliže. – Ja sam te pokušala zavesti i išlo mi je mnogo bolje nego što sam pretpo-
stavljala. Ponekad zaboravim da si djelomično ljudsko biće. Upotrijebila sam moć koju bih
upotrijebila za drugog sidha, drugo božanstvo.

Kimnula sam, a čak me i od toga zaboljelo grlo. – Sjećam se tog dijela, A onda se sve promijenilo, pretvorilo u nešto drugo. Vidjela sam te kako sjediš ispod nekog stabla i oči su me boljale od gledanja u tebe.

– Nijedan smrtnik ne može gledati boga u lice i preživjeti, reče Galen.

– Molim? – upitala sam.

Maeve se naslonila na krevet. – Na trenutak sam bila Conchenn. Bila sam ono što sam nekad bila. Mislim da sam se umalo natjerala da zaboravim. Gubitak vilinske zemlje je svježa rana, Merry, u usporedbi – gubitkom moje božanstvenosti.

Počinjala me boljeti glava. – Ništa ne razumijem.

– Dopusti meni. – Galen je izgledao ozbiljno, odlučno, vrlo negalenovski. – Maeve je upotrijebila svoje moći, ili ono što je od njih ostalo, kao božica Conchenn, da te pokuša zavesti. Ali ti si joj donijela još više moći. Ti si joj vratila njezinu božanstvenost.

Pogledala sam ga širom otvorenih očiju. – Ja sam mislila da kad jednom prestaneš biti bog, više ne možeš natrag.

– I ja sam, do danas, reče Maeve.

Namrštila sam se. – Osim toga, samo Božica te može učiniti bogom.

– Vjerujem da je to još uvijek istina, reče Maeve. – Ali možda bilo tko može biti nositelj Njezine moći.

– Ne baš bilo tko, reče Galen. – Daje baš bilo tko mogao to učiniti, to bi se dogodilo prije mnogo stoljeća. – Pogledao je Maeve kao da je bila nepristojna.

– U pravu si. U pravu si. Neću umanjivati taj dar. Prepoznajem dodir Božice kad ga osjetim.

– Koje božice? – upitala sam.

– Danu. – Izgovorila je tu riječ šaptom koji kao da je odjeknuo prostorijom.

Zatvorila sam oči i duboko udahнула, izdahnula, polako odbrojala. pa opet udahнула. Otvorila sam oči. – Pričinjava mi se da čujem stvari, rekla sam. – Pomislila sam da si rekla Danu

– I jesam.

Odmahnula sam glavom, ne brinući čak ni zbog toga što me od toga zaboljelo grlo. – Danu je Božica po kojoj su Tuatha De Danaan, Danina djeca, dobila ime. Ona je Božica. Ona nikad nije bila personificirana.

– Nisam ja rekla da je ona osoba, reče Maeve. – Rekla sam da mi je ona dala svojstva boga, i jest.

Namrštila sam se gledajući je, a glavobolja mi je počela tupo udarati između očiju. – Ne razumijem.

– U prvom sporazumu koji smo ikad potpisali s Fomorijancima⁹, obje strane su izvele prvu sudbinsku magiju. Oslabjeli smo se da naše dvije rase ne bi uništile zemlju koju smo od tada nadalje dijelili. Danu, ili Dana, se pristala udaljiti od nas da bi se ta velika čarolija izvela. – Maevine oči su svjetlucale, ali od suza, ne od magije. – Mislim da nitko od nas nije shvaćao čega se odričemo. Osim možda same Danu. – Sjela je na rub kreveta i pustila da joj suze poteku. Ovaj put nisam mislila daje to zbog lošeg dana na poslu i hormona trudnoće. Mislim da je sjedila u Southlandsu¹⁰, na rubu Zapadnog mora, i plakala za Božicom koja nikad nije vidjela Ameriku.

⁹ Rasa polubogova koja je, prema predaji, nastanjivala Irsku prije naroda božice Dane.

¹⁰ Dio Los Angelesa.

Poglavlje 7

Doyle je utrčao u sobu još uvijek samo u tangama, ramena futrola mu je labavo lamatala preko golih prsa, pištolj mu je bio gol u ruci, a njegova je moć išla ispred njega poput oluje. Rhys mu je bio za petama, odjeven u bijele hlače i nezakopčanu košulju, s pištoljem u ruci, bez futrole na vidiku. Rhysova moć je stupila u sobu kao šaptom, gotovo nečujno.

Obojica su stala na dovratku, valjda tražeći u što da pucaju. Nicca se skoro zaletio u Rhysa kad je prošao kroz vrata. Bio je zadihaniji od druge dvojice; naravno, on je morao trčati od kuće za goste do glavne kuće dvaput, tamo i natrag. – Nisu ubojice. Magija... koja je krenula loše.

Doyle i Rhys su se vidljivo opustili. Doyle je zataknuo pištolj u futrolu, premda ju je drugom rukom morao pridržati jer mu remeni nisu bili zakopčani onako kako su trebali biti. Rhys je ostao nepomičan, polako spuštajući pištolj prema bedru. Moći njih obojice povlačile su se poput oceana koji uzmiče s obale, moglo ih se osjetiti kako padaju s najvišeg na srednji stupanj pripravnosti.

Ja sam samo ležala na krevetu i gledala ih jer me kod pokušaja da sjednem zaboljelo u prsima. Osjećala sam se kao da sam nešto čudno progutala. Nešto jako veliko i čvrsto, pa me sve oko rebara boljelo. Inače se nisam osjećala loše. Valjda bih se trebala osjećati umorno ako sam doista učinila ono što su Maeve i Galen rekli da jesam. Ne biste li trebali biti umorni kad nekoga učinite bogom? Ako je to ono što se dogodilo. Kako to nije bilo moguće, još sam čekala alternativnu teoriju u koju bih mogla povjerovati. Ako bi bilo tko mogao nešto smisliti, to bi bio Doyle, Za jednog pripadnika visokog plemstva vilinskog dvora, on je vrlo praktičan muškarac.

Stao je pokraj kreveta. Uočila sam da je moka od struka naniže, kao da je prošao kroz bazen, ali nije bilo mirisa klora. Onda sam se sjetila Kitta. Pomagao je malom goblinu da očisti. Već sam zaboravila daje on danas došao do svoje ruke moći. Buduća kraljica ne bi smjela zaboravljati takve stvari, zar ne? Možda ipak nisam mogla razmišljati baš onako jasno kako sam mislila da mogu.

– Kitto, kako je on? – upitala sam.

Doyle se nasmiješio. – Dobro je. Malo je zbunjen, ali bit će dobro. – Smiješak mu je malo povukao. – Kako si ti?

Namrštila sam se. – Nisam sigurna. – Moj glas je još uvijek bio hrapav, ali popravljao se, sve više sam zvučala kao ja. – Mislila sam da sam dobro, ali nisam sigurna da mislim onako jasno kao što mislim da mislim. Ima li to smisla?

Kimnuo je i okrenuo se prema Maeve i Galenu. – Što se dogodilo?

Oboje su počeli govoriti istovremeno, pa je podigao ruku. – Prvo dame. – Pokretom joj je pokazao da se odmakne od kreveta i otišli su razgovarati na drugi kraj spavaće sobe. Spavaća soba je bila gotovo veća od mog starog stana pa je bilo sasvim dovoljno mjesta za privatnost. Rhys mi se nasmiješio, a onda je krenuo za njima da čuje.

Tako je sa mnom ostao Galen. On me još uvijek nije dodirnuo. Ja sam silno trebala dodir, ohrabrenje. – Zašto me nećeš dodirnuti?

Nasmiješio mi se, ali ruke su mu ostale sklopljene na krilu. – Vjeruj mi. teško mi je suzdržati se, ali ti si dodirнула Maeve i ta silna energije božice se obrušila, onda te Mraz šćepao da te Maeve ne iskoristi i dogodilo se opet, s njim.

– Da me Maeve ne iskoristi?

– Pomislili smo da je na tebe prizvala svoje najjače božansko-zavodničke moći. Tek kad je Mraz upotrijebio svoje moći da razbije ono za što smo mislili da je njezin utjecaj na tebe,

shvatili smo da se događa nešto drugo. – Počeo je pružati ruku da dodirne moju, a onda ju je vratio na svoje krilo. – Osjećam koliko jako trebaš utjehu, i Družbenik zna da te želim zagrliti ovog trena, ali bojim se da će se to, ako te dodirnem, opet dogoditi.

– Ne vjerujem u to da sam bilo koga učinila bogom, rekla sam.

Kimnuo je. – Znam, ali Maeve kaže da su joj to već radili. Ona bi trebala znati kakav je to osjećaj.

– Ja sam smrtna, Galen. Ja sam prvi sidhe koji se ikad rodio kao smrtnik, bez obzira koliko miješane krvi bili. Smrtnik ne može donijeti besmrtnu moć. To nije logično.

Slegnuo je ramenima. – Ako imaš bolje objašnjenje za to što se upravo dogodilo Merry, bio bih sretan da ga čujem. – Njegove zelene oči boje ljetne trave, postale su tjeskobne. – Na trenutak sam pomislio, Merry... – Odmahnuo je glavom i ugrizao se za usnu prije nego što je uspio dovršiti. – ... Mislio sam da smo te izgubili. – Nagnuo se nad mene kao da će me poljubiti, ali je pazio da me ne dodirne. – Mislio sam da sam te izgubio.

Podigla sam ruku da mu dodirnem lice, no Doyle me zazvao s drugog kraja sobe. – Ne još, princezo. Budimo oprezni dok ne čujem Galenovu polovicu priče.

Nerado sam spustila ruku. Nije mi se to sviđalo, ali nije bilo vrijedno rizika, ne još. – Dobro.

Galen mi se nasmiješio ustajući s kreveta. – Samo zasad, Merry, samo zasad. – Pošao je na drugu stranu sobe prema zbijenoj grupi. Njegov hod je bio kao ples, kao da pleše na neku glazbu koju samo on može čuti. Katkad, kad bi me grlio, gotovo sam je mogla čuti i ja; gotovo.

Nicca je stao kod podnožja kreveta. Došao je do daha, ali je još izgledao prestrašeno. Zнала sam da je stoljećima stariji od Galena, no izgledao je mlađe od ostalih gardista. Dob u godinama ne otkriva uvijek sve. Izgledao je vrlo mlado i vrlo zabrinuto dok se tijelom od sto osamdeset tri centimetra naginjao iznad ruba kreveta. Kosa mu je padala do koljena, poput sjajnog smeđeg zastora. Ostavio ju je raspuštenu, pa su njegove tamnosmeđe hlače i sako provirivali kroz topliju smeđu boju njegove kose.

Kosa je bila okvir njegovoj majici kratkih rukava zelenoj poput mahovine, pa sam više nego inače bila svjesna ljepote njegovih prsa. Majica je bila svilena, dar od Maeve. Poklonila je svim muškarcima svilene majice raznih boja koje su im pristajale uz boju kože. Meni je poklonila haraćenje po njezinim omiljenim dućanima, prema teoriji da ću ja, kao žensko, biti sretnija ako si sama izaberem odjeću, dok bi muškarci više voljeli da netko drugi izabere za njih. Bila je donekle u pravu. Premda su svi prihvatili darove, poslije su međusobno mijenjali majice dok nisu svi bili zadovoljni.

Majica zelena poput mahovine izvorno je bila Galenova, no izgledala je bolje na Nicci, isticala je toplu smeđu boju njegove kože. Galena je samo činila zelenim. To toplo smeđe tijelo u odijelu skrojenom po mjeri sjelo je na donji rub kreveta. Nehajno je odmaknuo kosu da mu ne smeta, onako kako bi to učinila žena. – Izgledaš bolje nego prije nekoliko minuta. – Glas mu je malčice drhtao.

– Kako sam izgledala?

Pogledao me i okrenuo se na drugu stranu, kao da je znao koliko mu se lako misli vide na licu. – Blijedo, vrlo, vrlo blijedo. – Opet me pogledao s nečim u pogledu koji je valjda trebao biti bezizražajan, ali nije bio. Bilo je previše napetosti oko njegovih očiju, previše zabrinutosti u njihovim savršeno smeđim dubinama. Bacio je pogled prema drugom kraju sobe. Grupica se razišla i svi su krenuli prema nama.

Doyle me pogledao, njegovo lice je bilo neprozirna tama. Igrala bih poker s Niccom ili Galenom bilo kad, ali s Doyleom nikad. Kad nije htio da pročitam njegovo lice, ne bih mogla.

– Meredith, princezo, moramo shvatiti što se događa, ali ne mogu se domisliti načinu kako da zajamčim tvoju sigurnost a da svejedno istražim taj problem.

Pokušala sam odgonetnuti nešto s njegova mračnog lica, ali nisam uspjela. – Što to točno znači, Doyle?

– To znači da moramo eksperimentirati, a ne znam kako će ti eksperimenti završiti.

– Kako eksperimentirati? – upitala sam.

– Maeve vjeruje da si ti u njoj ponovno probudila pravu magiju – njezinu božanstvenost, u nedostatku bolje riječi. Ona je nekoć uistinu bila božica, pa si joj ti samo vratila ono što je bilo izgubljeno. Ali Mraz nije bio božanstvo, a njemu si dala moći koje nikad nisu tekle nje-govim tijelom. – Uspio je izgledati smrknuto uopće ne promijenivši izraz lica.

– Rekla mi je tu teoriju. Čak je i spomenula ime božice koje ide uz nju, ali Doyle, ja nisam Danu. Ja nisam božanstvo. Kako bi to uopće moglo biti istina?

– Kad smo se borili protiv Bezimenog i kad je ono izlilo divlju magiju na sve nas, vjeru-jem da su ondje bile moći kojima je trebao nositelj u obličju božice, Maeve je već bila na sigurnom kad je bitka završila. Ti si bila jedini nositelj u obličju božice, Meredith. Ti si bila najbliže onome što je ta moć trebala, a što je uspjela naći.

Začudo sam ga pogledala. Bila sam umorna od ležanja na krevetu. Ako moram slušati zapetljane filozofske teorije, najmanje što mogu učiniti jest da ne ležim izvaljena na leđa. Pokušala sam sjesti, trznula se od boli, ali uporno nastavila. Nicca mi je krenuo pomoći, no Doyle ga je zaustavio mahnuvši rukom, ali onda kao da se predomislio i mahnuo mu da mi ipak pomogne.

Nicca mi je dodirnuo ruku, pomogao mi da se smjestim, i bio je to samo topli dodir. U njemu nije bilo magije, osim dodira kože na koži. Nicca je namjestio jastuke iza mene da mogu sjesti i nasloniti se. Kako se ništa nije dogodilo kod onog prvog dodira, dodirivao me gdje god je trebalo sve dok mi nije bilo udobno, ili barem onoliko udobno koliko mi je moglo biti.

– Da je Niccin dodir uzrokovao još jednu navalu moći ne znam što bismo učinili, ali ako te Nicca može dodirnuti bez posljedica, mislim da bismo trebali provjeriti koliko smo mi ostali sigurni. – Mahnuo je rukom i Maeve je stupila pokraj njega.

– Dodirni je.

Maeve ga je pogledala kao da nije navikla da joj naređuju. Onda je duboko udahnula i mo-rala se spustiti na sve četiri na rub kreveta da bi me dosegla. Maeve nije bila niska žena, što je nešto govorilo o tome koliko je taj krevet zapravo bio velik.

Zastala je pažljivo gledajući moje lice.

– Učini to, rekla sam.

Učinila je. Dlan njezine ruke bio je topao, suh i mekan, ali ništa više od toga. Nije bilo na-vale magije. Obje smo pogledale Doylea dok je njezina ruka još bila pritisnuta na moje rame.

– Ništa se ne događa, rekla je.

– Pokušaj malo rasplamsati moć, reče Doyle.

– Misliš da je to sigurno? – upita Rhys.

– Moramo vidjeti, reče Doyle.

– Ona je danas mnogo toga prošla. Ako je svi smijemo dodirnuti, mislim da možemo pri-čekati s eksperimentiranjem moći.

Doyle se okrenuo tako da su stajali jedan sučelice drugome pokraj kreveta. – Noćas je tvo-ja noć s princezom, Rhys. Stvarno misliš da možeš biti s njom a da tu ne bude moći?

Rhys se zagledao u njega, ruka bez pištolja mu se stisnula u šaku. Šutio je skoro cijelu mi-nutu, a onda je najzad, nevoljko, rekao: – Ne.

– Nitko od nas ne može biti s njom a da tu ne bude moći, Rhys. Moramo vidjeti sada, dok nas je tu više da joj pomognemo, hoće li naša magija opet dovesti do toga. Što god to bilo.

– Ja sam ti rekla što je to, Doyle, reče Maeve. – Zašto mi nitko od vas ne vjeruje?

– Ja ne sumnjam u tebe, Maeve, ali božanstvenost je oduvijek bila davana kao dar, kao nešto zasluženno. Nije bila slučajna. Meredith je nije tebi i Mrazu donijela namjerno. – Pogledao me i podigao jednu obrvu. – Nisi, zar ne?

– Nikad mi ne bi palo na pamet ni pokušati, rekla sam.

On se opet okrenuo prema Maeve, kao daje njemu to bilo dovoljno.

Moramo shvatiti zašto je došlo do ovoga jer si ne možemo priuštiti da izgubimo Meredith, čak ni ako mi ostali radi toga postanemo bogovi.

– E pa onda pokušavate na krivi način, reče Maeve.

Doyle ju je pogledao, a vidala sam mnoge dvorske plemiće kako presahnu pod tim pogledom. Maeve nije ni trepnula. Stavila je ruku oko svojih ramena i primakla mi se bliže, dok joj se osmijeh igrao na usnama. – Daninu moć smo prizvale tek kad smo se poljubile.

– Molim te, prestani govoriti to ime, rekla sam. Jednostavno nisam mogla stalno slušati o tome daje magija Božice u meni, čak – i malim dijelom. Znam da smo u teoriji svi mi Božica, ili bolje reći slike Njezine božanske savršenosti. Teorija je jedno, doduše; a uistinu imati takvu vrstu moći i biti je kadar koristiti, nešto je posve drugo.

– Zašto? – upitala je Maeve, iskreno zbunjeno.

Galen je digao ruku. – Ooo, ja mogu odgovoriti na to.

Maeve se okrenula i zbunjeno ga pogledala.

– Merry se grozi toga da je Božica ušla u nju.

– Ne, to nije to, rekla sam.

– Da je moć Božice u tebi, rekao je, a zadirkivanje se pritom ublažilo.

– Možda je to više strahopoštovanje nego užas, predložila sam.

– Trebala bi biti počašćena, rekla je Maeve zagrlivši me,

– Jesam počašćena, rekla sam, – ali me ta čast skoro ubila.

Maevino lice je odjednom postalo ozbiljno. – Da, a to bi bila moja greška.

– Ne bi, rekoh.

– Izigrala sam te svojom magijom, Merry. Pokušala sam te zavesti jer su me svi muškarci stalno odbijali zbog tebe. – Poljubila mi je tjeme. – Pa sam pomislila, Ako ih ne možeš pobijediti, pridruži im se. – Zagrlila me tako jako da joj nisam vidjela lice kad je rekla: – Ja želim tijelo sidha, Merry. Želim da sjaj jednak mom baca sjene na zidove u mraku. – Glas joj je bio strastven.

– Hoćeš li se zadovoljiti poljupcem? – ponudila sam, glasom prigušenim njezinim ramenom.

Odmaknula se toliko da mi se nasmiješi. – Ako dođe s magijom, da.

– Pretpostavljam da, ne dođe li s magijom, nećemo saznati hoće li se energija Božice ponovno manifestirati.

Nasmiješila se i izvila savršeno zakrivljenu obrvu. – Vjerojatno nećemo.

– Je li poljubac moći sredio i Mraza? – upita Doyle.

– Da, odgovoriše Maeve i Galen jednoglasno.

– Mraz ju je oslobodio od Maevine moći, a onda kao da nije više mogao pomoći sam sebi. – Galen se zagledao u prostoriju kao da vizualizira što se dogodilo. – Taj izraz mu se stvorio na licu neposredno prije nego što se sagnuo i poljubio je. – Trepnuo je i opet pogledao Doylea. – Izgledao je opčarano.

– Gdje je on sad? – upita Doyle.

Nitko nije znao odgovoriti. – Kraljičine mu kletve, reče Doyle. – Nicca, Galen, nađite ga, dovedite ga ovamo.

Nicca se okrenuo prema vratima, no Galen je oklijevao. – A što ako nas Merry bude trebala?

– Kreni, reče Doyle, – odmah. – Rekao je to na način koji nije trpio protivljenje.

Galen mi je uputio još jedan pogled, zatim se pridružio Nicci kod vrata te su obojica izašla trčećim korakom.

– On samo nije htio propustiti predstavu, reče Rhys.

– Koju predstavu? – upitala sam.

Nacerio mi se. – Dvije najljepše žene koje znam u čvrstom zagrljaju. Ima ljudi koji bi platili da to vide.

Odmahnula sam glavom. Sjedeći pokraj Maeve Reed, oličenja Svijetle ljepote, nisam se osjećala lijepom. Nešto mi se valjda vidjelo na licu jer mi je Maeve dotaknula bradu i podigla mi je da joj uzvratim pogled. – Lijepa si, Merry, a ja sam nekad bila božica ljepote, pa valjda znam.

– Izgledam previše ljudski, rekla sam tiho.

– A zašto misliš da su naši muškarci stoljećima krali ljudske žene? Zato što su ružne? – Odmahnula je glavom, a na licu joj je bio blagi prijekor. – Merry, Merry, znaj koliko vrijediš. – Ono zlatno svjetlo počelo je pulsirati u njezinoj koži kao da je netko upalio svijeću duboko u njoj, i svjetlost se primicala, tekla je njezinim tijelom dok nije zasjala poput sunca raširenog u njezinoj koži. Moć je zatitrala nada mnom, ubrzala moje bilo, izvukla moju blijedu svjetlost sumraka kroz moju kožu i podigla sam mjesec prema njezinu suncu.

Njezina je kosa počela lelujati na vjetru, tom toplom vjetru. Oči su joj se ispunile svjetlošću i opet je bilo kao da gledam u srce proljetne oluje u kojoj bliješte munje, koja razdire nebesa, no umjesto kiše na mene je padala njezina moć. Okrenula sam lice uvis prema toj moći kao da će uistinu kišiti po meni.

Njezine su se ruke ovile oko moje gole kože kao da kupaćeg kostima nije bilo. Držala me u naručju i ja sam se pustila, dobrovoljno, dlanovima milujući toplu kožu njezinih golih ruku. Činilo se pogrešno što imamo toliko odjeće na sebi. Trebale smo dodirivati više kože. Shvatila sam da osjećam Maevinu glad za kožom. Njezinu potrebu da put sidha prekrije njezinu. I predobro sam se sjećala te gladi, ja sam je zadovoljila tek prije četiri mjeseca. Tako dugo tako sama.

Nisam znala jesu li ti osjećaji bili moji ili njezini, no znala sam da su dio njezine magije. Projicirati svoje potrebe i učiniti ih mojima.

Posegnula sam prema gumbima na njezinu prsluku, ali bili su premali, bilo ih je preteško otkopčati. Zgrabila sam šakama tkaninu i potegnula. Gumbi su odletjeli uz tihi zvuk kvrcanja kad su pogodili zidove, krevet i muškarce.

Maeve je naglo udahnula širom otvorenih očiju, utapajući se u žudnji. Grudi su joj bile šiljate, s velikim okruglim bradavicama koje su sjajile kao da su isklesane od kakva krupnog crvenog dragulja. Dlanovima sam prešla preko njezina golog trbuha. Od bijelog sjaja mojih ruku zlatni sjaj njezine kože se pojačavao i blijedio, snažniji pod mojim dodirnom, malo slabiji dok sam pomicala ruke po toplini njezina struka. Dlanovi su mi klizili gore dok mi se palčevi i prsti nisu zaustavili tik ispod njezinih grudi. Da je mene tu dodirnuo muškarac, grudi bi mi visjele preko njegovih ruku, ali Maevine su bile malene i čvrste, i još netaknute.

Sjaj njezine magije bubnjao je pod mojim rukama, sve jači i jači. kao daje počela gorjeti tik ispod grudi. Zastenjala je: – Molim te!"

U tom trenutku sam shvatila da sam se othvala njezinoj čežnji, da je više ne osjećam kao svoju. Bila sam duboko u moći, no jedna stvar mi je bila jasna. Ako je dodirnem, to će biti moj izbor.

Podigla sam pogled prema njoj; zbacila je glavu, napola zatvorila oči. Njezina je žudnja još lebdjela po zraku poput kakva mošusnog miomirisa, ali sad sam je mogla udisati ne utapajući se. Gledala sam to blještavo zlato moći pod dlanovima i upitala se kako bi meni bilo da mi tolika moć dotakne grudi. Toliko sam joj mogla pružiti.

Rekla sam: – Poljubi me, Maeve.

Otvorila je oči toliko da me pogleda, ali ih nije uspjela fokusirati; već se bila napola izgubila od dodira magije i kože.

Ponovila sam: – Poljubi me.

Spustila je glavu, a ja sam čekala, čekala sam dok nam se usta nisu dodirnula, a onda sam je dlanovima pomilovala pomičući ih prema gore, preko brežuljaka grudi. Utisnula je usta snažnije na moja i poljubac je postao nešto duboko i intenzivno, a onda su moje ruke našle tvrdoću njezinih bradavica i svijet kao da je eksplodirao. Moć nas je odbacila unatrag na krevet tako da je ona pala na mene, dok su moje ruke ostale zarobljene na njezinim grudima kao da sam ih stavila na električnu žicu pa se sad ne mogu osloboditi.

Dio mene se nije htio osloboditi. Dio mene je želio utonuti u njezin zlatni sjaj i izgubiti se. Pridigla se nada mnom, drhteći, vrišteći, tresući se na mjestu gdje su moje ruke, činilo se, bile stopljene s njezinim mesom. Pritiskala je svoju zdjelicu o moju i da sam muško, boljelo bi me. Ali nisam muško i neki dio moje magije je spriječio njezin čudesni orgazam da preskoči na mene. Moć je pulsirala, val za valom, kroz moje tijelo dok je Maeve plesala iznad mene, ali taj krajnji užitak je bio njezin i samo njezin. To je djelovalo nekako ispravno. Ona je toliko dugo čekala.

Otvorila je oči usred svega toga i valjda mi je vidjela lice, shvatila je da joj dajem, ali da ne uzimam, a to joj se nije svidjelo. Pritisnula je dlan o moj trbuh i moj bijeli sjaj se pojačao pod njezinim dodirom. Kao da me dodirnula proljetna toplina, nešto teško i izdašno što drhti i pulsira u dodiru s mojom kožom. Imala sam trenutak da se upitam je li taj osjećaj isti kao moje ruke na njezinim grudima, no tada je uvukla ruku pod prednju stranu mog kupaćeg i gurnula prst među moje noge. U trenutku kad je ta kucajuća, bubnjajuća moć prodrla u moje meso orgazam je prsnuo iz mog tijela u valovima, kao da je njezin dodir kamen ubačen u duboko jezero, a svaki val još jedan krug užitka, i kako je kamen tonuo, užitak ga je slijedio. Kao da me seks miluje i minira istodobno.

Došla sam k sebi još uvijek ležeći na krevetu, s Maeve koja se srušila preko mene. Nisam mogla čuti njezino isprekidano disanje od bila u vlastitim ušima, ali sam osjećala uspone i padove njezinih grudi dok se borila za zrak, dok smo se obje borile za zrak mimo lupe bila u našim grlima.

Kad mi se sluh vratio, prvo je nadošlo njezino mahnito disanje i prekidani smijeh. Zatim je sam začula Rhysov glas: – Ne znam bih – li pljeskao ili plakao.

– Plakao, reče Galen, – jer smo mi propustili cijelu predstavu.

Okrenula sam glavu, a to kao da je zahtijevalo mnogo više truda – .ego što je trebalo. Naposljetku sam gledala u sobu kroz izmaglicu od Maevine svijetložute kose. Progutala sam slinu i pokušala progovoriti, no to je još bilo iznad mojih mogućnosti.

Galen, Nicca i Mraz su bili odmah s ove strane vrata. Rhys i Doyle su bili pokraj kreveta, ali nedovoljno blizu za slučajni dodir.

Maeve je uspjela progovoriti prije mene. – Bila sam zaboravila, zaboravila. Božice blagoslovi me, zaboravila sam kako to može biti s drugim sidhom. – Polako se, nespretno, prevrnula s mene, kao da joj tijelo ne radi dobro. Okrenula se da me pogleda sa smiješkom na licu, pokušavajući fokusirati pogled. – Bila si čudesna.

Uspjela sam šapnuti: – Podsjeti me da budem preciznija kad sljedeći put zamolim za poljubac.

Na to se nasmijala, a od smijeha se zakašljala. – Grlo mi je suho.

Čudno, i moje je bilo.

– Nicca, reče Doyle, – donesi damama vode.

Kad je Nicca izašao iz sobe napravio je širok luk iza vrata, kao da netko stoji s njihove lijeve strane. Galen je rekao: – U hodniku je neko drvo. Mislim da je jabuka. Probilo se kroz kameni pod uz bazen, a dok smo mi došli gore, već je i ovdje napravilo rupu u podu.

Rhys je otišao do vrata da baci oko na drvo u hodniku. – Cvjetovi se otvaraju.

Miris cvata jabuke počeo je strujati kroz vrata.

Doyle se zagledao u nas, u mene. – Kako se osjećaš?

– Bolje. Više me ne boli grlo.

Ponudio mi je ruku, a ja sam je primila, dopustila mu da me podigne iz Maevina kreveta. Koljena me nisu htjela nositi i samo me njegova ruka oko mog struka zadržala dalje od poda. Podigao me u naručje, privukavši me na gola prsa. Bila sam previše iznurena da bih ondje činila mnogo više od pukog ležanja. Obuzeo me poriv da se poigram srebrnom rinčicom u njegovoj bradavici, no to mi se činilo previše naporno. Odjednom sam bila umorna. Umorna na dobar način, ali ipak umorna.

Odnio me van u hodnik, mimo ružičaste i bijele mase cvjetića koji su ga gotovo ispunili. Opet sam se utapala u mirisu cvata jabuke i na trenutak je kroz mene jurnula moć, snažnim udarom od kojeg je Doyle posrnuo.

– Oprezno, princezo, ne bih te želio ispustiti.

– Oprosti, promrmljala sam, – nisam namjerno.

Primijetila sam neujednačenost stepenica i opazila sivo deblo prije nego što smo dospjeli do kliznih staklenih vrata, no posljednje čega se sjećam bio je bljesak plave vode i svjetlosti sunca iz bazena. Onda sam zatvorila oči, promeškolljila se uz Doyleova prsa i prestala pružati otpor. San se nadvio nad mene i preko mene, jednako potpun i dubok kao i svaki kojeg sam se sjećala. Spavaju li bogovi dobro noću? Mislím da možda spavaju.

Poglavlje 8

Sanjala sam. Stajala sam na brežuljku oblog vrha i promatrala prostranu otvorenu ravnicu. Pokraj mene se nalazila neka žena. ali joj nisam mogla vidjeti lice. Nosila je sivi plašt; ili je bio crn. a možda i zelen. Što sam se više trudila vidjeti je, to su gušće postajale sjene oko nje, sve dok nisam shvatila da mi nije dano da je vidim. Lice joj je bilo skriveno u sjenama kapuljače plašta. Nisam mogla procijeniti njezinu dob, premda mi se činilo da nije mlada. Doimala se poput nekoga tko je vidio mnogo, i nije sve bilo sretno. Bila sam sigurna u jedno: nisam je poznavala.

U ruci je držala žezlo toliko dravno da je bilo crno i sjajno od upotrebe. Praznom je rukom pokazala prema ravnici. Doyle je hodao po travi uz lovačke pse uzvrpoljene oko njega, goleme crne pse vatrenih očiju. Gabrijelovi psi, psi pakla,¹¹ motali su se oko njega poput sjena i dima. Okupili su se uz njega da bi mogao protrljati pokoje uho, pogladiti pokoju glavu, potapšati prsa opsega većeg od mojih. Smiješio se i bio je opušten, i u jednom dahu su nestali. Ondje je bio Galen, a kuda bi prošao iskakalo bi drveće, širile se čitave šume. i djeca su se pojavila u šumi, trčeći za njim, vukući ga za ruke. On im je dodirivao glave, škakljao im podbratke, igrao se lovice među drvećem i cvijećem. Jedan mali dječak je dodirnuo neko stablo i dlan mu je zasjao zlatnom bojom. Iz drveća je istupio Nicca, a kuda god bi krenuo nicalo je cvijeće. Prišao je Galenu i djeci i počeli su se igrati. Na drugoj strani ravnice, daleko od sretnog prizora, pojavio se Rhys. Bio je na čelu goleme vojske, a nekako sam znala da su ratnici iza njegovih leđa mrtvi. Ali kad me pogledao, imao je dva zdrava oka; ožiljci su nestali. Nekako sam znala da to nije glamur, da je zacijelio. U ruci je nosio čekić, a on je blistao vlastitom svjetlošću. Na tlu su bila tijela, ranjena. On bi ih dodirnuo vrhom čekića i ustala bi, iscijeljena.

¹¹ Gabrijelovi psi su jedan od naziva za divlji lov, stari europski mit o nadnaravnim bićima koja jure nebom loveći neku nesretnu žrtvu. U kršćanskoj verziji divljeg lova, arhandeo Gabrijel nebom vodi demonske pse u lov na grešnike ili nekrštene.

Dama me okrenula na suprotnu stranu od svega toga, gdje sam ugledala Kitta. Sjajio je i bio posve sidhe, ali iza leđa mu je bila grupa goblina. Podigao je ruku i svjetlost tako bijela i čista, zasljepljujuća poput munje, izbila je iz njegova dlana i poharala vojsku ispred njih. Goblina su zapjevali njegovo ime poput molitve. Gledala sam s velike udaljenosti, a ipak sam opazila zmije u travi među suparničkom vojskom. Otrovnne zmije napale su neprijatelja i znala sam da su to učinile na Kittovo naređenje. Neprijatelj se raštrkao, bježeći u panici, a goblina su potrčali da sasijeku one koji su ostali.

Žena se pomaknula, privukavši moju pažnju opet na sebe. Njezino je žezlo stajalo nasred brežuljka, zabodeno u zemlju, i na moje oči je naraslo u veliko, široko drvo, toliko staro i drevno da se njegovo stablo raspuknulo i drvo je umrlo. Uvukla je ruku u otvor u deblu, u kad ju je izvukla držala je sjajni pehar; kalež načinjen od srebra, ukrašen dragim kamenjem. Kalež je počeo sjajiti onako kako sjaji koža sidha kad kroz njega struji moć. Sjaj se pretvarao u bliještanje sve dok kalež nije postao nalik na zvijezdu što sjedi na njezinim rukama, blještavo, treperećoj zvijezdi. Činilo se da se svjetlost proljeva iz njega, kao da svjetlost može biti tekuća i zadržana u kaležu.

Pružila mi je kalež. – Pij. – Ta riječ je odjeknula ravnicom. Nije mi uopće palo na um da odbijem. Nije mi uopće palo na um posumnjati u nju. Stavila sam ruke preko njezinih ondje gdje su držale kalež i Krila da joj je koža nježna i krhka od starosti. Bila je stara, mnogo starija nego što sam mislila. Zajedno smo podigle kalež do mojih usana, a svjetlost u njemu je bila toliko jarka da načas nisam vidjela ništa osim zlatne svjetlosti, tako tople, tako umirujuće, tako savršene, lupila sam iz kaleža, i kao da sam otpila moć, svjetlost.

Spustila je kalež, a moje ruke su još bile na njezinima. Ruke su se promijenile. Bile su mlade, snažne, s čistim, nježnim prstima.

Vjetar se proširio po vrhu brežuljka, šušajući u lišću. Podigla sam pogled i ugledala ono mrtvo drvo gusto obraslo ljetnim lišćem. Deblo je zacijelilo, osim malenog čvora u koji bi jedva stala moja šaka. Visoko na jednoj grani počela je pjevati ptica. Jedna nas je vjeverica izgrdila nešto bliže tlu.

Stisnula mi je ruke i uspjela sam na trenutak ugledati njezino lice. Na trenutak sam to bila ja, a onda se nasmiješila i shvatila sam da lice u toj kapuljači nije bilo moje, a ipak jest.

Probudila sam se hvatajući zrak u nepoznatom krevetu u mraku, srce mi je muklo udaralo. Osjećala sam se dobro, osvježeno i uplašeno, sve odjednom.

Rhys se okrenuo prema meni, bijela mu je kosa zasvjetlucala na mjesecini. – Merry, jesi li dobro?

Zaustila sam da kažem da, a onda sam osjetila nešto pokraj kuka. Posegnula sam pod pokrivač i dodirnula nešto tvrdo i metalno. Odbacila sam pokrivač i ondje je, nježno se sjajeći na mjesecini, bio kalež iz mog sna.

poglavlje 9

Pola sata poslije svi smo se okupili u kuhinji, uključujući Sagea¹². Da je bio veći od barbi-ke bio bi zgodan, ako su vam po ukusu vitki tipovi žučkaste kože, no morala sam priznati da su žuto-crna krila u obliku lastina repa dražesna. Mogao se povećati gotovo do moje visine, što je tip mijenjanja oblika manje neobičan od onog koji nekima od nas omogućuje da uzmu oblik životinje, no dar preobrazbe iz sićušne vile u vilu ljudske veličine bio je rjeđi. On je nešto što biste mogli nazvati veleposlanikom Tamnih poluvila i njihove kraljice Xiceven. S

¹² Sage, eng. mudrac; kadulja.

njima sam sklopila savez. Pristali su prestati špijunirati za mog bratića Cela i njegove saveznike, te početi špijunirati za mene. Još uvijek su špijunirali za moju tetu, kraljicu Andais, ali i ona bi također trebala biti moja saveznica. Bilo je dana kad sam dvojila oko toga, ali ne noćas. Noćas smo imali dovoljno problema i bez brige oko pitanja koga Andais zapravo želi za nasljednika.

Kalež se nalazio nasred kuhinjskog stola s keramičkim pločicama i izgledao strahovito nemjesno u posve bijeloj, suvremenoj kuhinji. Doyle je donio svilenu jastučnicu i raširio je preko stola, no čak ni taj komad crne svile nije bio dovoljan da bi kalež izgledao prikladno. Stajao je pod svjetlošću stropne rasvjete i izgledao kao ono što je i bio, pradavna relikvija moći koju je slučajno snašlo da se nađe na malenom stolu za doručak, jedva dovoljno velikom za četiri stolca što su ga okruživala. Kalež je u najmanju ruku trebao veliki stol iz blagovaonice, od više metara poliranog bjelogoričnog tvrdog drva, te štitove i oružje postavljene po zidovima. Zidni sat u obliku mačke s pomičnim repom i očima nije pristajao uz kalež, no pristajao je uz kuhinjske posude sa sličicama crno-bijelih mačića. Maeve nikad nije imala mačku, no kladim se da njezin dekorater jest.

Galen je pripremio kavu, čaj i vruću čokoladu. Svi smo sjedili šćućureni, svaki oko svoje vruće tekućine, i buljili u sjajni kalež. Činilo se da nitko ne želi prekinuti tišinu. Tiktakanje sata kao da je samo naglašavalo taj mir.

– Nekoć je to bio kotlić, rekao je Doyle, a ja nisam bila jedina koja si je prolila čaj po ogrtaču. Galen je dodao papirnate ubruse svima koji su ih trebali. Mraz je tiho, ali iskreno, opsovao sebi u bradu dok si je brisao prednju stranu sivog svilenog ogrtača. Svi smo imali svilene ogrtače s našim monogramima. Bili su to Maevini darovi. Ujutro bismo otišli na posao, a vraćali bismo se kući poklonima.

Sage nije dobivao darove. Mislim da je to bilo napola zbog toga što je bio poluvila, a njih je većina sidha tretirala kao da su kukci na koje i nalikuju. To je bio jedan od razloga zašto su bili tako izvrsni špijuni: nitko se zapravo nije mnogo obazirao na njih. Druga polovica razloga je ta što Maeve nije znala da se on može povećati. Bila je dovoljno gladna vilinske puti da bi imala bolje mišljenje o njemu kad bi znala za to. Možda je i ne bi zanimalo, jer Svijetli su izbirljiviji oko vila koje žele za ljubavnike. Međutim, činjenica da se neki Nicevenini ljudi mogu povećati bila je vrlo pažljivo čuvana tajna. Koliko smo znali, u toj prostoriji mi smo bili jedini sidhe koji su bili upoznati s njom.

Sage je sjedio na rubu kuhinjskog ormarića klataći sićušnim nogama po zraku. Krila su mu polako lepršala, što su često činila kad bi razmišljao. Oprezno je nagnuo sitno lijepo lice nad šalicu pokraj sebe, pazeći da ne umoči kosu žute boje maslaca što mu je sezala gotovo do ramena u pjenu vruće čokolade. Čini se da sve male vile vole slatko. Nosio je sićušnu suknju napravljenu od nečega što je djelovalo kao svijetloplava paučina, kao da su je sašili pauci, toliko je tanka bila tkanina. Sage nije nosio mnogo odjeće, no ono što je nosio bilo je tkanje finije od svake svile.

Moj svileni ogrtač bio je grimizan, i imala sam sreće, uspjela sam proliti više vrućeg čaja po grudima nego po ogrtaču. Peklo je ali ne previše, a kad se svila jednom umrlja, uništena je. Moje grudi će se bez problema očistiti. – Kako to misliš, to je nekoć bio kotlić? – upitala sam.

Odgovorio mijе Rhys. – Jednog su dana otišli u svetište i umjesto crnog kotlića koji je izgledao jednako drevno kakav je i bio, pronašli su ovaj blistavi novi kalež. – On se uopće nije zamarao ogrtačem. Stajao je gol u kuhinji i brisao si gola prsa. Pokazao je na kalež uperivši u njega papirnati ubrus s mrljama od kave.

Doyle mijе sjedio s desne strane, odjeven u crne traperice i ništa više. – Kralj svjetlosti i iluzije mislio je da je kotlić ukraden. Umalo je zaratio s našim dvorom oko toga. – Nagnuo se prema stolu, još držeći netaknutu šalicu čaja u rukama. – Ali nije bio ukraden. Samo se promijenio.

Otpila sam malo čaja. – Misliš onako kako je Crna kočija divljeg lova prvo bila dvokolica, onda se pretvorila u kočiju jer više nitko nije vozio dvokolice, a sad je velika, sjajna, crna limuzina?

– Da, reče on i najzad otpije gutljaj čaja. Oči mu nijednom nisu skrenule s kaleža, kao da ništa drugo nije uistinu važno.

– Divlje magije imaju svoje ja, reče Kitto koji se skutrio na stolcu meni slijeva. Držao je šalicu vruće čokolade objema rukama, onako kako bi dijete pilo iz prevelike šalice. Koljena je podigao do prsa, a nogavice njegovih noćnih kratkih hlača od satena bile su tek tanka traka tkanine boje burgundca.

– Što goblini znaju o relikvijama? – upita Rhys. Čulo se malo njegova starog neprijateljstva.

– Mi imamo svoje predmete moći, reče Kitto.

Rhys nešto zausti, no Doyle reče: – Dosta. Nećemo se pripraviti noćas, ne nakon povratka jednog od najvećih blaga sidha.

To je opet svima začepilo usta. Nikad ih nisam vidjela tako bez riječi. – Ja sam mislila da ćete svi slaviti. Umjesto toga se ponašate kao da je netko umro. – Znala sam zašto se ja bojim. Cijeli život sam bila u blizini magije, ali nikad prije ništa nije došlo za mnom iz sna. To mi se nije sviđalo. Najveće blago ili ne, zamisao da stvari iz mojih snova mogu postati stvarne i prijeći u stvarni svijet bila je zastrašujuća.

– Ti još ne razumiješ, reče Doyle. – Ovo je onaj kotlić. Kotlić koji može nahraniti tisuće i nikad se ne isprazniti. Kotlić iz kojeg mrtvi ratnici mogu ponovno ustati, živi sljedećeg dana, premda lišeni dara govora. Ovo je predmet elementarne moći za naš narod. Meredith. Pojavio se među nama jednog dana, kao Crna kočija, kao tolike stvari što su se samo pojavile. Onda je jednog dana nestao i mi smo izgubili sposobnost da nahranimo mase naših sljedbenika, i prvi put smo ih gledali kako umiru od gladi. – Ustao je i okrenuo se, oslonivši se dlanovima na tamno prozorsko staklo, primaknuvši mu se licem tako blizu da se činilo da kani poljubiti tminu izvana. – Mi nismo bili u zemlji kad je nastupila velika glad, ali da smo još posjedovali kotlić, ja bih ga privezao na leđa i otplivao do Irske. – Prvi put sam čula irski naglasak u njegovu glasu. Većina sidha se ponosi time što nemaju naglasak. Nikad nisam čula naglasak u Doyleovu glasu.

– Govoriš li o velikoj krumpirskoj gladi?"¹³ upitala sam. – Da, gotovo je zarežao.

Žalovao je za ljudima koji su umrli skoro dvije stotine godina prije nego što sam se ja rodila. Ali bol je njemu bila jednako stvarna kao da se to dogodilo prošli tjedan. Već sam primijetila da besmrtnici osjećaju sve snažne emocije – ljubav, mržnju, tugu – duže od jednog ljudskog vijeka. Kao da vrijeme za njih teče drugačije, i premda sam sjedila pokraj njih, živjela s njima, moje vrijeme i njihovo vrijeme nije bilo isto.

Progovorio je ne okrenuvši se, kao da se obraćao više vanjskoj tami nego nama. – Sto čine bogovi kad odjednom, nakon što su mogli uslišavati molitve svojih sljedbenika, to više ne mogu? Jednog dana postanu prisiljeni samo gledati svoj narod kako umire od bolesti koju su samo nekoliko tjedana prije oni mogli izliječiti. Ti si premlada. Meredith, kao i Galen; nijedno od vas ne razumije uistinu kako je to bilo. Niste vi krivi. Niste vi krivi. – Ovo zadnje je izgovorio šapćući u staklo, s licem najzad nježno pritisnutim o njega.

Ustala sam iz stolca i prišla mu. Lecnuo se kad sam mu dotaknula leđa, a onda se odmaknuo od stakla dovoljno da ovijem ruke oko njegova struka, privinuvši svoje tijelo uz njegovo. Pustio me da ga držim, ali se nije opustio uz mene. Pokušala sam mu pružiti utjehu, ali on je nije htio primiti.

¹³ Velika glad ili Irska glad poharala je Irsku između 1845. i 1852. i smanjila njezino stanovništvo za gotovo četvrtinu. Plamenjača, gljivična bolest krumpira, tih je godina opustošila usjeve širom Europe, no Irsku je glad pogodila najteže zbog političkih, društvenih i ekonomskih razloga. Razdoblje velike gladi postalo je jedna od ključnih točaka irske povijesti.

Progovorila sam, lica pritisnutog na toplu glatkoću njegovih leđa. – Znam daje nekoć bilo više kotlića, ne samo jedan. Znam da su bila tri glavna. Znam da su svi promijenili oblik i postali kaleži. Moj otac je za to krivio sve one priče o kralju Arturu i Svetom Gralu. Kad dovoljno ljudi vjeruje u nešto, onda to može utjecati na sve. Tijelo utječe na duh. – Negdje usred mog suhoparnog pričanja, Doyle se počeo opuštati uz mene. Počeo je otpuštati bol, pomalo.

– Da, rekao je, – ali prvi kotlić koji nam je bio dan, bio je veliki kotlić koji je mogao učiniti sve što i svi ostali. Bila su još dva manja kotlića. Jedan je mogao iscijeliti i nahraniti, a drugi je sadržavao blago, zlato i tome slično. – Način na koji je izgovorio zadnje riječi jasno je odavao da nije smatrao da su zlato i tome slično ni izbliza jednako vrijedni kao iscjeljenje i hrana.

– Bilo je više kotlića od toga, reče Rhys.

Doyle se odgurnuo od stakla toliko da okrene glavu i osvrne se prema drugom muškarcu. Ja sam ostala privijena uz njegova leđa. – Ne pravih, reče.

– Bili su pravi, Doyle, samo nam ih nisu dali bogovi. Neki od nas su bili kadri izraditi takve stvari.

– Nisu mogli učiniti ono što su mogli veliki kotlići, reče Doyle.

– Nisu, ali nisu ni nestali kad su bogovi uskratili svoju milost.

Doyle se okrenuo i morala sam ga pustiti da ode prema Rhysu.

Nisu oni uskratili svoju milost. Mi smo odustali od moći da radimo izravno s njima. Mi smo se odrekli njih, a ne oni nas.

Rhys je digao ruke. – Ne želim se svađati, Doyle. Mislim da nekoliko stoljeća neće učiniti tu raspravu nimalo zabavnijom. Ne slažemo se, u redu. Znamo zasigurno da su jednog dana velike relikvije počele nestajati. A stvari koje su vile same napravile, vlastitom magijom, su ostale.

– Do druge sudbinske magije, reče Mraz. To je bila najduža rečenica koju sam čula od njega još od poslijepodneva. Pokušala sam razgovarati s njim u hodniku, no bio je osoran i izbjegao me. Ja sam skoro umrla, ali on je bjesnio. Tipični Mraz.

– Da, reče Nicca svojim blagim glasom, – a onda su se predmeti koje smo sami iskovali počeli lomiti, ili bi jednostavno prestali raditi. Kao da ih je ta čarolija iscijedila.

Znala sam da Nicca ima nekoliko stoljeća, ali sam to stalno zaboravljala, dok ne bi rekao nešto što bi me prisililo da se prisjetim.

– Mislim da nitko ne bi pristao na drugu sudbinsku magiju da je znao što će se dogoditi našim štapićima i našim žezlima. – Nicca je odmahnuo glavom, od čega mu je tamnosmeđa kosa zaiskrila na svjetlu. – Ja ne bih pristao.

– Mnogi od nas ne bi pristali, reče Doyle.

– Ako je to istina, rekoh ja, – kako ste onda svi pristali na sudbinsku magiju koja je stvorila Bezimeno? To je bila treća sudbinska, pa ste svi znali što možete očekivati. Svi ste znali koliko možete izgubiti.

– Kakav izbor smo imali? – reče Rhys. – Bilo je ili se odreći još više moći, ili biti prognanici bez domovine.

– Mogli smo ostati u Europi, reče Mraz.

– I onda, reče Doyle, – biti istjerani iz naših šupljih humaka kako bismo si kupili kuće i živjeli kao susjedi ljudima? Biti prisiljeni na miješane brakove s ljudima. – Osvrnuo se prema meni i rekao: – Ne bih želio uvrijediti princezu, ali malo miješane krvi je jedno; biti prisiljen na brakove s ljudima je nešto drugo. Oni koji su ostali u Europi morali su potpisivati sporazume da će se odreći svoje kulture. – Raširio je ruke. – Bez kulture i vjere nema ni naroda.

– Zato su to i učinili, reče Rhys. – To je bio način da nas unište koji nije smrdio na genocid.

– Ljudi nisu bili dovoljno jaki da nas sve pobiju, reče Mraz.

– Nisu, reče Rhys, – ali su bili dovoljno jaki da nas dovedu za stol za pregovore i prisile nas na mir koji je više od polovice svih vilinskih rasa smatralo nepravednim.

– Ja znam činjenice o tome što se dogodilo, rekla sam, – ali ovo mi je prvi put da čujem bilo kojeg od vas kako govori o progonstvu s toliko emocija.

– Napustili smo Europu da spasimo ono što je ostalo od vilinske zemlje, reče Doyle, – A sad taj kalež stoji tu na stolu i sve će početi ispočetka.

– Što će početi ispočetka? – upitala sam.

– Božica nam je davala svoje darove, Družbenik nam je davao svoje darove, a onda ih jednog dana više nije bilo. Kako možemo vjerovati da bilo koji dar koji dobijemo neće nestati baš u trenutku kad nam bude najpotrebniji? – Bol, srdžba, frustracija, nada, sve se to borilo na tmni njegova lica.

– Mislim da tražiš probleme, rekla sam. – Mislim da bismo trebali ustanoviti radi li taj kotlič još uvijek ono što je nekad radio prije nego što počnemo brinuti o tome hoće li opet nestati.

Rhys je odmahnuo glavom. – Nikad nije radio samo zato što smo mi to htjeli. Hrani nas kad nam treba hrana. Iscjeljuje kad nam treba iscjeljenje. Vrhunske svete relikvije nisu usputna zabava. One rade samo kad je to potrebno.

– To je pitanje vjere, reče Nicca. – Moramo vjerovati u to da će nam pomoći onda kad nam bude potrebno. – Nije zvučao sretno kad je to rekao.

– Vjera, reče Rhys, toliko pun emocija da mu je glas bio dublji od uobičajenog, mukliji od neizgovorenih stvari. – Ja sam od toga davno odustao, Nicca. Nisam siguran da mogu opet početi.

– Ja mislim da smo svi mi vjerovali da smo uistinu bogovi, reče Doyle, – jednaki pravima. Kad se dogodilo prvo umanjivanje, spoznali smo da nije tako. – Prišao je stolu i činilo se da namjerava podići kalež, ali nije. – Spoznali smo razliku između glumljenja bogova i bivanja bogovima. – Odmahnuo je glavom. – To nije lekcija koju želim učiti dvaput.

– Ni ja, reče Rhys.

– Ja nikad nisam bio više od ovoga što sam sada, reče Mraz. – Ja sam naučio drugačije lekcije. – Nije zvučao ništa sretnije zbog svojih lekcija negoli ostali zbog svojih.

Moj otac se pobrinuo da naučim gole činjenice o našoj povijesti, ili nikad se nije žalio, nikad nije govorio o boli koju sam sada vidjela. Znala sam da su sidhe izgubili mnogo, ali nisam to doista shvaćala.

Vjerojatno nisam shvaćala ni sada, ali potrudit ću se. Božice, vjeruj mi, potrudit ću se.

– Nisu li Danina djeca zahtijevala da goblini ne budu bogovi ljudima? – upita Kitto. – Zar to nije bilo vaše pravilo u prvom mirovnom sporazumu s nama? Je li to toliko drugačije od onoga što su ljudi učinili svima nama?

Rhys se okrene prema manjem muškarcu. – Kako se usuđuješ uspoređivati... – Zastao je usred rečenice i odmahnuo glavom. Protrljao je lice slobodnom rukom, kao da je umoran. – Kitto je u pravu, rekao je.

Osupnutost se vidjela na licima svih nas, pa i na Doyleovu. – Jesi li se ti to upravo složio s Kittom? – upita Nicca.

Rhys kimne. – U pravu je. Čim smo stigli, bili smo jednako arogantni i jednako odlučni da slomimo moć goblina kao ljudi našu.

– Ja nisam sigurna da je to kod ljudi arogancija, rekla sam. – Mislim da je to uglavnom strah da bi još jedan rat između vila i ljudi mogao desetkovati Europu.

– Ali ipak je arogantno misliti da oni mogu diktirati pravila ponašanja civilizaciji koja je postojala tisućljećima prije nego što su njihovi preci prestali živjeti u spiljama, reče Rhys.

Na to nisam mogla ništa dodati, pa zato nisam ni pokušala. – To priznajem.

Nacerio mi se. – Nećeš se sporiti sa mnom?

Slegnula sam ramenima. – Zašto bih? U pravu si.

– Znaš, imaš jako demokratičan način razmišljanja za jednu prijestolonasljednicu.

– Deset godina sam odgajana vani, među demokratičnim američkim ljudima. Mislim da mi to pomaže da ostanem ponizna. – Nasmiješila sam mu se, jer se nisam mogla ne nasmiješiti. Rhys je tako djelovao na mene, katkad.

– Žalim što prekidam festival ljubavi, reče Galen, – ali što ćemo mi sad učiniti s tim kotlićem, kaležom, što već jest?

Galen je bio beznadan slučaj što se politike tiče, ali je bio jako praktičan. – A što možemo učiniti? – upitala sam.

– Pa, reče on, a osmijeh mu pomalo izblijedi, – reći nekome?

Odjednom su se svi uozbiljili. – U pravu je, reče Doyle. – Moramo odlučiti kome ćemo reći, ako ikome.

– Razmišljaš o tome da ovu informaciju uskratimo kraljici? – upita Mraz.

– Ne da joj uskratimo, nego jednostavno da je još ne priopćimo. – Mahnuo je prema Kittu.

– Imali smo jako naporan dan i noć, Mraz. Kitto je došao do svoje ruke moći. Ruke moći koja nije bila viđena među nama od druge sudbinske.

– Usput, upitala sam, – kako se zove ta njegova ruka moći? Mislim, moje su ruka mesa i ruka krvi, a kako zovete to čudo s ogledalom?

– Zove se ruka sezanja, odgovori Doyle, – jer seže između dvije komunikacijske točke i prenosi ljude iz jedne u drugu. Ruka sezanja, jer seže prema ljudima.

– Logično, kad se objasni, rekla sam.

– Većina stvari je logična kad se objasni. – Zvučao je skoro normalno, ali na licu mu se vidjela težina svih neodgovorenih pitanja. Pitanja možda ne samo neodgovorenih, nego i bez odgovora.

– Kraljica će htjeti znati za Kittovu novu moć, reče Mraz.

– Već sam joj to rekao, reče Doyle.

– A povratak Rhysovih božanskih moći?

Doyle kimne. – Zna.

– Kad si našao vremena da joj sve to ispričaš?

– Kad si ti s princezom otišao u glavnu kuću do Maeve.

Mraz se namrštio. Onda mu je nešto vrlo nalik na strah bljesnulo u očima, prije nego što se obuzdao i pokazao Doyleu lijepo, bezizražajno lice. – A zna li i ostatak? – Glas mu je bio nesigurniji od očiju.

– Da se čini da je Meredith vratila Maeve njezinu božanstvenost, i da je možda i tebi dala božanstvenost po prvi put? Ili ono da je Meredith pritom skoro umrla? Ili misliš jesam li joj rekao kako se odjednom čini da princeza ima dar magijskih snova? Ili se možda pitaš zna li kraljica da imamo kalež. Koja te od tih stvari muči, Mraz?

– Nije te htio naljutiti, rekla sam.

– Ne trebam tebe da me braniš, reče Mraz.

– Što je tebi, Mraz? Ponašaš se kao da si bijesan na mene otkako sam se probudila.

Oborio je pogled na kuhinjski otok pred sobom. Nije nam prišao bliže od njega, ili je možda izbjegavao mene.

– Kako me to možeš pitati? Ja sam tvoj gardist, tvoj Gavran, zakleo sam se da ću te štititi od svih opasnosti, a danas sam te skoro ubio.

Prišla sam mu i stala pokraj njega. Ispružila sam ruku da ga dodirnem, no on je uzmaknuo.

– Ne želim ti opet nauditi.

– Vidio si završetak onoga što smo Maeve i ja učinile zajedno. Mraz. Mislim da je sigurno da dodirnem tvoju ruku.

Odmahnuo je glavom, iskoristivši svoju dugu srebrnu kosu da sakrije lice i većinu tijela od mene. Njegova je kosa uvijek bila nevjerojatne boje božićnih girlandi, ali noćas je izgledala

još sjajnije nego inače. Ispružila sam ruku da dotaknem tu svjetlucavu kosu. i otkrila da je vlažna.

On se opet odmaknuo, zakoračivši dalje od mene tako da ga ne mogu dotaknuti. Leđima se naslonio na kuhinjske ormariće i obgrlio se rukama. – Kad su nas tvoji krici probudili, bio sam prekriven ledom. – Odmahnuo je glavom. – Ne, ne ledom, mrazom. Probudio sam se prekriven slojem mraza. Otopio se skoro odmah, ali bio mi je gušći u kosi. Kosa mi je krčkala kao smrznute grančice kad sam se pomaknuo. – Izgledao je uplašeno.

Opet sam ispružila ruku prema njemu, a on se odmaknuo. – Ne. Meredith, ja nemam nadzor nad tim moćima. Ne radi se o tome da ponovno naučim nešto što sam nekad znao. Ovo nije moja magija. – Pogledao me širom otvorenim, prestrašenim očima. – Ja ne znam biti bog, Meredith. Nikad prije to nisam bio.

– Mi ćemo te naučiti, reče Rhys.

– A što ako ja ne želim naučiti? – upita Mraz.

– To je drugi problem, stari moj prijatelju, reče Doyle. – Božica daje gdje Ona hoće, a nije na nama da preispitujemo kome i zašto.

Činjenica da je Doyle činio upravo to prije nekoliko trenutaka kao da je promakla njegovoj pažnji – ili je možda Doyle bio jedini koji je smio izražavati sumnje u Božicu. Kakva god bila ta logika, ili nedostatak iste, nitko mu na to nije ukazao.

poglavlje 10

– Moramo reći kraljici da imamo kalež, reče Rhys.

– Ne. – Doyle je odmahnuo glavom toliko snažno da je zanjihao svoju tešku pletenicu.

– Pobjesnit će ako to prešutimo, a ako nitko drugi, onda ja ne želim provesti još jednu noć u Dvorani smrtnosti. – Dvorana smrtnosti je prostorija za mučenje na Tamnom dvoru. Kršćani su nekad mislili da su Tamni demoni iz pakla. Ako je ijedan dio našeg dvora kazneni pakao koji je nastao nakon Danteove Božanstvene komedije, onda je to Dvorana smrtnosti.

– Ni ja, reče Mraz.

– Ja također, reče Galen.

– Ne, reče Nicca, – ne.

Naslonila sam se na kuhinjske ormariće i pogledala Doylea. On je rio kraljičin Mrak više od tisuću godina. Njezina lijeva ruka. Njezin glavni ubojica. Bio joj je odan, premda je u zadnje vrijeme postao dan meni. Pa ipak, nije mu sličilo da kraljici zataji nešto toliko veliko: osobito stoga što bi naposljetku ionako saznala. Ona je Kraljica zraka i tame; sve izgovoreno u mraku na koncu bi doplutalo do nje. A riječi poput kotlić, kalež, i tome slično, pobudile bi njezino zanimanje. To je jednostavno bila prevelika tajna da bi se zauvijek čuvala.

– Zašto ne želiš reći kraljici? – upitala sam.

– Zato što to nije naša relikvija. Kotlić je pripadao Svijetlom dvoru. Umalo smo zaratili zbog njegova nestanka prije više stoljeća, kad je Taranis sumnjao da smo ga mi ukrali. Sto bi učinio da sazna da ga stvarno imamo?

– Kraljica mu nikad ne bi rekla, reče Galen.

Doyle mu je uputio pogled pun toliko dubokog prezira da je Galen ustuknuo jedan korak. – Ti stvarno misliš da među nama nema špijuna – Mi svakako imamo špijune na Svijetlom dvoru; moram pretpostaviti da ih Taranis također ima među nama. – Mahnuo je rukom prema sjajnom kaležu koji je tako nevino stajao na stolu. – Ovo je jednostavno prevelika stvar da ostane tajnom. Izbit će na vidjelo čim se pročuje izvan ove prostorije. Moramo smisliti što ćemo učiniti kad se to dogodi.

– Kako to misliš? – upita Mraz.

– Taranis će zahtijevati da mu vratimo kalež. Hoćemo li mu ga dati? A ako mu ga ne damo, jesmo li spremni zaratiti zbog toga?

– Ne možemo ga vratiti Taranisu, reče Nicca.

Svi smo se okrenuli i zablenu se u njega. Bilo je posve nekarakteristično za njega da bude nepokolebljiv, a bilo je posve nečuveno da izgovori nešto toliko presudno i potencijalno toliko katastrofalno.

– Čak ni ako to znači rat? – reče Doyle.

Nicca se približi stolu. – Ne znam, ali znam ovo: Taranis je prekršio naše najsvetije tabue. Skriva svoju neplodnost već najmanje jedno stoljeće, jer je prognao Maeve kad je odbila brak s njim na osnovi toga daje neplodan. Kad se uplašio da će Maeve otkriti njegovu tajnu nama, ili da je to već učinila, oslobodio je Bezimeno. Pustio je s lanca naše najstrašnije moći da haraju ovom zemljom, a nije imao moć da ih nadzire. Nevini su poginuli zbog toga, no čini se da Taranisa nije briga. Mi smo se našli tu da spasimo Maeve i ubijemo Bezimeno, ali bez nas, ona bi bila mrtva, a Bezimeno bi opustošilo Los Angeles. Kad bi ljudi otkrili da je to učinila sidhe magija, posljedice bi bile razorne za nas. Tko zna kako bi ljudska vlada reagirala. Ovo je posljednja zemlja koja će prihvatiti slobodne sidhe, ne ograničavajući našu kulturu, našu magiju, nas. – Nicca je lagano sjajio dok je govorio, kao da njegove riječi u sebi imaju moć,

– Svi se mi slažemo da je to što je Taranis učinio bilo sebično i da ta djela ne pristaju jednom kralju, reče Doyle, – ali on je kralj.

Ne možemo ga optužiti za njegove zločine i pobrinuti se da bude kažnjen.

– Zašto ne? – upita Kitto, još uvijek zguren na svom stolcu, pijući vruću čokoladu.

– On je kralj, ponovi Doyle.

– Među goblinima, ako znaš daje kralj prekršio naše zakone, možeš se suočiti s njim na otvorenom sudu. To je naš običaj i naš zakon.

– Sidhe nisu toliko izravni, reče Doyle.

– Da, i upravo je to ono što vam je omogućilo da nas stoljećima pobjeđujete, to što ste prjetvorniji od nas.

Bacila sam pogled na Rhysa, a nešto mi se zacijelo vidjelo na licu, jer je on rekao: – Neću se sporiti s njim. Sidhe su prjetvorniji od goblina. Božica zna da su sidhe prjetvorniji od svih vila.

– Tako je dobro čuti sidha kako priznaje istinu, reče Sage,

Pogledala sam malenog muškarca na pultu. Izgledao je tako bezopasno dok je ondje sjedio s prevelikom šalicom kaka. Imao je čak i rub od čokoladne pjene oko usta, pa je iluzija djetinje nevinosti bila još jača nego inače. Poluvile su koristile činjenicu da izgledaju slatko. Gledala sam jato njih kako čupaju meso s Galenova tijela dok je ležao okovan lancima i bespomoćan. Princ Cel im je naredio da to učine, ali uživale su u gozbi.

Napola je pao, a napola se odgurnuo s ormarića i ostao lebdjeti u zraku. – Sve je to upitno, moji sidhe prijatelji, jer ja moram reći kraljici Niceven. Lako je vama razmišljati o skrivanju stvari od vaše kraljice, jer Merry još i može postati kraljicom umjesto nje, ali Nicevenina vlast nad njezinim dvorom je pouzdana i ja ne mogu riskirati njezin bijes. – Dolepršao je do ruba stola i sletio kao da ne teži baš nimalo, premda sam znala da je zapravo teži nego što izgleda. Uvijek se čini da bi trebalo biti obrnuto, no Sage je imao težinu koju biste osjetili kad bi vam hoda po tijelu.

Uputio se prema kaležu, no Doyle je ispružio ruku, skoro, ali ne baš sasvim, pred njega. – Vidiš dovoljno odatle gdje jesi.

Sage je oslonio ruke na vitke kukove i zagledao se uvis u mnogo većeg muškarca. – Čega se bojiš Mrača, da ću ga ukrasti, odnijeti ga na svoj dvor svojoj kraljici?

– To je dar za sidhe i ostat će u rukama sidha, reče Doyle.

Sage skoči u zrak i stane lepršati oko stropnog svjetla poput kakva velikog noćnog leptira, premda je zapravo više sličio pravom leptiru nego noćnom. – Ali ja to ipak moram prijaviti

kraljici Niceven. Možete vi raspravljati koliko želite o tome hoćete li reći svojoj kraljici, no budući da ja moram reći svojoj, možete odmah i vi vašoj.

– Bit ćemo na dvorovima sutra navečer, rekla sam. – Možeš li toliko pričekati da kažeš svojoj kraljici?

– A zašto bih čekao? – upita on i zalebdi mi pred licem, tako da je vjetar od njegovih krila plesao u mojoj kosi.

– Zato što bi bilo sigurnije za sve nas, uključujući i tvoj narod, kad bi što manje ljudi znalo za kalež.

Uperio je prstom u mene. – C-c, princezo, nećeš me pridobiti logikom. Danas sam se držao podalje iako me tvoja magija zvala kao ljubavna pjesma sirene. – Sletio je na stol pred mene. – Nisam došao jer sam svjedočio svom tom čudesnom sidhe seksu koji ikad želim vidjeti, budući da nisam pozvan u tvoj krevet. Stvarno nisam baš neki voajer.

– Pristala sam podijeliti krv s tobom jednom tjedno, Sage. To je bila cijena saveza s tvojim narodom. Ispunila sam svoj dio dogovora.

Koračao je preda mnom sićušnim stopalima boje maslaca koja je odgovarala žutoj boji njegovih krila. – Krv je krasna stvar, princezo, ali ne može zamijeniti dobro torbanje. – Rukama se naslonio na moju podlakticu kao da sam ja ograda i zagledao se u mene sićušnim crnim očima. – Pusti me noćas u svoj krevet i neću nikome reći dok ne stignemo na dvorove.

Izmaknula sam ruku dovoljno brzo da posrne, pa je uzletio, krila pretvorenih u ljutitu mrlju. – Ti to stvarno još uvijek pokušavaš postati moj kralj, Sage? Mislila sam da smo to raščistili.

Približio se mom licu toliko da sam čula zujanje njegovih krila. Prava leptirova krila ne stvaraju takav zvuk. Zvučao je poput ljutitog kolibrića. – Da, izvorno me moja kraljica željela pokušati dovesti na Tamno prijestolje kao svoju marionetu, ali Flore mi, princezo, meni više nije do toga.

– A do čega ti je stalo? – upita Doyle.

Sage se okrenuo u zraku i vinuo dovoljno visoko da nas oboje pogleda. – Hoću seks. Hoću opet spavati sa ženom. Je li toliko teško povjerovati u to?

– Nije, reče Doyle.

– Nije, rekoh ja.

Kitto je rekao: – Poluvilama nije do seksa ništa više nego goblinima, ne ako mogu dobiti moć i krv.

Sage se okrenuo i zagledao u goblina koji je postao sidhe. – Tvoja vrsta nas još uvijek peče na ražnjicima i misli da smo delikatesa. Oprosti mi ako tvom mišljenju ne pridajem previše važnosti. – Glas mu je bio prepun sarkazma.

Kitto je siknuo na njega, a on je siknuo zauzvrat.

– Dosta, reče Doyle. – Što tražiš za čuvanje naše tajne dok ne stignemo na dvorove sutra navečer? Nemoj opet tražiti seks s princezom, jer to se neće dogoditi.

Sage je prekrizio ruke i vrlo dobro oponašao dječje durenje upotpunjeno čokoladnim brkovima na ustima, no ja sam ga vidjela s mojom krvlju razmazanom oko tih sićušnih usta već previše puta da bih pala na to. Ponašao se slatko jer to je ono što je preostalo poluvilama, ali nije bio takav. Bio je opasan, podmukao, razvratan i prkosan, a ne sladak.

– Što misliš o božjoj krvi? – upita Rhys.

Sage se okrenuo u zraku poput kakva fantastičnog helikoptera da pogleda Rhysa. – Nudiš mi Maevinu krv ili Mrazovu?

– Svoju.

Odmahnulo je glavom. – Ti nisi bog.

– Moja moć se vratila. Doyle me danas opet oslovio kao Cromma Cruacha.

Sage se okrenuo prema Doyleu. – Je li ovo istina, Mračče?

Doyle kimne. – Dajem ti svoju riječ da sam ga danas nazvao Crommom Cruachom.

Sage je lebdio ispred Rhysa, pa su bijele kovrče lelujale oko Rhysova lica. Primicao mu se sve bliže i bliže, dok ga tijelom gotovo nije dotaknuo. Jurnuo je na njega i liznuo Rhysovo čelo, pa jurnuo natrag prije nego što ga je Rhys stigao uhvatiti ili mlatnuti. Premda

Rhys nije pokušao ni jedno ni drugo. Galen bi pokušao, ali Galen je imao isti razlog da mrzi poluvile koji je Rhys imao da mrzi goblino. a njegov je bio i puno svježiji.

– Nemaš okus boga, Rhys. Imaš dobar okus, moćan, ali ne božji.

– Kad si ti zadnji put kušao boga? – upita Rhys.

Sage je odlepršao prema Mrazu, premda je ostao izvan njegova dosega. Mraz nije trpio ničije neželjene dodire. Stoljeća prisilnog celibata učinila su ga vrlo nevilinskim u tom pogledu. Ja sam ga smjela dodirnuti, ali malo drugih je to smjelo.

– Daj mi da probam tvoju kožu, Mraz. Bez krvi, ne još.

Mraz se namrštiio malom muškarcu i odmahnuo glavom. – Nisam ja ničija kurva za krv.

– Što sam onda ja? – upitala sam glasom jednako hladnim kao što je moj bijes bio vruć. Za jedan dan mi je već bilo previše Mrazove zlovolje. Ja sam ona koja je gotovo umrla; kad će na mene biti red da budem loše volje?

Mraz je izgledao zatečeno. – Nisam mislio...

Prišla sam mu. – Ako ja pristajem darivati malo krvi za našu stvar, zašto si ti onda predo-bar za to?

Mahnulo je prema letećoj poluvili. – Ne želim da ovo stavi usta na mene.

– Ja to radim jednom tjedno, Mraz. Ako može princeza, onda možeš i ti.

Lice mu je bilo arogantna maska koju je stavljao kad je skrivao o čemu razmišlja. – Naređuješ mi da to učinim? – Glas mu je bio vrlo hladan i shvatila sam da se ovdje možda radi o nečemu što će unijeti razdor između nas, možda na jedan dan, možda zauvijek. S Mrazom nikad ne znate.

Prišla sam mu, a kad je odskočio, pustila sam da mi ruka padne niz bok. – Ne baš, ali te molim da to učiniš. Molim te, pomozmi nam.

– Ne želim...

Dodirnula sam mu usne vrhovima prstiju i dopustio mi je to. Dah mu je bio topao na mojoj koži. – Molim te, Mraz, molim te, to je malena stvar. Boli samo malo, a Sage je jako dobar u glamuru. Može učiniti da uopće ne boli.

– Ja se nisam složio s tim da će Mrazova krv kupiti moju tišinu, reče Sage. – Nisam ga kušao. Možda nije ništa božanstveniji od Rhysa.

– Nas dvojica, reče Rhys, – i Mraz i ja, a ti samo moraš pričekati i reći to svojoj kraljici tek kad stignemo na dvor, usmeno. – Rhys se pomaknuo tako da je gledao uvis u malog letećeg muškarca. – Krv dvojice sidhe plemića za manje od dvadeset četiri sata čuvanja tajne. To nije loš posao.

Sage je usporio krila dovoljno da crvene točke na njihovoj unutrašnjoj strani postanu vidljive, te plavičasti odsjaj duge koji je odgovarao svakoj plavoj pruzi na vanjskoj. Gotovo da je odlebdio, više nego odletio, do mjesta gdje je Galen stajao.

Galen se leđima naslonio na ormariće na drugoj strani kuhinje, prekriženih ruku. Izraz njegova lica nije mogao biti neprijatniji. – Da nisi ni pomislio. – U glasu mu se čula bijesna konačnost od koje je Sage načas potonuo prema podu, kao što bi ljudsko biće posrnulo.

Vratio se na istu visinu, a onda otišao još malo više, te se našao blizu stropa, izvan dosega. – Ali bio si tako ukusan.

Galen me pogledao. – Zašto ga jednostavno na začaramo na dvadeset četiri sata?

– Koliko god primamljivo to zvučalo, rekla sam, – Niceven bi prijateljsku magiju na svom punomoćniku mogla smatrati povredom dogovora.

– To bi riješilo problem, reče Rhys.

– Dobro onda, reče Sage. – Za jedan griz Mraza i bijelog viteza, pristat ću zadržati jezik za zubima dok se ne vidim sa svojom kraljicom.

– Licem u lice na njezinu dvoru, dodala sam.

Kružio je blizu stropa poput kakve lijene ptice. Nasmijao se i lebdio blizu mene. – Bojiš se da ću varati?

– Izgovori te riječi, Sage, rekla sam.

Uputio mi je osmijeh koji je značio da će učiniti to što hoću, ali da će pritom biti jako naporan. To mu je bio običaj. U stvari, bio je običaj mnogih Tamnih poluvila. Dio kulture, valjda.

Stavio je majušni dlan preko sićušnih prsa i stao mirno u zraku, nožnim prstima uperenim nadolje. – Za krv obojice muškaraca pričekat ću da svojoj kraljici kažem za kalež dok se ne nađemo licem u lice i živim tijelom o živo tijelo. – Jurnuo je uvis, pa sam morala izvititi vrat kako bih ga mogla pratiti pogledom u blizini stropa. – Zadovoljna?

– Da, rekla sam.

– Ja se nisam složio s tim, reče Mraz.

– Ja ću biti prisutan, reče Rhys.

Provukla sam ruku kroz Mrazovu, preko svile i njegovih zategnutih mišića. – I ja ću biti prisutna.

– Mraz, reče Doyle.

Dvojica muškaraca su se pogledala i nešto je poteklo između njih, neko razumijevanje, neka utjeha. Što god to bilo, omekšalo je Doyleovo lice, učinilo ga... ljudskim.

Mraz kimne. – Što ako nova magija opet pokuša nauditi Meredith?

– Rhys će biti tamo i pobrinuti se da se to ne dogodi.

Mraz je otvorio usta kao da želi još nešto reći; onda je zastao, zatvorio usta i jednom naglo kimnuo. – Kako moj kapetan naređuje, tako ću i učiniti.

Ostali gardisti katkad kao da su zaboravljali da je Doyle kapetan Kraljičinih gavrana, a onda bi se odjednom prisjetili. Upotrijebili bi titulu koja se već dugo nije koristila. Poštovanja je uvijek bilo. i straha, ali titule su dolazile i odlazile.

– Dobro, reče Doyle. – Sad kad smo to sredili, moramo razgovarati i o drugim stvarima. Kad naše kraljice saznaju za povratak kaleža. to će doprijeti i do Taranisa. Što ćemo učiniti kad on zatraži da mu ga vratimo?

Pogledom sam prešla po sobi nastojeći odgonetnuti izraze njihovih lica, no većinu nisam uspjela. – Ne razmišljaš valjda ozbiljno o tome da zadržiš kalež nakon što ga Taranis zatraži? To bi dovelo do bitke, ako ne i do otvorenog rata.

– Ne možemo mu ga dati, reče Nicca. – On ga više ne zaslužuje.

– Kako to misliš, Nicca? – upita Doyle.

– On nije... – Nicci kao da je ponestalo riječi, pa je naposljetku raširio ruke i rekao: – On nije vrijedan toga da upravlja kaležom. Kad bi bio vrijedan, on bi došao njemu – ali nije. Došao je Merry.

Doyle je uzdahnuo dovoljno glasno da sam ja to čula preko pola sobe. – A to je još jedan problem. Ako se Taranis pribojava toga da njegova kraljevska vlast slabi zbog neplodnosti, onda će to što se kalež pojavio drugom sidhe plemiću, a osobito nekome napola Tamnome, samo pojačati njegov strah.

– I trebao bi se bojati. – Rhys mi je prišao i stao do mene, s druge strane Mrazove čvrste blizine. – To s davanjem božanstvenosti Maeve i Mrazu, možda je ona stvarno bila jedini nositelj u obličju božice, kao što je Doyle rekao. – Stavio je ruku oko mog struka i privukao me malo prema sebi, dok je moja ruka još bila oko Mrazove. Zbog toga se njegova ruka sudarila s Mrazovom i osjetila sam kako se veći muškarac ukrutio. Rhys kao da to nije primijetio, već je gledao prema ostalim muškarcima. – Ali to što kalež dolazi njoj, to nije samo zato što je pravog spola za tu moć. Kotlić se nekad davao muškarcima, a ne ženama. Sto ako je došao njoj zato što je ona jedini plemeniti sidhe sposoban da se brine o njemu?

– Ja mislim da se ne radi o tome, rekla sam.

– Zašto ne? – reče Mraz.
Podigla sam pogled uz njegovo tijelo da mu uzvratim pogled.
Zato što sam ja smrtna. Ja nisam čak ni pravi sidhe, prema nekim standardima.
– Prema čijim standardima? – reče Mraz. – Svih onih tobožnjih bogova koji stoje uokolo i naklapaju o slavi starih vremena?
– Svijetli dvor zbilja zvuči kao nečija proslava godišnjice mature, reče Rhys. – Pričaju o starim vremenima kad su bili mlađi, jači, bolji. Nostalgija je snažna.
Namrštila sam se pa opet bacila pogled na Mraza. – Dobro, da, prema standardima onih koji su prvi izgubili kalež, ja se ne računam. Ali bez obzira, Mraz, Taranis nikad neće prihvatiti da mi imamo kalež, ne bez rata.
– U pravu je, reče Rhys, – jer će svi Svijetli misliti da bi, sad kad se kalež vratio, mogli povratiti svoje moći.
– A prema toj logici, reče Doyle, – ako ga imaju Tamni, onda bismo mi mogli povratiti naše.
– Ja mislim da to nije istina, reče Mraz. – Ja nisam povratio svoje moći. Ja sam dobio moći što su pripadale sidhu kojeg sam nekad zvao gospodarom. I nije mi kalež dao te moći. Merry mi ih je dala.
Rhys me čvrsto zagrlio. – Naša kraljica će biti zadovoljna, ali Taranis neće.
– I on bi bio, kad bi mislio da ona za njega može učiniti to što je učinila za Mraza, reče Doyle.
Rhysovo lice je odalo trenutak apsolutne panike prije nego što ju je prekrpio smiješkom i šalom. – Ja ne znam što je opasnije, to što on misli da može iskoristiti Merry da vrati svoju izgublenu vitalnost, ili što će nju te nove moći učiniti snažnom kraljicom.
– Suparnicom, misliš, reče Doyle.
Rhys odmahne glavom. – Ne, ne suparnicom. Čak i kad bi Merry mogla dovesti sve nas u punu snagu, njoj to ne bi pomoglo u borbi. Među sidhe plemićima još uvijek postoji borbeno pravo, a kralj je prema nekim našim zakonima samo plemić. – Spustio je pogled na mene. – Znam da imaš dvije vrlo zgodne ruke moći, ali ja sam vidio Taranisa u dvoboju. – Poljubio me u čelo i progovorio usnama tik uz moju kožu. – Ti bi izgubila.
– Zadnji put kad se Taranis borio u dvoboju bio je prije treće i zadnje sudbinske čarolije, reče Doyle, – Tko može znati koje moći on još posjeduje, a što je izgubio?
Rhys ga pogleda. – Ona bi umrla.
– Ja ne želim da se naša princeza bori protiv Kralja svjetlosti i iluzije u osobnom dvoboju Rhys, ali nemoj mu pridavati više moći nego što je ima. Svi smo mi izgubili razne stvari u sudbinskim čarolijama. Neki od nas to samo bolje skrivaju.
– Možda, reče Rhys još me čvrsto držeći u zagrljaju, kao da se boji da će me Doyle tog trenutka gurnuti u neki dvoboj, – možda ja precjenjujem Taranisa i njegov dvor, ali možda ih ti podcjenjuješ.
– Nemoj me krivo shvatiti, oni su vrlo opasni i vrlo moćni. Njihov dvor ima više magije od našeg. Oni još uvijek imaju veliko drvo u glavnoj dvorani, i ono još uvijek ima lišće, iako je sad obojeno jesenjim bojama. Moć je još ondje. – Doyle odmahne glavom i sjedne za stol. oslonivši bradu na ruke, tako da mu se lice našlo na istoj visini kao kalež. – Mi nismo spremni optužiti Taranisa za njegove zločine. Maeve ne može svjedočiti jer je prognana, a prognanik ne može svjedočiti protiv pripadnika vilinske zemlje. Svjedočanstvo Bucca-Dhua o tome kako je pomogao Taranisu osloboditi Bezimeno lako bi se moglo upotrijebiti protiv samog Bucca.
– Kako to misliš? – upita Nicca.
– Vidio si u što se Bucca pretvorio. On je nekad bio jedan od naših velikih lordova – vođa korniških sidha, dok nas je još bilo dovoljno da imamo više dvorova. Sad nalikuje kakvu izobličenom patuljku. Svijetli neće htjeti vjerovati da je on taj koji tvrdi da jest, a čak i da povje-

ruju u to, mogli bi mu suditi zbog njegovih vlastitih riječi. Ako kaže da je Taranis kriv, kriv je i on sam. Taranis može jednostavno poreći i prisiliti ih da za zločin pogube Buccu. Netko je kažnjen za zločin, misterij je riješen, a jedini svjedok Taranisova udjela u tome je mrtav. Sve bi bilo jako uredno.

– To bi mu sličilo, reče Rhys.

– Ali Bucca je pod zaštitom kraljice osobno, reče Nicca. – U ovom trenutku ga čuvaju Tamni.

– Da, reče Doyle, – i kraljica nijednom Buccinu gardistu nije rekla zašto ga čuvaju, no glasine su ipak već krenule.

– Kakve glasine? – upitala sam.

– Šaputanje o Bezimenom i tko bi se okoristio njegovim napadom na Maeve Reed. Glasina ima samo na vilinskim dvorovima, ali napad je bio u svim medijima, a na oba dvora ima sidha koji prate ljudske vijesti. – Zurio je u pehar dok je govorio, kao da je opčinjen njime. – Većina ih zna da ju je prognao Taranis osobno. Glasine već počinju. Da je imao drugu magiju koja bi mogla ubiti Maeve na daljinu, mislim da bi je upotrijebio. Trag Bezimenog se možda ne može pratiti izravno do njega, ali to je velika moć, a sad svi znaju da ju je onaj koji ju je oslobodio upotrijebio da ulovi Maeve.

– Njegov strah će biti njegova propast, reče Mraz.

– Možda, reče Doyle, – ali vuk stjeran u kut opasniji je od vuka na otvorenom. Ne želimo se naći u Taranisovoj blizini kad osjeti da mu ponestaje opcija.

– Što me vraća na pitanje zašto on hoće da ja posjetim Svijetli dvor, rekla sam. Odgurnula sam se od umirujuće težine obojice muškaraca. Bilo je previše pitanja, previše događanja, da bi ih riješio običan zagrljaj. To je bilo vrlo ljudski i vrlo nevilinski od mene, ali u tom trenutku jednostavno nisam htjela da me grle.

– On kaže da želi obnoviti vaše poznanstvo sad kad se spremaš postati nasljednicom Tamnog prijestolja, reče Doyle.

– Ti u to ne vjeruješ ništa više od mene.

– Ima u tome nešto istine ili bi to bila izravna laž, a mi ne lažemo jedni drugima.

Sage se nasmijao, što je zazvučalo poput zvona zlatnih zvončića. – O, zna princeza svoj narod.

– Kupili smo tvoju tišinu, reče Doyle. – Neka to bude prava tišina u ovom razgovoru, osim ako imaš nešto doista vrijedno za dodati. – Zagledao se uvis u malenog muškarca koji je lijevano kružio blizu stropa. – Zapamti ovo, Sage: ako Tamni dvor padne, ti ćeš biti prepušten na milost i nemilost Svijetlih, a oni ti nikad neće vjerovati.

Sage je sletio i stao na rub stola, dražesnih krila savijenih unatrag iz ramena. Podigao je oči prema Doyleu – premda su im, kako se Doyle bradom oslanjao na ruku na stolu, bile na skoro istoj visini. – Ako Tamni padnu, Mrača, neće poluvile najviše nastradati u rukama Svijetlih. Oni nam ne vjeruju, ali nas ne vide kao prijetnju. A uništiti će sve vas. Nas će tamaniti kao muhe za ljetnog dana, ali neće smatrati da smo vrijedni toga da nas potpuno unište. Preživjet ćemo kao narod. Mogu li to reći i Tamni?

– Moglo bi biti tako, reče Doyle, – ali ne bi li tvom narodu bilo korisno raditi i nešto drugo, a ne samo preživljavati? Opstanak je bolji od alternative, Sage, ali puki opstanak zna postati zamoran.

– Još malo poluistina i prešućivanja da me prevariš, je li?

– Misli što god hoćeš, maleni, ali ja ti govorim istinu kad ti kažem da je sudbina poluvila jednog dvora vezana za sudbinu sidha toga dvora.

Piljili su jedan u drugog i Sage je bio taj koji je, vinuvši se u zrak, prekinuo to nadmetanje. Uopće nisam sumnjala tko će prvi popustiti. – Princeza je u pravu, Mrača, nikome od sidha se ne može vjerovati.

Doyle se podigao sa stola toliko da slegne ramenima. – To vrijedi za mnoge od nas, ne mogu se ne složiti s tim. – Pogledao me preko cijele sobe. – Mnogo bih dao da saznam Taranisovu pravu namjeru koja stoji iza poziva na Svijetli dvor. Čini se da nitko ne zna zašto to radi. Njegov vlastiti dvor je zapanjen time što želi da se vratiš. Time što on organizira gozbu za jednu smrtnicu.

– On je moj ujak, rekla sam.

– Je li se ikad prije ponašao prema tebi kao ujak? – upita Doyle.

Odmahnula sam glavom. – Pretukao me skoro nasmrt kad sam bila mala zato što sam se raspitivala o progonstvu Maeve Reed. Uopće ga nije briga za mene.

– Zašto jednostavno ne odbiješ poziv? – reče Galen.

– Već smo razgovarali o tome, Galen. Ako odbijemo poziv, Taranis će to shvatiti kao uvredu, a ratovi, kletve i svakojake nevolje počinjale su među sidhima zbog sličnih stvari.

– Mi znamo da je to neka vrsta zamke, a svedjedno ulazimo u nju. Meni to nema smisla.

Pogledala sam Doylea tražeći pomoć. Pokušao je. – Ako dođemo na Taranisov poziv, onda ga pravila ponašanja prema gostima obvezuju da nas dobro tretira. Ne može izazvati nijednog od nas na osobni dvoboj, nauditi nam, ni dopustiti da nam nešto drugo naudi, dok smo njegovi gosti. Kad izađemo iz njegova brežuljka, njegova dvora, onda nas može izazvati na licu mjesta, ali u vlastitom dvoru ne može. Taj naš zakon je previše star da bi njegovi vlastiti plemići imali želucu da ga prekrše,

– Zašto se onda toliko zabrinjavamo oko broja gardista koje ćemo povesti na taj dvor da štite Merry?

– Zato što bih ja mogao biti u krivu, reče Doyle.

Galen je doslovno digao ruke. – Ovo je ludo.

– Taranis bi mogao biti dovoljno lud da nam pokuša nauditi na licu mjesta. Njegov dvor bi mogao biti pokvareniji nego što ja znam. Pripremi se za ono što neprijatelj može učiniti, a ne za ono što će učiniti.

– Nemoj mi citirati, Doyle, – Galen je hodao gore-dolje jednom stranom kuhinje, kao da je imao potrebu potrošiti nešto nervozne energije koja je lebdjela prostorijom. – Izlažemo Merry opasnosti time što idemo na Svijetli dvor, ja to znam.

– Ti to ne znaš, reče Doyle.

– Ne, ja to ne znam. Ali osjećam. To je loša ideja.

– Svi se slažu da je to loša ideja, Galen, rekla sam.

– Zašto onda to radimo?

– Da otkrijemo što Taranis hoće, reče Doyle, – na najmanje opasan način.

– Ako je odlazak na Svijetli dvor i stajanje pokraj Kralja svjetlosti i iluzije najmanje opasan način, volio bih čuti što bi bio najopasniji način.

Doyle je najzad ustao i krenuo prema Galenu, koji je još uvijek koračao po kuhinji. Zauzvatio je njegov hod jednostavno se ispriječivši ispred njega, prisilivši ga da stane. Stajali su i gledali jedan drugoga, i prvi put sam osjetila nešto između njih. Nekakav test snage volje koji se već odvio između Doylea i Mraza, Doylea i Rhysa, ali nikad s Galenom.

– Najopasniji način bio bi da odbijemo Taranisov poziv i da mu pružimo izgovor da iza zove Meredith na dvoboj.

– Prošla su stoljeća otkako je itko izazvan na dvoboj zbog dvorske etikete, reče Rhys.

– Da, reče Doyle, ni na tren ne odvrćajući pogled s Galena. Prvi put sam shvatila da su Galen i Doyle iste visine i da su Galenova ramena zapravo malčice šira. – Ali to je još uvijek prihvatljiviji razlog za izazov. Ako Taranis želi ubiti Merry, to bi bilo savršeno. Ona ga ne bi mogla izravno odbiti jer bi tada bila prisiljena na progonstvo. Sidhe plemić koji odbije izazov, iz kojeg god razloga, proglašava se kukavicom, a kukavice ne mogu vladati ni na kojem dvoru.

Galenova su se ramena malo zaoblila, kao da se zgrbio. – Ne bi se usudio.

– Oslobodio je Bezimeno da ubije jednu sidhe ženu iz straha da će ona odati njegovu tajnu. Ja mislim da bi se Taranis svašta usudio.'

– Nisam mislio... – Započeo je Galen.

– Ne, reče Doyle, – nisi.

Galen ustukne za jedan korak. – Dobro, ja sam glup, ja ne razumijem dvorsku politiku, i ja ne razumijem toliku prijetvornost Beskoristan sam u strategiji, ali se ipak bojim što će biti s Merry ako ode na Svijetli dvor.

Doyle mu stegne ruku. – Svi smo mi zabrinuti zbog toga.

Na trenutak su im se pogledi susreli, a zatim je opet sve bilo u redu između njih. Je li Galen pomalo izazivao Doylea već neko vrijeme a da ja nisam opazila, ili je ovo bilo prvi put? Kakvih sve izazova ima, ovaj je bio blag, ali čak i blagi izazov nešto je što još nikad nisam vidjela kod Galena. On jednostavno nije vođa. Nije htio biti. Ipak, od straha za moju sigurnost usprotivio se Doyleu.

Prišla sam Galenu i zagrlila ga odostraga. Dlanovima je protrljao moje podlaktice, odmaknuvši svilu mog ogrtača da bi mi mogao dotaknuti kožu. Na sebi je imao samo hlače u kojima je započeo dan, tako da sam pod dlanovima imala toplu kožu njegova trbuha. – Ne mogu ti reći da će sve biti u redu, Galen, ali dat ćemo sve od sebe da na našoj strani bude toliko snagatora i političkih saveznika da će čak i Taranis oklijevati.

– Ni taj dio plana mi se ne sviđa, reče Galen. – Ne možeš pristati na seks sa svim polugoblinama.

Počela sam se odmicati od njega, no uhvatio mi je ruke i zadržao me privijenu uz svoj truh. – Molim te, Merry, molim te, ne ljuti se.

– Ne ljutim se, Galen, ali nemam namjeru raspravljati o tome više ni s kim. Stvarno to mislim. Mi imamo plan, to je najbolje što možemo učiniti, i to je to. – Izvukla sam ruke iz njegova stiska i nije mi se odupro. Okrenula sam se prema Doyleu. – Kalež komplicira stvari, ali zapravo ništa ne mijenja.

On je lagano kimnuo. – Kako ti kažeš.

– Što ako Merry zadrži kalež na osnovu toga da ga je Božica dala njoj? – reče Nicca. Kleknuo je kod stola da pogleda pehar izbliza.

– Ne mislim da je božanska intervencija dovoljno dobar razlog, reče Rhys.

– Ali to je naša tradicija, reče Nicca. – Možda su iskrivili priču i pobrkali je s drugim pričama, ali Onaj tko izvuče ovaj mač iz ovog kamena zakoniti je kralj, još uvijek vrijedi. Ard-Rijeve¹⁴ Irske su imali kamen koji bi viknuo na dodir zakonitog kralja.

– Ima ih koji vjeruju da su, kad se Ard-Ri prestao birati prema tom kamenu, Irce pobijedili Englezi, reče Doyle. – Odrekli su se svoje baštine, svoje velike magije, i loza naših pravih kraljeva se prekinula.'

– Nisam znala da si sklon fenijancima¹⁵.

– Ne moraš biti fenijanac¹⁵ da bi shvatio da su Englezi nastojali uništiti Irce svim sredstvima – političkim, kulturnim, čak i poljoprivrednim. Škoti su loše prošli, ali Irci su Englezima uvijek bili dragi žrtveni jarci.

– Irci se bore međusobno i to je razlog zašto im ne ide, reče Rhys.

Doyle mu je uputio neprijateljski pogled.

– To je istina, Doyle, oni još uvijek ubijaju jedni druge oko toga tko se prekriži kad klekne pred kršćanskim Bogom. Nećeš vidjeti ni Škote ni Velšane kako kolju jedni druge, ne zbog

¹⁴ Ani Ri su vrhovni kraljevi Irske, od legendarnih, drevnih, poganskih i vjerojatno mitskih, još od 2. tisućljeća p.n.e., do ranokršćanskih i srednjovjekovnih stvarnih osoba.

¹⁵ Fenijanci su članovi irske nacionalističke organizacije pokrenute 1858. u SAD-u, čiji je cilj bio odcjepljenje Irske od Engleske i ostvarivanje irske neovisnosti nasilnim sredstvima. Danas se taj pojam koristi i za sve simpatizere irskih nacionalista

pitanja kojem se bogu mole, nego kako se mole istom Bogu. Mislim, to je stvarno lud razlog za međusobno ubijanje.

Doyle je izdahnuo pa rekao: – Irci su oduvijek bili težak narod.

– Težak i melankoličan, reče Rhys. – Pokraj njih, Velšani izgledaju veselo.

Doyle se doista nasmiješio. – Tako je.

– Može li Merry stvarno zatražiti pravo da zadrži kalež na osnovu toga da je on odabrao nju? – upita Galen. – Ja nisam toliko star da se sjećam bilo koga tko je postao kralj jer je neki kamen počeo vikati, pa hoće li to stvarno upaliti?

– Trebalo bi upaliti, reče Doyle, – ali ne znam hoće li se Svijetli dvor pokoriti tradiciji. Prošlo je toliko vremena otkako su velike relikvije bile među nama da su mnogi zaboravili kako smo ih uopće dobili.

– Zaboravili su jer žele zaboraviti, reče Nicca.

– Možda, ali jednostavno proglasiti Meredith vlasnicom posude jer joj je ona došla iz ruke Božice, to će zahtijevati nešto uvjeravanja.

– Kako da dokažem da mi je Božica dala pehar? – upitala sam.

Doyle mahne rukom prema stolu. – Činjenica da imamo pehar je dokaz.

– Dokazujemo da mi je Božica dala kalež jednostavno time što imam kalež u svom posjedu? – upitala sam.

– Da.

– Nije li to kružni dokaz?

– Jest, reče on.

– Mislim da neće povjerovati u to.

– Otvoren sam za prijedloge, reče Doyle. Doyle je bio majstor strategije, pa kad god bi on tražio prijedloge za neki plan, mene bi to uznemirilo. Kad on nije bio siguran u to što činimo, obično nam se ne bi dobro pisalo.

– Što god mi odlučili, Merry mora zadržati kalež, reče Nicca, – a to znači da ga ni naša kraljica ne može dobiti.

– O, sranje, reče Rhys. – Toga se nisam sjetio.

Pogledala sam Doylea. – Pričao si o špijunima, ali zapravo je to razlog zašto ne želiš da ona sazna, zar ne?

Uzdahnuo je. – Recimo samo da ne znam što će ona učiniti kad sazna. Povratak kaleža je bio vrlo neočekivan, a način na koji si ga dobila također je neočekivan. – Slegnuo je ramenima. – Ne znam što će ona učiniti, a ne sviđa mi se kad ne znam. Opasno je ne znati.

– Ja ću biti nasljednica samo ako zatrudnim prije nego što Cel napravi dijete nekoj drugoj. Ona je još uvijek moja kraljica, pa ako ona od mene zatraži kalež, moja je dužnost dati joj ga, zar ne?

Doyle kao daje na trenutak razmislio, a onda je kimnuo. – Vjerujem da je tako, da.

– Merry mora zadržati kalež, reče Nicca.

– Stalno to ponavljaš, reče Rhys. – Zašto si tako siguran u to?

– Jednom je već nestao jer nismo bili vrijedni toga da ga zadržimo. Sto ako ga Merry preda nekome drugome tko ga nije vrijedan, pa opet nestane?

– Mislim da bi naša kraljica dopustila Merry da zadrži kalež isključivo prema toj logici, reče Doyle. – Ne bi opet riskirala da ga izgubimo.

– Ako nas Taranis prisili da mu damo kalež, pa on opet nestane, reče Galen, – onda bi to bio konačni dokaz da nije vrijedan toga da odi svoj narod.

– I mogli bismo ga spriječiti da uzme pehar tom logikom, reče Doyle, – ali samo u privatnom razgovoru. Ne možemo ni sugestijom, ni najbezazlenijim činom dopustiti da itko pogodi da smatramo da on nije vrijedan toga da bude kralj.

– Nije moj dvor, nije moj problem, rekla sam.

– Jako ćemo se truditi da to ne postane naš problem, reče Doyle. – A sad, mislim da bismo svi trebali malo odspavati. Krećemo na dvorove za manje od jednog dana, a imamo puno posla.

– Što da radimo s kaležom? Ne možemo ga samo ostaviti ovdje na stolu, rekla sam.

– Umotaj ga u svilu i odnesi ga u rezervnu spavaću sobu. Stavi ga u ladicu pokraj sebe.

– Nećemo ga zaključati u sef? Kuća za goste ima sef.

– Mislim da svatko tko bi ga mogao poželjeti ukrasti ne bi oklijevao iščupati sef iz zida.

– Oh, izustila sam. – Možda sam predugo bila vani među ljudima Stalno zaboravljam kako neki od nas znaju biti strašno jaki.

– Ja mislim, princezo, da je bolje da ne zaboravljaš takve stvari. Kad se jednom vratimo na visoke dvorove vilinske zemlje, trebat ćeš se prisjetiti koliko opasno sve i svatko može biti.

– Je li diskusija gotova? – upita Sage iz zraka.

Doyle se ogledao po cijeloj sobi, pogledavši sva ozbiljna lica. – Da. vjerujem da jest.

– Dobro, reče Sage. – Dužni ste mi nešto krvi i hoću je odmah.

Čula sam Mraza kako je udahnuo da se usprotivi, a poznavala sam taj zvuk toliko dobro da sam rekla: – Ne Mraz, u pravu je Nagodili smo se, a sidhe koji se ne drži svojih nagodbi vriedan je prezira.

– Neću odustati od naše nagodbe, ali mi se ne sviđa.

Uzdahnula sam. Ja hranim Sagea jednom tjedno već mjesec dana, a Mraz mora otvoriti svoju venu nježnu poput ljiljana samo jednom i to je velik problem. Voljela sam Mraza kad sam mu bila u naručju. Voljela sam Mraza čak i kad bih gledala njegovu ljepotu, no počinjala sam ne voljeti Mraza kad bi se durio; ne voljeti ga kad bi jednostavne stvari činio mnogo težima nego što su trebale biti. To me navelo da se upitam jesam li ikad bila zaljubljena u Mraza ili je to bila samo požuda? Ili sam možda samo bila umorna. Umorna od toga da se uvijek nudi moja krv i moje tijelo. Na Mrazu je bio red da se žrtvuje za naš tim, i ja stvarno nisam htjela slušati nikakvo zanovijetanje zbog toga, bez obzira na to koliko on divno pritom izgledao.

Poglavlje 11

Rhys se bacio na krevet, smjestio se na svoju stranu i podigao jastuke tako da je napola sjedio naslonjen na uzglavlje. Jedno mu je koljeno bilo podignuto, a drugo napola savijeno, pa se tako šepirio pred svima nama kad smo ušli u sobu. Cerek na njegovu licu nije slutio na dobro: bio je to izraz koji je obično imao kad je namjeravao podbadati Najbliže rečeno, Mraz nije dobro reagirao na podbadanje.

– Bez podbadanja, Rhys, ozbiljno mislim. Umorna sam, kasno je i dan je bio jako čudan. – Otvorila sam ladicu ormarića pokraj kreveta i pokušala staviti kalež u nju. Nije stao. Ladica je bila suviše plitka Tiho sam opsovala sebi u bradu. – Misliš da bi bilo u redu da samo stoji pokraj kreveta, umotan u svilu?

– Vjerojatno, reče on.

Stavila sam u svilu umotani kalež pokraj svjetiljke i nekako poželjela daje i dalje i bliže. To nije imalo smisla, ali poželjela sam ga držati u ruci, da me dodiruje, tako da znam da neće nestati. poželjela sam ga sakriti na dno neke ladice, zakopati ga pod odjeću i nikad ga više ne dotaknuti. Zadovoljila sam se time što sam ga stavila na pod pokraj kreveta, gdje su ga napola sakrila zrnca prašine. Kako bi netko provalio ne bi ga odmah ugledao, a kad bih ga trebala brže zgrabiti, mogla bih.

– Tako si osjetljiva noćas, reče Rhys. – Nisi navikla na lezbijski seks, je li?

Bijesno sam ga pogledala. – Bila je privilegija dovesti Maeve do njezina prvog orgazma sa sidhom u cijelom stoljeću, ali znaš da to nisam učinila namjerno.

– Meni se činilo prilično namjerno, reče on i dalje se cereći.

Dobro, znači, namjeravao je biti težak. – Ti si samo ljubomoran zato što sam je ja mogla dirati, a ti nisi.

Smiješak mu je malo izbljedio. – Možda. – Smiješak se opet raširio. – Ili sam možda ljubomoran zato što nisam bio u sredini.

Rastvorila sam ogrtač i u trenutku kad me ugledao голу, u njegovu se oku pojavio pogled koji sam već dobro poznavala. Bio je to pogled između boli i gladi, kao da je žudnja toliko jaka da ga na neki način boli. Pretpostavljala sam da taj pogled potječe od godina celibata, ali samo me Rhys tako gledao. Sviđalo mi se to, čudila sam se tome, no znala sam da je to nešto toliko osobno da nikad ne bih pitala. Ako mi on svojevolumeno ne ispriča priču koja se nalazi iza toga, nikad neću saznati. Kad bi taj pogled nestao, i samo u tom slučaju, mogla bih ga pitati.

Mraz i Sage su se svađali u hodniku iza nas. Rhys, nažalost, nije bio jedini raspoložen za podbadanje. Sagea nisam mogla kontrolirati, ali u vezi Rhysa sam mogla nešto učiniti.

Popela sam se gola na krevet i rekla: – Molim te Rhys, ne podbadaj Mraza, ne noćas.

Nije gledao moje lice i pomislila sam da me nije čuo. Pokušala sam ponovno. – Rhys, Rhys, ovdje sam, pogledaj me u oči. – Zapucketala sam prstima da privučem njegovu pažnju.

Trepnuo je i dugo mu je trebalo da najzad stigne do mog lica.

– Nešto si rekla?

Pogodila sam ga jastukom, kojeg je uhvatio i ovio ruke oko njega.

Ozbiljno mislim, Rhys. Ako otežaš ovo na bilo koji način, naljutit ću se. – Podigla sam drugi jastuk i obgrlila ga. – Umorna sam, Rhys, mislim, stvarno fizički umorna. Želim spavati, a ne se probijati kroz Mrazov emocionalni ispad zato što dijeli krv sa Sageom. – Pogledala sam ga u oči i sa zadovoljstvom uočila daje njegovo cerenje nestalo.

– Molim te, ne otežavaj ovo.

Sad je bio ozbiljan. – Moliš me ili mi naređuješ?

– Trenutno, molim te kao prijateljica, ljubavnica, ne kao princeza.

Premjestio je jastuk iza sebe tako da je sjeo još uspravnije. – OK. kad si već lijepo zamolila. – Cerek se ponovno pojavio. – Osim toga. Mraz zapravo i nije moj tip.

Zakolotala sam očima. – Ispali samo jednu homoseksualnu šalu i ja ću te noćas izbaciti iz ovog kreveta. Kunem se.

– Bih li ja učinio takvo što?

– Da, kvragu, bi. – Dodirnula sam mu ruku i stegnula je. – Rhys, molim te, nemoj.

Mraz i Sage su već skoro bili u sobi, i sad sam čula oko čega su se svađali. Mraz je htio da mu Sage uzme krv bez glamura. a Sage je htio uz glamur. To bi bilo zabavnije, tako je govorila mala poluvila.

Rhysovo lice se uozbiljilo i uzdahnuo je. – Drag mi je Mraz, dobar je čovjek u borbi, ali osjetljiv je kao pakao za zimskog dana otkako se pridružio dvorovima kao sidhe.

Nije mi promaklo da je to čudno sročio, no znala sam na što Rhys misli. Vidjela sam Mrazov prvi oblik. Taj oblik nije bio sidhe. Događalo se toliko toga da nisam imala vremena razmisliti o značenju svega. Mraz nije oduvijek bio sidhe, iako su mene učili da moraš imati sidhe krvi u žilama da bi postao sidhe. Sjećala sam se kako je plesao po snijegu, nalik na dijete, lijep, onako kako je zapuh snijega lijep kad ga vjetar uzvitla i odbaci prema nebu u iskričavom srebrnom plesu. To što sam vidjela nije bilo sidhe. Nisam bila načisto što je bilo, ali ako nije sidhe, što je onda? Ako prije uopće nije bio sidhe. kako je onda sada sidhe? Sva ta pitanja, a vremena za odgovore nije bilo, jer je Mraz prošao kroz vrata sa Sageom koji mu je lepršao pokraj ramena. Nisam mogla razgovarati s Mrazom o tome što sam vidjela u viziji pred Sageom. Nisam bila sigurna da bi Mraz htio raspravljati o tome čak ni pred Rhysom, no znala sam da Sage ne bi bio dobrodošao u toj raspravi.

Sage je ušao lepršajući kod Mrazova ramena onako kako bi više vilinsko biće hodalo pokraj njega. – Ja to neću učiniti bez glamura i gotovo.

Mraz je odmahivao glavom, a sva ona srebrna kosa iskrila je na svjetlosti. – Neću ti dopustiti da me začaraš, Sage, i sad je gotovo

– Gospodo, rekla sam.

Obojica su se okrenula s prkosom i bijesom vidljivima na licima. Ipak, Sageov izraz je za tren oka prešao s mrgođenja na požudu. Poletio je prema krevetu smijući se, lepršajući iznad moje glave poput sićušnog helikoptera koji nastoji pronaći bolji kut gledanja.

Mraz je ostao kod vrata, a izraz njegova lica je ostao prkosan, bijesan, uz tek mali nagovještaj straha. Načas mu se vidio u sivim očima, pravi strah, a onda je nestao, sakrivši se iza njegove arogancije. Znala sam da je djelomično arogantan zato da sakrije ono o čemu razmišlja. Sad sam znala da u tome ima više nego što se čini, ali to mi nije nimalo pomoglo da s njim izađem na kraj, jer to je značilo da je nesiguran u ovu situaciju, ili da mu se ne sviđa. Što nikad nije dobro.

Ispružila sam ruku prema njemu. – Dođi k meni, Mraz.

– Tebi bih rado došao, Meredith, ali ne svima vama.

Pustila sam da mi ruka padne preko jastuka koji mi je još uvijek bio u krilu. Sageu se nije nudio baš onako dobar prizor kakav je možda priželjkivao, ali je radosno lepršao iznad mene jer sam inače bila sklona navlačiti odjeću na sebe ili se pokrivati dekom prije nego što bi uzeo krv. Dokazao je da nije vrijedan povjerenja. Ja nemam ništa protiv toga da me netko pipa kad ga pozovem, ali nije mi trebala neželjena pažnja. Računala sam na to da ću biti dovoljno sigurna s Rhysom i Mrazom. Gledajući Mraza kako i dalje stoji pokraj vrata, počinjala sam se pitati.

– Pristao si na ovo, Mraz, rekla sam.

– Pristao sam dati krv, ali ne i dopustiti maloj vili da baci glamur na mene.

Sage se okrenuo u zraku i odlepršao natrag do većeg muškarca.

Sidhe koji se boji magije poluvile, što je sad to?

– Ne bojim se ja tebe, maleni, ali neću svojevolumno dopustiti nijednoj vili da upotrijebi magiju na meni.

– Dopustiti Sageu da koristi glamur kad uzima krv je kompromis, budući da mu neću dati seks.

– To nije moj kompromis, reče Mraz, i naizgled je bio viši, širih ramena, sigurniji u sebe. Shvatila sam da što sigurnije izgleda, to se nesigurnije osjeća, no njemu ne bi bilo drago što to znam, a kamoli da to kažem.

Rhys se uspravio, odmaknuvši se od jastuka na koje se naslanjao. – Princezo, smijem li?

Lagano sam odmahnila rukom i uzdahnula. – Ako misliš da možeš pomoći.

– Neka Sage kuša Mraza, požurio je nastaviti zbog uvrijeđenog izraza na Mrazovu licu, – onako kako je kušao mene, mali liz, ništa drugo. Da vidimo ima li Mraz stvarno okus boga.

To nije bila loša zamisao. – Mraz, hoćeš li dopustiti Sageu da te lizne, ništa više od toga?

Mraz je zaustio, mislim daje htio odbiti, noja sam dodala. – Mraz. molim te, ne tražimo tako puno.

Načas je zastao, a onda je kimnuo, jednom. – Dopustit ću to.

– Sage, rekla sam, – mali liz kao što si liznuo Rhysa u drugoj sobi. ništa više.

Sage je letio dovoljno blizu kreveta da uočim njegov doista zao smiješak, ali je kimnuo. Nisam mu povjerovala, no kimnuo je još jednom i odlepršao prema Mrazu.

Mraz je gotovo ustuknuo, a onda kao da je shvatio što čini i ostao je stajati na mjestu. Činilo se da je većina sidha vjerovala da nitko osim drugog sidha ne bi mogao uspješno upotrijebiti glamur na njima. To nije bila istina, ali većina ih je vjerovala da jest. Činjenica da Mraz nije tako mislio navela me da se upitam na čiju je on to magiju naletio. Reagirao je kao da ima razloga bojati se poluvile.

– Čekaj, rekla sam. – Je li Mraz ikad bio izručen poluvilama na mučenje, kao što im je bio izručen Galen?

– Ne, rekli su Mraz i Rhys jednoglasno.

Sage je odmahnuo glavom. – Nikad nismo imali to zadovoljstvo da nam podastru Ubojitog Mraza. – Oblizao je sićušne usne, naglasivši taj pokret dovoljno da ga svi uočimo. – Njam.

Mraz me pogledao. – Ne prisiljavaj me na ovo.

– Na što? Da mu dopustiš da ti lizne kožu, da vidi kakvog si okusa? To nije teško, Mraz. Jesi li naletio na glamur neke niže vile? Jesi li zato zabrinut? – U trenutku kad sam to rekla, znala sam da sam bila previše odvažna.

– Nisam ja naletio ni na kakvu vilu. – Lice mu nije moglo biti ljepše, hladnije i arogantnije, s koštanom strukturom od koje bi se plastični kirurg rasplakao od zavisti. Sivilo svilenog ogrtača gotovo se stopilo sa svjetlucavim srebrom njegove kose. Bio je nalik na kakav kip koji je previše lijep da bi ga se diralo, previše ponosan da bi se udostojao dirnuti bilo koga.

Željela sam ga upitati u čemu je problem, ali se nisam usudila pred ostalim muškarcima. Pogledala sam to lice, prešla pogledom niz njegova prsa, struk, pomislila na sve ono što se nalazi ispod tog ogrtača, i shvatila da, čak i da smo sami, on možda ne bi priznao da postoji nekakav problem.

– Kušaj ga, Sage. – Glas mije zvučao jednako umorno i malodušno kao što sam se i osjećala.

Sage je krenuo naprijed, jedva pomičući krila, kao da bi trebao pasti, a ne lebdjeti. Zastao je tik iznad Mrazova lica, a onda je jurnuo naprijed pa natrag, nalik na mrlju žute, plave i crvene boje. Našao se blizu stropa i izvan dosega prije nego što ga je Mraz dospio mlatnuti u lice, gotovo kao da je Sage znao da će to učiniti.

Sage je siktao, i prvo sam pomislila da je to zato što ga je Mraz uspio mlatnuti; onda sam čula srdžbu u njegovu glasu. – Njegov okus nije nimalo drugačiji od okusa bijelog viteza.

– Onda uzmi moju krv i pusti Mraza da ode, reče Rhys.

Sage je doletio blizu kreveta. Prekrižio je sitne ruke preko prsa i zapio nogom u zraku kao da stoji na čvrstom tlu. – Ne. Nagodio sam se za dvojicu sidhe ratnika, i dvojicu želim dobiti.

– Ja ću dati krv, reče Mraz, – ali bez glamura. Pristao sam na krv, ne na magiju.

Rhys je zaustio da nešto kaže, no ja sam mu dodirnula ruku.

– Dobit ćeš ono za što si se nagodio, Sage, sve ćeš dobiti, ali pusti Mraza da se vrati u svoj krevet. On nam noćas nije ni od kakve koristi.

Mraz se lecnuo na moje posljednje riječi, samo se malo napeo oko očiju, no ja sam ga dobro proučila i znala sam što to znači.

– Koga bi dovela umjesto njega? – upita Sage doletjevši niže, tako da smo bili licem u lice. – Galena, možda? – Njegov osmijeh je uspio biti zloban i sretan istovremeno.

– Dovoljno si pametan da ne pitaš, Sage, rekla sam.

Nadurio se, ali ne zaozbiljno. – Neću te opet dijeliti s goblinom. Ne želim piti iz Mraka. – Na trenutak kao da je razmišljao o tome. a onda je sletio na jastuk na mom krilu. Ljubičasti saten se udubio pod njegovom težinom. Uvijek je bio teži nego što je izgledao, teži čak i nego što sam se sjećala. – Onda Nicca, jer je samo on preostao.

Kimnula sam. – Dogovoreno.

– Nisi pitala Niccu hoće li on dopustiti poluvili da mu uzme krv, reče Mraz.

Pogledala sam ga i još je bio zapanjujuće lijep. Pitanje je da li je ljepota dovoljna, a odgovor je, dakako, bio ne. – Ne moram pitati Niccu, Mraz. Ako pošaljem po njega, on će doći, i učinit će ono što mu kažem da učini. Nicca se neće sporiti sa mnom, samo će učiniti ono što je potrebno.

– A ja neću, reče Mraz, isturivši bradu, izgledajući poput nečega isklesanog od arogancije i prkosa.

Uzdahnula sam. – Volim te, Mraz.

Na to mu se lice smekšalo, a njegova nesigurnost je načas izronila na površinu.

– Volim te u krevetu, volim tolika toga na tebi, ali ja ću biti kraljica. Bit ću apsolutna vladarica našeg dvora. Ti kao da zaboravljaš što to znači. Bez obzira tko bio kralj, ja ću biti vladar. Razumiješ li to. Mraz?

– Ti bi htjela kralja marionetu.

– Ne, ja bih htjela imati partnera koji zna da se neugodne stvari moraju učiniti i koji se ne svađa oko stvari koje se ne mogu promijeniti.

– Ja ne mogu biti drugačiji nego što jesam, reče on, no njegov glas nije odgovarao čeličnom miru njegova lica.

– To znam. – Glas mi je bio nježan.

Načas je izgledao jadno, a onda je ledena arogancija sjela natrag na mjesto. Maska koju je stoljećima nosio na dvoru. Zagledao se u mene, i na njegovu licu nije bilo ničega što bi pokazivalo da želi surađivati. On je Mraz, Ubojiti Mraz. Ne pregovarate sa zimskom hladnoćom. Ili se sklonite od nje ili umrete.

Glas mu je bio hladniji nego ikad kad je rekao: – Poslat ću ti Niccu i neću mu reći ništa osim da ga trebaš.

– Učini tako", rekla sam, ne uspjevši spriječiti da i moj glas postane hladniji. Bila sam ljuta na njega, ljuta i frustrirana, i nisam znala kako spasiti situaciju. Ja sam buduća kraljica, a nisam mogla izaći na kraj čak ni s vlastitim privatnim životom. To se činilo kao loš znak. Doda sam: – Hvala, Mraz.

– Ne zahvaljuj mi, princezo, ja samo izvršavam svoju dužnost. – Okrenuo se da ode.

Zazvala sam ga riječima. – Mraz, ne čini to.

Okrenuo se samo napola. – Ne čini što?

– Ne pretvaraj ovo u problem tvojih povrijeđenih osjećaja. Neke stvari nemaju veze s tobom. Neke stvari uopće nisu osobne, samo su potrebne.

– Smijem li ići?

Izrekla sam kratku, tihu molitvu za strpljenje s ovim nemogućim muškarcem, a onda sam rekla: – Da, idi, i pošalji nam Niccu.

Otišao je više se ne osvrnuvši, jednom rukom trljajući križa, što je značilo da ondje ima nekakvo oružje. Mraz je rijetko bio posve nenaoružan. A kad se osjećao nesigurno dodirivao je svoja oružja, onako kako se neke žene igraju svojim nakitom.

– Pa, reče Rhys, – ovo je loše ispalo.

– Previše zlovolje, čak i za Ubojitog Mraza, reče Sage, – i ljutnje.

– Strah, reče Rhys tiho.

– Molim? – upitala sam.

– Strah, ponovio je. – Što se Mraz oholije ponaša, to je živčaniji, a živci su samo druga riječ za strah.

– A čega se boji? – upitala sam.

– Mene. – Sage je skočio u zrak brzo se vrteći, kao da se želi podičiti svojim krilima i svojim umijećem.

Rhys se naceri. – Ti znaš biti jeziv, ali mislim da nije stvar u tome.

– U čemu je onda? – upitala sam.

Rhys je slegnuo ramenima. – Ne znam.

Nicca se pojavio na vratima. Do gležnjeva dugačka kosa padala mu je oko tijela poput raščupanog ogrtača, no navukao je i ogrtač od tamnoljubičaste svile. Ta boja mu je dobro stajala, isticala je toplu smeđu boju njegovih očiju, crvenkaste odsjaje njegove gotovo kestenjaste kose. Od nje mu je koža izgledala tamnije, čokoladnije. – Mraz je rekao da me trebate.

Objasnila sam mu što nam je potrebno i on je jednostavno pristao. Bez svađe, bez durenja, bez ikakvog protivljenja. To je bilo više nego osvježavajuće. Bilo je točno ono što je ta noć trebala, nešto jednostavno, a ne teško. Mraz je u mom krevetu bio stvorenje velike gladi, go-

lemih prohtjeva i žestokog užitka. Noćas je malo ugodnog užitka, manjih prohtjeva i blaže gladi bilo točno ono što je doktor propisao.

Poglavlje 12

Zavalila sam se u pregib Rhysove ruke, ugnijezdila se u udubinu njegova pazuha, oslonivši glavu na čvrstu toplinu njegovih prsa. Nicca se nalaktio, tijela savijenog tik iza mog. Zadržao je malu udaljenost između nas te sam na koži osjećala samo brujeću vibraciju njegove aure, njegove magije. Htjela sam ga zamoliti da dokine tu udaljenost između nas, da privije tijelo uz moja leđa, ali nisam. Nisam ga ovamo pozvala na seks. Ta je noć bila Rhysova, a on me prestao dijeliti s Niccom otkako smo porazili Bezimeno pa su mu se neke moći vratile. Pretpostavila sam da će s još više starih moći što su mu se vratile biti još neskloniji tome da me dijeli, pa nisam ni tražila. Osjetivši Niccinu toplinu iza leđa, poželjela sam zatražiti.

Protrljala sam lice o Rhysova prsa, usput ga milujući obrazom dok sam okretala glavu da ga pogledam u lice. – Želim da Nicca noćas ostane s nama.

– Znam da želiš, reče Rhys, ali njegov osmijeh je polako počeo nestajati pred onim ozbiljnim izrazom u očima muškarca.

Pogladila sam mu dlanom trbuh, kliznula do bradavice i pravila lijene krugove oko aureole dok mu se bradavica nije ukrotila, a njegov se dah malo ubrzao. Primio me je za zapešće. – Prestani s tim ili neću moći razmišljati.

– To i hoću, rekla sam i nasmiješila mu se, no znala sam da u mojim očima ima i nečeg upornijeg od humora. – Primjećujem da ne tražiš od mene da ostanem cijelu noć, reče Sage. Sletio je na tvrdu, isklesanu površinu Rhysova trbuha.

– Dobrodošao si da ovdje provedeš noć, rekla sam, – ali ne u mom krevetu, ne u mom tijelu.

Sage je udario nogom o Rhysovo čvrsto meso. – To uopće nije pošteno, ja ću upotrijebiti svoj glamur da bi ti osjetila tako čudesne stvari, a ti ćeš meni uskratiti plodove mog rada. Pogotovo stoga što će drugi uživati u toj raskoši.

– Ti si onaj koji je htio dvojicu sidhe muškaraca, Sage. Ti znaš kakav učinak tvoj glamur ima na mene i na druge.

Prekrižio je ruke preko prsa. – Da, da, sam sam sebi kriv. – Lice mu je začas iz durenja prešlo u smiješak koji je bio napola požuda, a napola veselje. – Hajde da se kladimo.

Uzdigla sam se s Rhysovih prsa toliko da odmahnem glavom. – Ne.

– U što? – upita Rhys.

– Ne čini to, Rhys.

Spustio je pogled na mene. – Zašto ne?

– Ti nisi osjetio Sageov glamur. Ja jesam.

Dašak sidhe arogancije pomiješao se s Rhysovim humorom. To nam je Ahilova peta, oprostite na miješanju mitologija. Naša arogancija je više no jednom bila naša propast.

– Ja mislim da bi troje sidha trebala biti otporna na magiju poluvila.

Dodirnula sam mu lice. – Rhys, do sada bi trebao znati da ne smiješ podcjenjivati vile samo zato što nisu sidhe.

Trgnuo se od mog dodira. Nisam mu namjeravala dodirnuti ožiljke, nisam željela reći ono što je njegovo lice govorilo da je shvatio. Sad je bio ljut, kao i uvijek kad bi ga se podsjetilo na ono što su mu goblini učinili. – Ja mislim da si ti ona koja zaboravlja što smo mi. – Plavi prsteni u njegovu oku počeli su sjajiti nježnom, treperećom bojom, svijetloplavom poput crvendaćevih jaja, bojom zimskog neba, a sve su bubnjale u ritmu njegove ljutnje i njegove moći.

– Ako sam ja opet Cromm Cruach, Merry, onda mi Sage ne može nauditi.

Htjela sam reći Što ako nisi?, ali me nešto na njegovu licu zaustavilo. Kako odgovoriti na muški ponos? – Ja nikad nisam bila bog, Rhys. Ne znam kako je biti tako nedodirljiv.

– Ja znam, reče on, i u njemu je bilo žestine, gotovo mahnitosti, koju još nikad nisam vidjela. Premda, prepoznala sam strah kad sam ga ugledala. Strah da neće biti ono što je nekad bio. Strah da možda nikad više neće ponovno steći ono što je izgubio. Previše sam puta vidjela taj strah, na previše drugih sidhe lica, da ga ne bih prepoznala. To je bio strah mog naroda – da propadamo kao rasa, da smo već propali, te da ćemo svi izblijedjeti i umrijeti. Bio je to strah koji smo već toliko dugo osjećali da je gotovo bio nacionalna fobija.

Kad bih rekla ne njegovoj okladi sa Sageom, bilo bi to isto kao da sam rekla da nije dovoljno snažan, da nije dovoljno dobar. To nije bilo ono što sam mislila, ali on je mužjak, a bez obzira koje vrste bili, svi mužjaci imaju nekoliko istih mana; a ja sam ženka, i bez obzira koje mi vrste bile, i mi dijelimo nekoliko istih mana. Njegova mana je krhkost njegova ega; moja, to da sam namjeravala ugoditi njegovu egu nauštrb skoro svega ostalog. Znala sam da je to pogreška čim sam otvorila usta i rekla: – Radi što hoćeš, ali nemoj reći da te nisam upozorila.

– Onda, bijeli viteže, važi li oklada? – upita Sage. – Ja ću vas glamurom sve začarati, a ako uspijem omađijati troje sidha odjednom, dobivam ono što mi srce želi.

– Rhys, reče Nicca, – budi oprezan.

– Nisam toliko glup, reče Rhys. – Što to tvoje srce želi? Moram to znati prije nego što pristanem.

– Pojebati princezu, reče on.

Rhys odmahne glavom. – Ne mogu se cjenkati oko nečega što ne posjedujem. To je njezino tijelo, nije moje.

– Bez odnosa, rekla sam. – Neću ti dopustiti da se natječeš za prijestolje, Sage.

Slegnuo je sićušnim ramenima. – Dobro. Ako već ne seks, onda što?

Morala sam priznati da su tjedni u kojima se Sageov glamur prelijevao preko mog uma, mog tijela, pobudili moju radoznalost. Njegov osobni glamur za zavođenje bio je bolji od svih koje sam ikad osjetila. Mali ugriz na mojoj ruci i njegova magija bili su mu dovoljni da me dovede do orgazma. Lagala bih kad bih rekla da se nisam pitala bi li bilo još bolje kad bih mu dopustila da me dodirne. Ali nije moje tijelo samo zbog toga odjednom postalo tiho i mirno.

Imala sam najčudesnije ljubavnike na svijetu, no bilo je stvari koje su mi uskraćivali, kao i sebi samima. Nastojali smo da ja zatrudnim, što je značilo da je seks uvijek završavao na isti način i samo na taj način. Na ono što me ne bi oplodilo, nismo rasipali sjeme. Nagovorila sam više muškaraca da mi dopuste da ih uzmem ustima, ali nijedan nije htio svršiti ondje, bez obzira koliko ih ja preklinjala i koliko oni to željeli. Nije im samo odnos bio zabranjen stoljećima, nego i bilo kakvo rasterećenje, čak i vlastitim dodirom. Bilo je toliko stvari koje su im nedostajale osim odnosa. Razgovarali bi oni o tome, ali ne bi to i činili, jer bi to bila propuštena prilika. Rasipanje sjemena koje je trebalo posaditi u mene. Traćenje prilike da postanu kraljem. Shvatila sam, odjednom, da sam se pomalo već osjećala kao kobila za rasplod. Nešto s čim se parite samo zato da začnete dijete, a ne zato što to želite činiti. Znala sam da me oni žele, ali ne doista i bi li me željeli kad bi to mogli raditi s nekim drugim. Bi li me moji zgodni muškarci i dalje željeli kad nagrada ne bi bila prijestolje?

Galen bi, i to je bio dio njegove privlačnosti, ali ostali? Nisam bila sigurna za ostale. Od toga me stegnulo u grudima, i to ne na dobar način. Bi li lijepi sidhe željeli nisku smrtnicu ljudskog izgleda kad bi mogli birati negdje drugdje? To nisam znala, a oni mi nikad ne bi rekli istinu. Jasno da me žele, što bi drugo mogli reći? Ali samo su mi Galen i Rhys poklanjali imalo pažnje kad sam bila tek neželjen predmet, kad su me svi jedva trpjeli nakon smrti mog oca.

Od ustrajnog bavljenja pokušajima da zatrudnim, počinjala sam se osjećati kao da je to sve što ih drži uz mene. Naravno, tako je i bilo. Kad najzad zatrudnim, kad saznamo tko je otac, oni će ispariti, vratiti se na onu hladnu distancu. Neću ih imati zauvijek. Pogledala sam Rhysa, najnižeg kraljičina Gavrana, no svaki njegov centimetar bio je mišićav, tvrd, čvrst, i tako snažan. Okrenula sam se prema Nicci, a on me gledao kroz zamršenu kosu, njegove tamne oči kao da su gorjele iza tople, tople čokoladne boje njegove kose. Ustima i rukama znala sam milovati uzorak krila na njegovim leđima, nalik na najživlju tetovažu na svijetu. On je u krevetu bio gotovo previše nježan za mene, previše krotak. Alije lijep, i ovo kratko vrijeme je moj, moj da s njim činim što god mi se sviđa. Svi ostali su bili zabrinuti zbog činjenice što nisam trudna. Bila sam i ja, ali sam isto tako znala da bi mi to zatvorilo vrata, oduzelo mi stvari koje želim. Dok ih imam, želim ih stvarno imati, a ne samo glumiti, tvornicu za pravljenje beba.

Što mi najviše nedostaje? To je lako. Nedostaje mi osjećaj muškarca u ustima, kad je na početku mekan i malen, pa bih ga mogla uzeti cijelog, čak i jaja, pa onda osjećati promjenu teksture s njegovim uzbuđenjem. Volim to, od početka do kraja, a zadnji put kad sam to mogla učiniti, do kraja, bio je s mojim zadnjim dečkom. A on nije bio sidhe, i nije bio sposoban ni za što ni izbliza nalik na Sageovu glamuru. Htjela sam osjetiti to vruće rasterećenje negdje drugdje, a ne samo u utrobi. Nije pomisao na Sagea napela stvari ondje dolje u mom tijelu, već pomisao na nekoga tko mi se proljeva niz grlo.

– Nečega se sjetila, reče Nicca.

– Što je izazvalo taj izraz na tvom licu. Merry? – upita Rhys.

– Ako Sageov glamur noćas pobijedi, onda ga želim u ustima. Želim osjetiti jednog od vas kako mi svršava u usta.

– Ti znaš zašto mi to ne činimo, reče Rhys.

Uspravila sam se, odmaknuvši se od Rhysova tijela. – Znam, trebam zatrudnjeti, ali seks je više od pravljenja beba. – Duboko sam, drhtavo, udahnula. – Želim gledati nekog od vas kako dovodi sam sebe do vrhunca, dok ja gledam. Želim vas osjećati tvrde i čvrste na svakom djeliću tijela, sve dok ne svršite. Želim biti oblivena time, a ne samo jedna runda pravljenja bebe za drugom. – Obuzela me neobična tuga. – Jedne noći ću s nekim zatrudnjeti, a onda, kad saznamo tko je otac, svi ostali će otići. – Pogledala sam ih sve, čak i malu poluvilu koja je stajala na Rhysovu trbuhu. – Želim uživati u vama što više mogu dok imam priliku.

Rukama sam dodirнула bedra obojice većih muškaraca. – Proveli ste stoljeća zakinuti za toliko mnogo stvari, a ne samo za odnos. Zar ne želite te stvari natrag?

Rhys je sjeo, što je natjeralo Sagea da odleprša u zrak. Rhys me zagrlio. – Merry, žao mi je. Volio bih ti udovoljiti, ali...

Odgurnula sam se od njega. – Ali ne želimo rasipati nimalo sjemena. Da, da, sve je to jako važno. Ja se čak ni ne protivim. Ali pokoju noć, željela bih da radimo što god nam se radi, i da ne brinemo o tome pravimo li bebe ili ne.

– Ja mislim da Doyle to ne bi dopustio, reče Nicca.

Okrenula sam se prema njemu i osjetila bijes kako se diže u meni poput vrućeg vjetra. Osjetila sam kako je pokrenuo moju magiju, razvio je u početak sjaja unutar moje kože. – Je li Doyle ovdje u ovom krevetu noćas?

– Nije, šapnuo je Nicca izgledajući skrušeno. – Žao mi je, Merry, nisam htio...

– Ja sam princeza i ja ću biti kraljica. – Odmahnula sam glavom. – Umorna sam od toga da svi raspravljaju sa mnom. Dobro, dobro, noćas odnos s vama dvojicom, ali ne sa Sageom.

Ispružila sam ruku prema Sageu i on je sletio na nju. Bio je neobično težak, kao da teži više nego što bi trebao. Držala sam njegovu kraljicu Niceven na ruci i ona nije težila ništa, sami zrak i paučina, no u Sageu je bilo mesa.

– Ali ti ćeš učiniti ono što želim, zar ne, Sage?

– Bilo bi mi zadovoljstvo, princezo. – Nisko se naklonio, a onda dolepršao gore, spustio mi brz poljubac na usta i uz smijeh se vinuo u zrak. – Začudila bi se koliko sidhe žena neće muškarcu popušiti kurac.

– Zavodio si previše Svijetlih sidhe, rekla sam.

Pogledao je dolje u mene, lebdeći na krilima od mutnog stakla. – Možda, ili možda previše stvorenja na Tamnom dvoru ima oštre zube. Muškarac mora paziti gdje se stavlja ili će izgubiti više od svoje kreposti.

– Ja ne grizem, rekla sam.

Napućio je usta. – O, baš šteta.

Nasmiješila sam mu se. – Pa dobro, ako voliš grubo.

Načas kao da se uozbiljio. – Do neke mjere, da.

– Pokaži mi mjeru.

– Merry ne dobiva tvoju mjeru dok nas ne začaraš sve troje. A što dobivamo ako ne uspiješ? – upitao je Rhys.

– Više nikad neću pokušati nametnuti svoju mjeru princezi, ni metnuti je u nju.

– Časna riječ? – reče Rhys.

Sage je položio dlan na srce i naklonio se u zraku neobične gracioznom gestom. – Časna riječ.

Tada sam poželjela odustati od svega jer predobro poznajem Sagea. On nikad ne bi predložio takvu okladu kad ne bi bio siguran. Međutim, prije nego što sam dospjela išta reći, Rhys je rekao: – Dogovoreno.

Uzdahnula sam, a onda sam shvatila da se, začudo, napola nadam da ćemo izgubiti. No, dobili ili izgubili, namjeravala sam razgovarati s Doyleom. Kraljica Andais mi je dala gardiste da s njima radim što god želim, ali kad jednom budem imala kralja, hoće li ih uzeti natrag? Hoće li oni izgubiti jedinu priliku koju bi imali u sljedećem tisućljeću da diraju sami sebe, ulaze u usta žene, prolijevaju sjeme na njezino tijelo? Uzeti ih natrag i opet im sve uskratiti, to zvuči baš kao nešto što bi Andais učinila. Najzad, ona je sadist. Predstavim li to Doyleu kao mogućnost, možda shvati o čemu govorim. Ne shvati li, pokušat ću s narednjem. Premda se nisam mnogo uzdala u to. Naređivanje Mraku da učini bilo što s čime se ne slaže obično je vodilo do toga da me ignorira. Andais je rekla da nikad nije odvela Doylea u krevet zato što se on ne bi zadovoljio samo time da bude družbenik kad bi joj napravio dijete; on bi bio kralj više nego samo titulom, a ona ne dijeli svoju moć. Počinjala sam shvaćati njezino gledište. Božice pomози, počinjala sam se slagati sa svojom zlobnom tetom. To ne može biti dobro, zar ne?

Poglavlje 13

Nas troje smo se naslonili na jastuke, moja glava se ugnijezdila u udubini Rhysova pazuha; Nicca je zatim šmugnuo niže na krevet da bi mogao osloniti glavu na moj trbuh, a kosa mu se rasula odostraga poput plašta od smeđe svile.

Sage je lebdio iznad nas poput kakva sitnog, požudnog anđela. – Ovakva gozba se nudi malobrojnim vilama.

– Po izrazu na tvom licu, reče Rhys, – nisam siguran misliš li na hranu ili na seks.

– Oboje, o, svakako, oboje. – Počeo se polako spuštati prema nama

Rhys mu je ispružio ruku da sleti na nju, ali Sage se izmaknuo u stranu. Ja sam automatski podigla ruku da ga spriječim da mi slete na gole grudi. Držala sam ga dalje od tako intimnih dijelova.

– Krv uzimaš od nas, ne od Merry, reče Rhys.

– Ne boj se, gwynfor¹⁶, neću te zaboraviti, ali kako sam ja ljubitelj žena, a koliko znam, i ti si, bit će bolje da počnem s krasnom princezom.

– Nitko me nije nazvao gwynfor već jako, jako dugo.

– Ti si bio gwynfor, bijeli lord, i bit ćeš ponovno, reče Sage.

– Možda, reče Rhys, – ali laskanje ne objašnjava zašto si ti na Merrynoj ruci, a ne na mojoj ili Niccinoj.

Sage nije težio mnogo, vjerojatno manje od jednog kilograma, ali oak mi gaje bilo nespretno držati iznad tijela. – Zbog njegova glamura, Rhys; pusti ga da radi onako kako hoće. Ja noćas želim i spavati. Za razliku od besmrtnih sidha, ja izgledam umorno kad ne spavam.

Rhys me pogledao. – Zašto mi se čini da to ima manje veze sanom, a više s činjenicom što si ti promijenila stranu u ovoj okladi.

– To nikad nije ni bila moja oklada, rekla sam, – i sljedeći put kad se budeš kladio u moje tijelo, trebao bi dugo i duboko razmisliti prije – ego što to učiniš bez mog odobrenja.

– Bila si ovdje, reče Rhys.

– Ali me nisi pitao.

Razmislio je o tome sekundu ili dvije, a onda lagano kimnuo. Kvragu, žao mi je Merry, u pravu si. Ispričavam se.

– Tek si jedan dan ponovno bog i već se vraćaš lošim navikama, rekla sam.

– Žao mi je.

– Ne ispričavaj se zbog toga, Rhys, ima drugih stvari za koje bih radije dobila ispriku.

– Kao recimo? – upitao je.

– Da vas obojicu sad izbacim, Sage bi učinio što god bih htjela. Njega više zanima užitak nego to da postane kralj.

– Što bi to trebalo značiti? – upita Rhys.

– To znači da, kad bi bilo koji od vas ovdje bio više zbog seksa – nego zbog krune, ja bih ga dosad već uvjerila da prestane sa seksom.

– Merry, Cel će te ubiti ako pobijedi u utrci. Ako on postane kralj, neće te ostaviti živu. Mi smo tvoja kraljevska garda, od nas se očekuje da štitimo tvoju sigurnost prije svega, bez obzira na naše vlastite želje, pa i tvoje.

Sage mi je dlanovima dodirnuo prst i taj sitni dodir mije zaustavio dah u grlu, ubrzao bilo u mom vratu. Ruka mi se spustila skoro kao Zaštitom voljom, i zaustavila mi se među grudima. Sage se odjednom učinio težim nego inače, a moja ruka je bila umornija nego što je trebala biti.

Rhys nas je pokušavao gledati, ali kao da je imao problema s tuširanjem. – Što je ovo bilo?

– Sage, dahнула sam.

Nicca je prešao licem duž mog trbuha, što sam osjetila kao da njegov obraz miluje moju utrobu. Pogledao je duž mog tijela u mene i Sagea. – Sto je učinio? – Glas mu je bio pun tihe nevjerice.

– Dodirnuo mi je prst dlanovima, rekla sam.

– Sranje, reče Rhys, – sranje.

Sage se nasmijao visokim radosnim zvukom. – O, ovo će biti zabavno.

Rhys je zaustio da nešto kaže, ali Sage je rukama obgrlio tri moja srednja prsta, priljubivši nevjerojatnu mekoću svoje kože uz cijeli moj dlan. – Družbeniče spasi nas, ja osjećam nešto onoga što ti osjećaš. Koža mu je tako mekana, mekša od svega što sam ikad dodirnuo.

Sage je protrljao kosu o vrhove mojih prstiju. Kosa mu je bila kao paperje; kao kad bi se od paučinaste svile mogla istkati kosa. bila je previše nježna da bi bila stvarna. Od trljanja te kose o moju kožu Nicca je zadržtao uz mene, a Rhysovo se tijelo naglo ukrutilo uz moj kuk. Željno, spremno.

¹⁶ Gwynfor je velško muško ime koje znači bijeli (svijetli, blagoslovljeni) gospoda

– Nisam shvaćao, reče Rhys glasom koji je postao i tih i dubok.
– Pokušala sam ti reći, rekla sam. – Nisi me htio slušati.
– Zašto mi osjećamo kad on dodiruje tebe? – upita Nicca.
– Ne znam.
– Znam ja, reče Sage, spuštajući se tijelom niz moju ruku dok mi nije zajahao zapešće, – ali neću vam reći.

Ovio je noge oko mog zapešća i najednom sam postala svjesna da ispod paučinaste suknjice ne nosi ništa. Bio je sitan, ali dodir tog djelića spolovila bio je intimniji nego što je trebao biti, važniji nego što je ikako trebao biti.

Odjednom sam bila svjesna pulsa između njegovih nogu. Naviranje i povlačenje krvi s obje strane njegovih bedara kucalo je uz puls u mom zapešću poput drugog srca, kao da i sam ritam moje krvi želi odgovoriti ritmu njegova malenog tijela.

– Tvoja ruka, gwynfor, sad ću je uzeti.

Rhysu je trebao trenutak da se usredotoči, da shvati. Jedna njegova ruka još je bila napola pritisnuta ispod mog tijela, a slobodnu je ruku držao preko trbuha, gotovo kao da se boji da će ga nešto ozlijediti. – Malo krvi, da malo probam, ništa više, gwynfor, ništa više.

– Prestani me tako zvati, reče Rhys.

– Ali ti si bijeli lord, reče Sage, – a bijeli lord, ruka ekstaze i smrti, nije se bojao nikoga i ničega.

Rhys je ispružio dlan prema sitnom vilenjaku, polako, nevoljko, već napola prepuštenog senzualnom zovu njegove magije. Oklada je bila izgubljena prije nego što gaje Sage uopće dotaknuo.

Sage je ostao pripijen uz moje zapešće kao na onim starim drvorezima sitnih vila koje jašu metle od slame, samo što je ovdje biljna metlica bilo moje zapešće, no njegova moć me stvarno jahala, jahala ne onako kako vile bez krila navodno jašu male, rascvjetane biljke. Je li se cvijeće isto toliko radovalo što ga jašu? Je li mu godilo biti otrgnuto iz korijena i bačeno u noćno nebo?

Sage je ovio majušne dlanove oko Rhysova prsta. Na vrh njegova prsta je spustio mala crvena usta, nalik na sitan, otečeni pupoljak ruže. Osjetila sam Rhysov puls poput udaljene glazbe, ritma basa koji noću čujete kroz zidove, dok ležite u krevetu i pitate se otkud dolazi. Sage je otvorio usta, usnica još uvijek pritisnutih o Rhysovu kožu.

Rhys je rekao: – Ne, ne.

Sage se povukao toliko da zakoluta iskričavo crnim očima prema mnogo većem muškarcu. – Hoćeš li postati krivokletnik, bijeli lorde? Hoće li te hrabrost izdati pred običnom poluvilom?

Vidjela sam Rhysov puls kako lupa o kožu njegova grla, no glas mu ga je promuklo zaobišao. – Zaboravio sam što ste vi bili.

– Što si zaboravio? – upita Sage, dok su mu usta i dalje lebdjela iznad vrha Rhysova prsta.

Rhys je morao progutati slinu da bi opet progovorio. – Nekad ste imali vlastiti dvor, a veličina nije bila važna za moć.

Sage se zahihotao. – Sjećaš se što smo još mogli učiniti?

– Vaš glamur nas je mogao smotati kao pijance subotom uvečer.

– Da, bijeli lorde, to je ono što nas je spasilo da nas oba dvora ne unište. – Njegova usta su se polako spuštala prema Rhysovu prstu, a sljedeće je riječi izgovorio s usnicama toliko blizu da su zatitrale duž Rhysove kože: – Bezimeno nam je svima mnogo toga vratilo. – Zarinuo je zube u Rhysovo meso.

Rhysu se izvila kralježnica i zabacio je glavu unatrag, zatvorena oka. Osjetila sam tu brzu bol tek lagano, kao udaljeni ubod užitka.

Nicca se previjao, penjući se po mom tijelu dok mu lice gotovo nije dodirnulo Sageovu nogu. Ruka mu se grčila oko mog struka, držao se za mene kao da se boji, ili žudi. Već i od samog pritiska njegova tijela znala sam da osjeća nagovještaje užitka i boli, baš kao i ja.

Sage je počeo sisati ranu, a ja sam izdaleka osjetila to uvlačenje. Dovoljno sam ga puta osjetila na sebi da bih znala da je osjećaj kao da njegova sitna usta imaju dugačku tanku nit što izravno spaja vrh prsta s preponama. Sa svakim gutljajem, Sage je sisao nešto što se ne bi smjelo moći dosegnuti putem ranice na nekom prstu.

Sageov puls između nogu udarao je o puls u mom zapešću, brzo, brže, jako, jače, i osjetila sam treći puls. Sage kao da je izvukao Rhysovo srce na njegov dlan, pa sisao oko intimnog, mesnatog pulsa Rhysova srca. Osjetila sam kako Rhysovo srce udara kroz Sageovo tijelo kao da je manji muškarac glazbena vilica, vibrirajući, uzdrhtali put između snažnih otkucaja jednog srca i drugog.

Rhysovo tijelo se čvršće privilo uz moj bok. Prepone su mu se utisnule u krivulju mog kuka i gotovo protiv njegove volje, činilo se. Njegovo se tijelo počelo micati uz moje. Osjećala sam ga, velikog i tvrdog, kako se trlja o moj kuk. Između njih dvojice se stvorio ritam. Osjećala sam Sagea kako siše Rhysa, a sa svakim gutljajem Rhys se stiskao o moj kuk, gurao svoje tvrdo koplje u moju kožu kao da traži drugi ulaz u mene.

Rhys je počeo sjajiti onom bijelom svjetlošću koju je imao u sebi. Njegovo trobojno oko svijetlilo je poput plavog neona dok me gledao. Usne su mu bile napola otvorene i sagnuo se da ustima dohvati moja. a u trenutku kad me poljubio, moja moć je nahrupila uvis, tako da se, kad se odmaknuo od mojih usana, magija razvukla između nas poput zvjezdanog sjaja. Moje tijelo je pulsiralo, bijelo kao da sam progutala Mjesec, pa se on izljuje kroz moju kožu.

Sage je sjedio između nas poput male zlatne lutke, žile u njegovim krilima sjajile su poput mutnog stakla na koje pada svjetlost sunca. On nije sidhe, ali moć je moć. Načas sam uočila kako mu crvena usta pulsiraju, kao da uistinu drži Rhysovo bilo u ustima.

Nicca je počeo nježno svijetliti, tetovaža u obliku krila na njegovim leđima pulsirala je slabašnim nagovještajima ružičaste, plave, krem i crne. Bili su to tek prvi počeci njegove moći, prvo obećanje.

Rhysova se ruka pod mojim ramenima grčila, zabadao mi je prste u kožu i osjetila sam kako se trudi ne zatvoriti drugu šaku oko Sageova krhkog tijela. Rhysovo disanje je postajalo brzo, sve brže, dok nije zabacio glavu unatrag i napeo tijelo u luk, uprijevši se o mene. Nešto svjetleće i gotovo tekuće kretalo se ispod njegove kože, kao da gledate svjetleće oblake na nebu kako se razilaze, rasipajući se poput zapaljenog fosfora. Bijeli su mu se uvojci komešali oko lica na vjetru njegove moći, a kosa mu je tekla sjajeći se od nje, kao da je netko provukao blještavi štapić kroz njegove uvojke. Otvorio je oko i na trenutak sam opazila da se njegovi neonsko plavi krugovi počinju vrtložiti, poput oluje što će se svaki čas obrušiti na mene, na sve nas. Onda se utisnuo u moje meso, toliko jako da me zaboljelo, i to me vratilo njegovu tijelu i otjeralo moć, taman dovoljno. Zavrištao je, trenutak prije nego što se razlio preko mene u vrućem valu koji je tekao i kapao niz moj kuk.

Taj je osjećaj izvio moja leđa, izbacio mi slobodnu ruku uvis, iskrivio me na krevetu, ali nisam se mogla kretati, bila sam zarobljena između udaraca Rhysova tijela i Nicce, još uvijek omotanog oko mog struka i nogu.

Rhysovo srce je tuklo u mojim žilama, pa se utišalo, i nestalo tako naglo da me to uplašilo. Morala sam otvoriti oči da se uvjerim da je još ondje, da je još živ. Bilo je to čudno, jer sam ga još uvijek osjećala pritisnutog duž svog tijela, ali osjet njegova pulsa u mom tijelu bilo je ono što me nosilo. Ležao je, iznemogao, pokraj mene, kose razbacane preko lica, golog i glatkog vrata, a puls mu je udarao o tanku kožu na vratu kao nešto zarobljeno. Njegova moć je slabila poput Mjeseca što se gubi iza oblaka.

Zaustila sam da ga upitam je li dobro, no puls Sageova tijela je zakočio riječi u mojim, ustima, pa sam se okrenula ususret tom sitnom, iskričavom, crnom pogledu. Njegova zlačana

svjetlost nije izbljedadjela; štoviše, svijetlio je jače nego ikad, krila su mu poput obojene vatre uokvirivala središnji plamen njegova tijela. Na licu mu je bilo više vatrenosti, trijumfa i moći. nego požude. – Kako god moja dama želi, tako će i biti, šapnuo je.

Nicca je ispružio drhtavu ruku uvis, a Sage se nasmijao. – Tako nestrpljiv, to mi se sviđa.

– Bez likovanja, Sage, rekla sam još uvijek nesigurnim glasom, kao da nisam baš uvjerena da je taj glas moj.

– O, ali Merry, pa moram. Donnan mi je dao veliki kompliment.

– Donnan? – upitno je rekao Nicca pa odmahnuo glavom. – Ja nisam bio ničiji poglavica, mali, smeđi, ni bilo kakav, Sage. – Glas mu je drhtao, ali čak i kroz izmaglicu glamura za Rhysa, čak i uz mene koja sam se gasila poput Mjeseca što tone iza drveća, Nicca se činio vrlo odlučnim da mu se ne daje titula koju nikad nije imao.

– Kako želiš, Nicca, reče Sage. Primio je Niccine prste i povukao njegovu šaku preko moje, tako da se Niccin dlan našao između Sageova tijela i mojih prstiju. Njegova nadlanica je bila vruća prelazeći preko mojih prstiju i dlana. Taj obični dodir vratio je sve slabiju svjetlost u mojoj koži na puni sjaj, kao da je Mjesec te noći odlučio izaći dvaput.

Sage je vukao Niccinu šaku preko svojih bedara sve dok nije nagnuo sitna, natečena usta nad njegovo zapešće. Spustio je taj crveni poljubac na Niccino zapešće, gdje je plava vena pulsirala tik ispod kože, toliko blizu površine da je sličila žudnoj ljubavnici koja čeka da je uzmu.

Nicca se uspenrao uz moje tijelo tako da je ležao napola preko mene, slobodnom rukom podupirući svoju težinu; pogledala sam niz njegovo tijelo i ugledala ga dugačkog i čvrstog i punog zlaćane svjetlosti što mu se počela širiti blijedosmeđom kožom, kao da mu u tijelu izlazi sunce. Osjetila sam njegovu magiju kako vibrira tik iznad mene poput titrave izmaglice vrućine u zraku. Sageova magija je Rhysa uhvatila nespremna, ali Nicca je nešto naučio iz pogreške drugog muškarca, ako je to bila pogreška, te je koristio vlastitu magiju nastojeći se probiti kroz glamur.

Uspio se prebaciti preko mog tijela i među moje noge i počeo se spuštati gurajući se kroz treperavu vrućinu vlastite magije, utiskujući je u mene preko Sagea. Na to je Sage zastao, pa i sam zadrhtao.

Slobodnom sam rukom prešla po Niccinim prsima preko trbuha, te savila šaku oko njegove dugačke tvrdoće. Moj dodir mu je izvio leđa, koštao ga koncentracije. Sageov glamur nas je oboje preplavio a krv što je jurila mojim tijelom razlila se u vidu bijele svjetlosti iz moje kože i uzvitlala mi kosu oko lica. Niccina koža je bila boje jarkog zlatnog jantara, kao tamni med, kad bi med mogao gorjeti. Jer doista je gorio, zlatnom svjetlošću koju još nikad nisam vidjela na njemu. Kao da je Sageov glamur ogulio njegovu kožu razotkrivši samu moć.

Držala sam ga u ruci, čvrstog i stvarnog, ali svijetlio je toliko snažno da ga nisam mogla gledati, morala sam zatvoriti oči. Osjećala sam se kao da držim kakav vibrirajući, bubnjajući komad magije koja je očvrstnula. Bio je vrući baršun na mom dlanu, kliska glatkoća što je kucala u mojoj ruci i plesala mi žilama da prolije tu vrućinu u moje tijelo, poput znatizeljne ruke što dira i klizi preko mene i kroz mene, tražeći, tražeći, tražeći, dok me njegova moć nije pronašla, pronašla moje središte, pronašla onaj dio koji ništa ne bi smjelo dodirnuti, i moć me preplavila iznutra prema van. Njegova zlatna moć se utrkivala s mojom magijom, mojim tijelom, mojim užitkom, njegov sjaj je trčao ispred mog, mamio moj da zasvijetli jače i još jače, dok se soba nije ispunila sjenama nastalima zbog našeg sjaja, sjenama kojima nije bilo mjesto u njoj, kao da nam naša svjetla nagoviještaju ono što se nalazi oko nas, a što nema nikakve veze s tom sobom, tim krevetom, tim tijelima. Magija se prolila iz nas sirova i divlja, a Sage je gorio u njezinu središtu.

Vratila sam se u svoje tijelo vrišteći, propinjući se, boreći se s krevetom, s muškarcima, sa svime, svime što sam mogla dodirnuti. Osjetila sam kako su mi nokti zarezali meso, no to nije bilo dovoljno. Tri stvari su me vratile sebi: krv poput vruće kiše na mom licu, Niccina

neprestano vrištanje, te dodir krila pod mojim rukama. Negdje u svemu tome nisam htjela poderati Sageova krila, jer je narastao velik pod mojim dlanovima.

Netko me ščepao za zapešća, zadržao mi ih iznad glave, i pribio n na jastuke, a ja se nisam opirala. Nisam ništa vidjela. Krv je pala na moje zatvorene kapke pa su mi trepavice bile suviše slijepljene. Krvi je bilo previše za malo grubog seksa. Mahnito sam treptala i pomislila da vidim dvostruko. Dva para krila su se izvijala iznad mene poput neonskog stakla. Jedan par je pripadao Sageu – sad gotovo jednako visok kao ja, svojom me težinom pritiskao ispod sebe. Ali drugi par je bio veći, gotovo veći od mene, smeđi i krem, ružičastim rubovima, s vrtlozima plave i crvene nalik na goleme oči posutim po njima. Bila su tek napola razvijena, kao u leptira što je netom izašao iz čahure.

Zablenula sam se u Niccino lice. Lice koje je izražavalo napola bol, napola ekstazu, te potpunu zbunjenost. Krv je svjetlucala na nama sjajeći se poput tekućih rubina, pulsirajući od magije koja je još uvijek jezdila zrakom. Krv je bila Niccina, izvireći odande gdje su mu se krila probila iz kože.

Rhys je bio taj koji me držao za zapešća, premda se primaknuo rubu kreveta koliko je god mogao. Bio je poprskan krvlju, ali na moje oči ju je apsorbirao, kao da ju je njegova koža pila. – Pomislio sam da ćeš im poderati krila, rekao je, a u glasu mu se čula oštrica straha. Upitala sam se koliko nas je na kraju zapravo vrištalo. Činilo se da krv voli Rhysa. Pio je moć te neobične krvi, te čudne rane.

Bila sam pritiješnjena ispod Sagea i Nicce, premda je Sage bio bliže sredini, a Nicca je malo skliznuo s mog tijela. Zurila sam uvis u krila nalik na mutno staklo s vlastitim izvorom svjetlosti. Niccina krila su se razvijala pred mojim očima, a svaki otkucaj njegova srca pumpao ih je i povećavao.

Sageova usta bila su musava od tekućih rubina. Još nikad nisam vidjela da krv tako sjaji. Nagnuo se prema meni i osjetila sam moć ne samo njegova glamura, ili Niccinu, već moć same krvi. Poljubio me u usta, moć je buknula na mojoj koži, podigla moje lice prema njegovim ustima i hranili smo se. On se hranio na mojim ustima kao da su cvijet, a ja iz njegovih kao da su pehar. Pili smo, srkali i lizali moć jedno drugome s usta.

Kad smo se odvojili iz poljupca većina krvi je nestala, kao da je to bilo nešto posve drugo. Rhys je izgledao kao da je isklesan od bijele svjetlosti, a oko mu je gorjelo poput plavog sunca. Spuznuo je s kreveta odmahujući glavom. – Meni je bilo dosta, hvala. Ostatak predstave ću samo gledati.

Ne znam što bih bila rekla, ni je li mi uopće bilo ostalo ikakvih riječi, jer je jedan od muškaraca koji su ostali na krevetu učinio neki mali pokret pa sam se ponovno okrenula prema njima.

Spustila sam ruke da dodirnem Sageovu kosu. U njegovu malenom obličju bila je mekana, ali ovakvome, ta mekoća je bila gotovo neodoljiva; samo od prolaženja prstima kroz njezin svileni dodir počela sam se previjati ispod obojice.

Nicca je zaječao i ja sam ga pogledala, gledala sam strah kako napušta njegove oči, kako izgara u nečemu tamnijem i silnijem. Oči su mu svijetlile dok je spuštao usta prema mojima. Sage se pomaknuo tek toliko da dopusti Nicci da me kuša. Lizao je unutrašnjost mojih usta kao da su zdjela iz koje nastoji pokupiti sve do zadnje kapljice.

Spustila sam ruke da pomilujem bokove oba njihova tijela. Sageova koža je bila poput top-
le svile. Niccina je koža bila toplija, vruća. Sage se izvijao iznad mene, istovremeno nemoguće mekan i čvrst. Ali Nicca je bio kao nešto isklesano od moći, bilo je teško osjetiti išta osim bubnjanja ritma magije u njemu.

Sage se povukao gore duž mog tijela, šapćući mi u kožu. – Sjećaš li se što si mi obećala, princezo?

– Da, šapnula sam, – da.

Gledala sam Sagea kako primiče svoje tijelo mome, gledala njegovu čvrstoću kako se približava mom licu. Nicca se odmaknuo u stranu, no rukama je neprestano prelazio mojim tijelom tako da nijednom nije izgubio kontakt s mojom kožom. Kad je Sage kleknuo pred moje lice vidjela sam Niccu kako se namješta među moje noge, na koljenima, jedan oponašajući drugoga. Prisjetila sam se zrcala na komodi i okrenula se da ih vidim. Sageova krila su zastirala Niccino tijelo, bio je napola skriven iza prozirnih boja. Njegova vlastita krila sada su već bila skoro puna, velika i zakrivljena, svjetlećih boja.

Sage mi je dodirnuo lice, privukavši moju pažnju ponovno na sebe. Još ga nikad nisam vidjela golog u punoj veličini. Bio je veći nego što sam očekivala, ne duži, nego širi. Liznula sam jezikom njegov vrh, i bio je isto onako nevjerojatno mekan kao i sve ostalo na njemu. Prešla sam rukama preko njega, njegove palice nježne poput jaja većine muškaraca, a koža njegovih testisa bila je poput satena. Nisam imala riječi za finoću kože između njegovih nogu. Bila je nježnija od sna, poput vrećice načinjene za nešto čarobno.

Dodirnuo mi je ruke, zaustavivši njihovo kretanje po mojoj koži.

Oprezno, Merry, ili ću popustiti prije nego što vidim unutrašnjost tvojih usta.

Uvukla sam ga među usne i bilo je kao da sišem svilu koja je slučajno bila topla i mišićava, i živa. Od dodira mekane kože i njegove čvrstoće zajechala sam s njim u ustima. Što je njega natjeralo da zajechi i napne se u luk iznad mene.

Osjetila sam Niccine ruke kako klize ispod mojih bedara, kako me malo pridignuo iznad kreveta. – Reci da, Merry, reci da. – Glas mu je bio mukao od žudnje, no znala sam da bi, kažem li ne, prestao. Ali nisam rekla ne.

Izvukla sam Sagea iz usta toliko da izgovorim: – Da, Nicca, da.

Osjetila sam kako se Nicca nabio na mene, gurnuvši ruke još dalje pod mene, podignuvši me više, držeći me na vrućini svojih ruku, širom raširenih nogu.

Izvila sam vrat da bi Sage mogao kliznuti u moja usta, niz moje grlo, izvila sam vrat tako da uzmem svaki široki svileni centimetar njega između usana, zuba, i dublje. Sage je bio onoliko duboko koliko sam ga mogla primiti kad je Nicca zaronio među moje noge.

Zavrištala sam, no slatko meso u mojim ustima je prigušilo vrisak. Nicca me držao ispred svojih kukova, pomagao je luku mog tijela, pa je Sage lakše klizio u moja usta i van.

Uhvatila sam pogled na more krila iznad mene, nalik jarbolima vilinskih brodova, a onda kao da su uhvatila ritam. Jedan je uranjao u moje tijelo u ritmu s onim drugim, kao da mu može osjetiti tijelo. Topla mišićava svila ulazila je u moja usta i izlazila iz njih, milujući mi usnice, zube, klizeći niz moj jezik, udarajući mi otraga u grlo. Nicca je bio poput nečeg dugackog i vrućeg, gorio je među mojim nogama, nabijajući se u mene dok glavićem nije udario u najdublji dio mene. Onda su se obojica izvukla iz mene, gotovo se oslobodila, pa se opet zabila u mene, kao da je to ples ili nadmetanje tko se može zabijati dublje i brže, i obojica su pronašla najdublju točku istovremeno. Obojica su me udarila duboko, pa se povukla, gotovo sasvim van, pa opet unutra, sve brže i brže. Sve dok se nisu počeli trzati u meni, te sam osjetila onu tešku toplinu kako u meni jača, rastući poput vode u bazenu, jedna po jedna kap užitka, jedan po jedan nasrtaj, jedan po jedan bogati gutljaj.

Sage je bio poput zraka sunčane svjetlosti što sjaji u meni i izvana. Niccino tamnije svjetlo mogla sam vidjeti samo na trenutke, izgledao je kao sunce što je progutalo nešto smeđe, pa čvrsto odlučilo da će to sagorjeti. Dovelu su moju kožu do bijelog usijanja, bijeli plamenovi su počeli plesati po njoj, ugledala sam zeleno-zlatnu svjetlost i shvatila da to moje oči svijetle toliko snažno da bacaju zelene sjene na jastuke.

Gutala sam sunčanu svjetlost bez prestanka; sunce je bubnjalo među mojim nogama, a iznad svega toga svjetlucala su njihova krila, plesale boje jureći zrakom, sve dok nisam vidjela da je soba puna leptira isklesanih od neona i moći.

Nicca mi se zabio među noge i kao da je narastao nemoguće dug, nemoguće topao, upirući kroz moje tijelo kao da će dodirnuti mjesto gdje mi je Sage bubnjao u ustima, kao da će se

dva sunca susresti u mom tijelu i ja ću izgorjeti, utopiti se u njihovoj zajedničkoj moći, a to je bila kap užitka koja je napunila bazen, koja me prelila preko ruba, od koje sam svršila izvijajući se pod njihovom težinom, od koje sam lakomo sisala sunčanu svjetlost ustima, gnječila kukove o vrućinu između nogu. Sage se izlio vruć i gust niz moje grlo i progutala sam tu slanu moć, osjetila njezin sjaj kako klizi niz moje grlo i kroz moje tijelo. Nicca je svršio ubodom koji kao da je planuo mojim tijelom, kao dugačka palica moći što me umalo raspolovila, pretvorila u nešto vruće i kapajuće, i tekuće, da potečem preko plahti, da se prolijem preko njihovih tijela kao što su se oni prolili u moje.

Kad sam se pribrala, Sage je ležao sklupčan na boku, zarobivši mi jednu ruku. Nicca se srušio na trbuh preko donjeg dijela mog tijela, krila su mu se izvijala preko leđa, guze, bedara, a jedna dugačka graciozna krivulja izduženog lastina repa je padala s kreveta i gotovo dodirivala sag.

Nisam ništa čula od lupanja vlastite krvi u žilama. Sluh mi se vraćao polako, a prva stvar koju sam čula bio je Sageov drhtavi smijeh. Mislim da je rekao: – Kako vi sidhe preživite seks? Mene bi to ubilo za mjesec dana. – Okrenuo je glavu toliko da mu pogledam lice i oči. Prsten iskričave crne boje tvorio je vanjski rub njegovih šarenica, no u njemu je bio prsten ugljenocrne, a u njemu pak prsten najbljeđe bijelosive. Zagledala sam se u njegove trobojne oči i upitala se što li će reći kad vidi zrcalo.

poglavlje 14

Sage je stajao na vrhovima prstiju zureći u zrcalo na komodi, što je mogao bliže staklu. Zurio je u svoje nove oči, koje su ga jako fascinirale. Meni se činilo da sam pretjerano fascinirana njime. Dok je bio u mom vidokrugu, zurila sam u njega. Kao da nisam mogla prestat. Nježna žuta boja njegove kože izgledala je kao da mu je tijelo bilo umočeno u djelić sunčeve svjetlosti. Njegovo tijelo je bilo jedna dugačka linija, od stopala – visoko izdignutih na nožne prste – preko listova, bedara, krivulje stražnjice, glatke ravnice leđa do obline ramena, a preko svega toga, njegova krila, čvrsto napeta preko leđa. Široka traka zlatnožute spojena s jarko plavom te mrljama crvene i narančasto-crvene bila je jasnija nego što sam je ikad prije vidjela. Crne žile što su učvršćivale kao maslac žute tkivo njegovih krila, izgledale su debelo i crno poput minijturnih cesta, kao da bih mogla slijediti put po njegovim krilima i naći se negdje drugdje. Na nekom čarobnom mjestu gdje krilati ljubavnici skaču na svaki moj mig i gdje nema odgovornosti. Nema prijestolja. Nema ubojica.

Namrštila sam se i rukama prekrila oči da zastrem taj naoko prekrasan prizor Sagea ispred zrcala. To nije bilo ono što sam stvarno htjela, ali dakako, to nije bilo ni posve istinito. Nije li moja najdublja želja bila živjeti život u kojem bi svatko tko bi došao u moj krevet, došao zbog požude ili prave ljubavi, ili barem prijateljstva a ne zato što sam ja Essusova kći i prijestolonasljednica? Najbolji glamur, najbolje čari se hrane vašim potrebama i željama. Što su osobnije, što su tajnije, teže im je odoljeti.

Koncentrirala sam se na disanje u svježoj tami zatvorenih očnih kapaka. Ne gledati Sagea mi je pomagalo. Mogla sam misliti o nečemu drugome, a ne samo o seksu od maločas, žudeći za još, žudeći dotaknuti njegova krila, provjeriti jesu li debele crne žile uistinu putovi koje vode do želje mog srca.

Prestani, Meredith, prestani. Pokušala sam ne razmišljati, već samo brojati udahe. Udisala sam zrak duboko u tijelo i polagano ga izdisala. Kad mi se puls umirio, počela sam brojati, ne duboke ravnomjerne udahe, već samo brojati. Kad sam došla do šezdeset polagano sam spustila ruke.

Gledala sam u trbušnjake toliko istesane da su izgledali umjetno. Poznavala sam taj trbuh. Podigla sam pogled i ugledala Rhysova prsa, te najzad i njegovo lice. – Jesi li dobro, Merry?

Odmahnula sam glavom. – Ne znam. – Glas mi je bio tek šapat, kao da me strah govoriti glasnije. Sve do tog trenutka nisam shvatila da se bojim. Ali čega se bojim?

Osjetila sam pokret na krevetu trenutak prije nego što sam osjetila Niccinu prisutnost iza sebe. Sad više nije bio vrućina koja žari, ali kao da je bio toplina same zemlje. Toplina koja živi duboko u bogatom smeđem tlu, te svim sjemenkama i svim malenim stvorenjima daje sigurnost i toplinu tijekom zime. Kad su njegove ruke dotaknule moja ramena, kao da me umotao u najtopliju, najmekšu dekidu na svijetu. Tako sigurnu, tako toplu, kao da se možete sklupčati u nju spavati mjesecima, i probuditi se osvježeni, cijeli, i zemlja bi opet bila obnovljena. U dodiru njegovih ruku nalazila se čarolija samog proljeća.

Nešto mi se zacijelo vidjelo na licu, premda, je li to bio strah ili čežnja, ili nešto drugo, znala je samo Božica, jer ja sigurno nisam. Rhys je opet upitao: – Jesi li dobro, Merry?

Šapnula sam: – Idi po Doylea. – To je bilo sve što sam dospjela reći prije nego što me Nicca okrenuo u svoje naručje i usadio poljubac na krivulju mog vrata. Odjednom sam se utapala u mirisu svježe prekopane zemlje i bogatom zelenom mirisu rastućih biljaka. Usta su mu imala okus svježe kiše. Moje ruke su pomilovale njegova imena i naišle na luk njegovih krila. To me navelo da otvorim oči i odmaknem se iz poljupca toliko da se zagledam niz njegova leđa u njihovu novost.

Dok su krila bila samo uzorak na njegovim leđima, pojedinosti su bile nejasne. Sad su se njihove krivulje i boje širile iznad njegova tijela poput dvije katedrale blizanke. Osnovna boja je bila blijeda žuto-smeđa, poput krzna kakva blijedog lava, a vrhovi gornjih krila izgledali su kao umočeni u ružičastu i ljubičasto-crvenu boju Tamna ljubičasto-crvena vijugala je niz rubove u nazubljenom uzorku koji se miješao s bijelim i purpurnim, a na jednoj strani je imala crvenkasto-smeđi rub, nalik na pletenicu kestenjaste kose položene preko sve te zlaćane svijetlosmeđe. Ta pruga duginih boja – ljubičasto-crvena, bijela, purpurna, te crvenkasto-smeđa – oslikala je još jedan nazubljeni uzorak na njegovim donjim krilima, uz crtu jače zlaćane svijetlosmeđe s druge strane te pruge. Oko s plavo-zelenim središtem širim od mog dlana nalazilo se na njegovim prednjim krilima, obrubljeno crnom, pa žutom koja je bila odjek njegove sveukupno blijedožučkaste boje, zatim rubom jarko plave, te one ljubičasto-crvene što se ponavljala iznad te lokve boja u oku, poput kakve psihodelične obrve. Drugo oko, na njegovim stražnjim krilima bilo je veće od mog lica, nalik na lokvu plavo-zelenog odsjaja duge. s onim crnim rubom oko svake boje koji kao da je naglašavao svaku nijansu. Blijedožuti prsten oko mrlje svjetlucavo plavo-zelene, te tanki sjajna linija plave i crveno-ljubičaste izvijali su se iznad svih tih boja Oko većeg oka nalazio se teži crni prsten, te je tamno baršunaste crnilo koje je okruživalo sve te boje sjedilo u lokvi ružičasto-narančaste. Nazubljena linija boja tekla je uz rub stražnjih krila, kao i prednjih – crveno-ljubičasta, bijela, purpurna i crvenkasto-smeđe pratile su rub njegovih krila prema dolje, mimo jarke ružičaste i narančaste, i prelijevale se u dugačke izvijene lastine repove, pa je i taj zadnji ukras njegovih krila bio pun tamnih pruga boje.

Donja strana krila bila je nalik na prašnjavu kopiju gornje, a same su se oči vidjele uz isti zasljepljujući sjaj kao na gornjoj strani. Gusti smeđa dlaka nalik na svileno krzno obrubljivala je bazu krila, pa crta u kojoj su krila ulazila u Niccina leđa bila skrivena od mene.

Nicca me ljubio u obraz, no ja sam vidjela samo njegova krila Ljubio me po obrazu, a kako ga nijednom nisam pogledala u lice ugrizao me, nježno, za vrat. Time mi je iz grla izvukao uzdah, ali nije privukao moj pogled na svoje lice. Pomaknuo se niže niz moj vrat i ugrizao me jače. Dovoljno jako da su mi se oči zatvorile, a kad su se otvorile, njegovo lice je bilo ispred mene.

Bilo je to isto lice kao i prije, bio je to Nicca, a ipak nije. U njemu je bilo žestine, inzistiranja u njegovim očima, na licu, na usnama. Zagledala sam se u te smeđe oči i shvatila da on

nešto hoće. Puls mi je poludio u grlu. Bojala sam se te želje na njegovu licu. Više nego želja, doduše, bila je to potreba.

Pustio je neki zvuk duboko iz grla. – Želim zarinuti zube u tebe. Želim jesti. – Stisnuo mi je ruke dovoljno jako da mi ostanu modrice, a u očima mu je bljesnuo strah. – Što mi se događa? U što se pretvaram?

– Ti želiš hranu? – čula sam sebe kako pitam, ali se nisam sjećala da sam pomislila to pitanje. Moj puls se usporavao i osjećala sam se mirno, spokojno.

Nicca je odmahnuo glavom. – Ne, ne hranu, ne piće. – Zatresao me, a onda kao da se pribrao, pa je prestao. Promatrala sam kako pokušava popustiti stisak oko mojih ruku, ali me nije pustio. – Želim tebe, Merry, tebe,

– Seks?

– Da, ne, – Namrštio se, pa zavikao, ispustivši neartikulirani urlik frustracije. – Ne znam što hoću. – Pogledao me, zbunjen. – Želim tebe, ali to je kao da si ti i hrana i piće i seks.

Kimnula sam i polako dizala ruke dok nisam obuhvatila njegove. Čak je i koža na njegovim laktovima bila mekana. Je li bila toliko mekana prije nego što su se stvorila krila? Nisam se sjećala. Kao da nisam mogla sjetiti Nicce bez krila. Kao da nije bio stvaran dok mu nisu iskočila iz leđa.

– Ona je Božica, reče Doyle s do vratka. – Svi mi čeznemo za dodiranjem božanskog.

Po neprirodnom miru, znala sam da je u pravu. – Mogla bih ga pretvoriti u ono što Božica želi da bude, sad, noćas.

– Ali ona je božica, a ti si smrtnica i tebi treba više sna nego njoj, rekao je ušavši u sobu dugačkim koracima, nalik na kakav pokretni komad čiste tame. Otišao je do druge strane kreveta, te se, nakon trenutka oklijevanja, sagnuo. Kleknuo je pokraj kreveta, no pritisak kojeg do tada nisam ni bila svjesna je popustio. Opet sam mogla disati, a moj puls se vratio svom mahovitom plesu. Strah se vratio uz navalu adrenalina koja me ošamutila, no izbljedita je gotovo jednako brzo kao što je i došla. Nicca je trepnuo prema meni, zbunjeno. – Što se to sad dogodilo? Što se dogodilo? – Pustio mi je ruke i oprezno se odmaknuo unatrag na krevetu, oprezno se krećući zbog krila.

Doyle je još klečao uz drugi kraj kreveta. – Čini se da kalež ima svoju volju.

– Kako to misliš? – upitala sam.

– Odmotao se i pao pod krevet.

Zaobišla sam krevet i vidjela da je izvukao kalež ispod njega, povukavši za rub svile na kojoj je još uvijek ležao, ali odmotan – Zamotala sam ga, Doyle. Čak i da se prevrnuo ne bi se mogao odmotati tako uredno, ne tako da se svila opet složi u savršeni pravokutnik.

Prodorno je pogledao uvis u mene, još uvijek na jednom koljenu kažiprstom i palcem još uvijek držeći ugao svile. – Kao što rekoh. Merry, kalež ima svoju volju, a ja bih ga držao dalje od kreveta da sam na tvom mjestu. Inače ćeš imati napornu noć svaki put kad dođe netko od nas.

Zadrhtala sam. – Što se događa, Doyle?

– Božica, odlučila je ponovno se upetljati u naše poslove, kako se čini.

– Objasni mi to, rekla sam.

Podigao je pogled prema meni. – Kalež se vratio, a na dan njegova povratka. Njezina milost se opet izljuje na nas. Cromm Cruach ponovno hoda među nama, kao i Conchenn. Oni među nama koji su bili bogovi vraćaju se našoj prijašnjoj slavi, a neki koji nikad nisu bili bogovi stekli su moći koje nikad nisu ni sanjali da će imati.

– Božica koristi Merry kao glasnika, reče Rhys. Namrštio se odmahnuo glavom. – Ne, Merry je kao tjelesna verzija kaleža. Puni se milošću i izljuje je na nas.

– Ja nisam imala veze s tim što si ti dobio svoje moći natrag, rekla sam s rukama na kukovima.

Rhys se nasmiješio. – Možda nisi.

– Bila si u toj sobi, reče Doyle.

Pogledala sam ga i odmahнула glavom. – Ne, Doyle, ono što se dogodilo s Maeve i Mrazom bilo je drugačije od onoga što se dogodilo Rhysu.

Doyle je ustao tarući ruke niz prednju stranu nezakopčanih traperica, kao da briše nešto s prstiju. Što je brisao? Moć, magiju, dodir svile? Umalo sam ga pitala, no tada je Sage progovorio.

– Pogledaj moje oči, Mračče. Pogledaj moje oči i vidi što je naša divna Merry učinila. – Sage je zaobišao krevet da mu Doyle pogleda oči izbliza.

– Rhys mi je rekao da su ti oči trobojne.

Sageova su se krila malo objesila, kao da je razočaran što mu je iznenađenje propalo. – Sad sam sidhe, Mračče, što kažeš na to?

Osmijeh je izvio Doyleove usne, osmijeh kakav još nikad nisam vidjela. Da se radilo o bilo kome drugome, rekla bih daje taj osmijeh okrutan. – Jesi li se pokušao smanjiti otkako se to dogodilo?

Sage se namrštitio. – Kakve to veze ima?

Doyle je slegnuo ramenima, a onaj se osmijeh produbio. – Jesi li pokušao promijeniti oblik otkako su ti se oči promijenile? To je jednostavno pitanje.

Sage se jako umirio stojeći između Doylea i mene, a onda sam ugledala kako mu se krila tresu, poput cvijeća što ga miluje snažan vjetar. Zadrhtao je jednom, dvaput, a tada je zabacio glavu i kriknuo od boli. Bio je to nijemi, neartikuliran, očajan, razdirući zvuk.

Nisam se mogla pomaknuti sve dok i zadnji odjeci tog krika nisu jenjali u sobi. – Što nije u redu? – Ispružila sam ruku oko njegovih Krila da mu dotaknem rame.

Odskočio je od mene. – Ne diraj me! – Krenuo je natraške prema vratima. Mraz se pojavio na vratima iza njega, pa je Sage krenuo uzmicati i od njega. Kao da se bojao svih nas.

– Što nije u redu? – upitala sam opet.

– Biti sidhe ima svoju cijenu za one s krilima, reče Doyle, a u glasu mu je bio ton zadovoljštine. Oduvijek sam znala da između njih dvojice postoji neka gorka prošlost, ali do tog trenutka nisam spoznala koliko je zapravo gorka. Još nikad nisam vidjela Doylea sitničavog.

Sage je uperio prstom u Niccu, koji je još uvijek klečao na krevetu. On ne zna ništa o krilima. Nikad nije letio iznad ljetne livade ni kušao koliko sladak i čist može biti vjetar. – Šakom se udario o gola prsa. – Ali ja znam! Ja znam!

– Nije mi jasno, rekla sam. – Što za Sagea znači to što je postao sidhe?

– Ukrala si mi krila, Merry, rekao je, a na licu mu je bio izraz toliko nepodnošljiva gubitka da sam pošla prema njemu. Morala sam ga zagrliti. Morala sam ga dodirnuti. Morala sam pokušati ukloniti taj pogled iz njegovih očiju.

Ispružio je blijedožutu ruku prema meni. – Ne, ne više, Merry Dosta mi je sidha za jednu noć.

Rhys je pročistio grlo, a taj zvuk kako da je prepao Sagea. Okrenuo se i otkrio da je Rhys skoro tik iza njega, budući da je bio prešao sobu i zaustavio se u blizini zrcala. Sage se izbezumljeno osvrtao po prostoriji kao da smo ga utjerali u klopku pa traži izlaz. Istini za volju, Mraz se nalazio u blizini jedinih vrata, ali on nije bio u klopci Barem ne koliko sam ja shvaćala.

Sage je uperio prstom u Niccu. – Znaš li kako bismo njega zvali da je dobio krila kao dije-te?

Svi su pokazali svoja bezizražajna lica, premda je tu bilo svega, od humora do arogancije. Rhys je najzad rekao: – Predajem se. Kako biste zvali Niccu da je dobio krila kao klinac?

– Prokletim. – Sage je ispljunuo tu riječ kao da je to najgora stvar koju bi ikad ikome mogao reći.

– Prokletim kako? – upitala sam.

– Ima krila, a ne može letjeti, Merry. Pretežak je da bi ga leptirova krila podigla uvis, udario se šakom po prsima, – baš kao što sam je sad pretežak za svoja.

– Što je bilo? – upitao je Galen s dovratka. Trljao je san iz očiju Njegova spavaća soba bila je najdalje od ove.

Prije nego što je itko od nas stigao odgovoriti, Sage je odmarširao do njega, očešavši se usput o Mraza. – Gledaj, gledaj što je nastale od mene!

Galen se zablenuo u Sagea. – Što... tvoje oči.

Sage se progurao pokraj njega, režeći izgovorivši još zadnju rečenicu preko krilatog rame-na. – Zlobni, zlobni sidhe. – I zatim je otišao.

Doglavlje 15

Rhys, idi za njim, reče Doyle. – Pazi da ga ne snađe kakvo zlo.

Rhys je otišao bez riječi. Još je bio gol, kao i Sage, Načas sam se ponadala da s vanjske strane zida nema nikoga s kamerom za noćno snimanje. Zatim sam shvatila da je loš publicitet najmanja od naših briga. Činjenica što sam uopće pomislila na to dokazuje da sam predu-
la izvan vilinske zemlje, predugo među ljudima.

– Kakvo bi zlo moglo snaći Sagea? – upitala sam.

– Vlastito, reče Doyle.

– Želiš reći da bi nudio sam sebi jer ne može letjeti.

Doyle kinine. – Poznavao sam krilate vile koje su svojevolumno izbljedjele i umrle kad su izgubile krila.

– Ja mu nisam htjela nanijeti zlo.

– Sidhe su najopasniji upravo onda kad nam ne žele nanijeti zlo, reče Mraz, a u glasu mu je bilo gorčine koju još nikad nisam čula.

– Ovo je moja noć, reče Nicca. On do sad nije sudjelovao u razgovoru, a kad sam pogledala u njegove smeđe oči, ono što sam ugledala probudilo je uzbuđenje u mom tijelu. Njegova žudnja je bila je bolna, i to nije bila ona nježna žudnja koju je obično imao, već nešto daleko strastvenije.

– Pogledaj se, reče Doyle. – Još uvijek si omamljen moću. Mislim da kalež još nije završio s tobom, Nicca, a bojim se što bi to moglo učiniti našoj Merry.

Nicca je odmahnuo glavom ne odvrćući pogled s mene, kao da ništa drugo nije uistinu stvarno. – Moja noć.

Galen je ušao u sobu i zablenuo se u Niccina krila. – Ideš, ovo je novo.

– Mnogo je novih stvari noćas, reče Doyle, a zvučao je oprezno.

Nicca ih je sve ignorirao. – Moja noć. – Ispružio je ruku prema meni.

– Ne, rekao je Doyle, primio me za ruku i odveo me dalje od kreveta.

– Ona je noćas moja, rekao je Nicca i načas sam pomislila da će doći do tučnjave, ili barem svađe.

– Zapravo, ovo je bila Rhysova noć, reče Doyle, – i obojica ste se već nauživali.

– Ako je Rhys dobio svoju noć, reče Mraz, – onda je sad tvoja noć, Doyle.

Nicca je stisnuo šake. – Ne, mi nismo gotovi. – A glas mu je bio poput nečega što bi vas trebalo zvati odnekud duboko ispod zemlje. Možda je dobio krila, no njegova energija je bila posve zemljana.

Doyle me premjestio iza, načinivši od sebe prepreku između mene i Nicce, koji je još uvijek klečao na krevetu s onim krilima polegnutima odostraga poput kakva čarobnog plašta. – Poslušaj se. Nicca. Ja ne znam što je Božica imala na umu za tebe, no dok ne budemo sigurni

da to neće nauditi Merry, bit ćemo oprezni. Tvoja božanstvenost, ili što god to bilo, nije vrijedna života naše Merry.

Provirila sam iza Doyleove glatke tamne ruke i promotrila Niccu kako se pokušava svladati. Činilo se da je to željelo nešto drugo, a to nešto drugo nije nužno zanimalo što Nicca hoće ili neće.

Završio je na sve četiri, krila su mu se povila unatrag niz leđa Kosa mu se rasula preko lica i preko podnožja kreveta, poput guste smeđe vode. Udisaj mu je zadrhtao duž leđa, zatresao mu duge na krilima. Podigao je lice prema svjetlosti gotovo s izrazom bola, no kimnuo je glavom. – Doyle ima pravo, Doyle ima pravo, ponavljač je mrmljajući, kao da uvjerava ne samo sebe, nego i to što ga je opsjedalo.

Doyle istupi naprijed i nježno položi dlan na Niccino lice. – Žao mi je, brate, ali Merryina sigurnost mora biti važnija.

Nicca je kimnuo, skoro nesvjestan toga da ga je Doyle dotaknuo. Oči mu nisu bile fokusirane ni na što u sobi.

Doyle se odmaknuo od kreveta tijelom me odgurnuvši unatrag, kao da još ne vjeruje Nicci. – Nitko tko još nije postao bog ne smije spavati s Merry dok ne shvatimo što kalež i Božica hoće.

– To znači samo Mraz i Rhys, reče Galen. Nije zvučao sretno.

– Samo Mraz, dok ne budemo sigurni koliko je moći Rhys ponovno dobio, razjasnio je Doyle.

– Ne toliko koliko sam se nadao, reče Rhys s dovratka. – Sage me smotao kao alkosa u subotu uvečer.

– Gdje je Sage? – upitala sam.

– Čini se da je Conchenn privukla sva ova moć. Tješi našeg najnovijeg sidha.

– Mislio sam da je njemu bilo dosta sidha za jednu noć, reče Galen.

Rhys slegne ramenima. – Conchenn zna biti jako uvjerljiva.

– Kako li očajna mora biti da ga uzme u sebe, reče Mraz.

– Ne znam baš, rekla sam. – Prilično nam je dobro objasnila u zadnja dva tjedna kako bi voljela imati bilo koga od nas u krevetu.

– Imala nas je u krevetu, reče Doyle.

Pogledala sam ga uzdignutih obrva. – Samo smo je grlili dok je padala u san plačući, Doyle. To nije onakvo društvo u krevetu na kakvo sam ja mislila.

Doyle mi je uputio jedva vidljivi osmijeh. – Kad je Maevena bol počela jenjati, doista je... objasnila da bi rado primila aktivniju utjehu.

Začudio me taj osmijeh! Možda je Maeve bila – aktivnija – u nastojanjima da zavede mog Mraka nego što sam ja znala.

Rhys je frknuo nosom. – Pa, upravo dobiva prilično aktivnu utjehu.

– Vi ne razumijete, reče Mraz, – nijedan od vas.

– Što ne razumijemo? – upitala sam podignuvši pogled na to hladno, i lijepo lice.

Kako velika mora biti njezina potreba kad je uzela Sagea.

– On je sada sidhe. Je li to zauvijek, ne znam, ali noćas je sidhe.

– Bit će zauvijek, reče Mraz.

Namrštila sam se. – Ne, rekla sam, – možeš postati sidhe na jednu noć pomoću magije, kao s Branwynovim suzama, ali kao sidhe se ili rodiš ili ne.

– To nije istina, reče Mraz.

Odjednom mi se ukazala slika njega kao lijepog djeteta koje pleše po snijegu. Nisam imala problema s time da netko tko je počeo – živjeti – kao nešto što nije tjelesno postane sidhe. To se činilo nekako ispravnim. Međutim, niže vile, ili ljudi, ne bi se iznenada pretvarali u sidhe. Jednostavno ne bi.

– Nekad smo stvarali sidhe kao da beremo šumske plodove, reče Mraz. – Samo su nam dolazili.

– Otac mi nikad nije pričao o tome. – Nisam htjela reći da mu ne vjerujem, no u glasu mi je bila sumnja.

– Bilo je to prije dvije tisuće godina ili više, reče Doyle. – Izgubili smo tu sposobnost u prvoj sudbinskoj čaroliji. Mnogi među nama ne žele govoriti o stvarima koje su uistinu izgubljene.

– Ja mislim da to baš i nije toliko izgubljeno kao što smo vjerovali, reče Mraz.

– Nitko nas nije prevario, reče Doyle.

Mraz mu je uputio dugačak pogled. – Svijetli dvor je taj koji je izgubio kalež, Doyle. Taj koji nam je oduzeo toliko toga što smo bili.

Doyle odmahne glavom. – Neću se oko toga svađati s tobom, ni – bilo kim od vas, rekao je gledajući Rhysa i Galena.

Galen je širom raširio ruke. – Ja se oko toga nikad ni s kim nisam svađao.

– Ti si premlad, reče Doyle.

– Možeš li onda objasniti nama mladima od petsto?

Doyle mu uputi mali osmijeh. – Većina velikih relikvija koje su jednostavno nestale bile su Svijetle relikvije. Relikvije Tamnih su ostale, premda im se moć smanjila. Neki su vjerovali da je Svijetli dvor naljutio Božicu, ili Boga, kad je izgubio takvu milost.

– Vjerovali smo da su učinili nešto toliko strašno da se lice božanstva okrenulo od njih, reče Mraz.

Pogledala sam ga. – Pretpostavljam da ti vjeruješ u to.

Kinirao je, lice mu je bilo poput kakva prekrasnog kipa, prelijepo da bi bilo stvarno, previše arogantno da bi ga se dodirnulo. Povukao se iza hladne maske koju je stoljećima koristio na Tamnom dvoru. Sad sam shvaćala da je to neka vrsta zaštite, kamuflaže kojom skriva svoju bol. Ja sam ogulila nekoliko tih slojeva i pronašla što skriva. Nažalost, činilo se da smo zapeli u čudljivoj fazi istraživanja boli. Radovala sam se probijanju do sljedećeg sloja. U njemu mora biti više od zlovolje. Mora biti, zar ne?

– Mnogi vjeruju u to, rekao je.

Doyle je slegnuo ramenima. – Ja znam samo da smo oslabjeli i da smo došli u Zapadne zemlje. Osim toga, ništa ne znam zasigurno. – Uputio je Mrazu strogi pogled. – A ne znaš ni ti.

Mraz je zaustio da nešto kaže, no Doyle ga je prekinuo odmahnuvši rukom. – Ne Mraz, nećemo ponovno otvarati tu ranu. Ne noćas. Nije ti dovoljno to što ćeš jedini uživati u njezinu tijelu dok se ne ovjerimo da je s nama ostalima sigurna?

– Ja se vraćam u krevet, reče Rhys, toliko neočekivano da smo ga svi pogledali. – Ne želim sudjelovati u toj staroj svađi, a nakon što me Sageov glamur tako lako oborio, ne vjerujem da sam stvarno Cromrn Cruach. Ako nisam bog, onda sam previše opasan da se zadržavam u Merrynoj blizini. – Poslao mi je pusu. – Laku noć, princezo slatka, ujutro se moramo pakirati i stići na avion za St. Louis. Zato nemojte svi ostati pričati cijelu noć. – Priprijetio nam je prstom i otišao.

Galen nas je sve pogledao. – Mogao bih i ja otići. – Uputio mi je pogled toliko pun boli. – Što god se zbivalo, nadam se da ćemo skoro to razjasniti.

Povikala sam za njim: – Provjeri Kitta. Ovolika buka trebala ga je probuditi.

Kimnuo je i izašao pazeći da se ne osvrne, kao da nije htio vidjeti.

– Ti također idi u svoju sobu, Nicca, reče Doyle.

– Ja nisam dijete da me šalješ u svoju sobu, Doyle.

Svi smo trepnuli jer se Nicca nikad nije usprotivio Doyleu – zapravo, nikome, – Čini se da si dobio na drskosti s tim krilima, reče Doyle.

Nicca mu je uputio vrlo neprijatan pogled. – Idem ako i ti ideš sa mnom.

– Želiš reći da te se Doyle pokušava riješiti zato da bi me mogao imati za sebe? – upitala sam.

Nicca je samo zadržao taj neprijatni pogled na Doyleu.

Mraz je izašao iz svoje duboke povučeniosti toliko da pogleda Niccu. – Nicca, ja tražim od Doylea da ostane.

Nicca je uputio taj mračni pogled Mrazu. – Zašto?

– Jer mu vjerujem da će zaštititi Meredith.

Nicca je spuznuo s kreveta i stao pred nas, vrlo uspravna, vitka, mišićava, smeđa vizija uokvirena slapom guste divlje kose i onim krilima. Krila kao da su me fascinirala više nego što su trebala. Bila su divna, ali privlačila su moj pogled, moju pažnju. Nešto je htjelo da ih dodirnem, da se uvaljam u njihov sjaj i prekrijem svoje tijelo slojem višebojne prašine.

Doyle mi je dodirnuo ruku, na što sam se trgnula. Bilo mi se iznenada našlo u grlu, a nisam se sjećala zašto. – Moraš otići noćas. Nicca. Fasciniraš je onako kako zmije fasciniraju male ptice. Ne znam koja bi bila cijena toga da se prekine ovaj utjecaj koji imaš na nju, ali neću riskirati njezin život da to otkrijem.

Nicca je zatvorio oči i spustio ramena, no zbog toga je krajevima krila očešao pod, pa ih je opet morao izravnati. Vitkom rukom je odmaknuo slap kose s lica, pa se ovaj slio poput tamnog, kestenjastog vodopada niz njegov bok. – U pravu si, moj kapetane, – Nešto blisko boli preletjelo mu je licem. – Vidjet ću ima li negdje još koji slobodan krevet noćas. Ako nastavimo uništavati spavaće sobe, ponestat će nam ih. – Kad mije prišao, ispružila sam ruku da mu dodirnem krila, no Doyle ju je zgrabio zadržavši me uz sebe, s po jednom šakom na oba moja zapešća.

Nicca je preko ramena pogledao mene, pa Doylea. – Razgovarat ćemo o ovome poslije, Mračne. – I opet se činilo da to nije Niccin glas, a čak je i taj izraz u njegovim očima bio nešto što još nikad nisam vidjela.

Doyle je stvarno ustuknuo, držeći me uza sebe. – Drage volje, ali ne noćas.

Mraz se premjestio do Doylea, zaboravivši na svoje probleme začuđen Niccinim prijetnjama Doyleu. – Idi sad, Nicca, reče Mraz

Nicca svrne pogled na drugog muškarca. – Razgovarat ću i s tobom, Ubojiti Mračne, ako želiš.

– Ne izazivaj ih, Nicca, molim te, nemoj, rekla sam.

Okrenuo je te oči prema meni i pogled mu je šetao gore-dolje mojim tijelom. U njegovim očima je bilo nešto gotovo zastrašujuće, kao da ne misli samo o seksu, već i o nečemu trajnijem. U tim očima bilo je vlasništva.

– Moliš me da ih ne izazivam dok tako stojiš privijena uz Doyleovo polugolo tijelo. – Taj izraz još nikad nisam vidjela na njemu, kao da je u Niccinu tijelu neki stranac koji koristi njegovo lice. Okrenuo je to lice stranca prema Mrazu. – A ti, koji nikad nisi trebao biti bog, ti bi sad htio biti kralj svih nas? Budeš li jedini muškarac u njezinu krevetu jednu noć za drugom, bit ćeš. – Glas mu je bio promukao od ljubomore, toliko nesmiljene da je bila bliska mržnji.

Mraz se pomaknuo malo ispred nas. – Nisam vidio ovaj pogled mnogo dugih godina, ali sjećam se tvoje zavisti, i koliko nas je ona koštala.

Doyle je rekao: – Dian Cecht. Nekako si pod vlašću Diana Cechta.

Ja nisam shvaćala što se zbiva, ali nije bilo dobro, toliko sam čak i ja znala. – Dian Cecht je bio jedan od izvornih Tuatha De Danaan, bog iscjeljivanja, ali zašto tom moći nazivaš nje-ga?

– Znaš li ostatak njegove priče? – upita Doyle.

– Usmrtio je vlastitog sina zbog ljubomore, jer je sin nadmašio oca – iscjeliteljskim vještinama.

Doyle kimne.

Nicca je siknuo na nas, a lice mu je načas bilo čudovišno. Onda je opet postao lijep, osim mržnje u očima.

– Opsjednut je, rekla sam, a glas mi je bio tih od užasa.

– Prekinuo si proces prije nego što je završio, reče Mraz. – Je li to uzrok ove grozote?

– Ne znam, reče Doyle opet, no osjećala sam kako mu srce udara moju kosu. Shvatila sam da se boji, no samo je ubrzanje njegova pulsa to pokazalo.

Nicca se zgrbio, gotovo se srušio, a onda je podigao glavu i na njegovu sam licu ugledala strah. – Bio sam ljut što si nas zaustavio.

Bio sam ljubomoran. – Kalež ti donosi ono što ti doneseš njemu. Moja ljutnja je ovo učinila. – Zastenjavao je. – Ne mogu se boriti protiv toga.

Izmolila sam molitvu koju sam izgovorila već tisuću puta: – Majko, pomози mu. – U trenutku kad su te riječi izašle iz mene osjetila sam kako se svijet napeo, kao da je svemir zaustavio dah. S druge strane sobe dopro je sjaj, kao da je Mjesec izašao pokraj našeg kreveta. Svi smo se okrenuli i pogledali. Kalež je stajao pred zidom gdje ga je Doyle odvuкао, ali iz njega je izlazila svjetlost. Prisjetila sam se svog sna u kojem se kalež isprva pojavio, prisjetila sam se okusa čiste svjetlosti, čiste moći, na svom jeziku.

– Pusti me, Doyle, rekla sam. Njegove su ruke pale s mene. Ne znam je li to bilo zato što me poslušao, ili zbog sjaja mjesečine što je izvirao iz tog srebrnog pehara.

Niccino lice je opet bilo njegovo, no znala sam, nekako, daje ta predah privremen. Da će se, kad sjaja nestane, Dian Cecht vratiti. Morali smo završiti prije toga.

Posegnula sam prema njegovoj ruci, nagnula se prema njegovu tijelu, no naznaka ružnoće mu je prešla licem. Dian Cecht je još uvijek bio unutra, a Niccino tijelo je bilo dovoljno snažno da probije zidove. – Klekni, rekla sam, a kako je to bio Nicca, jednostavno je pao na koljena bez pitanja. U jednom trenutku je morao rasprostrijeti vrhove krila po podu da se ne saviju, a onda je podigao pogled prema meni, strpljivog izraza lica, iščekujući.

– Neka mu netko drži zapešća.

– Zašto? – upita Mraz, no Doyle je jednostavno došao do mene Doyle je bio taj koji je primio Niccina zapešća u svoje tamne ruke i držao ih raširenima i ispruženima ispred njega.

Otišla sam iza Nicce, oprezno koračajući preko krhke ljupkosti njegovih krila raširenih na podu. Ugurala sam bosa stopala između njegovih nogu, a on je raširio koljena da bih mu mogla stati među noge, tijela privijenog uz njegovu stražnjicu, struk, ramena, a njegova se glava oslonila na moje grudi. Zamahnuo je krilima i načas sam se izgubila između njih, a taj baršunasti dodir je ostavio svjetlucavi sloj boje na mojoj koži. Prešla sam mu dlanom uz potiljak, pa kroz kosu, uronila sam ruku u njezinu toplinu, utisnula mu prste u kožu da osjetim toplinu njegova tijela. Povukla sam mu glavu unatrag služeći se šakom njegove kose kao ručkom da mu podignem lice, da izvijem njegov vrat u dugačku, savršenu liniju. Zagledala sam se u njegove smeđe oči, a usta su mu već bila opuštena kad sam se nagnula prema njemu.

Na trenutak je ona druga osoba pokušala iskoristiti njegovo lice, pokušala rasuti mržnju i zavist po tim nježnim očima, no držala sam ga za kosu, zarobila sam mu lice da bih ga poljubila, a Doyle mu je držao zapešća poput crnog užeta. Dian Cecht se borio, no bilo je prekasno. Poljubila sam ta usta i osjetila moć kako prelazi s mojih usana na njegove. Kao da je i sam moj dah bio magija, a ja sam je dahnula u njegova usta u dugačkom, uzdrhtalom uzdahu.

Niccina krila su se sklopila oko mene poput baršunastog plašta, nježnog i sputavajućeg, jer sam se bojala boriti protiv njih, bojala sam se da ću ih razderati. Njegovo tijelo je drhtalo pod mojim ustima, a krila su mu treperila oko mene sve dok nisam osjetila sitne, nježne Komadiće boje kako padaju poput suhe kiše na moju kožu. Moć je bila pri kraju, a kad je izbljednula, Niccina usta su se hranila a mojima. Njegova krila su se stiskala oko mene, stisnula bi se i opustila, stisnula i opustila, kao da me grli nešto nježnije od misli, a sa svakim pokretom krila još više one boje je padalo oko mene, svjetlucajući.

Upala sam u taj poljubac, u ta drhtava krila, u baršunasto milovanje praha što je padao niz moje tijelo, i ugledala sam Niccu kako stoji na livadi šarenoj od ljetnog cvijeća. Bila je noć, ali Nicca je sjajio tako snažno da se cvijeće otvaralo pred njim kao da je on sunce. Zrak se iznenada napunio poluvilama, ne samo desecima onih koje sam znala, već stotinama. Kao da se sama zemlja otvorila i izbacila ih u uvis. Onda sam shvatila da je to cvijeće; cvijeće je do- bilo krila i punilo nebo.

Nicca se vinuo u zrak kao da hoda po vrhovima trave, a ja sam shvatila da leti, leti uvis prema oblaku poluvila.

Onda sam padala, gotovo da sam upala natrag u vlastito tijelo.

Još uvijek sam stajala privijena uz Niccino tijelo, jedna ruka mi je uvijek bila upletena u njegovu kosu, ali ono u što sam gledala je Doyleovo lice. Oči su mu se raširile i otvorio je usta kao da će r govoriti, ali bilo je prekasno. Nije dodirivao mene, ali je dodirivao Niccu, baš kao i ja.

Bila je noć u šumi koju još nikad nisam vidjela. Golemi hrast se širio poput krova iznad moje glave, njegovo golemo kvrgavo deblo bilo je veliko poput kuće. Grane su bile gole od kasne jeseni. Nekako sam znala da nije mrtav, da se samo odmara, priprema za zimsku hlad- noću. Dok sam gledala, tanka pruga svjetlosti prešla je preko kore drveta. Svjetlost se proširi- la pa sam shvatila da su to vrata, vrata u deblu drveta, koja su se širom otvorila. Glazba se razlila u tamu popraćena valom zlatne svjetlosti. Na vratima se pojavila prilika s crnom kapu- ljačom i izašla u jesensku noć, a vrata su se iza nje zatvorila. Činilo se da je mračnije nego što je prije bilo, kao da su mi oči bile zaslijepljene svjetlošću. Prilika je zbacila kapuljaču i ugle- dala sam Doyleovo lice kako gleda uvis u grane, gleda uvis u hladnu svjetlost zvijezda. Sjene su se ispod drveta na sve strane poček zgušnjavati, postajati čvršće, a onda su se pomaknule i oblikovale i okrenule se, i pogledale me očima što su gorjele crvenom i zelenom vatrom. Ot- vorile su usta puna zubi nalik bodežima, i jedna po jedna, usmjerile su svoje velike tamne glave prema nebu i stale zavijati Doyle je stajao u mraku, slušajući tu zastrašujuću glazbu, i smiješio se

Začula sam Mrazov glas, udaljen poput sna. – Meredith, Meredith čuješ li me?

Htjela sam reći da, ali se nisam mogla sjetiti kako se govori Nisam se sjećala gdje sam. Je- sam li na ljetnoj livadi koju dodiruju tisuće krila, ili sam u mraku, uz glazbu pasa koji zavija- ju oko mene Stojim li još uvijek privijena uz Niccino tijelo, gledam li još uvijek u Doyleovo smeteno lice? Gdje sam? Gdje želim biti?

To je pitanje bilo lakše. Željela sam biti u spavaćoj sobi. Željela sam odgovoriti Mrazovu mahnitom glas. U trenutku kad sam to pomislila, našla sam se ondje. Odmaknula sam se korak unatrag od Nicce koji je i dalje klečao na podu. Doyle je zateturao unatrag prema zidu. Nicca se srušio naprijed na sve četiri, kao da se trenutno prije pada dočekao na ruke.

Doyle je dahnuo: – Merry, no činilo se da ih je ono što se dogodile obojicu iscrpilo. S Ma- eve i Mrazom, ja sam bila iscrpljena i slaba, ali ne i ovaj put. Okrenula sam se prema Mrazu, a on je zurio u mene s mješavinom straha i čuđenja.

– Ovaj put se ne osjećam umorno, rekla sam mu. Krenula sam prema njemu, ostavivši drugu dvojicu da dašću na podu iza mene.

Mraz se udaljio od mene, a zacijelo nije baš jasno razmišljao jer se našao između kreveta i komode, te se doveo u zamku. Nije prestajao odmahivati glavom. – Pogledaj se, Meredith. Pogledaj se. – Pokazao je prema zrcalu.

Prva stvar koju sam vidjela bila je boja. Moja je koža bila oslikana mrljama smeđe, ruži- časte, ljubičasto-crvene, purpurne i bijele koja se gotovo izgubila na blještavoj bjelini moje kože. Crvenkasto-smeđa nalik blještavim trakama sasušene krvi pratila je bokove mog tijela. Mrlje žive plavo-zelene boje dodirivale su oba moja ramena, te se ponavljale niže, duž mojih nogu. Crna i žuta su se razmazivale oko tog plavo-zelenog dugina odsjaja, a potez plave toli- ko jarke da je izgledala kao da se kreće, sjajio se na ramenima i listovima. S magijom u meni,

koža mi je svijetlila poput bisera u kojem je zarobljena svijeća, no boje su djelovale poput prizmi, te je moja magija gorjela kroz svaku kap boje pa je od mene nastala svjetleća duga, kao da su Niccina krila eksplodirala na mojoj koži. Oči su mi gorjele trobojnom vatrom: rastopljeno zlato, zeleno poput žada i smaragd od kojeg bi se postidio i najsjajiji dragulj. No moje oči nisu samo svijetlile. Svaka pojedina linija boje izgledala je kao da plamti, kao da plamen paluca u mojim očima. Prisjetila sam se zlatnih i zelenih sjena koje su moje oči bacale dok sam vodila ljubav sa Sageom i Niccom, i shvatila da su tada zacijelo upravo ovako izgledale: plamenovi boje prelazili su jedni u druge nalik na pravu vatru, prvo jedna boja, pa druga, u neprestanom kretanju. Unijela sam se u zrcalo propevši se na nožne prste da bolje pogledam, i shvatila sam da stojim onako kako je nešto ranije stajao Sage. Moja je kosa bila poput rubina, ali čas kao da je u svakom pramenu bila vatra od rubina, te mi je sa plamtjela oko lica milujući mi ramena. Već sam vidala samu sebe kad je moja magija bila gola i vidljiva svima, ali nikad ovako. Noćas kao da sam uistinu gorjela od moći.

Ne želiš mene, Merry, reče Mraz. – Ja nisam rođeni sidhe. I nisam odgovarajući družbenik za božicu.

Okrenula sam se i promotrila ga plamtećim očima. Napola sam očekivala da će se prizor tim pokretom promijeniti, ali nije. Činilo se da je trebao. – Vidjela sam te kako plešeš po snijegu. Bio si lijepo dijete.

– Ja nikad nisam bio dijete, Merry. Ja se nikad nisam rodio. Bio sam misao, ili stvar, ili ideja. Da, ideja, kojoj su bogovi dali život. Kojoj su život dali upravo oni bogovi čija moć sada teče mojim tijelom. Zbog ljubomore s kojom su me gledali kako odrastam i postajem Ubojica Mraz, nisam mogao ostati na Svijetlom dvoru.

Odmaknula sam se od zrcala prema njemu. – Jesu li oni toliko manje vrijedni od kraljičina Ubojitog Mraza?

– U tome i jest stvar, Merry, bili su mi jednaki. Mogao sam nadmašiti oružjem, ali oni su me gledali i prisjećali se vremena kad sam ja bio manje, a oni više, i to ih je boljelo.

– Pa su te zato izbacili, rekla sam.

On je kimnuo.

Sad sam stajala pred njim, dovoljno blizu da prstima prijede preko njegova ogrtača, tako lagano da osjetim samo svilu, a ne tijelo ispod nje. Ali željela sam tijelo ispod nje. Odjednom mi je misli obuzela slika, snažna i neposredna, sebe kako se privijam uz Mrazovu blijedu kožu, dok se taj blistavi sloj boje razmazuje i po njemu. Slika je bila toliko stvarna da mi je zatvorila oči, izvila leća izbacila ruke naprijed.

Mraz je uhvatio moje ruke. – Merry, jesi li dobro?

Otvorila sam oči i ugledala njegovo zabrinuto lice. Spustila sam pogled na njegove ruke, ondje gdje su držale moje podlaktice. Bilo je to onih nekoliko centimetara moje kože na kojima nije bilo boje pa su njegove ruke još bile bijele. – Bolje sam nego dobro, Mraz Moj glas je zvučao čudno, dublje, gotovo šuplje, kao da sam postala prazna školjka iz koje on odjekuje. Izvukla sam ruke iz njegov i povukla vrpca njegova ogrtača. Jedan snažan potez i vrpca se odvezala, a ogrtač se počeo otvarati.

Mraz mi je ovaj put primio šake. – Ne želim te ozlijediti.

Nasmijala sam se, što je zazvučalo divlje. – Nećeš me ozlijediti.

Njegov stisak na mojim šakama jačao je dok nije postao gotovo bolan. – Opsjednuta si moći, Meredith, ali to ne znači da više nisi smrtna.

– Božanstvenost možeš dobiti samo jednom, a ti si već imao priliku – rekla sam. – Riječ je samo o dodatnoj magiji s kojom se moraš naučiti nositi. To je samo stvar discipline, prakse i kontrole. – Trgnula sam ruke, a on je olabavio stisak, dovoljno da se oslobodim. Posegnula sam u raskriljeni rub ogrtača, pronašla manju uzicu koja je još uvijek držala ogrtač zatvorenim i povukla je. Ogrtač se naglo otvorio, otkrivši tanku liniju blijede puti. – A ja znam da si

ti discipliniran, Mraz, kontroliran, zavukla sam ruke pod svilu i dodirnula kožu ispod nje, – a ako se vježbom dolazi do savršenstva, onda je to prava stvar za tebe.

Tada se nasmijao, naglo i gotovo zaprepašteno od iznenadne radosti. – Kako to da mi možeš popraviti raspoloženje? Danas sam je skoro ubio.

Prešla sam dlanovima duž njegova tijela, dodirnula mu rub prsa, prstima pogladila bradavice, ostavivši ga bez daha. – Svi smo se danas iznenadili, Mraz. Ali čini mi se da mi donošenje božanstvenosti sidhima ide sve bolje. – Raširila sam dlanove na njegovim ramenima, moravši stati na nožne prste da odmaknem ogrtač s njegovih ruku. On se odmaknuo od zida toliko da mu ogrtač sklizne na pod, gdje je ostao ležati poput lokve sive svile oko njegovih nogu.

– Vidim, rekao je glasom koji je postao još dublji, još zadihaniji.

Pogledala sam ga golog i zaključila da je jednako lijep kao i prvi put kad sam ga vidjela. Radost što vidim neodjevenog Mraza nikad me nije umanjivala. Gotovo daje bio previše lijep da bi ga se gledalo, kao da me srce boljelo od toga što ga gledam.

Spustila sam poljubac na njegova prsa, iznad njegova srca. Liznula sam mu kožu, a zatim brzo prešla jezikom preko njegove bradavice, čega je istovremeno zadrhtao i nasmijao se. Podigla sam pogled ni to nasmijano lice i pomislila, to, to je ono što želim od njega. Više od seksa, više od gotovo bilo čega, njegovu radost.

On je gledao u mene, sive su mu oči blistale od smijeha. – Gledam te u oči i nema razlike.

Počela sam se, ljubeći ga, spuštati niz njegova prsa. – Razlike? – pitala sam.

– Tvoje mišljenje o meni nije ništa lošije, rekao je.

Jezikom sam prešla po rubu njegovog pupka, nježno zagrizla kožu s obje strane, spuštala se ljubeći ga sve dok dalje nisam mogla a da se ne sudarim s njim, ravnim i čvrstim, i savršeni, pritisnutim o njegov trbuh. Ustima sam obuhvatila njegov baršunasti vrh, spustivši se na koljena. Trudila sam se uzeti ga cijelom dužinom, sve do korijena Bio je stvarno predugačak za taj kut, ali uspjela sam. Zabacio je glavu unatrag i zatvorio oči. Oslobodila sam ga se tek toliko da kažem – O, moje mišljenje o tebi je sada bolje, puno bolje.

Opet sam ga obuhvatila, služeći se rukama da ga uvedem u usta. Zatvorila sam oči, prepuštivši se snažnom, mišićavom osjetu njega u mojim ustima, usredotočivši se na disanje i gutanje, kad sam osjetih njegovu magiju kako pleše kroz njegovu kožu, kako skače u mojim ustima. Znala sam i ne otvarajući oči da mu je koža počela sjajiti Osjećala sam to na jeziku, na usnama.

Šakom me primio za kosu i odmaknuo od sebe, prisilivši me da podignem glavu i pogledam ga u oči. – Ne misliš lošije o meni zato što nisam rođeni sidhe.

Pokušala sam poljubiti njegovo tijelo, ali njegova ruka se napela što je izmamilo tihi uzdah s mojih usnica. Od toga mi se puls ubrzao više nego kad sam ga uzela u usta. – Ti si stvoren božjim dahom Mraz. Ako to nije dovoljno posebno, onda ja ne znam što jest.

Povukao me uvis za kosu, podigavši me na noge toliko naglo da me zaboljelo i umalo preplašilo. Nije to bio pravi strah, već onaj koji obilježava grubi seks. Poljubio me, strastveno. Bio je to poljubac obilježen ispitivačkim jezikom i požudnim usnama i zubima; kao da ne može odlučiti bi li me poljubio ili pojeo. Izvukao se iz tog poljupca i ostavio me bez daha i ošamućenu.

Oči su mu iskrile poput srebrnog leda, a vrhovi svakog pramena kose svjetlucali su poput mraza na svjetlosti sunca. – Želim da me prekriješ ovime. – Prevukao je dlan preko mog ramena, a na njemu su ostale mrlje plave, zelene i ljubičaste. Razmazao ih je po mom licu, preko mojih usana, a onda me opet poljubio, prljavu, gladnu Odmaknuo se, s ustima i jednim obrazom prekrivenima svjetlucavom bojom, kao da su mu se komadići neona razmazali po koži.

Zagrlila sam ga, a on je ovio svoje ruke oko mog struka i dignuo me pa su nam se tijela priljubila. Taj je pokret razmazao neonske boje po njegovoj koži, a i sam taj prizor iz mene je izmamio tiho stenjanje. Ljubili smo se, a ja sam ovila noge oko njegova struka pritisnuvši

njegovu tvrdu dužinu uza sebe. Osjet njega ondje nagnao me da se kukovima pribijem uz njegovu tvrdoću, da protrljam svoju vlažnost o njega. Koljena su mu popustila i samo nas je rukom kojom se dočekao na krevetu spriječio da padnemo. Lagano nas je spustio na krevet i u trenutku kad su moji kukovi našli čvrsto uporište na madracu, zabio se u mene.

Zavrištala sam, zabačene glave, zatvorenih očiju, a drugi je vrisak odgovorio na moj. Sve dok se Mraz nije prestao kretati, smrznut iznad mene, nisam shvatila da nije on zavrištao.

Otvorila sam oči i vidjela daje njegovo lice okrenuto od mene, da gleda u podnožje kreveta. Vrisak se opet prolomio i bio je poznat, muški, i nerazgovijetan od bola.

Mraz se odgurnuo od mene, otkotrljavši se preko ruba kreveta. Ja sam se podigla na sve četiri i dopuzala do podnožja kreveta. Mraz je kleknuo pokraj Doyleove glave. Nicca je klečao pokraj njegovih nogu. Doyleova kraljeznica se izvijala, rukama je mlatarao po zraku. Kao da se svaki mišić u njegovu tijelu istovremeno napinjao u različitim smjerovima. Da je bio ljudsko biće, pomislila bih na otrov, ali sidhe ne možete otrovati, osim strihninom, u najmanju ruku.

Još jedan krik mu se otrgnuo s usta, a tijelo mu se zatreslo od snage grčeva. – Pomozite mu!

Mraz je odmahnuo glavom. – Ne znam što je ovo.

Spuznula sam s ruba kreveta. Prije nego što sam ga dospjela dodirnuti koža mu se raspuknula, a tijelo mu se razlilo poput vode, kad bi voda mogla vrištati, previjati se i krvariti.

poglavlje 16

Ispružila sam ruku, no Mraz ju je uhvatio i povukao me natrag. – Ne znamo što je to. – Nisam mu se usprotivila jer je imao pravo.

Tako sam se držala za njega, ne znajući što da učinim. Trebala bih biti princeza vilinske zemlje, a mogla sam samo klečati i zuriti, dok je ono snažno tijelo postajalo hrpa ogoljelih mišića i kostiju što su sjajile na zraku, mokre od krvi.

Kad je Doyle opet zavrištao, ja sam zavrištala s njim. Ostali su nahrupili u sobu s pištoljima i mačevima iza nas, no ništa od toga ne bi pomoglo. Pomolila sam se, pomolila se kao za Niccu, ali ova put iz kaleža nije bilo sjaja. Nije bilo ničega osim Doylea koji se previjao na podu, i krvi što je nadirala iz njega poput tamne lokve koja se širi na sagu.

Mraz je na koljenima krenuo unatrag, udaljavajući nas od te sve veće mokre mrlje. Pritom je posrnuo, a taj mali pokret je oslobodi jednu moju ruku. To nije imalo smisla – ustvari, protivilo se zdravom razumu – ali, morala sam to učiniti. Morala sam dotaknuti ono što ležalo na sagu, jer to nije mogao biti Doyle. Ta zgrčena masa mišića, kostiju i tkiva nije mogla biti moj visoki lijepi Mrak. To nije bilo moguće. Vrhovi mojih prstiju dotaknuli su mokro, toplo meso, bez kože. Što god sam dotaknula sekundu prije nego što me Mraz povukao natrag, bilo je nešto duboko unutar Doyleova tijela, nešto što nikao nije trebala pomilovati ljudska ruka.

Mraz mi je držao zapešće i izgledao užasno crvenom krvlju na mojim prstima. – Nemoj to ponoviti, Merry.

– Je li ovo krzno? – Pitanje je postavio Rhys, uprijevši blijedim prstom.

Opet sam pogledala u ono što je ostalo od Doylea, i isprva nisam ništa vidjela. Onda sam, usred sveg tog tamnog mesa ugledala jednako tamni sloj krzna što je poput spore vode tekao i prekrivao golo meso koje je nekad bilo muškarac. Gole, sjajne kosti tonule su u to krzno, a kad su nestale iz vida, počele su se slagati uz zvuk struganja kamena o kamen. Usta su se oblikovala iz tog krzna i kosti, i zavrištala su, i zazvučala su ljudski, ali nisu bila.

Kad je bilo gotovo, golemi crni pas ležao je na boku, dašćući usred Krvi i tekućina. Moje oči su pokušale shvatiti, pokušale su vidjeti Doylea u tom krznenom obliku, no bio je to čisti

pas. Golemi crni pas nalik na mastifa. Prisjetila sam se pasa od sjena iz svoje vizije. Ovo što je ležalo pred nama bilo je posve isto kao psi koji su se stvorili od sjena pod drvećem.

Velika kudrava glava pokušala se podići, no pala je natrag kao da je iscrpljena. Pokušala sam ispružiti ruku daje pogladim, ali Mraz mi nije dopustio. – Pusti me, Mraz, rekla sam.

Rhys je kleknuo na jedno koljeno pokraj stražnjih nogu psa. – Ovo je Doyleov pseći oblik. Mislio sam da ga više nikad neću vidjeti. – ispružio je ruku koja nije držala pištolj i pomilovao dlakavi bok.

Glava psa se pridignula i pogledala ga, pa opet pala na sag, kao ia je taj napor bio prevelik.

Gledala sam to dlakavo obličje i bila toliko sretna što je živ, a ne raspadajuća hrpa mesa, da mi je bilo svejedno što je pas. U tom trenutku to je bilo daleko bolje od onoga čega sam se bojala. Nije bio mrtav. Već sam poodavno naučila da dok ima života, ima i nade. U smrti je više nema. Iskreno sam vjerovala u reinkarnaciju. Znala sam da bih u nekom drugom životu ponovno mogla vidjeti mrtve, ali to je bila slaba utjeha kad mi je s osamnaest godina umro otac. Utjeha bi bila još slabija da se Doyle pretvorio u nešto što se ne bi moglo izliječiti, već samo ubiti iz samilosti. – Pusti me, Mraz.

Nevoljko me pustio.

– Doyle, čuješ li me? – upitala sam.

– To sam još uvijek ja, Merry. – Doyleov glas je bio dublji, više režeći, ali nedvojbeno njegov.

Prišla sam mu na sve četiri, koljena su mi tonula u mokri sag. Krv se već hladila. Dotaknula sam jedno dugo svilenkasto uho. Doyle je protrljao veliku njušku o moj dlan.

Rhys ga je dlanom pomilovao po dlakavom boku. – Uvijek sam zavidio vama mjenjačima oblika. Mislio sam da je sigurno fora neko vrijeme biti životinja. – Položio je dlan na Doyleova prsa, preko njegova srca, kao da osjeća i nešto više osim njegova glasnog lupanja. – Ali nikad nisam vidio ovako nagli preobražaj.

Prešla sam dlanom niz toplo i neobično suho krzno, koje kao da nije izašlo iz vala krvi. Dakako, možda i nije. Nisam toliko znala o mehanici mijenjanja oblika; nitko zapravo nije. Jedna od prvih stvari koje su se izgubile kad su vile napustile vilinsku zemlju u Europu bila je mijenjanje oblika. Oni koji su prebjegli u Ameriku, no koji su se držali naših šupljih humaka, zadržali su više nekih sposobnosti, ali većina nas je bila nazadna čeljad koja nije imala povjerenja u suvremenu znanost, a katkada nije čak ni vjerovala u nju. Stoga nije bilo znanstvenih studija tog fenomena.

Krzno je pod mojim dlanom bilo tako mekano, tako gusto. – Tako nagli preobražaji događaju se samo kad jedan sidhe pokuša natjerati drugog na preobražaj protiv njegove volje. – Moja ruka je milovala krzno dok nije dodirnula vrhove Rhysovih prstiju. Od tog malog dodira trnci su mi prošli rukom sve do ramena, do grudi. Bio je to grč mišića i kože koji je istovremeno bio i ugodan i bolan. Zaustavio mi je dah, natjerao me da se širom otvorenih očiju zagledam u Rhysovo lice

Doyleova su se prsa dizala i spuštala pod našim dlanovima, srce mu je bilo poput velikog snažnog bubnja.

– Magija još nije prošla. – Rhysov glas je bio promukao.

Doyle se prevrnuo na leđa razjapivši veliku njušku, pokazavši sjajne zube nalik na male bijele noževe. I Rhys i ja smo povukli ruke s njega, za svaki slučaj. Progovorio je samo jednom. Nekih je preostajalo više u životinjskom obličju nego drugih. Ja Doylea još nikad nisam vidjela kao nešto drugo, samo kao sidha.

Doyle je šape veće od mojih ruku ispružio u zrak. Zarežao je, ne u tome je bilo riječi. – Osjećam kako raste, raste u meni.

Tada kao da se pseće tijelo raspuknulo poput sjemenke, a nešto golemo, crno i s dlakom glađom od pseće iskočilo je iz njega. Rhysu i meni je preostalo samo da brzo šmugnemo una-

trag. Mraz me zgrabio oko struka i potrčao sa mnom unatrag prema zidu, dajući prostora golemom obliku što je rastao u podnožju kreveta.

Protezao se uvis poput duha iz boce, samo što je boca bila Doyleovo tijelo. Veliki crni oblik konja podizao se uvis kao da se nešto od mesa može stvoriti od vode i dima, jer čvrsto meso se nije dizalo u zrak poput vodoskoka ili dima kakve goleme vatre.

Maeve i Sage su prošli kroz vrata taman na vrijeme da vide konja kako postaje doista čvrst. Pseći oblik je jednostavno nestao, u vidu crnog dima što je blijedio oko golemih tamnih kopita.

Pas je bio velik poput omanjeg ponija, pa je stoga konj bio još masivniji. Zabacio je crnu glavu i skoro si ogrebao nos o strop. Vrat mu je bio deblji od mog struka. Toptao je po sagu kopitima veličine tanjura. Nesigurno se pomaknuo na golemim nogama, a svi su bježali i od najmanjih kretnji. Svi muškarci su buljili. Kitto je izgledao uplašenije od ostalih. Udaljio se unatrag kroz gužvu, pa je stajao pokraj vrata, i mislim da ga je u sobi zadržalo samo to što su ih Maeve i Sage zapriječili. Još jedna fobija koju je goblin mogao dodati na svoj popis.

Sage je prekinuo tišinu. – Vrag me odnio.

– Vjerojatno hoće, reče konj. Glas je još uvijek bio Doyleov, no za razliku od psećeg režanja, bio je viši i izgubio je onu gotovo životinjsku boju. Reći daje glas tog konja zvučao ljudskije činilo se pogrešno, a ipak je bilo istinito.

Doyle zamahne grivom crnom poput njegove kose. – Nisam bio u ovom obliku od prve sudbinske čarolije,

Rhys je istupio i prešao dlanom niz glatki vrat. Tijelo konja je sjajilo poput crnog dragulja.

Krenula sam i ja naprijed, no Mraz me stegnuo čvršće, pritisnuvši -tražnju stranu mog go-log tijela o prednju stranu svog, ali nije bio uzbuđen što je ondje. Šapnuo je: – Nije gotovo. Zar ne osjećaš?

– Što?

– Magiju, tiho je rekao.

– Pritisnuta tako jako uz tebe, osjećam samo tebe. Meni ste svi vi kao magija.

Na to je spustio pogled na mene i ugledala sam neku misao u njegovim očima, kao da to ranije nije znao. – Onda ti mi otežavamo da osjetiš drugu magiju?

Kimnula sam. – Da.

– To nije dobro, rekao je.

Protrljala sam svoje tijelo o njegovo i osjetila ga kako raste uz mene, odmah. – Meni se to sviđa, rekla sam, – volim biti s vama, sa svima vama.

Ne znam što bi bio rekao, jer se konj pokušao propeti i otkrio da nema mjesta. Uzdigao se nad nas poput kakva crnog demona, kopitima sjekući zrak. Rhys se bacio unatrag, zakotrljao se preko poda i završio uz noge ostalih.

Izgledalo je kao da se veliki oblik raširio poput crnog kaputa, rastvorivši se po sredini. Iz tog otvora protegnula su se crna krila, a oblik konja je izbljedio u dim, ili crnu izmaglicu. Kad se izmaglica raščistila, na sagu je stajao golemi crni orao. Raširena, krila su mu zacijelo imala dva i pol metra, možda i više. Jedno krilo se očešalo o suprotni zid i savilo uz njega. Jednostavno nije bilo dovoljno mjesta

Stojeći, ptica je bila visoka skoro koliko i ja. Još nikad nisam bila toliko blizu nečemu toliko velikome što je trebalo biti ptica. Nakrivila je glavu prema meni i ugledala sam one oči, crne na crnom, i začude, taj izraz je još uvijek bio Doyleov.

Rhys je ponovno ustao. – Orao, baš fora. Nisam znao da si ikad bio ptica.

Kljun crn poput ebanovine se otvorio, otkrivši svjetlije boje – Ja nikad nisam bio ovo. – Zvuk tih riječi bio je još višeg registra, kao da je to glas namijenjen orlovskim krikovima, a ne ljudskom govoru.

Ovaj put se nitko nije pokušao približiti. Nitko ga nije pokušao dotaknuti. Načas je sklopio krila uz tijelo, onda su se opet raširila, snažna prsa su se otvorila poput kaputa, i Doyle je izašao u vrtlogu mraka koji se gibao poput dima, a mirisao poput magle.

Stajao je gol pred nama samo sekundu, a onda se polako srušio na pod. Bila bih pojurila naprijed, no Mraz me još uvijek čvrste držao. Rhys i Nicca su prvi stigli do njega. Doyle se uspio dočekati na jednu ruku.

– Jesi li ozlijeđen, kapetane? – upita Nicca.

Rhys se cerio. – Ovo je bila nevjerojatna predstava.

Mislim da se Doyle pokušao nasmiješiti, no ruka mu je počela drhtati i polako popuštati, pa je legao na sag na bok. Začudo, zajedno s njegovom odjećom nestala je i vrpca njegove pletenice, pa se taj dugački splet kose počeo rasipati po podu.

– Pusti me, Mraz, odmah!

– Želiš ići k njemu, reče on, a glas mu je bio tako tužan.

Podigla sam pogled prema njemu. – Da, kao što bih htjela ići svakome od vas tko je ozlijeđen.

Odmahnulo je glavom. – Ne, Doyle je tebi poseban.

Namrštila sam se. – Da, kao i ti.

Opet je odmahnulo glavom. Nagnuo se i prošaptao mi u lice. – Otkako je on ušao u tvoj krevet, udaljila si se od mene. – Povukao se i pustio me. Gledala sam ga kako se ispravlja dok opet nije bio visoki, prelijepi Mraz. Impozantan, distanciran, arogantan u licu i držanju. Ali pogled njegovih sivih očiju, bio je povrijeđen, ljut.

Odmahnula sam glavom. – Ja nemam vremena za ovo.

Samo je skrenuo pogled, kao da nisam tu.

Okrenula sam se prema ostalima. – Rhys, hoće li mu biti dobro?

– Ma da, samo je umoran. Mislim zbog onog prvog preobražaja. Odupirao se kao kujin sin.

Doyleov glas je bio umoran, ali jasan. – Što sam se manje odupirao, to je lakše bilo.

– Dobro. Stavite ga u krevet da se odmori, rekla sam i okrenula se opet prema Mrazu. Gledala sam u njega dok sam govorila: – Svi van osim Doylea, Rhysa i Mraza.

Svi su se međusobno pogledali. – Učinite to, dečki. Odmah. – I ja vam bila umorna. I to ne samo fizički. I bilo mi je dosta. Dosta mog lijepog Mraza. Odlučila sam pribjeći brutalnoj iskrenosti, jer sam sve ostalo već pokušala.

Zacijelo je bilo nečega u mom glasu, jer mi se nitko nije usprotivio. Kakvo osvježenje.

Kad su se vrata iza njih zatvorila, dok je Rhys pomagao Doyleu da legne na krevet, ja sam svu svoju pažnju posvetila Mrazu. – Inače bih ovo učinila nasamo, ali često mi nitko od vas ne vjeruje, ako me ne podrži još jedan gardist. Ne želim da me krivo shvatiš, Mraz.

Mraz mi je uputio vrlo hladan pogled. – Shvaćam da će noćas u tvom krevetu biti Doyle.

Odmahnula sam glavom. – Mraz, nije me Doyle u mom krevetu potaknuo da se udaljim od tebe. Ti si me natjerao na to.

Skrenuo je pogled, kao da pažljivo gleda i ne vidi ništa.

Pljusnula sam ga po prsima, jer mu nisam mogla doseći lice. To ga je smelo, natjeralo ga da me pogleda, i načas sam u tim očima opet ugledala nešto stvarno, ali samo načas. Potom se opet sav pretvorio u hladnu aroganciju.

– Ovo durenje mora prestati.

Uputio mi je hladan pogled. – Ja se ne durim.

– Da, duriš se. – Okrenula sam se prema dvojici muškaraca na krevetu...

Rhys je umotavao Doylea u pokrivače. Kimnuo je. – Zbilja se duriš.

Doyle je umorno ležao na jastucima, kao da bi dizanje glave bio preveliki napor. – Duriš se, stari moj prijatelju, duriš se.

– Ne znam što time želite reći, reče Mraz.

– Nešto ti povrijedi osjećaje, naduriš se. Opaziš da nešto prijete tvom položaju kod mene, naduriš se. Neka rasprava ne ide onako kako ti misliš da treba, naduriš se.

– Ja se ne durim.

– Duriš se upravo sada, ovog trena.

Otvorio je usta, zatvorio ih, i načas pokazao zbunjenost. – Ja ove ne smatrami durenjem. Djeca se dure, ratnici ne.

– Kako ti to onda zoveš? – upitala sam, s rukama na bokovima.

Na trenutak se činilo da razmišlja, a onda je rekao: – Ja sam reagiram na ono što ti činiš. Ako ti je Doyle draži od mene, onda u. tu ne mogu ništa. Ja sam ti dao najbolje od sebe, ali to nije dovoljno dobro.

– Ljubav nije samo seks, Mraz. Moraš prestati s tim.

– S čim? – upitao je.

– S tim, lupkala sam ga prstom po prsima, – s tom hladnom, distanciranom fasadom. Moraš biti stvaran, moraš biti ono što stvarno jesi.

– Ne sviđam ti se kad sam ono što stvarno jesam.

– To nije istina. Volim te kad si ti ti, ali ne smiješ više dopuštati da ti sve vrijeđa osjećaje. Moraš se prestati duriti. – Udaljila sam se da bih ga mogla gledati u lice ne naprežući vrat. – Ja trošim toliko energije brinući o tome kako ćeš ti nešto primiti. Nemam više energije da toliko pazim na tvoje osjećaje, Mraz.

Odmaknuo se od zida. – Razumijem.

– Što radiš? – upitala sam.

– Odlazim. To je ono što želiš, zar ne?

Okrenula sam se prema dvojici muškaraca. – Može mala pomoć, molim?

– Ona ne želi da odeš, reče Rhys. – Ona te voli. Voli te više nego što voli mene. – Nije zvučao povrijeđeno; više kao da navodi činjenično stanje. Kako je to bila istina, nisam se ni pokušala usprotiviti. – Ali svaki put kad postaneš hladan i arogantan, Merry se udalji. Kad se duriš, udalji se.

– Hladnoća i arogancija su sačuvale moj zdrav razum od kraljice.

– Ja nisam kraljica, Mraz, rekla sam. – Ja ne želim igračku u krevetu. Želim kralja pokraj sebe. Moraš biti odrastao. – Možda je bilo blesavo reći nekome tko je od mene stariji stotinama godina da odraste, ali bilo je potrebno. Tužno.

Doyle je progovorio s jastuka, a u glasu mu se čuo napor koji je taj govor iziskivao. – Kad bi uspio ukrotiti svoje emocije, ona bi voljela tebe i nikog drugog. Kad bi to samo uspio shvatiti, ne bi bilo nikakvog suparništva.

Ja baš nisam bila uvjerena u to, ali reći to naglas ne bi pomoglo. Pa nisam ništa rekla.

– A zar je važno koga ona voli ako nema djeteta, reče Mraz.

– Čini se da je tebi to jako važno. – Doyle je zatvorio oči i činilo se da je usnuo.

Mraz se namrštiio. – Ne znam kako da prestanem. To je navika stara stoljećima.

– "Ovako ćemo, rekla sam. – Svaki put kad se ti počneš duriti, ja samo kažem da prestaneš. Pokušat ćeš prestati kad ti se skrene ražnja na to.

– Ne znam.

– Barem pokušaj, rekla sam, – to je sve što tražim. Barem pokušaj.'

Vrlo ozbiljan izraz prešao je njegovim licem, a onda je kimnuo glavom. – Pokušat ću. Još uvijek se ne slažem s tim da se durim, ali pokušat ću to ne činiti.

Zagrlila sam ga. Kad sam se odmaknula, smiješio se. – Za takav pogled u tvojim očima pobio bih čitave vojske. Što je malo emotivnosti prema tome?

Svatko tko misli da je ubijanje čitavih vojski lakše od sređivanja vlastitog unutarnjeg emocionalnog nereda, nije završio psihoterapiju. Ali ni to nisam rekla naglas.

Poglavlje 17

Ujutro je zlatna božica Hollywooda plakala za našim kuhinjskim stolom. Možda su tome bili krivi hormoni trudnoće, a opet, možda i nisu. Maeve se voljela pretvarati da je Gordon razmišljao za njih oboje, no istina je bila da je ona, kad je htjela, imala vrlo dobar um. Logičan um, opasan um. Bilo je teže izaći na kraj s njom kad je razmišljala nego kad je zavodila. Plakanje je značilo ili stvarnu emociju, ili da je naumila manipulirati mnome. Nisam htjela da bude tužna, ali sam se na neki način nadala da jest, jer nisam htjela da svoje vještine usmjeri prema meni. Opet je bila božica Conchenn, a tijekom stoljeća je bilo i muškaraca i žena moćnijih od mene koji oj nisu bili kadri reći ne.

Stajala sam na dovratku razmišljajući o povlačenju, no predugo sam oklijevala. Podigla je glavu i pokazala mi oči oblivene suzama, prošarane munjama. Kosa joj je bila žuta od glamura koji je obično nosila, ali oči su joj bile stvarne. Dakako, kako je bila Svijetli sidhe, koža joj je i dalje bila bez mane. Iako je brisala nos papirnatom maramicom, nos joj nije bio ni najmanje crven. Kad ja ridam, nos mi pocrveni, a na kraju mi pocrvene i oči. Maeve bi vjerojatno mogla plakati sto godina i onda bi izgledala savršeno.

Dotaknula je oči maramicom. – Vidim da si odjevena za polazak. – Glas joj je pokazivao suze koje koža nije. Zvučala je promuklo i tričavo, kao da plače već satima. Nekako sam se od tog glasa, koji nije bio baš savršen, osjećala bolje. Bilo je to vjerojatno plitko s moje strane, možda čak i nesigurno, ali istinito.

Rekla je da sam odjevena za polazak, a ne da izgledam dobro. Što je među nama bilo neizravno vrijeđanje. Ako se vila potrudila oko svoje odjeće, onda je bila uvreda ne dati joj kompliment, osim dakako, ako ste smatrali daje krivo odabrala. Ja sam si danas uzela vremena da se odjenem. Znala sam da ću tako odjevena vidjeti svoju tetku, kraljicu, ali će ondje biti i novinara. Činilo se da novinara ima svaki put kad izađemo iz Maevine kuće.

Crna suknja do gležnjeva obavijala mi se oko bokova i rastvarala se padajući mi niz noge, od materijala kojeg nema u prirodi, da se ne bi naborala u avionu. Crni kožnati remen s odgovarajućom kopčom bio mi je tijesno pričvršćen oko struka. Zelena majica kratkih rukava od svile i elastina bila je pokrivena crnom jaknicom bolero kroja. Antikne naušnice od zlata i smaragda isticale su zeleno. Crne čizme do listova vidjele su mi se pod suknjom. Imale su pete od osam centimetara, a koža je bila sjajna i presijavala se kad bi svjetlost pala na nju. Mislila sam da smaragdnozeleno ističe zelenilo mojih očiju, te da kroj okruglog izreza naglašava moje grudi. Inače bi odjenula kraću suknju, ali bio je siječanj u St. Louisu, a razmetanje nogama nije vrijedno ozeblina. Ali suknja se talasala kako sam se kretala, a crna nadsuknja je stvarala dojam lebdenja, hvatanja i najslabijeg vjetra, bilo od mog kretanja, ili iz zraka.

Mislila sam da izgledam dobro, sve dok Maeve nije sročila svoju rečenicu, o, kako pažljivo.

– Shvatit ću to kao da ne odobravaš moj izbor odjeće, rekla sam pošla prema čajniku pod pokrovom. Galen je morao pretražiti čije. Los Angeles da nađe poštenu pokrov za čajnik kako bi nam čaj ostao topao. Većina muškaraca je više voljela snažan crni čaj za doručak umjesto kave – pri čemu je Rhys bio izuzetak. On jednostavno nije smatrao da bi prekaljeni detektivi trebali piti čaj, pa je zato pio kavu. Njegov gubitak. Više čaja za mene.

Pogledala me gotovo zatečeno. – Ponekad zaboravim da si u svom formativnom razdoblju odgajana među ljudima. Premda, iskreno, t znaš biti netaktična čak i za ljudske standarde. – Opet je maramicom otrla oči, no više nije bilo svježih suza, samo tragova koji su joj se sušili na licu. – Ne pristaješ na pravila igre.

Dodala sam vrhnje šećeru koji sam već stavila u čaj i promiješala, gledajući je. – Koja igra bi to bila?

– Ljuta sam na tebe, pa dajem naslutiti da ne izgledaš dobro. Ti mene ne smiješ izravno pitati što mislim o tvojoj odjeći. Trebaš se jednostavno zabrinuti zbog toga što ja mislim da izgledaš loše. To te treba izjedati, podrovati tvoje samopouzdanje.

Otpila sam malo čaja. – Zašto bi ti htjela to učiniti?

– Jer je tvoja greška ono što se sinoć dogodilo.

– Sto je moja greška?

Zvuk vrlo nalik na jecaj oteo joj se s usana. – Poševila sam se s onim... onim lažnim sidhom.

Namrštila sam se, pa najzad shvatila što želi reći. – Misliš, sa Sageom?

Kimnula je i opet su se pojavile svježije suze. Zapravo, je ponovno položila glavu na bljedu borovinu stola i zajecala. Jecala je kao da je joj srce puknuti.

Odložila sam čaj i pošla prema njoj. Nisam mogla podnijeti kušanje tog isprekidanog zvuka. Naslušala sam ga se dovoljno često tijekom zadnjih nekoliko tjedana otkako joj je umro muž, ali a zadnje vrijeme manje. Bilo mi je drago što ga je manje. Većina pripovijetki govori o tome što se dogodi ubogim smrtnicima koji se zaljube u besmrtnika, i kako sve to loše završi za njih, ali Maeve je pokazivala drugu stranu te priče. Kad se besmrtnik uistinu zaljubi u smrtnika, to na kraju loše završi za besmrtnika. Mi umiremo, oni ne. Jednostavno, užasno, istinito. Promatranje Maeve kako žali za Gordonom potaklo me da se zapitam u što se upuštam sa sidhe suprugom. Na kraju će onaj, ma tko to bio, za koga se udam, ostati udovac. Nije bilo načina da se to izbjegne. Ta misao je bila ugodna.

Dotaknula sam njezino rame, a ona se još jače rasplakala. – Je li te Sage ozlijedio? – upitala sam i pomislila da je to glupost još dok am govorila.

Podigla je glavu dovoljno da mi pokaže suznu verziju svog kako-se-usuđuješ lica. Šmrcavim glasom je rekla: – Ne bi on mogao nautiti princezi Svijetlog dvora.

Potapšala sam je po ramenu. – Jasno da ne bi, ispričavam se što sam to rekla. Ali ako te nije ozlijedio, zašto onda plačeš? Seks nije mogao biti baš toliko loš.

Zaridala je snažnije, prekrivši lice rukama. Mislim da je rekla – Bio je divan, no glas joj je bio previše prigušen da bih bila sigurna.

Još uvijek mi nije bilo jasno zbog čega se toliko uzrujala, no njezina bol je bila stvarna. Zagrlila sam je oko ramena i spustila obraz na njezinu kosu. – Ako je bio divan, zašto onda plačeš?

Nešto je rekla, no to se izgubilo u svem tom plakanju. – Žao mi je Maeve, nisam te razumjela.

– Nije trebao biti divan.

Bilo mi je drago što mi ne može vidjeti lice, jer sam vjerojatne izgledala jednako zbunjeno kao što sam se osjećala. – To ti je bio prvi kontakt s tijelom sidha u cijelom stoljeću. Naravno daje bilo divno.

Ona je spustila ruke i okrenula se da me pogleda, pa sam se morala odmaknuti da joj dam mjesta. – Ne razumiješ, rekla je. – On nije sidhe. To je laž, iluzija, kao i ono stablo jabuke u mojoj kući. Jutros ga više nije bilo.

– Stabla?

Kimnula je.

Namrštila sam se; nisam si mogla pomoći. – Ali ja sam ga dotaknula lišće, koru, cvijeće. Osjetila sam miris. Bilo je stvarno. Iluzije moga sakriti stvari, ili učiniti da neka stvar izgleda kao neka druga, ali iluzija ne može stvoriti nešto ni iz čega. Mora postojati nešto stvarno, za što se iluzija može uhvatiti.

– Inače da, ali nekad su sidhe mogli stvoriti iluziju koja je bila toliko čvrsta da se moglo hodati po njoj. Misliš da su priče o kulama u oblacima bajke, Merry? Nekad su sidhe to mogli učiniti. Mogli su stvoriti nešto ni iz čega. Stvari načinjene od čiste magije, su jednako stvarne kao i bilo što drugo što postoji.

– Onda je to bilo stvarno stablo, rekla sam polako.

– Stvarno, dok je magija trajala, da. Da je na stablu bilo jabuka, mogla bi ih jesti i napunile bi ti želudac. Na taj način smo se nekad neprestano hranili istim malobrojnim vilinskim životinjama. Bile su magične, pa su se mogle obnoviti.

– Znam da postoji iluzija koja je stvarna, ali moj otac je rekao da su takvi talenti odavno izgubljeni. – Kimnula je. – I bili su.

– Znači, to nam se polako vraća, zajedno s ostalom magijom? – Da. – Na to se nasmiješila razvodnjenom verzijom osmijeha koji č u distribuciju poslao tisuću blockbuster filmova, godinama prije nego što je pojam blockbuster išta značio. Primila je moju ruku u svoje. – A ti si nam to vratila, Merry, ti i tvoja magija.

Odmahnula sam glavom. – Ne, ne ja, Božica. Ja ne bih mogla učiniti ništa od svega toga bez božanske pomoći. – Previše si skromna, rekla je.

– Možda, rekla sam, i nisam se mogla suzdržati, – premda, naravno, kad imaš tako loš ukus u odijevanju, teško je ne biti ponizan.

Na trenutak mi nije htjela uzvratiti pogled. – Žao mi je, ali htjela sam te povrijediti.

Stisnula sam joj ruku, pa izvadila svoju iz njezinih. – Zašto? – Jer sam tebe krivila što me Sage sinoć zaveo. – Rhys je to opisao kao da si ti obavila veći dio zavodjenja, rekla sam.

Uistinu se zacrvjenjela. – Istina. Gorka, ali istina. Vidjela sam ga ako sjaji u mraku. Svjetlio je kao zlatni Mjesec. Ja... – Okrenula se da joj ne vidim lice, pokazavši mi leđa. – Znala sam da on ne pripada mojim muškarcima. Mislila sam da me neće odbiti, i nije. – Zavela si ga. Bilo je divno. A sad te muči grizodušje jutra poslije? – rekla sam.

– Blesavo, zar ne.

– Vile ne žale zbog seksa, Maeve.

– Ti nikad nisi uistinu pripadala Svijetlom dvoru, Merry. Ti ne znaš šta su ondje pravila. – Znam da su svi koji nisu čistokrvni manje vrijedni, bez obzira na njegove talente ili magiju.

Okrenula se na stolcu da me opet pogleda. – Da, da. – Nisam mislila da je tebi još stalo do toga. – Nisam ni ja.

Pokušala sam si to razjasniti. – Ti se uzrujavaš jer si uživala s nekime tko nije čisti sidhe?

– Ja se uzrujavam jer Sage nije princ nijednog dvora. On je poluvila od koje je tvoja magija učinila nešto više, ali on nije sidhe, Merry. On nikad neće uistinu biti sidhe. Ni za sto godina, čak ni s tim trobojnim očima, on neće biti sidhe.

– Vidiš kakvi su oni, rekao je Mraz s dovatka. Nijedna od nas ga nije čula da dolazi, pa smo se obje trgnule.

Nosio je uobičajenu bijelu košulju, kravatu i otmjene hlače, no kravata je bila srebrna i samo za nijansu manje blještava od kose što mu je svjetlucala oko ramena. Hlače su mu bile tamnosive, od debelog materijala, dobrog kroja, tako da su uspjele biti prostrane naprijed i na bedrima, no priljubljene odostraga. Već sam se znala diviti tom pogledu. Srebrno-dijamantna igla za kravatu i odgovarajući gumb za manšete svjetlucali su dok se kretao prostorijom. Uobičajen; mokasine zamijenio tamnosivim čizmama, uglavnom skrivenim širokim krojem suvratka nogavice.

– Kakav je tko? – upitala sam.

– Svijetli. – Izgovorio je svijetli kao da je to prosta riječ. Onako kako je većina Svijetlih izgovarala Tamni.

Maeve je ustala od stola. – Kako se usuđuješ.

– Kako se usuđujem što? – upitao ju je dok nam je prilazio.

– Kako se usuđuješ vrijeđati Svijetle.

– Oni bi to isto rekli za nas, reče Mraz, a u njemu je bilo bijesa koji nisam poznavala. Nadala sam se da taj novi bijes nije bio odgovor na njegovo durenje. Zamjena jednog problema drugim nije bilo on što sam željela postići.

Maeve je otvorila lijepo oblikovana usta, pa ih zatvorila. Nije _ mogla nazvati lašcem, jer je to bilo istinito. Naposljetku se odlučit za: – Ne znam što da kažem, mnogo krotkijim glasom.

Mraz se okrenuo prema meni. – Ona nikad ne bi dotaknula Sage i da još uvijek pripada zlatnom dvoru.

– O, ne znam, rekla sam. – Ja sam dokaz da ima više Svijetlih koji će ukaljati svoja tijela s onima koji nisu s njezina dvora.

Odmahnuo je glavom, a kosa mu je hvatala svjetlost više od dijamanata koje je nosio. Nikakav dragulj se nije uistinu mogla mjeriti s njegovom kosom. – Uar Okrutni se oženio tvom bakom da izbjegne kletvu. Besaba je otišla tvom ocu kao dio sporazuma. Vjeruj mi. Merry, svjetlucavi ne dolaze rado u naše krevete.

– 'Kao što bi ti trebao dobro znati, Snjegoviću'¹⁷.

Lecnuo se, ali nije ustuknuo. Okrenuo se prema njoj i pošao prema naprijed dovoljno da uđe u njezin osobni prostor prema američkim standardima. Kako se nije povukla, ušao je u njezin prostor čak i prema vilinskim standardima. Dodirivali su se skoro cijelom dužinom svojih tijela. Uspjelo je izgledati prijeteće, a ne erotski. Mraz je bio viši, ali samo za nekoliko centimetara. Gledali su se u oči kao protivnici, dorasli jedan drugome.

Ona je gledala njega, ali njezine su riječi bile za mene. – On nije uvijek bio sidhe. Znaš li to? – Glas joj je bio miran, ali se u njemu osjećala zloba, onako kako se u zraku zna osjetiti početak oluje,

– Da, rekla sam, – znam Mrazovo porijeklo.

Na to je bacila pogled prema meni, a na licu joj se vidjelo iznenađenje. – On ti to ne bi svojevolumeno rekao.

Odmahnula sam glavom. – Pokazao mi je svojevolumeno, svojom magijom. Vidjela sam ga kako pleše na snijegu. Znam što je, i što je bio, i meni je svejedno.

Izraz njezina divnog lica je s iznenađenja prešao na zgranutost. Ustuknula je za korak od njega i primila moju ruku. – Dakako da to mijenja tvoje osjećaje. Mislila si da spavaš sa sidhom, a otkrila si da je to samo običan mraz kojem je udahnut život.

Spustila sam pogled na njezinu ruku i lice mi je zacijelo bilo jednako neprijateljsko kao što sam se počela osjećati, jer ju je povukla.

– Ti to misliš. Ti to stvarno misliš. Tebi je svejedno.

Odmahnula sam glavom. – Potpuno.

Izgledala je zbunjeno. – Ja to ne razumijem.

– Sinoć su ti se vratile moći božice Conchenn. Spavala si sa sidhom prvi put nakon sto godina. Jutros si se probudila i ne zvučiš kao Maeve Reed. Zvučiš kao svaki drugi Svijetli plemenitaš. Ja nikad nisam shvaćala zašto Svijetli imaju tako viktorijanski pogled na seks. To je tako nevilinski.

– Ti to ne razumiješ, Merry, kako bi i mogla? Spavanje s ljudskim bićem bilo bi oprošteno, ali ne i jebanje s poluvilom. Moja potreba

je sinoć nadjačala moj zdrav razum. Bila sam pijana od moći. Jutros sam trijezna.

– Ali ti si prognana sa Svijetlog dvora, Maeve, a Tamni dvor ne zanima porijeklo, samo rezultati. Nije važno otkud si, nego što može- učiniti za nas.

Odmahnula je glavom. – Ne mogu prikriti oči. Jutros ih ne mogu prekriti glamurom, a ne znam zašto. Nosim taj glamur već desetljećima. Stvarniji mi je od mog pravog izgleda, ali sad više ne mogu prekriti oči. Dala si mi moć, Merry, ali si mi ponešto i oduzela.

– Znači, ja sam kriva za to što si ti pojebala Sagea?

– Možda, reče ona, no čak i u toj jednoj riječi se čula sumnja Nije uistinu vjerovala u to.

¹⁷ Jack Frost ili Jackie Frost je u engleskom folkloru personifikacija hladnoće zimskog vremena, pa ga spominju u narodnim i dječjim pjesmama.

– Zapravo nije važno što Svijetli dvor misli o tvojim postupcima Maeve. Ako se ikad on-
dje vratiš, Kralj svjetlosti i iluzije će se pobrinuti da umreš. Dobrodošla si pridružiti se Tam-
nom dvoru poći s nama. Već noćas možeš biti u srcu vilinske zemlje. – Promatrala sam je
dok sam to govorila, i opazila sam glad na njezinu licu prije nego što ju je sakrila.

Uputila mi je svoj osmijeh za javnost. – Ja sam Svijetli sidhe, Merry, ne Tamni.

– I ja sam nekad pripadao zlatnom dvoru, reče Mraz.

– Ti nikad nisi pripadao tom dvoru, Snjegoviću. Nikad!

Uputio joj je hladan osmijeh. – Dopusti mi da to ponovno sročim. Nekad su me jedva trp-
jeli na dvoru ljepote i iluzije. Trpjeli su me zato što sam, dok je moć drugih slabila, ja jačao.
Ne zahvaljujući moći drugih sidha, već zahvaljujući umovima ljudi. Oni su se sjećali mene
čak i kad su zaboravili sve vas lijepe, sjajne bogove. Mali Mraz, Snjegović, Mraz. – Opet je
zakoračio bliže njoj, a ovaj put se i ona odmaknula od njega, tek malčice. – A tko još govori o
Conchenn? Gde su tvoje pjesme, tvoji stihovi? Zašto se sjećaju mene, a ne tebe?

Glas joj je bio tih. – Ne znam.

– Ne znam ni ja, ali tako je bilo. – Nagnuo joj se još bliže, skoro dovoljno blizu za polju-
bac. – Mene su se sjećali, kad su toliko zaboravili. Eto misterija.

Počeo je sjajiti kao da mu je u tijelu zarobljen Mjesec, svjetlost mu je prodirala kroz oči,
od čega su postale srebrne skoro kao njegova kosa. Vjetar njegove moći ispunio je zrak oko
njegova tijela svjetlosnim vijencem od njegove kose. Stajao je pred njom poput kakve metal-
ne vizije iskovane od tekućeg srebra.

Ona nije mogla stajati toliko blizu njegove moći i ne reagirati. Predugo je bila bez dodira
sidha za takvo što. Njezina žudnja nije mogla biti utažena u jednoj noći zagrljaja, u nekoliko
valova moći. Takva glad je dublja.

Njegova moć je probudila njezinu u zlatnom jurišu, iscijedila je njezinu kosu do bijelo-
žute, te ispunila zrak oko nje lelujanjem. Bili su tako blizu da su se njihove moći pomiješale,
žuta i srebrna su se spojile u liniju između njih. To nije bila božanstvenost, to je bila obična
moć sidha.

Ja sam ih gledala i shvatila zašto su moji ljudski preci pomislili da su to bogovi. Sad bih ih
vjerojatno pogrešno shvatili kao anđele ili ljude s Marsa. Gledala sam kako sjaje, a čak i kroz
svjetlost sam vidjela bolnu žudnju na Maevinu licu. Mraz nije izgledao gladno, izgledao je
zadovoljno.

Nagnuo se i pritisnuo svoje sjajne usne na njezine. Poljubac je bio čedan, ali njegova se
moć zabila u nju poput koplja srebrne svjetlosti. Vidjela sam kako je to dugačko koplje moći
umalo raspolovilo njezinu zlatnožutu svjetlost. Na trenutak je njezina svjetlost potamnijela u -
rži, planula je narančasto i crveno, kao prava vatra. Onda se on rovu kao. zakoračio unatrag,
te je ostala svijetliti sama. – Ne bi me odbila od svog tijela, čak ni sad, kad je sjećanje na Sa-
geovu put kao živa rana u tvom umu.

Njegova moć je izbledjela. Sada je bio blijed i još uvijek lijep, Ti više nije svijetlio.

Maevina moć je nestajala malo-pomalo dok je govorila. – Mogla sam voditi niže vile u
krevet u zadnjih stotinu godina. Druge prognanike, poput mene. Ali nisam to činila, jer sam
se nadala da će jednog dana dvor shvatiti Taranisovu izdaju, a kad on bude mrtav, ja ću biti
dobrodošla natrag. Oni bi mi oprostili moje ljudske ljubavnike, jer Svijetli su uvijek voljeli
ljudsku put u mraku. Ali ne sa nižim vilama. Ne činiš to, ako se nadaš da ćeš ikad ponovno
teći ugled na visokom dvoru vilinske zemlje,

– Postoji još jedan visoki dvor vilinske zemlje, reče Mraz.

Odmahnula je glavom. – Ne, ne postoji. Ne za mene.

Odmahnuo je glavom. – Ovaj stav će postati naporan prije nego što završimo naš posjet
Svijetlima.

– Mraz, ti se uopće ne sjećaš kakvi su oni. Nisi ti još vidio ništa od napornog.

Uzdahnuo je. – Sjećam se ja i predobro, Maeve. – Načas se doimala tužno. – Ne želim se vratiti ondje i gledati ih kako nas tretiraju kao niža bića.

– Onda ostani ovdje sa mnom. – Okrenula se prema meni. – Ne vraćaj se, Merry. Taranis ima neki razlog zašto hoće da ga posjetiš. On ništa ne čini bez razloga, a to neće biti razlog koji će ti se svidjeti.

– Znam, rekla sam.

Stisnula je šake. – Zašto onda ideš?

– Jer će biti kraljica Tamnog dvora, a ne može započeti vladati pokazujući strah Taranisu, reče Doyle s dovratka.

– Ali ti se bojiš Taranisa, reče Maeve. – Svi ga se bojimo.

Doyle slegne ramenima. Nosio je crne traperice utaknute u crne čizme do koljena, crnu majicu kratkih rukava, crnu kožnu jaknu. Čak je i kopča njegova remena bila crna. Jedina boja koja se vidjela bila je srebrna boja naušnica koje su krasile šiljate linije njegovih ušiju. U jednoj resici je bila čak i dijamantna naušnica. – Bojali se ili ne moramo pokazati hrabrost.

– Je li to vrijedno umiranja? Je li to vrijedno Merryine pogibije? – Pokazala je na mene, prilično dramatično, no ona je bila glumica. Osim toga, sidhe su znali bili dramatična čeljad čak i bez obuke.

– Ako on ubije Merry, kraljica Andais će ubiti njega.

– On je oslobodio Bezimeno da me ubije, kako ne bih odala njegovi tajnu. Ti stvarno misliš da će oklijevati pokrenuti otvoreni rat između dvorova?

– Nisam spomenuo rat, Maeve.

– Rekao si da će kraljica ubiti Taranisa; to znači rat.

Doyle odmahne glavom. – Kad bi on usmrtio njezinu prijestolonasljednicu, mislim da bi Andais učinila jednu od dvije stvari. Ili ga izazvala na osobni dvoboj, što Taranis ne bi htio; ili bi ga dala ubiti, diskretno.

– Želiš reći da bi ti ubio Taranisa, reče Maeve.

– Ja više nisam kraljičin Mrak. – Prišao mi je i stao pokraj mene.

Čuo sam da sad ima novog kapetana garde.

– Koga? – upita Mraz.

– Mistrala, reče Doyle.

– Donositelja oluja. Ali on je dugo bio u nemilosti.

Doyle kimne. – Svejedno, on je njezin novi prvak.

– On nije ubojica i nikad nije diskretan. Stiže kao što mu ime govori, uz puno vjetra i galame. – Mraz je otvoreno pokazivao prezir.

– Ali Šapat je dovoljno tih da to nadoknadi, reče Doyle.

Mraz je djelovao zatečeno. Maeve se mrštila. – Ja ne znam ta imena.

– Od njih su ostala samo njihova imena, reče Doyle. – Onoga po čemu si ih nekad znala više nema.

– Šapat, reče Mraz. – Mislio sam da je on poludio.

– I ja sam čuo tu priču.

Ja sam se sjećala Mistrala. On je bio sve čega se kraljica grozila, glasan, hvalisav, kratkog fitilja, nesmiljen. Gotovo daje bio utjelovljenje zlostavljača, no bio je previše moćan da bi mu se odbio odlazak na mračni dvor nakon što su ga izbacili sa zlatnog. Kraljica Andais se pobrinula da mi prihvaćamo sve koji su moćni, no oni joj se nisu morali svidati i nije ih morala mnogo koristiti. Mogla je srediti da uvijek sjede daleko od nje i da dobivaju dužnosti koje ih drže podalje od nje.

Mistral je bio toliko u nemilosti za mog života da sam se jedva sjećala njegova lica, i nisam se uistinu mogla sjetiti jesam li ikad razgovarala s njim. Moj otac je mislio da je on budala.

– Ne sjećam se nikoga iz garde po imenu Šapat, rekla sam.

– Jednom davno je naljutio kraljicu, rekao je Doyle, – pa gaje dala kazniti. Bio je poslan Ezekielu u Dvoranu smrtnosti na... – namrštio pogledao Mraza, – ... na sedam godina, zar ne?

Mraz je kimnuo. – Mislim da je tako.

Progutala sam slinu prije nego što sam uspjela progovoriti. – Poslan je na sedam godina mučenja. – Glas mi je bio promukao od užasa. Bila sam u Dvorani smrtnosti. Točno sam znala koliko je Ezekiel dobar u svom zanatu, i nisam mogla zamisliti sedam godina takve pažnje.

Obojica su kimala glavama.

Čak je i Maeve bila blijeda. Svijetli dvor nije odobravao mučenje barem ne mučenje otvorene prirode kakvo je Ezekiel pružao. Oni su imali suptilnije načine za to, magične načine, koji su bili mame neuredni, manje osobni. Mogli ste nekome nanijeti stravičnu bol ne prljajući ruke. Kraljica Andais je voljela reći bobu bob. Mučenje je trebalo biti neuredno, inače, čemu sve to?

– Čula sam priče o vašoj Paklenoj dvorani.

– Vidiš, Taranis je čak dopustio svom dvoru da usvoji riječi vjere koja je mučila naše poklonike, rekao je Mraz. – Dopustio je svom dvoru da oponaša ljude.

– Ako tvoje stoljeće počinje sa sedamnaest ili manje, rekla sam

Mraz je slegnuo ramenima, kao da nekoliko stotina godina ne čini razliku.

– Zovite vi to kako hoćete, ali to što vaša kraljica dijeli takve kazne dokaz je da ja ne želim biti dio vašeg dvora.

– Što je učinio da zaradi sedam godina s Ezekielom? – upitala sam.

– Mislim da to ne zna nitko osim Šapta i kraljice, reče Mraz.

Pogledala sam Doylea. – Ti si bio njezina lijeva ruka cijelo tisućljeće ili više. Nikad se nisi odvajao od nje, sve dok te nije poslala ovamo u Los Angeles, po mene. Ti znaš, zar ne?

Lagano je izdahnuo. – Da je htjela da drugi znaju, Merry, bi im rekla. Ja neću nikoga dovesti u opasnost tako da odam u djelić istine.

Odustala sam. Nisam htjela da Andais dobije izgovor da bilo koga od nas pošalje u Dvoranu smrtnosti. Mogla sam proživjeti ostatak svojih dana i ne znajući što je Šapat učinio da zasluži sedam godina samo da više nikad ne moram pretrpjeti ni minutu s Ezekielovim glasom blizu svog uha.

Mraz se okrenuo prema Maeve. – Odbila si poći na Tamni dvor s nama, iako znaš da te Taranis može pokušati ubiti dok nas nema

– Predat ćete me novim tjelesnim čuvarima na aerodromu.

– Istim onim tjelesnim čuvarima koji su skoro poginuli pokušavajući se spasiti od Bezi-menog. Istim čuvarima koji bi, da mi nismo naišli, svi odreda poginuli, zajedno s tobom.

– Sjest ćemo na neki drugi avion, za neku drugu zemlju, daleko od kralja i njegovih moći.

– Ona će vjerojatno biti sigurnija od nas, Mraz. Jer, mi ćemo ga izazvati na njegovu vlastitom terenu, u samom srcu njegove moći.

– Ali bila bi još sigurnija na Tamnom dvoru, pod kraljičinom zaštitom, reče Mraz.

– Već smo vodili ovaj razgovor, reče Doyle. – Završen je.

Mraz ju je pogledao. – Nije stvar u tome da ti mrziš Tamni dvor, pa ni u tome da ga se bojiš, da se bojiš nas. Ti se bojiš da, nakon što jednom stupiš među tamni narod i ponovno se nađeš u vilinskoj zemlji, više nikad nećeš otići.

– Ona bi me mogla zatvoriti za moje vlastito dobro, a vi me ne biste mogli osloboditi, reče Maeve.

– Ne bi te ona zatvorila, Conchenn, već bi ti jednostavno prigrlila tamu zato što te svjetlost ne želi. Mnoga Svijetla gospoda i dame otkrili su da tama nije ni upola onoliko ružna kao što su mislili, ni upola onoliko strašna kao što su ih učili. – Načinio je jedan korak prema njoj, a ona je za jedan ustuknula.

– Oni su prigrlili tamu jer nisu imali izbora, rekla je gotovo posve prigušenim glasom. – Mogli su izabrati tamu, ili vječno progonstvo iz vilinske zemlje.

– Upravo tako, reče Mraz. – Među nama nema zatvorenika. Šapat je mogao pobjeći s Tamnog dvora. Kraljica ga ne bi proganjala, jer zna da sidhe koji napusti Tamni dvor više nema kamo otići. Nema zorna u vilinskoj zemlji. Mi prihvaćamo kraljičine zakone ne zato što nemamo izbora, nego zato što je čak i sedam godina mučenja bolje od progonstva, kao što je tebe prognao tvoj kralj.

Vidjela sam suze kako joj blistaju u očima kad se progurala kroz sve nas i izašla kroz suprotna vrata.

– Jesi li baš morao to učiniti? – rekao je Doyle.

Mraz je kimnuo. – Da, mislim da jesam. Dovodi se u opasnost ume što odbija poći na Tamni dvor. To je glupo.

– Nije ni upola toliko glupo kao što je dobrovoljni odlazak ni Svijetli dvor, reče Doyle.

Dvojica muškaraca su se pogledala i nešto je prešlo između njih Mrazova ramena su se tek malčice pograbila prije nego što se ispravi, i rekao: – Meni se ne sviđa ni taj plan.

– To nam je jasno, reče Doyle.

Mraz je pogledao mene. – Poći ću s Merry, ali ne sviđa mi se to.

Nasmiješio se, premda sjetno, s toliko stare tuge da me stegnu u grudima. – A bojim se, slatka, slatka moja princezo, da se neće svidjeti ni tebi.

Usprotivila bih mu se da sam mogla, ali kako sam se slagala – njim, bilo mi je glupo. – Prvo idemo na Tamni dvor, Mraz, onda na dvor goblina, i tek nakon toga na Svijetli dvor.

Odmahnuo je glavom, a osmijeh mu je postao gorak. – Nadaše da će prizori koje ćemo vidjeti na goblinskom dvoru biti najgore koji nam se spremaju, ali se bojim da nema tog užasa koji se može usporediti s blještavom ljepotom koja nas očekuje na posljednjoj stanici.

Nažalost, nitko mu se nije usprotivio.

Poglavlje 18

Nije da osobni avion Maeve Reed nije bio udoban, jer jest. Jedini od nas koji je mrzio letjeti bio je Doyle. On je svoje sjedalo izabrao prvi, zakopčao remen i više nije puštao oslonce za ruke lijepog rotirajućeg sjedala iz čvrstog stiska. Čvrsto je zatvorio oči, priljepio se uz sjedalo, shvatili smo da, budemo li ikad napadnuti u avionu, Doyle neće biti od velike pomoći, barem ne isprva. Kad sam otkrila njegovu fobiju od letenja avionima, zapravo mi je bilo drago. Zbog toga se doimao manje savršenim, manje kraljičin Mrak i ubojica. Činilo mi se daje prošlo podosta vremena otkako mi je to bilo potrebno. Pogledala sam ga s druge strane uskog prolaza. Napetost njegova tijela pjevala je u zraku oko njega, gotovo kao neka vrsta moći. Dakako, strah može pokrenuti magiju.

– Upitao bih te o čemu razmišljaš, reče Mraz pokraj mene, – ali izgleda očito.

Okrenula sam glavu naslonjenu na podstavljeno sjedalo tako da mu uzvratim pogled. – O čemu razmišljam?

– Razmišljaš o Doyleu. – Nije bio ljut i nije se durio. Možda mu glas nije bio sretan, ali nije se durio. To je bio napredak.

– Razmišljala sam o tome kako gaje njegov strah od letenja učinio manje savršenim kraljičinim ubojicom.

Lice mu se počelo smračivati, ona hladna maska se pojavila. To nije sve,

Dotaknula sam mu ruku. – Ne duri se zbog toga. Mraz. Samo sam razmišljala o tome daje, budemo li ikad napadnuti u avionu, to jedine mjesto na kojem Doyle neće biti u najboljem izdanju. To je sve.

Promatrala sam ga kako pokušava progutati svu tu mrzovolju. Činilo se da bi ga mogla ugušiti, ali trudio se. Toliko se očito trudio da nisam rekla o čemu sam još razmišljala: sve i

da sjedim ovdje, utonula u neku divlju fantaziju o Doyleu, to se Mraza nimalo ne tiče. Od mene se očekivalo da uživam u svima njima, ali zadržala sam to za sebe. Mraz se trudio, i prekoravati ga zbog posesivnosti vrlo nevilinske emocije, ne bi pomoglo.

Stisnula sam mu ruku i pustila je. Baš dobro za mene.

Rhys je kleknuo pred mene. Nosio je svoje bijelo pokrivalo za oko sa sićušnim biserjem. Odgovaralo je bijelom svilenom baloneru bijelom fedora šeširu i svijetlom krem odijelu. Jedina boja koju je nosio bila je ledeno ružičasta kravata. Izgledao je poput križanja između sladoledara i duha nekog detektiva iz 1940-ih. Čak je utrpao svu onu kovrčavu bijelu kosu pod šešir. Izgledao je mlađe, sastojeći se sav od mekanih crta lica i usana za ljubljenje. Bio je stotinama godina stariji nego što ću ja ikad postati, no klečeći ondje izgledao je kao da nikad nije vidio krivu stranu tridesetih.

Nasmiješio mi se. – Doyle mi je dao nešto za tebe. – Osvrnuo se prema njihovom vođi, koji je i dalje sjedio čvrsto zatvorenih očiju. Okrenu se natrag prema meni uz hihot. – Znao je da će biti indisponiran.

Izvadio je bijelu kutiju za prsten iz džepa kaputa.

Osmijeh koji sam mu uputila je nestao. – Baš moram?

– Da, moraš. – Odjednom je djelovao čitavo desetljeće starije, ne manje privlačno, no njegov dječjački izgled je nestao kao da sam ga bila zamislila.

Mraz se nagnuo prema nama da bi dodao: – To je kraljičin prsten Merry, ona ti ga je dala. To je jedan od simbola da si ti njezina nasljednica. Moraš ga nositi.

– Ne smeta mi prsten, rekla sam, – ali s tim kaležom u avionu, malo me brine da će on pojačati magiju prstena, kao što je učinio drugim stvarima.

Dvojica muškaraca su se pogledala i razabrala sam da je to prvi put da su pomislili na to.

– K vragu, reče Rhys, – to bi mogao biti problem.

Mraz je izgledao vrlo ozbiljno. – Problem ili spas. Nekad je prsten bio velika relikvija moći, a ne samo birač kraljičinih plodnih ljubavnika.

– Čudno, rekla sam, – stalno slušam o tome kako je taj prsten važna relikvija, ali mi nitko, čak ni moj otac, ne želi reći što je on to nekoć radio. – Gledala sam malo jednog, malo drugog, a oni su se pogledali jednim od onih pogleda koji je odavao da mi nijedan od njih to ne želi reći.

– Što je? – upitala sam.

Jednoglasno su uzdahnuli. Rhys je čučnuo, s neotvorenom kutijom za prsten još uvijek u rukama. – Nekad je prsten činio Andais neodoljivom svakom muškarcu na kojeg je reagirao.

– To mi ne zvuči dovoljno strašno za te izraze na vašim licima. Što još?

Ponovo su se pogledali.

– Da čujem, u kojem grmu leži zec.

– Zec? – upita Mraz.

– Hoće reći da joj jednostavno kažemo, objasnio je Rhys. On se ubrajao u mali broj gardista koji zadnjih pedeset godina nisu proveli skrivajući se u šupljim brežuljcima. Rhys je posjedovao kuću izvan vilinskih humaka. Kuću sa strujom, televizorom, svime. Vjerojatno je bio jedini sidhe koji je znao tko je bio Humphrey Bogart, ili tko je Madonna.

– Znaš onaj trenutak u svim filmovima o Pepeljugi, kad je ona na vrhu stepenica, a princ je pogleda, ošamućeno? – upita Rhys.

– Da, rekla sam.

– Onda krene prema njoj kao da nema izbora.

Kimnula sam. – Da.

– E pa toliko o neodoljivom, rekao je.

– Misliš, kad prsten reagira na tebe, onda si kao neki opčarani školarac.

Uzdahnuo je. – Ne baš.

– Nije riječ samo o muškarcima, reče Mraz.

Gledala sam malo jednog, malo drugog. – Kako to mislite?

Sage je bučno došao kroz prolaz od nas. Nosio je Kittove svečane hlače i majicu kratkih rukava kojoj je morao razderati leđa da bi je prilagodio krilima. Njegov struk je bio uži od Kittova pa je morao jako stegnuti remen. Na nogama je nosio par Kittovih tenisica, zavezanih što je bilo moguće čvršće da mu ne padnu, jer je njegovo stopalo bilo uže od goblinovog. Oko gornjeg dijela tijela je omotač deku jer ga jakna s razderanim leđima ne bi grijala. Bio mu je potreban jedan od teških vunениh plašteva koje je dvor dizajnirana prije mnogo stoljeća za krilate vile ljudske veličine ili veće. Nicci će također biti vrlo hladno kad sletimo. Međutim, upozorili smo gardiste koji će nas čekati na aerodromu i oni će donijeti plašteve. U međuvremenu, Sage se stiskao pod svojom dekom kao da veo osjeća hladnoću. Ovako velik nije imao odjeće koja bi mu odgovaralo.

– Ono što ti oni tako obzirno pokušavaju reći, princezo, jest da je taj prsten nekad bio prohodadžija.

Namrštila sam mu se sa sjedala.

On je uzdahnuo. – O, da mi je opet biti mlad, ali zazvučalo je kao daje to nešto loše. – Prsten može prepoznati plodan par ne same dodiranjem gole kože, nego i preko cijele prostorije, na prvi pogled. I muškarac i žena se očajnički zaljube i zauvijek sretno žive.

– Kraljica Andais me se nikad nije dojmila kao tip koji zauvijek sretno živi.

– Ona je imala kontrolu nad tim prstenom, Merry, kao nad dobrim oružjem ili alatom. Upričila bi veliki bal i pozvala i sve sidhe prikladne za brak te nekoliko nas, nižih bića, da poslužujemo za stolom ili da ih zabavljamo. Onda bi stala pokraj vrata i kako je svaka žena prolazila, ona bi je dotaknula prstenom, i skoro uvijek bi netko istupio. Pali bi jedno drugome u naručje poput napaljeni ovnova, ona bi za nekoliko mjeseci bila ogromna od trudnoće, oženio bi se i bili bi savršeni par. Nekada davno, taj prsten nije samo biro sidhe koji su plodni. O ne, to je bio prsten za – zauvijek sretni. Tako smo ga mi nekad zvali. A što misliš, otkud ljudima sva ta sranja?

Podigla sam obrve. – Nisam zapravo razmišljala o tome. Znam zasigurno da je većina bajki upravo to, pripovijetke.

– Ali njihovi elementi – izvukao je blijedožutu ruku iz deke toliko da mi priprijeti prstom – ključne stvari, to su dobili od nas, iz istiniti priča. – Namrštio se. – Nismo svi mi Irci, Škoti, ni iz nekog dijela onoga što oni zovu Britanskim otočjem. Među nama ima preživjelih iz skoro svih dijelova Europe. – Toga sam svjesna, rekla sam.

– Onda se i ponašaj kao da znaš. Princ Essus ti je sigurno rekao da su neke bajke istinite priče koje se prenose.

– Moj otac mi je rekao da ih je većina jednostavno izmišljena. – Većina, dopustio je Sage, – ali ne sve. – Opet mi je priprijetio prstom. – Ako je taj kalež vratio svu moć tom prstenu – pokazao je prstom kutiju – onda, ako je tvoj savršeni par u ovom avionu, saznat ćeš to, a ako nije, i to ćeš saznati.

Pogledala sam malenu kutiju i odjednom mi se učinila važnijom nego prije samo jednog trenutka.

– Kraljica ga nije tako koristila, reče Rhys, – ne za sebe. – Ne, reče Nicca tiho iza nas. – Nakon što je njezina prava ljubav ubijena u bici, koristila je moć prstena da napuni svoj krevet. Uz njegovu pomoć je mogla drugog sidha opčarati vilenjačkim ludilom.

Okrenula sam se i pogledala ga. Nosio je hlače koje su bile toliko tamnosmeđe da su bile gotovo crne, i ispod njih čizme koje su im odgovarale. Kosa mu se prosipala niz goli gornji dio tijela jer su njegova krila bila još veća od Sageovih, a premda smo mu pokušali uvući majicu od svile i elastina preko njih, na kraju smo pretrpjeli poraz. Bila su previše golemo i previše neobičnog oblika, prepuna vijutaka i repova.

– Mislio sam da će poludjeti kad je Owain umro. – Doyleove oči su uvijek bile čvrsto zatvorene, ruke su mu stezale oslonce sjedala, a glas mu je zvučao dovoljno normalno.

– Ono što nitko tada nije shvaćao bilo je da prsten ima još jednu – dodatnu moć, nastavio je mirnim glasom. – Čini se daje djelovao kao neka vrsta zaštitne magije oko parova koje je odabrao. Garantirao je sretan kraj, pobrinuvši se da ih ne zadesi nikakva tragedija.

Rhys je kimnuo. – Prsten je počeo gubiti moć – to smo znali, jer veliki provodadžijski bal propao nekoliko desetljeća prije. Sidhe bi došla na vrata plesne dvorane, a nitko ne bi istupio. Ali smo shvaćali da je prsten čuvao i našu sigurnost, a ne samo sreću i rodnost.

– Sve do bitke kod Rhodana, reče Mraz, – gdje smo izgubili dvije stotine sidhe ratnika. Većina ih je bila u braku sa svojim savršenim ljubavima.

– Bio je to prvi put u našoj povijesti da neki par koji je prsten spojio nije imao sretan kraj, reče Doyle.

– Ne samo jedan par, reče Rhys, – nego deseci. – Odmahnuo je glavom. – Još nikad do tad nisam čuo takvo naricanje.

– Neki od onih koji su ostali sami, odabrali su izbljedjeti, mrmljao je Doyle.

– Samoubojstvo, misliš, reče Rhys.

Doyle otvori oči toliko da baci pogled prema Rhysu, pa ih opet zatvori. – Ako ti je tako draže.

– Nije mi draže, to je samo istina, reče Rhys.

Doyle slegne ramenima. – Dobro.

Galen se dogegao iza svih ostalih. – Je li prsten ikad izabrao više od jedne osobe za nekoga? – Cijeli je bio odjeven u blijedo proljetno zeleno.

– Misliš, kad bi nekoga zadesilo udovištvo, je li mu prsten našao nekog drugog? – upita Doyle.

– To, ili doslovno odabrao više od jedne osobe za nekoga. Mislim, dijete možeš dobiti iz svakog para koji prsten spoji, ali je važno da bi doista bili sretni, a ne samo magično zaljubljeni. Je li prsten ikad imao problema kod biranja samo jedne osobe za nekoga?

Doyle je opet otvorio oči i okrenuo se da u cijelosti pogledao Galena. – Zar ti ne vjeruješ u srodne duše, u jednu savršenu ljubav za svaku osobu? – To bi pitanje bilo gotovo blesavo da ga je postavio bilo tko drugi.

Galen je pogledao mene, pa se zatim prisilio skrenuti pogledi kako bi pogledao Doylea. – Ja ne vjerujem u ljubav na prvi pogled. Ja vjerujem da treba vremena da se izgradi prava ljubav, kao i prijateljstvo. Vjerujem u trenutnu požudu.

Pomaknuo se točno iza mog sjedala. Osjećala sam ga poput vatre što grije, poželjela sam da stavi dlanove na naslon mog sjedala da budem bliže toj toplini. Kao da me čuo, stavio je ruke ondje gdje sam ih htjela, a ja sam morala dati sve od sebe da mu glavom ne dotaknem prste. Ali nekako, s tom kutijom za prsten ondje, nisam bila načisto da ga želim dodirivati kad ga stavim. Bila sam prilično sigurna da je najbolji plan ne dodirnuti nikoga sve dok ne saznamo je li kalež utjecao na prsten.

– Bismo li mogli dobiti kraljičino dopuštenje da ga ne nosim dok se ne nađemo u vilinskom humku? – upitala sam.

– Ne, rekao je Doyle, – jako je inzistirala.

Uzdahnula sam. Nismo htjeli da se Andais naljuti na nas. Nikako to nismo htjeli. – Dobro, daj mi tu kutiju i svi se odmaknite.

– Nije to bomba, reče Rhys, – to je samo prsten.

Namrštila sam se. – Nakon ovoga što sam upravo čula, skoro da bih više voljela bombu. – Skoro, dodala sam u sebi.

Nisam htjela da mi se mogućnosti ograniče ovdje i sada. Plašilo me koga će prsten izabrati i zašto. Nisam vjerovala magiji po ljubavnim pitanjima. Dovraga, nisam uopće vjerovala ljubavnim pitanjima. Ljubav je nepouzdana stvar, katkad.

Rhys mi je pružio kutiju i kad sam ponovila svoju potrebu za privatnošću, svi su ustali i odmaknuli se od mene, Kitto je ostao u stražnjem dijelu aviona s dekom preko cijelog tijela,

skrivajući se. Skrivao se od svog straha od metala i suvremene tehnologije. On se bojao tlikih stvari da se za njega činilo manje čudnim to što se bojao aviona nego za Doylea koji se nije bojao gotovo ničega.

Ostali muškarci su se podijelili u dvije grupe. Jedna je stala oko Doylea, koji se još uvijek nalazio u svom sjedalu, premda je sad imao otvorene oči. Ostali su stali u stražnji dio aviona.

– Otvori je, reče Rhys iz Doyleove blizine.

– Ona se boji, reče Galen, a u glasu mu se čula nervoza koju sam ja osjećala u svom želucu,

– Čega se boji? – reče Sage. – Pronalaženja svog savršenog para? Koja glupost, bojati se toga. Većina bi život dala za takav problem.

– Daj šuti, reče Nicca.

Sage je zaustio da se potuži, no onda je zatvorio usta, zbunjena izraza lica, kao da ni sam nije siguran zašto je poslušao Niccu.

Ja sam piljila u kutiju u rukama, oblizala ružem namazane usne koje su najednom postale suhe, nikako ne shvaćajući čega se toliko bojim. Zašto se bojati otkrivanja je li moja savršena ljubav ovdje među ovim muškarcima? Ne, to nije bio taj strah, spoznala sam što ako prsten ne nađe moju savršenu ljubav ovdje i sada? Što ako moja savršena ljubav nije nitko od njih? Što ako je to razlog zašto nisam zatrudnjela?

Podigla sam pogled i promotrila lica oko sebe. Shvatila sam da ih na neki čudan način sve volim. Svakako ih sve cijenim. Uz to, nisam bila sigurna kako bi Mraz ili Galen primili da prsten odabere nekog drugog, a ne njih. Obojica su pokazala vrlo nevilinsku sklonu ljubomori. Ne bude li odabranik Mraz, sumnjam da sam već vidjela takvo durenje.

Podigla sam pogled prema Galenu znajući da me voli, uistinu voli, da me volio i onda kad nisam imala priliku postati kraljicom. On je bio jedini, osim Rhysa, koji mi je jasno dao do znanja da bi htio biti moj ljubavnik čak i kad mu to ne bi donijelo ništa osim m a tijela, i možda moje ljubavi. Galen je bio tako romantičan. Mislim da se pomirio s time da neće biti moj suprug, zatrudnim li s drugim. Ali mislim da je u dubini srca vjerovao da sam ja njegova srodna duša. Mogao bi me se odreći kad bi mogao zadržati privid onoga što je moglo biti.

Opet sam se zagledala u kutiju. Izabere li prsten nekog drugoga, Galen će si morati pronaći novi san, novu ljubav, novo sve.

– Otvori je, reče Rhys.

Duboko sam udahnula, polagano izdahnula i otvorila je.

poglavlje 19

Prsten je bio teški srebrni osmerokut, ne savršeno okrugao, kao da se oblikovao prema svim prstima na kojima se ikad nalazio. Bio je to zapravo vrlo jednostavan prsten, gotovo muškog izgleda. S unutrašnje su strane bile ugravirane neke riječi na nekom drevnom obliku gelskog jezika, previše starom da bih ga razumjela, no znala sam da prijevod glasi – Umetni.

Na njemu nije bilo ničega prijetećeg. A ipak... Dotaknula sam njegovo hladno srebro vrhom prsta i ništa se nije dogodilo. Doduše, nikad se i nije događalo ništa dok vam se prsten ne bi našao na prstu. Bio je pedantan po tom pitanju.

– Moraš ga nataknuti, Meredith, reče Doyle, Umalo sam ih uspjela sve naviknuti da me ne zovu nikako drugačije osim Merry. Ovo je bio početak povratka na dvorsku službenost. Mrzila sam to.

– Znam, Doyle.

– Onda je glupo oklijevati. Moramo saznati kakav će nam problem stvoriti prije nego što sletimo. Ljudska policija će zadržavati medije, no ipak će biti kamera i novinara koji će uhva-

titi sve što nas snađe. Bolje bi bilo da nas snađe sada, ovdje, nasamo. – Okrenuo se na sjedalu kako bi me pogledao licem u lice, radi čega je morao pustiti siguran oslonac za ruke svog sjedala. Mogla sam zamisliti koliko ga i to koštalo. – Stavi ga, Meredith, molim te.

Kimnula sam i uzela ga iz kutije. Bio je topao na dodir, ali ništa se nije desilo. Duboko sam udahnula i nisam bila sigurna trebam li se pomoliti prije nego što ga navučem ili ne. Molitve su poprimile posve nove značenje u zadnja dvadeset i četiri sata.

Stavila sam prsten na prst. Bio mi je prevelik, no gotovo odmah sam osjetila onu prvu iskru magije. Sad će biti točno moje veličine Sitna čarolija. Podigla sam pogled prema svima njima. – Ne osjećam nikakvu razliku u njemu.

– Prestala si ga nositi jer nam je slao električne udare dok smo se ševili, rekao je Rhys. – Nikad nije činio mnogo s udaljenosti.

– Ne na mom prstu, rekla sam.

On se nacerio. – Možemo li ga pokušati dodirnuti golom kožom., da vidimo je li se to promijenilo?

– Mislim da bi to bilo mudro, reče Doyle.

Rhys je slegnuo ramenima. – Ideja je moja. Ako nitko nema ništa protiv, ja ću biti prvi zamorac. – Krenuo je naprijed, no Mraz progovorio.

– Ja imam nešto protiv.

Rhys je zastao. Pogledao je mene, pa Doylea, pa je opet slegnuo ramenima. – Samo izvoli. Svejedno će nas više morati isprobati prsten da budemo sigurni.

– Slažem se, reče Mraz, – ali ja hoću biti prvi.

Nitko mu se nije usprotivio, no Galenovo lice je jasno odavalo da je on htio. To što je odustao išlo je u prilog tome koliko je on bio odrasliji od Mraza.

Mraz je stao pred mene i zagledao se u prsten na mojoj ruci. Ispružio je ruku prema meni. a ja sam podigla svoju da dodirnem njegovu. Njegova se šaka sklopila preko moje, prsti su mu očešali prsten.

Kao da je neka golema, nevidljiva ruka pomilovala prednji mog tijela, kao da nije bilo odjeće, ničega osim moje kože daje miluje magija. Mraz je pao na koljena, razrogačenih očiju, poluotvorenih usta, u kretnji koja je bila između žudnje i osupnutosti. Šaka mu se zgrčila oko moje, pritisnuvši mu kožu snažnije na prsten. Magija se reagirala drugim valom želje, snažnijim od prvog. Završio je nisko a mom tijelu, odbacivši me unatrag na sjedalo, otevši mi uzvik s usana. Tijelo mi se zgrčilo, a ruke trznule u Mrazovima, što je prekinulo dodir prstena s njim.

Napola je pao na pod, a između sjedala je jedva bilo mjesta za njegova široka ramena. Bio je zadihan i slab, a ni ja nisam bila mnogo bolje.

– Znam da je Merry upravo doživjela orgazam, rekao je Rhys, – mali, ali pravi. A ti, Mraz?

Odmahnuo je glavom, kao da mu je preteško govoriti. Naposljetku je promuklo izustio: – Skoro.

– Magija prstena je i prije znala zbuniti, rekao je Doyle, – ali ne ovoliko.

– Je li Mraz jedini? – Galen je uspio istovremeno zazvučati neutralno i zabrinuto.

Rhys se nacerio i uspentrao preko sjedala da se uglavi između sjedala i mojih nogu. – Mislim da Mraz još ne može stajati.

– Pomognite mu da ustane, reče Doyle.

Nicca je istupio, no krila su mu toliko smetala da je odustao i ustuknuo. Galen je pomogao Mrazu da sjedne na obližnje sjedalo, raščistivši prolaz i stvorivši mjesta da Rhys klekne na jedno koljeno pokraj mene.

– Bit će bliže kad padnem, rekao je cerekajući se.

– Tebi je uvijek blizu kad padneš, reče Galen.

Rhys ga je pogledao, ali nije zagrizao mamac. – Ti si samo ljubomoran jer sam ja sljedeći.

Galen je pokušao izvaliti još neku šalu, ali je naposljetku samo ustuknuo i rekao: – Da, jesam.

Rhys mi je dotaknuo rame, skrenuvši moju pažnju s Galenova smrknutog lica na sebe. – Ja volim da cura barem gleda u mene za vrijeme seksa.

Pogledala sam ga. – Znaš kako je, Rhys, muškarac dobiva onoliko pažnje za vrijeme seksa koliko njegovo umijeće zaslužuje.

– Oooo, rekao je, s dlanom na srcu, – ovo je zaboljelo. – Ali njegovo probojno oko nije zaiskrilo samo od humora. – Kad se ne bih bojao da ćeš mi izbiti zub, poljubio bih ti ruku umjesto da je samo primim.

To me nasmijalo, i još uvijek sam se smijala kad se njegova šaka zatvorila oko moje, koja nije ležala u krilu. Sav smijeh je prestao, sve disanje je prestalo, i jedan trenutak nije bilo ničega osim vala osjeta, kao da je jedan osjetilni impuls ulazio u sljedeći, pa u sljedeći, pa u sljedeći. Sve dok nečiji glas nije rekao: – Diši, Merry, diši, nisam shvatila da nisam disala.

Dah mi se vratio uz nagli uzdah, a oči su mi se naglo rastvorile. Tek kad sam ih otvorila shvatila sam da sam ih bila zatvorila.

Rhys je napola kolabirao na sjedalo ispred mojeg, s gotovo opijenim cerekom na licu. – O da, bilo je jako zabavno.

– Mraz nije jedini, reče Nicca.

– Nije. – Doyle nije izgledao baš sretno zbog toga, premda nisam bila sigurna zašto. – Galen, ti si sljedeći, rekao je.

Bilo je malo protestiranja, ali Doyle ga se riješio odmahnuvš rukom. – Ne, moramo saznati je li reakcija ovakva samo na one koji imaju božanske moći, ili će tako biti za sve. Ako bude za sve, onda Merry ne smije dodirivati gardiste na tlu St. Louisa, ne pred novinarima ili policijom.

– Ponovi mi zašto imamo ljudske policajce na dočeku u St. Louisu' reče Rhys. Oči su mu još bile zamučene, ali glas mu je bio skoro normalan.

– Jedan tabloid je objavio sliku svih nas kako jurimo u kuću prošle noći, s izvučenim pištoljima i vrlo malo odjeće. Veleposlanik na dvorovima nije povjerovao kraljčinu uvjerenju da se nije radilo o napadu na princezu, nego samo o nesporazumu. Ja vjerujem da kraljica vjeruje, da vladari St. Louisa ne žele ispasti neodgovorni u pogledu princezine sigurnosti. Ako nešto krene naopako, žele biti u mogućnosti reći da su dali sve od sebe.

Vladari St. Louisa. Ponekad bih na duže vrijeme zaboravila koliko su stari Doyle i ostali. Onda bi rekli nešto poput ovoga, pa biste shvatili da su se njihove misli i rječnik oblikovali u vrijeme prije gradonačelnika, ili skupštine, ili bilo čega imalo suvremenog.

– Ljude više ne zadovoljavaju neke kraljčine priče, nastavio je Doyle. – Veleposlanik na dvorovima je vrlo nesretan što mu ne žele pokazati princa Cela. Ne vjeruje da je Cel jednostavno na putu.

Tabloidi su prvi počeli spekulirati o tome zašto je princ Cel, koje prije bio prilično vidljiv u St. Louisu i Chicagu, gdje je posjećivao moderne noćne klubove, odjednom odlučio ostajati kod kuće. Gdje je bio princ? Zašto je nestao sad kad se princeza Meredith vratila u vilinsku zemlju? Ovaj zadnji naslov je bio malo preblizu istini, no ništa nismo mogli poduzeti. Jer, istina – da princ Cel izdržava šest mjeseci mučenja kao alternativu smrtnoj kazni – nije se mogla odati ljudskim medijima, pa ni političarima.

Između ostalih zločina, Cel se bio proglasio božanstvom jednog ljudskog kulta u Kaliforniji. Mislim da je mislio da je to dovoljno daleko od kuće da ga neće uhvatiti. Na njegovu žalost, ja sam se nalazila u Los Angelesu i radila sam kao privatni detektiv. Da je Cel to znao, svoju bi spletku proveo u djelo negdje drugdje i pokušao bi me ubiti prije. Jedno od pravila na kojima je inzistirala vlada predsjednika Thomasa Jeffersona bilo je da ćemo, proglase li se sidhe ikada bogovima u Sjedinjenim Državama, svi biti prognani – američkog tla. Već zbog tog razloga bilo koji drugi sidhe bio bi pogubljen. Međutim, Celje istodobno ljudskim čarob-

njacima davao mogućnost da pomoću magije zavedu, da pomoću magije siluju vilinske žene. Uglavnom ju je davao ljudima čiji su preci imali vilinske vrvi, ali ne dajete vilinsku moć ljudima da je koriste isključivo zato da nanese zlo vilinskim bićima. To se ne radi. Uz to, sisao je magičnu energiju dotičnih žena. Nešto moći je podijelio sa svojim ljudskim poklonicima, ali većinu je pojeo on. Magični vampirizam je među nama zločin. Zločin kažnjiv smrću, i to gadnom smrću. Jedini izuzetak od tog zakona je dvoboj. U dvoboju, kao i u ratu, možete činiti sve što može proći a da to ne naškodi vašoj časti. Premda neka vilinska bića imaju zanimljive stavove o časti. Celje trebao umrijeti radi svega toga, no on je bio kraljičino jedino dijete, sunasljednik prijestolja. Većina dvorjana nije imala pojma o razmjerima Celove izdaje. Mislili su daje kažnjen zato što me pokušao ubiti. Ne. Kraljica ga nije toliko voljela.

Tako je, umjesto smrti, magija koju je davao ljudima okrenuta protiv njega. Magija od koje vam se koža ježi od požude i koja vas dovodi gotovo do ludila od želje da vas netko dodirne, da vas netko pojebe. Osjetila sam je na svojoj koži, znam iz osobnog iskustva. Premazali su ga Branwynovim suzama, jednom od naših posljednjih velikih magija, te okovali u lance u mraku s njegovom žudnjom i bez ikakva načina da je olakša. Užasno je učiniti takvu stvar bilo kome. Ali on nije trpio ništa što i sam nije dopuštao da se događa drugima, osim u pogledu dugotrajnosti kazne. Šest mjeseci jako dugo traje u mraku. Izdržao je tri mjeseca kazne i još mu je predstojalo tri. Dvorjani su se kladili u to da njegov zdrav razum neće preživjeti. Kladili su se također i u to da će on ubiti mene prije nego što ja uspijem ubiti njega.

– Ako nam ljudi ne vjeruju, ne možemo ništa učiniti, reče Mraz

– Istina, ali možemo im davati manje materijala za pričanje, a ne više, – Doyle je okrenuo glavu da pogleda Galena. – Dodirni prsten da vidimo što će se dogoditi.

Galen je zakoračio između sjedala. U očima mu je bio žar, a izraz njegova lica izazvao je val vrućine na mojim obrazima.

Kleknuo je pokraj mog sjedala i s obje šake obuhvatio moju, ne dodirujući prsten. Nagnuo se prema meni. – Ja želim da prsten reagira na moj dodir. – Zadnju riječ je prošaptao tik uz moja usta. – Želim da zapjeva kroz mene i da nas oboje baci na koljena. – Njegove su usne dodirnule moje i ruke su mu se čvrsto stisnule oko moje ruke u istom trenutku.

Prsten je planuo između nas, probudivši donji dio mog tijela, bocnuo mi usnice kao da sam pokušala poljubiti nešto što provod, struju. Galenove usne su bile meke i podatne, no bez obzira kolike snažno pritiskao ruku na prsten, doživljaj nije postao onoliko snažan kao s Rhysom i Mrazom. Prsten je ipak nastavio kucati između nas, poput strujnih valova. Nisam bila ljubitelj struje na koži, pa sam se povukla iz poljupca i pokušala izvući svoju ruku iz njegove. Nije me htio pustiti.

– Pusti me, Galen, boli me.

Oslobodio me polako, nevoljko.

Uspravila sam se na sjedalu dišući duboko i ravnomjerno, nastojeći prevladati zadnje ostatke moći. – Ovo je boljelo. Mislim, ovo je stvarne boljelo.

– Ma ti samo ne voliš struju, rekao je Rhys.

– Volim ja nju u svjetiljkama ili računalima, ali ne na svojoj koži. Hvala.

– Uopće nisi fora, rekao je.

Namrštila sam se, ali sam opet pogledala Galena, koji je još uvijek klečao ispred mene i izgledao razočarano. Znala sam da taj izraz ima djelomično zbog toga što prsten nije priuštio njemu ono što je priuštio drugima, no to možda nije bilo sve. – A što je s tobom? – upitala sam ga nježno. – Ti također voliš struju?

Izgledao je zbunjeno, ali je rekao: – Nikad je nisam isprobao ni u čemu osim u malim kućanskim aparatima.

– Je li ti ovo što je prsten sad izveo bilo ugodno?

– Da.

Zapamtit ću to. Čak i ako ne volim struju kao predigru, ako je neki muškarci vole, onda nešto možemo srediti. Pristala bih je upotrijebiti na njima za njihov užitak, ukoliko je ja ne bih morala okusiti više nego toliko da provjerim koliko je snažna. Nikad ni na koga ne spajajte nešto čemu niste dopustili da ugrize vašu kožu. To je pravilo. Ne morate i sami uživati u tome, ali morate znati što to čini osobi koja uživa.

– Čini se, reče Doyle, – da je snaga prstena narasla u svakom pogledu.

Kimnula sam. – Ne sjećam se daje ikad prije stvarao tako silovitu navalu moći.

– Ali između nas nije učinio ono što je učinio s Rhysom i Mrazom, rekao je Galen, a zvučao je jednako nesretno kao što je izgledao. Koja god emocija tekla kroz Galena, uvijek ste to znali. Ispunila bi mu lice i oči. Bilo je trenutaka kad je uspješno skrivao osjećaje. Ja sam istodobno rila sretna što to vidim i tužna što je to bilo potrebno. Galen, kojem se svaka misao u očima vidjela toliko jasno da su je svi mogli pročitati, rio je prokleta blizu toga da bude političko opterećenje na dvorovima. Morao je ovladati svojim vidljivim emocijama, no ja nisam uživala u promatranju tog procesa. Osjećaj je bio kao da krademo nešto one nevine radosti koja je od Galena činila Galena.

Dotaknula sam mu lice lijevom rukom, rukom na kojoj nisam mala prsten. Kraljica je uvijek nosila prsten na lijevoj ruci, pa sam i ja prvo stavila na tu ruku, iz navike, no otkrila sam da prsten ne voli biti na mojoj desnoj ruci. I tako je završio na desnoj ruci. Nisam se protivila relikvijama moći ako sam to ikako mogla izbjeći.

Pritisnula sam mu ruku na obraz. Podigao je tužne zelene oči prema meni. – Rhys i Mraz su dobili svoju božanstvenost. Mislim da je dodatno uzbuđenje između nas bilo zbog toga.

– Volio bih se usprotiviti, rekao je Rhys, – ali slažem se s Merry.

– Stvarno tako misliš? – upitao je Galen onako kako bi upitale dijete, vjerujući da vaše riječi moraju biti istinite.

Pomilovala sam ga prstima po obrazu, od mekane topline sljepoočice do krivulje brade. – Ne samo da mislim, Galen, ja te vjerujem.

– I ja to vjerujem, reče Doyle. – Sve dok Meredith bude dodirivala druge gardiste samo nakratko, to ne bi trebao biti problem. Cijel Tamni dvor zna da je prsten opet živ na njezinoj ruci. Premda možda ne zna koliko je živ postao.

– Jačao je čak i prije nego što nam se kalež vratio, rekla sam.

On je kimnuo. – Zato smo ga stavili u ladicu, da nam ne stvara neugodnosti kod vođenja ljubavi.

Rhys je pretjerano napucao usta. – A ja sam se tako dobro zabavljao.

Moja ruka je još uvijek dodirivala Galena, ali obratila sam se Rhysu: – Želiš li da te zavežem i dodirujem strujom po koži?

Rhys je reagirao kao da sam ga pljusnula. Njegova reakcija i na samu pomisao na to bila je drhtaj cijelim tijelom. Vidjevši kako snažne reagira na tu zamisao, obuzela me želja da to učinim. Obuzela me želja da mu pružim toliko užitka. – To je bio jedan veliki da, rekla sam.

Uspio je muklo izustiti: – O, da.

Galen se smijao, potiho.

Rhys mu se namršti. – Što je toliko smiješno, zeleni čovječe?

Galen se smijao tako jako da su mu bila potrebna dva pokušaja da izgovori: – Ti si bog smrti.

– Da, i? – upitao je Rhys.

Galen je sjedio na podu, koljena uglavljenih u malenom prostom ali se okrenuo toliko da pogleda Rhysa. – U glavi mi je slika tebe prikopčanog kao Frankensteinovo čudovište.

Rhys se počeo ljutiti, ali nije mu išlo. Nasmiješio se, male i smiješak se nadalje samo povećavao sve dok se nije počeo smijao zajedno s Galenom.

– Tko je Frankensteinovo čudovište? – upita Mraz.

Zbog toga su se počeli smijati još jače i proširili su smijeh po cijelom avionu, na sve koji su znali odgovor. Samo su Doyle i Mraz bili isključeni iz šale. Ostali su prigrlili televiziju i sve što im je ona mogla ponuditi dok su bili u Kaliforniji. Čak se i Kitto smijao ispod svoje deke odostraga. Ne znam je li šala bila toliko dobra ili ste jednostavno morali biti tamo, ili je to bila napetost. Kladila sam se na napetost, jer kad nam je pilot rekao da ćemo za petnaest minuta sletjeti, više nam nije bilo toliko smiješno.

poglavlje 20

Bilo nam je još manje smiješno pola sata poslije. Dakako, kad se spremate ušetati na veliku konferenciju za tisak, a sigurni ste da će vam postavljati pitanja na koja ne možete odgovarati istinito, ništa se ne čini baš jako smiješno.

Više policajaca grada St. Louisa nego što sam već dugo vidjela čekalo nas je na pisti aerodroma okruživši nas. S gardistima oko sebe te s policijom oko njih, osjećala sam se kao jako mali cvijet unutar jako velikih zidova. Drugi put ću morati obuti više pete.

Ušli smo u salon koji je bio samo za putnike privatnih aviona i ondje se našli s ostatkom mojih gardista. Jedini kojeg sam dobro znala bio je Barinthus. Njega sam ugledala kad su se policajci razdvojili poput zastora, samo nakratko, između Doyleovih tamnih leđa i Galenove smeđe kožnate jakne. Mraz je bio iza mene u srebrnastoj bundi od lisice koja mu se gotovo vukla po podu. Kad sam istaknula koliko je životinja umrlo za tu bundu, obavijestio me da posjeduje tu bundu više od pedeset godina, mnogo dulje nego što itko ima loše mišljenje o posjedovanju krznenih kaputa. Uz to je dotaknuo moj dugački kožni kaput i rekao: – Molim te, nemoj prigovarati kad ti nosiš pola krave.

– Ali ja jedem kravu, pa kad nosim kožu upotrijebim cijelu životinju, to nije bacanje. A ti ne jedeš lisice.

Na licu mu se pojavio neobičan izraz. – Nemaš ti pojma što sam ja jeo.

Nisam znala što da kažem nakon toga, pa sam odustala. Osim toga, siječanjska hladnoća nas je odalamila poput malja kad smo izašli iz aviona. Dolazak iz Los Angelesa u St. Louis usred zime bio je fizički naporan. Toliko da sam posrnula na stepenicama. Mraz me zadržao, topao u svojoj nemoralnoj bundi. Krzno je toplije od kože, čak i ako je podstavljena. Međutim, ja sam se stisnula u svom dugačkom kožnom kaputu, s rukama u kožnim rukavicama, i krenula niz stepenice s Mrazovom golom rukom na laktu cijelim putem. Kad sam došla na ravno tlo, pustio me, te su me svi opet okružili. Sage i Nicca su nam čuvali leda. U slučaju napada, nitko nije mnogo očekivao od Nicce. Prvo, nije bio naviknut na golema krila pri kretanju. Drugo, pogrbio se u pamučnoj deki preko golih prsa. Sidhe ne mogu umrijeti od smrzavanja, ali nekima ipak može biti hladno. Nicca je bio energija proljeća; njemu je moglo biti hladno. Njegova su krila bila stisnuta jedno uz drugo, klonuvši iza njega poput ozeblog cvijeta.

Rhys je tiho opsovao: – Trebao sam kupiti deblji kaput.

– Lijepo sam ti rekao, reče Galen, premda ni njemu nije bilo mnogo bolje u kožnatoj jakni. Bilo je proketo prehladno za nešto što vam je stražnjicu i noge ostavljalo golima.

Kittu je vjerojatno bilo najtoplije od nas sidha bez bundi u njegovoj glomaznoj jakni od perja gotovo fluorescentne plave boje. Nije bila privlačna, ali bilo mu je toplo.

Privatni salon je bio dovoljno topao da razlika između hladnoće i topline zamagli moje tamne naočale. Kad sam ih skinula, Barinthusova kosa je bljesnula kroz šumu tijela oko mene. Njegova kosa nije svjetlucava onako kao Mrazova, time bi se moglo pohvaliti njih vrlo malo, no Barinthus ima jednu od najneobičnijih kosa na oba dvora.

Njegova kosa je imala boju oceanske vode. Srceparajući tirkiz Mediterana; razne dublje plave boje Pacifika; plavičasto-zelena boja mora prije oluje, koja se pretapa u gotovo crnu plavu. Boja vode kad je duboka i hladna, sa strujama što teku, guste i teške, nalik na kretanje velike goleme oceanske zvijeri. Boje su se micale, utjecale jedna u drugu sa svakim pomakom svjetlosti, svakim okretom njegove glave, ra to uopće nije izgledalo kao kosa. Ali bila je kosa, kosa poput plašta, io gležnjeva njegova tijela od gotovo dvjesto petnaest centimetara.

Bilo mi je potreban trenutak ili dva da shvatim da na sebi nosi dugački kožni kaput obojen intenzivnom nebesko plavom bojom, poput jajeta crvendaća. Činilo se da mu se kosa stapa s mekanom kožom. Krenuo je prema nama ispruženih ruku i s osmijehom na licu.

On je nekoć bio bog mora i još je bio jedan od najmoćnijih među svim sidhima, jer je, izgleda, izgubio manje od onoga što je imao nego drugi. Bio je najbolji prijatelj i glavni savjetnik mog oca. On i Galer su bili najčešći posjetitelji očeva doma nakon što smo otišli s dvora kad sam imala šest godina. Otišli smo zato što u toj podmaklo; dobi nisam uopće pokazivala magične talente, što je za jednu sidhe bilo nečuveno, bez obzira na gomilu pomiješanih gena. Moja teta kraljica, pokušala me utopiti, poput čistokrvnog šteneta koje nije odgovaralo standardima. Moj otac je spakirao mene i svoju svitu. je otišao živjeti među ljude. Teta Andais je bila šokirana što je napustio vilinsku zemlju zbog jednog malog nesporazuma. Malog nesporazuma točno tako je rekla.

Barinthusove plave oči s uskim prorezima umjesto zjenica bile su tople od istinske radosti što me vidi. Bilo je tu i drugih koji su se radovali što će me vidjeti iz političkih razloga, seksualnih razloga tolikih razloga, no on je bio jedan od malobrojnih koji su me htjeli vidjeti samo zato što su bili moji prijatelji. On je bio prijatelj mog oca, sad je bio moj, i znala sam da će, budem li imala djecu, biti njihov prijatelj.

– Meredith, lijepo je opet te vidjeti. – Posegnuo je da primi moje ruke u svoje kao što je običavao činiti u javnosti, no jedan drug gardist se progurao između nas. Posegnuo je za mnom kao da m želi ukrasti zagrljaj, ali nikad nije dovršio taj pokret. Barinthus ga je povukao unatrag za rame. Doyle se premjestio ispred mene da mu se isprijечи, a ja sam ustuknula tako naglo da sam se zabila u Mraza. Krzno njegove bunde pošakljalo mi je obraz. Njegove ruke su pronašle moja ramena kao da je spreman gurnuti me iza sebe dalje od drskog gardista.

Dotični gardist je bio nekoliko centimetara niži od Doylea, što je značilo da ima gotovo sto osamdeset centimetara, ali ipak ne toliko. Prva stvar koju sam zamijetila na njemu bio je njegov kaput, što inače nije prva stvar koju primjećujem na sidhe gardistima. Činilo se da je njegova bunda napravljena od naizmjeničnih širokih pruga crnog i bijelog nerca. Dovoljno je loše već i to što su te životinje morat umrijeti, ali za prugasti kaput – to je bilo stvarno tužno. Doduše slagao se s njegovom kosom, začehšljanom unatrag da bi mu niz rame visjela sve do kraja bedara. Kosa mu je bila niz uskih pruga – crnih, svijetlosivih, tamnosivih i bijelih – savršeno ujednačenih, tako da se njegovu kosu nije moglo pobrkati s kosom nekoga tko je posijedio. Ili je to bio složeni i dobro obavljeni posao bojenja, ili on nije bio ljudsko biće. Njegove ugljenosive oči bile su za nijansu tamnije od većine, ali to su mogle biti ljudske oči.

– Samo sam htio mali zagrljaj, rekao je glasom koji nije zvučao baš trijezno.

– Pijan si, Abloec, rekao je Barinthus ogorčeno. Njegov stisak na ramenu tog muškarca pojačao se toliko da se učinilo da se njegova ujela koža stapa s prugastim krznom.

– Samo sretan, Barinthus, samo sretan, rekao je Abloec uz pomalo skrivljeni smiješak.

– Što on radi ovdje? – upita Doyle, a njegov i inače dubok glas poprimio je oštrinu gromoglasnog režanja.

– Kraljica je htjela da princeza dobije šestoricu gardista. Meni je dopustila da izaberem dvojicu, ali ona je izabrala preostalu trojicu. – Ali zašto njega? – reče Doyle, naglasivši riječ njega. – Ima li ovdje problema? – upitao je jedan od ljudskih policijskih službenika. Rekla bih daje bio visok, samo što sam imala Barinthus a usporedbu, a malo je onih koji izgledaju

visoko pokraj boga mora. Njegova siva kosa bila je ošišana vrlo kratko, vrlo strogo. Izgledao bi bolje s više kose koja bi mu omekšala crte lica, no u njegovim očima je bio pogled, – njegovim ramenima držanje, koji su govorili da ga ni najmanje vije zabrinjavalo laska li njegova frizura njegovoj strukturi kostiju.

Madeline Phelps, predstavница za tisak Tamnog dvora, stala je pokraj policajca. – Nema problema, viši inspektore, nema nikakvog problema. – Nasmiješila se dok je to govorila, pokazavši vrlo bijele, i ravne zube, uokvirene ružem intenzivne boje burgundca, gotovo purpurnim. Ta je boja odgovarala njezinoj kratkoj plisiranoj suknji i pripijenom dvorednom sakou. Purpurno je vjerojatno bila nova moda. Madeline je pratila takve stvari. Ošišala je kosu otkako sam je zadnji put vidjela. Kosa joj je na tjemenu bila vrlo kratka, no bila stavljena u dugim pramenovima oko lica i niz vrat, te je unatoč tome što je bila kraća od kose svih ostalih, osim inspektora, uspijevala doticati ovratnik njezina sakoa grimizne boje. Kad je pomaknula glavu da se nasmiješi policajcu, svjetlost je uhvatila ljubičaste odsjaje u njezinoj smeđoj kosi, kao daje stavila preljev, a ne pravu boju. Dobra šminka upotpunjavala je njezino usko lice, a premda je bila nekoliko centimetara viša od mene, bila je niska za punokrvno ljudsko biće.

– Ovo izgleda kao problem, reče inspektor.

Upitala sam se što li sam to učinila da zaslužim da netko s činom višeg policijskog inspektora preuzme odgovornost za moju policijsku zaštitu. Je li kraljica čuvala isto onoliko tajni od nas koliko i mi od nje? Podignuvši pogled prema inspektorovu ozbiljnom licu, pomislila sam, Možda.

Madeline se nasmiješila i pokušala ga pridobiti, čak mu je stavila ruku na podlakticu. Njegove oči se nisu smekšale, štoviše, zurio je u njezinu ruku dok je nije maknula. – Znete li onu staru izreku o patki? – upitao je glasom koji je i dalje bio posve ozbiljan.

Načas je izgledala zbunjeno, no ponovno se nasmiješila i odmahnula glavom. – Žao mi je, čini mi se da ne znam.

– Ako izgleda kao patka, kvače kao patka i hoda kao patka, onda je to patka, rekao je.

Madeline je opet izgledala zbunjeno, što nije značilo da je zaista i bila. Iskorištavala je to što je mala i slatka, te biste samo tu i tame uvidjeli koliko je zapravo lukava i profesionalna.

Ja nikad nisam imala puno strpljenja sa ženama koje su skrivale inteligenciju. Smatram da je to loš primjer za nas ostale. – Želite reći, ako izgleda kao problem, zvuči kao problem i ponaša se kao problem, onda je to problem, rekla sam.

Viši inspektor, na čijoj je pločici s imenom pisalo WALTERS okrenuo je pogled hladnih sivih očiju prema meni. I nisu to bile uobičajeno nečitljive oči drota; on je zbog nečega bio bijesan. A zbog čega? Oči su mu se malo smekšale, kao da mu se sviđjelo što sam prestala igrati igrice, ili kao da nije bijesan na mene. – Princeza Meredith, ja sam viši inspektor Walters i vodim ovu operaciju dok vas ne prebacimo na sidhe teritorij.

– Pa inspektore, reče Madeline, – vi i kapetan Barinthus obojica zapovijedate, to je ono na što je kraljica pristala.

– Ne možete imati dvojicu vođa, rekao je viši inspektor, – ne ako želite nešto postići. – Bacio je pogled na Abloeca, pa na Barinthusu, i taj je pogled govorio da mu se ne sviđa način na koji Barinthus upravlja svojim ljudima. Ono što viši inspektor Walters nije mogao znati i što nitko od nas nikad ne bi priznao nekome tko nije sidhe, bilo je to da, ne idu li stvari glatko, onda je to gotovo uvijek greška Kraljice Andais ili njezina sina. Međutim, kako je princ Celjoš uvijek bio zaključan na sigurnome, moralo se raditi o nečemu što je učinila kraljica.

Nije mi uopće padalo na pamet zašto je dopustila Abloecu da bude viden pred tolikim medijima koliko će ih vjerojatno biti na konferenciji za tisak. On je bio ovisan o svemu, piću, cigaretama, drogi. Što god postoji, Abeu se sviđa. Nekad je bio jedan od najvećih slobodoumnika na Svijetlom dvoru, ljubavnik i zavodnik par excellence. Izbacili su ga sa Svijetlog dvora jer je zaveo pogrešnu ženu, a Andais ga je primila na Tamni dvor samo pod jednim uvjetom. Morao se pridružiti njezinoj gardi, što je značilo da je Abe, jedan od najzaposlenijih

ljubavnika među sidhima, spao na celibat. Odao se piću, a kad su izumili jače droge, odao se i njima. Na njegovu žalost, bilo je gotovo nemoguće da alkohol ili droge potpuno unište jednog sidha. Mogli ste se napiti, ali nikad do te mjere da se onesvijestite. Nikad do te mjere da vam zaborav ublaži bol. Najviše što je Abe mogao učiniti bilo je da si malo olakša postane ovisan o, dovraga, skoro pa svemu. Moj otac ga je držao poodalje od mene, a moja ga je teta prezirala, smatrala ga je slabićem. Stoga je stoljećima bio skriven negdje na sitnim dužnostima, svi-ma nama je zbog njega bilo neugodno. Pa zašto je onda bio tu, sad, na ovako javnom skupu? To nije imalo smisla. Nije sve što je Andais činila imalo smisla, ali u javnosti bi uvijek ispada-la savršenom kraljicom. Pijani gardist nije bio dobar publicitet. Pijani gardist kojem je pov- jeren život princeze i prijestolonasljednice bio je nešto gore od lošeg publiciteta, to je bio nemar. Andais je bila svakakva, ali nije bila nemarna.

– Zaradio sam pravo da budem ovdje, Mrače, vjeruj mi na riječ, rekao je Abe. Njegov os- miješ je nestao i u ugljenosivim očima mu se pojavilo nešto vrlo trijezno.

– Što bi to trebalo značiti? – upita Walters.

Ni gardisti ni ja nismo morali pitati. Ako je on to zaradio, onda je učinio nešto što je mrzi- o, ali što se dopadalo kraljici. Obično je bila riječ o seksu ili sadizmu, ili oboje. Gardisti su tajili poniženja na koja ih je kraljica tjerala. Postoji jedna stara izreka o tome kako biste puza- li preko razbijena stakla za nekoga ili za nešto. Navodne kod kraljice to nije bila samo izreka. Što bi netko učinio da okonča stotine godina celibata? Što ne bi učinio?

To se sigurno vidjelo barem na nekim od naših lica, jer je Walters izgledao još mrzovoljni- je i rekao je: – Što mi prešućujete?

Barinthus i Doyle su mu pokazali svoja bezizražajna lica, izbrušena do nečitljivosti stolje- ćima dvorske politike. Ja sam se okrenula prema Mrazovu tijelu da sakrijem lice od inspekto- ra. Jednostavno više nisam mogla dobro sakrivati što mislim.

Mraz je prebacio jednu ruku preko mojih ramena, no rastvorio je kaput tako da sam se ug- niježdila unutar njega. Većina ljudi bi pomislila da me nastoji privući što bliže svom tijelu, no ja sam znala pravi razlog: rastvorio je kaput da bi se mogao domoći svog pištolja noževa, ako zatreba. Grljenje je bilo zgodno, ali za gardiste, dužnost je morala imati prednost.

Budući da su štitili moj život, osjećaji mi radi toga nikad nisu bili povrijeđeni.

– Koliko ja znam, inspektore, rekao je Barinthus, – mi vam ne skrivamo ništa što bi utjeca- lo na vašu sposobnost da obavite svoj posao.

Walters se skoro nasmiješio. – Nećete poreći da uskraćujete neke informacije meni i poli- ciji?

– Zašto bih to poricao? Morali biste biti budala da vjerujete za smo vam rekli sve što zna- mo, a ja ne mislim da ste budala, inspektore Walters.

On je pogledao Barinthusu i taj pogled nije bio posve neprijateljski. – Pa, to je lijepo znati. Vi ne želite Abea ovdje, zar ne?

– Očito ne, rekao je Barinthus.

– Zašto je onda ovdje?

Madeline se pokušala umiješati. – Inspektore, zbilja bih morala pripremiti za tiskovnu konferenciju.

On ju je ignorirao. – Zašto je ovdje?

Barinthus je na to trepnuo, a njegov drugi očni kapak je zatitrao dolje pa gore. Ta prozirna membrana omogućavala mu je da vidi ispod vode. Kad bi se pokazala na suhom, to je značilo da je živčan.

– Čuli ste kad sam rekao da Abloec nije bio moj izbor, već kraljičin.

– Zašto bi ona poslala pijanca?

– Ovo ću vam zamjeriti, rekao je Abloec, nagnuvši se prema inspektoru.

Walters je frknuo nosom. – Vaš dah smrtonosno smrdi.

– Samo dobar viski, reče Abloec.

Barinthus ga je zgrabio za oba ramena. – Treba nam malo privatnosti, inspektore Walters, da raspravimo neke stvari.

Walters je oštro kimnuo Barinthusu i pozvao svoje ljude da izađu. Pokušao je ostaviti dvojicu, ali ga je Barinthus zamolio da to ne čini. Slobodno izvolite postaviti policajce na oba ulaza, ukoliko budu s druge strane vrata i ne pokušaju prisluškovati.

– Ako ne budete vikali, neće vas čuti.

Barinthus se nasmiješio. – Nastojat ćemo ne vikati.

Walters je izgurao skupinu svojih ljudi van, a Doyle mu je doviknuo: – Molim vas, pridržite vrata gospođi Phelps.

Predstavница za tisak ga je pogledala razrogačenih očiju, s ustima u malenom iznenađenom O. Glumila je, budući da se prebrzo oporavila. No, Doyle, – Stavila je svoju lijepo manikiranu ruku na njegovu podlakticu u crnoj kožnatoj jakni. – Moram vas sve upristojiti za tiskovnu konferenciju.

On ju je pogledao približno kao i viši inspektor Walters, samo opakije. Pustila mu je ruku i ustuknula za jedan korak. Načas je iz nje provirila stvarna Madeline; nasmiljena, odlučna. Odigrala je svoj adut s licem ogrubjelim od gnjeva. – Kraljica mi je naredila da se pobrinem da svi izgledate prekrasno na tiskovnoj konferenciji, i kad me bude pitala zašto to nisam učinila, želite li da joj kažem da ste se vi usprotivili njezinim naređenjima? – Ona je bolje od većine ljudskih bića znala što je kraljica kadra učiniti i dobro se služila tim znanjem.

Okrenula sam se u Mrazovu naručju, tako da mi je lice bilo uokvireno krznom njegove bunde. – Nitko se od nas ne protivi naređenjima moje tete, rekla sam.

Pogled koji mi je uputila bio je na korak od bezobrazluka Madeline je već sedam godina uživala u kraljičinoj milosti. Sedam godina uživanja u apsolutnoj moći, kakvu je kraljica imala nad bićima koja su golim rukama mogla prelomiti Madeline napola Osjećala se sigurnom iza štita od te moći. Do neke mjere, bila je u pravu. Iza te mjere – pa, ja sam se spremala podsjetiti je koja je to mjera bila.

– Imamo važnu tiskovnu konferenciju, Meredith. – Nije se više čak ni trudila koristiti svoju titulu sad kad uokolo nije bilo drugih ljudi koji bi to čuli. Bacila je pogled na Galenovu omiljenu staru smeđu kožnatu jaknu, pa na Doyleovu kratku crnu, te najzad na Kittovu fluorescentnu parku. Usna joj se tek neznatno uzvinula – Nešto kaputa, nešto frizura, a ti zbilja nemaš dovoljno šminke za fotografiranje. Ja imam šminku i garderobu vani. – Krenula je prema vratima kao da ide po njih.

Rekla sam: – Ne.

Okrenula se, a arogancijom na njezinu licu svaki bi se sidhe ponosio. – Mogu nazvati kraljicu, ali kunem ti se Meredith, da slijedim njezina naređenja. – Stvarno je izvukla mali telefon iz unutrašnjeg džepa sakoa. Telefon toliko sićušan da joj nije kvario liniju sakoa.

– Ne slijediš naređenja, ne doslovno, rekla sam. Znala sam da izgledam maleno, gotovo djetinje, dok tako virim iz škakljivog krzna Mrazova kaputa. I prvi put to nije bilo važno, ne pred ljudima poput Madeline. Mogla sam skrivati svoju moć dok je ne zatrebamo. Nisam morala biti energična da pobijedim u ovome.

Zastala je s telefonom otvorenim na dlanu. – Naravno da slijedim.

– Je li ti moja teta rekla da nas odjeneš i nalickaš čim se sklonima s hladnoće? Jesu li to bila njezina izričita naređenja?

Suzila je svoje pažljivo obrubljene i osjenčane oči. – Ne doslovna, ne. – Zvučala je nesigurno, no zatim joj se vratio poslovni ton, te je nastavila: – Ali imamo tiskovnu konferenciju, a nakon toga ćete se opet morati preodjenuti za veliku zabavu. Imamo raspored kojega se trebamo držati, a kraljica ne voli kad mora čekati. – Pritisnula je gumb na telefonu i prislonila ga uz uho.

Odmaknula sam se od topline Mrazova tijela i šapnula u njezin drugo uho: – Ja sam prijestolonasljednica, Madeline, a ti si uvijek bila grozna prema meni. Da sam na tvom mjestu i da volim svoj posao, počela bih se truditi biti ljubazna.

Nagnula sam joj se toliko blizu da sam čula tajnicu svoje tete kad se javila na telefon, ali ne i što je rekla. Madeline je rekla: – Oprosti, pritisnula sam krivi gumb. Da, ovdje su. Imamo nekih problemčića, ali ništa što ne bismo mogli srediti. Dobro, dobro, sjajno. – Prekinula je vezu i udaljila se od mene, onako kako sam godinama gledala ljude kako se udaljavaju od Andais ili Cela, kao daje uplašena.

– Čekat ću vani u predvorju. – Oblizala je usnice, dobacila mi kratak pogled, ali me nije pogledala ravno u oči. Nije bila toliko dobra u dvorskoj politici kao neki. Bilo je i takvih koji su me nekad pokušali ubiti, a koji bi mi se u lice nasmiješili i kimnuli, ponašajući se kao da smo oduvijek najbolji prijatelji. Madeline nije bila toliko dvolična. Zbog toga mi se popravilo mišljenje o njoj.

Kod vrata je zastala. – Ali molim vas požurite. Zbilja imamo prilično natrpani raspored, a kraljica je stvarno rekla, citiram, da ima odjeću za večerašnju zabavu za sve. Htjet će da se svi presvuku prije nego što svečanost otpočne. – Nije me pogledala kad je izašla, kao da nije htjela da vidim što joj je u očima.

Kad su vrata škljocnula iza nje, Galen je upitao: – Što si joj rekla?

Slegnula sam ramenima i privila se natrag uz Mraza. – Podsjetila sam je da kao prijestolonasljednica možda imam koju riječ u tome tko dobiva, a tko gubi posao.

Galen je odmahnuo glavom. – Probljedjela je. To nije bilo samo od prijetnje otkazom.

Pogledala sam ga. – Progonstvom iz vilinske zemlje, Galen, ne samo otkazom.

Namrštio se. – Nema vilinsko ludilo.

– Nije ovisna o nama, ne, ali njezina mi reakcija govori da ne želi izgubiti svoje posebno mjesto među nama. Ne želi izgubiti priliku ia dodiruje put sidha, čak i ako je to samo u prolazu.

– Zašto je to bitno znati? – upitao je.

– To znači da za Madeline imamo sredstvo prisile koje prije nismo mali, vrlo jednostavno.

– To nije jednostavno, rekao je.

Pogledala sam njegovo toliko pošteno lice i tu skoro bol koju mu je uzrokovalo to što ga nadmašujem u razmišljanju, u manevriranju. Meni možda nikad neće zatrebati spoznaja da Madeline cijeni svoj posao dovoljno da bude ljubazna prema meni; a opet, možda i hoće. Svaka mrvica znanja, svaka mrvica slabosti i snage, sitničavosti, okrutnosti ili ljubaznosti, svačijih, mogla bi biti baš ona informacija koju trebate da preživite. Naučila sam ne podcjenjivati ničiju političku potporu, čak i ako je ta potpora proizlazila jednostavno iz potrebe da se osiguraš sa svih strana. Madeline neće biti okrutna prema Celu kad bude oslobođen, ali sad će biti ljubazna prema oboma, a i to je početak.

Doglavlje 21

Dobro odigrano, reče Barinthus uz smiješak, – ali predstavnica za tisak ima pravo u jednome. Vrijeme nam promiče. – Mahnuo je jednom gardistu da priđe.

Bio je visok, vitak i izgledao je preplanulo do krasne smeđe boje, no to nije bila preplanulost. Carrow je uvijek izgledao kao lovac s ljetnom bojom, smeđe kose prošarane ljetnim zlatom, kao u svakog ljudskog bića koje je dan za danom vani. Kosa mu je bila ošišana kratko i jednostavno. Izgledao je vrlo ljudski dok ne biste vidjeli njegove oči. One su bile i smeđe i zelene, ali ne boje lješnjaka, ne. Bile su zelene poput šume uskomešane vjetrom, gdje jedan zapuh pretvara svijet u iskričavo zeleno, a sljedeći u intenzivno i tamno.

Većinu sidha sam morala pitati kakva su vrsta božanstva nekad bili, ali baš kao i Barinthus, i Carrow je vrištao što je bio. Podigla sam pogled prema licu jednog od velikih lovaca.

Carrowov osmijeh je izmamio moj. On je bio gardist kojem je moj otac povjerio da me nauči običajima ptica i zvijeri. Kad sam se upisala na fakultet da steknem titulu iz biologije, Carrow me stvarno došao posjetiti i sjedio je na nekim predavanjima. Htio je vidjeti jesu li naučili što god novo otkako je zadnji put provjerio. Na većini predavanja nisu, no fascinirala ga je mikrobiologija, parazitologija i uvod u genetiku. On je ujedno bio jedini sidhe koji me pitao što bih učinila sa svojom titulom da nisam princeza Meredith.

To nikog drugog nije zanimalo, ili, bolje rečeno, nisu mogli zamisliti ništa osim dvorske politike. Kad možete biti princeza, zašto biste željeli biti bilo što drugo?

Carrow se počeo spuštati na jedno koljeno, no ja sam ga primila za ruku i privukla u zagrljaj.

Bezbrizno se nasmijao i čvrsto me zagrlio.

– Začudilo me kad sam čuo da si detektivka u velikom gradu. – Odmaknuo se da mi pogleda lice. – Ja sam mislio da ćeš uteći u divljinu i igrati se sa životinjama, ili barem u zoološki vrt.

– Trebala bih barem magistrirati za biologiju divljih životinja, a . za većinu zooloških vrstova.

– Ali detektivka?

Slegnula sam ramenima. – Mislila sam da bi kraljica mogla provjeri: svako mjesto na kojem bih ja mogla upotrijebiti tu titulu. Nikome u detektivskoj agenciji nisam čak ni rekla da sam diplomirani biolog

– Strašno mi je žao što prekidam tjedan nostalgije, rekao je nov glas, – ali, je li prsten reagirao na Carrowa ili nije?

Okrenula sam se i ugledala gardista kojeg mi nije bilo drag vidjeti. – Amatheon, rekla sam i nisam uspjela prikriti, koliko sam nesretna što ga vidim.

– Ne brini, princezo, ja sam jednako nesretan što vidim tebe kao i ti što vidiš mene. – Okrenuo je glavu, a svjetlost zimskog sunca probudila je bakrene i zlatne odsjaje u njegovoj crvenoj kosi. Kovrče do ramena su mu poskakivale dok je koračao prema meni.

– Zašto si onda tu? – upitala sam.

– Kraljica mi je naredila, rekao je, kao da to objašnjava sve.

– Zašto? – upitala sam, jer nije objašnjavalo ništa.

Kretao se graciozno u svom kožnatom kaputu skrojenom po mjeri. Pristajao mu je uz gornji dio tijela poput rukavice, ali se širio oko bokova i nogu, pa je izgledao poput kožne halje. Crna koža je činila njegovu kosu bogatijom, sjajnijom, nalik na bakreni plamen. Kako mi se približio dovoljno da mu vidim oči, obuzeo me onaj trenutak ošamućenosti koja me od njegovih očiju uvijek obuzimala. Zjenice su mu bile u slojevitim laticama crvene, plave, žute i zelene, poput višebojnog cvijeta.

– Divan si za gledanje, Amatheon. Reći bilo što drugo bila bi laž.

Njegovo privlačno lice mi se prezirno nasmiješilo.

– Ali nije sve u ljepoti, a ti si, po posljednjim informacijama, Celov prijatelj. Mislim da mu ne bi bilo drago da me ti štitiš, a kamoli što drugo.

Doyle je stao ispred mene, upravo toliko da spriječi Amatheona za mi pride posve blizu. Mraz se pomaknuo na moju drugu stranu, kao da postoji ikakva mogućnost da Amatheon prođe mimo Doylea. Amatheon ih je obojicu ignorirao, svu svoju pažnju usmjerivši na mene. – Princ Cel ne vlada Tamnim dvorom, ne još. Kraljica Andais mi je to jasno dala do znanja. – Smijuljenje je nestalo kad je to rekao, a arogancija se malo smanjila. Upitala sam se koji je način Andais izabrala da učini tako strašno jasnim ono što želi reći. Bila sam sigurna za je teta Andais izabrala neku bolnu metodu, i barem jednom mi je bila draga pomisao na gardista

koji pati. Sitničavo, ali Amatheon je bio jedan od sidha koji su mi djetinjstvo učinili neugodnim.

– Dobro je što to imaš na umu, rekao je Doyle.

Amatheonove oči su ga pogledale na trenutak, ali su se vratile umirile na meni. – Vjeruj mi, princezo, ja ne bih bio ovdje da sam imao izbora.

– Onda odlazi, rekla sam.

Odmahnuo je glavom, od čega mu je kosa pomilovala kožu na ramenima. Zadnji put kad sam ga vidjela, kosa mu je bila do koljena. Većina sidha se ponosila time što im kosa nikad nije upoznala oštricu. Štoviše, vilama koje nisu bile sidhe bilo je zabranjeno puštati kosu do gležnjeva.

Zagledala sam se u njega. – Ošišao si kosu otkad sam te zadnji put vidjela.

– Kao i ti svoju, rekao je, no lice mu je bilo zlovoljno.

– Ja sam žrtvovala kosu da sakrijem činjenicu da sam sidhe. Zašto si ti ošišao svoju?

– Znaš ti zašto, rekao je, pokušavajući zadržati arogantnu masku ra licu.

– Ne, ne znam.

Srdžba mu je probila masku, razderala je, i opazila sam nešto nalik bijesu u njegovim očima nalik cvjetnim laticama. Stisnuo je šake u kosi do ramena. – Odbio sam doći ovamo danas. Odbio sam biti jedan od tvojih ljudi. Kraljica me podsjetila da nije mudro odbijati joj bilo što. – Prisilio se da se opusti, a taj napor se vidio i bilo ga je gotovo bolno promatrati.

– Zašto je toliko važno da ti dobiješ svoju priliku u mom krevetu? – upitala sam.

Odmahnuo je glavom, a pomicanje njegove nedavno skraćene kose kao da mu je smetalo. Rukama je prošao kroz guste kovrče opet odmahnuo glavom i rekao: – Ne znam. To je cijela istina. Pitao sam, a ona mi je rekla da ne trebam znati. Da samo trebam učiniti što mi je rečeno. – Ljutnja je sad bila obična mrzovolja kroz koju se nazirala cijelo vrijeme prisutni strah.

Pogledao me i nije bio ljut na mene; izgledao je samo umorno i poraženo. – I tako, evo me tu, i kraljica hoće da dotaknem prsten. Ako ne reagira na moju kožu, onda sam, nakon što te zdravu i čitavu isporučimo na dvor, slobodan napustiti ovu gardističku dužnost, ali ako zapjeva na moj dodir... – Pogledao je u pod, a kosa mu se rasula oko lica. Naglo je podigao pogled, češljajući prstima kosu da je zadrži otraga. – Moram dotaknuti prsten. Moram vidjeti što se događa. Nema izbora, a nemaš ni ti. – Zvučao je toliko nesretno da mi se zbog toga sviđio više nego ikad prije. Nije mi se sviđao dovoljno da ga odvedem u krevet, ali oduvijek nije bilo teško mrziti ljude kad bi mi pokazali nešto što se nije moglo mrziti u njima. Andais je to smatrala slabošću: moj otac je to smatrao snagom. Ja još nisam odlučila.

Ne skidajući pogled s Amatheona, Doyle je upitao: – Želiš li mu dopustiti?

Mraz mi se primaknuo bliže, tako da me njegov kaput okruži poput oblaka.

– Dopustiti mu da dotakne prsten ne znači ništa, ne košta nas ništa, rekla sam. – Kad s kraljicom budem razgovarala o njemu, više bih voljela da sam učinila sve što je htjela do tog trenutka.

– Ona nijednom od nas neće dopustiti da se izvučemo iz ovoga, princezo. – Ruka mu je opet krenula prema kosi, no zaustavio ju je uz očiti napor. – Naredit će nam da odemo u krevet ako me prsten prepozna.

Jako sam ga htjela ponovno upitati zašto, no vjerovala sam da ne zna ništa više o Andaisinoj logici od mene. – Ono što će se događati poslije bit će problem za neki drugi dan. – Zakoračila sam i dodirnula Doyleovu ruku. – Pusti ga da prođe.

Doyle me pogledao kao da mi se želi usprotiviti, ali nije. Jednostavno se odmaknuo u stranu, omogućivši mi da zakoračim naprijed, ali Mraz se nije odmaknuo. Ostao je toliko blizu da je cijelom dužinom tijela dodirivao moje.

– Mraz, rekla sam, – treba nam malo više prostora.

Pogledao je svisoka u mene, pa u Amatheona, a onda je napravio mali korak u stranu, sa svojom najboljom arogantnom maskom na licu. Ni on ni Doyle nisu voljeli Amatheona. Mo-

žda je to bilo nešto osobno, ili im se možda, kao ni meni, nije sviđala zamisao da neki Celov čovjek bude u mojoj blizini.

– Mraz, ponovila sam, – što ako prsten osjeti tebe, a ne Amatheona? Daj nam dovoljno mjesta da znamo da reagira samo na njega.

– Dat ću prostora dužine pola ruke, ali ne više od toga. On je predugo bio Celov pristaša.

Amatheon je odmjerio nešto višeg muškarca. – Princeza je pod kraljičinom zaštitom, magijski predanom. Kad bih dignuo ruku na nju, oprostio bih se sa životom, a kraljica bi me natjerala da je preklinjem da me ubije mnogo prije nego što bi to i učinila. – Oči su mu izgledale izmučeno. – Ne, Mraz, ne bih se vraćao u kraljičine nježne ruke, čak ni zbog toga da zadržim ovu poluljudsku mješanku dalje od našeg prijestolja.

– O, lijepo, rekla sam.

Amatheon je uzdahnuo. – Ti znaš što ja mislim, princezo Meredith. Što sam oduvijek mislio o tebi i o mogućnosti da naslijediš prijestolje. Kad bih odjednom rekao da si divna i savršena buduća kraljica, bi u mi povjerovala?

Samo sam odmahнула glavom.

– Kraljica me... uvjerila da moje mišljenje nije toliko dragocjeno kao moja krv i meso. – Lice kao da mu se načas zgrčilo, skoro kao na će zaplakati. Pribrao se, ali oči koje je okrenuo prema meni bile su prepune emocija. Što mu je Andais učinila?

– Trebao si jednostavno pristati, kao ja. – Drugi gardist koji mi nije trebao bio je Onilwyn. Bio je lijep, ali na njegovu licu je bilo neke grubosti, gotovo neke nedovršenosti, te je unatoč tomu što je bio zgodan prema ljudskim standardima, prema standardima sidha bi običan. Bio je širokih ramena i mišićav; već na prvi pogled na njegove odjeveno tijelo uokvireno dugačkom bundom, stekli biste dojam o snazi u njemu. Bio je toliko širok u ramenima i prsima da je izgledao niže od ostalih, no to je bila iluzija. Onilwynova gusta valovita kosa bila je vezana u konjski rep. Kosa mu je bila toliko tamnozeleno da je bacala crne odsjaje kad bi je svjetlost imalo dotaknula. Oči su mu bile boje zelene trave sa zrakama od tekućeg zlata koje su mu plesale oko zjenica. Koža mu je bila blijedozelena, ali nije bila bijelo-zelena poput Galenove, za koju niste bili sigurni je li bijela ili zelena. Ne Onilwynova je koža bila baš blijedozelena, na isti način na koji je Carrowova koža bila smeđa.

– Ti bi pristao na bilo što da spasiš svoju kožu, reče Amatheon.

– Naravno da bih, reče Onilwyn klizeći prema nama. Nikad mu nije bilo jasno kako toliko krupan muškarac može kliziti, no uvijek je to činio. – Tako bi učinio svatko s imalo razuma.

Amatheon se okrenuo da ga pogleda. – Zašto si ti Celov čovjek – Vjeruješ li da bi on trebao biti kralj? Je li ti stalo?

Onilwyn je slegnuo snažnim ramenima. – Više volim Cela jer sam mu drag, kao i on meni. Obećao mi je mnoge stvari kad zasjedne na prijestolje.

– On obećava mnogo toga, reče Amatheon, – ali to nije razlog zašto sam ja njegov pristaša.

– Nego zašto? – upita Doyle,

Odgovorio je ne odvrativši pogled s Onilwyna. – Cel je posljednji pravi sidhe princ kojeg imamo. Posljednji nasljednik krvne loze koja je nama vladala gotovo tri tisuće godina. Dan kad netko tko je dijelom ljudsko biće, dijelom brownie¹⁸ i dijelom Svijetli, preuzme našu krunu, bit će dan kad ćemo umrijeti kao narod. Nećemo biti ništa bolji od mješanaca u Europi.

Onilwyn se nasmiješio toliko pakosno da je to bilo bolno gleda: – Ali sad si ovdje, ljubite-lju čiste Tamne krvi, sad si ovdje. – Stajao je ispred višeg muškarca, gledajući ga s tim okrut-

¹⁸ Brownie je dobroćudni kućni duh ili vilenjak iz škotske predaje. Brownieji živi u neiskorištenim dijelovima ljudskih kuća, a u zamjenu za male darove, hrane pomažu ljudima u kućnim poslovima. Ne vole biti viđeni, te rade samo. Napustit će kuću ako se ti darovi nazovu plaćom ili ako ih ljudi zloupotrebljavaju. Stalo im je samo do toga da se ljudi prema njima ophode ljubazno i s poštovanjem.

nim, zadovoljnim osmijehom. – Prisiljen spavati s pripadnicom horde mješanaca. Znajući da ćeš, napraviš li joj dijete, osobno biti odgovoran za njezino dovođenje na prijestolje. Kako fina, gusta, lako maziva ironija.

– Ti uživaš u ovome, procijedi Amatheon.

Onilwyn kimne. – Ako prsten oživi na naš dodir, oslobođeni smo od celibata.

– Ali samo s njom, reče Amatheon.

Drugi muškarac odmahne glavom. – Kakve to ima veze? Ona je žena i ona je sidhe. To je dar, a ne prokletstvo.

– Ona nije sidhe.

– Odrasti, Amatheon, odrasti, prije nego što te ta naivnost ubije. – Pogledao me je prvi put.

– Smijem li dotaknuti prsten, princezo?

– Što ako odbijem?

Onilwyn se nasmiješio, što je bilo samo malčice manje neugodno od osmijeha koji je uputio Amatheonu. – Kraljica je znala da ti se to neće svidjeti, ili bolje rečeno, da ti se ja neću svidjeti. Da vidimo hoću li se uspjeti prisjetiti poruke.

– Ja je se sjećam, rekao je Amatheon monotonim glasom. – Tjerala me da je neprestano ponavljam, dok je ona... – Naglo je stao, kao da je rekao previše.

– Onda svakako, uruči princezi kraljičinu poruku, reče Onilwyn.

Amatheon je zatvorio oči kao da čita nešto u glavi. – Pažljivo sam izabrala ovu dvojicu. Ako prsten ne reagira na njih, neka bude tako, ali ako reagira, ne želim nikakvu raspravu s tobom. Pojebi ih. – Otvorio je oči, blijed, kao da ga je ta recitacija skupo koštala. – Ja ne želim dotaknuti prsten, ali nemam se namjeru usprotiviti kraljičinim naređenjima.

– Ne opet, misliš, reče Onilwyn i pogleda me. – Smijem li dotaknuti prsten?

Pogledala sam Doylea. On je lagano kimnuo. – Mislim da moraš, Meredith.

Mraz je krenuo naprijed.

– Mraz, rekao je Doyle. Ta jedna riječ bila je upozorenje.

Mraz ga je pogledao, užasnutog izraza lica. – Zar ne možemo ništa učiniti da je zaštitimo od ovoga?

– Ne, rekao je Doyle, – ne možemo ništa protiv kraljičinih naređenja.

Dotaknula sam Mrazovu ruku. – U redu je.

Odmahnuo je glavom. – Ne, nije.

– Ne zamjeram ti, Mraz, reče Onilwyn. – Ni ja je ne bih htio dijeliti. – Osvrnuo se po prostoriji da pogleda ostale muškarce – Vi je, naravno, dijelite, zar ne? – Napućio je donju usnu, ali oči su mu ostale zlobne. – Tako mali komadić za podijeliti međusobne a sad eto i nas da vam oduzmemo još više.

– O za ime Božice, Onilwyn, prestani biti takav kreten. – Zadnji gardist u prostoriji je bio toliko tih u svom uglu da ga prije nisam vidjela, ali to je za Usnu bilo uobičajeno. Mogao je proći neopažen u gomili, i tek kad bi progovorio, vaš bi um registrirao da je čitavo vrijeme bio tu. Vaše bi ga oči vidjele, ali vaš bi vam um jednostavne stalno zaboravljao to reći. Bila je to neka vrsta glamura, i to vrsta ko je djelovala na druge sidhe, ili je barem oduvijek djelovala na mene.

Ni Doyle, ni Mraz, ni Rhys nisu izgledali iznenađeno, ali Galen je rekao: – Volio bih da to ne činiš. Uvijek je tako proketo uznemirujuće.

– Žao mi je, mali zeleni čovječe, nastojat ću stvarati više buke kad se budem tebi prikradao. – Ali to je bilo izgovoreno uz osmijeh.

Galen mu se nacerio. – Sve mačke bi trebale nositi zvonca.

Usna se odgurnuo od zida i stolca na koji se naslanjao. Usni bi rijetko kad sjedio na stolcu. Izvalio bi se, sklupčao, zgurio ali rijetko kad je sjedio. Usna se po tlu kretao poput vjetra, kao sjena, kao nešto više od zraka nego od mesa. Pripadnik rase poznate po gracioznosti, Usna ih je sve posramio. Gledati ga kad uistinu pleše na podiju tijekom sidhe okupljanja bilo je kao

da gledate cvijeće u vjetru, njihanje grana u proljeće. Cvijeće ne može biti nikakvo osim nezvještačeno lijepo. Stablo u punom cvatu ne zna da je lijep a jest, a tako je bilo i s Usnom. O, bilo je drugih, zgodnijih, Mraz. Da spomenem samo jednog. I Rhys i Galen su imali ljepša usta. Zapravo Usnina usta su bila pomalo široka za moj ukus, a usne malčice tane nego što sam voljela. Nos mu je možda bio premalen za lice. Oči su mu bile velike i blistave, ali su bile neke neodređene nijanse sive, ne tamne poput Abloecovih, ni blijede kao Mrazove. Bile su samo sive. Usna je bio toliko vitak da je izgledao gotovo ženskasto. Kosa mu tvrdoglavo nikad nije narasla do ispod kukova, bez obzira na trud; izdvajala se samo po boji. Pramenovi bakrenocrvene mrlje, nalik na lakiranu kožu, te snježnobijele, kao da je njegova kosa pokrivač sastavljen od različitih komada tkanine. Premda to, dakako, nije bila tkanina, nego boje prugaste perzijske mačke. Usninoj majci je dijete napravio muž jedne druge sidhe. Prezrena supruga je rekla da njezina vanjšina treba odgovarati njezinoj unutrašnjosti pa ju je pretvorila u mačku. Čarobna mačka je rodila dijete, Usnu. Kad je izrastao u muškarca, za što je tada trebalo mnogo manje godina nego danas, vratio je svoju majku u ljudsko obličje, i za njih oboje se osvetio sidhe ženi koja ih je proklela, te zana vijek sretno živio. Ili bi, da ga zbog ubojstva one sidhe koja mu je proklela majku nisu izbacili sa Svijetlog dvora. Čini se daje dotična čarobnica bila tadašnja kraljeva ljubavnica. Nezgodno.

Usni kao da to nikad nije smetalo. Njegova majka je i dalje pripadala sjajnom dvoru, a unatoč tomu što on nije, i dalje su se sastajali i razgovarali, i organizirali piknike u šumi. Njegova se majka nije željela sastajati s njim u šupljem brežuljku koji je predstavljao granicu Tamnog dvora, a nijedan Tamni plemić nije bio dobrodošao na Svijetli dvor. Ali imali su šumu i polja, i djelovali su zadovoljno.

Došuljao se do ruba sve većeg kruga oko mene i rekao: – Smijem u ja dotaknuti prsten?

Rekla sam jedino što mi je palo na pamet: – Da.

poglavlje 22

Usnini prsti su prelazili preko mojih nježno, gotovo delikatno, dok nije došao do prstena, a tu je zastao, oklijevajući. Uzvratilo mi je pogled sivim očima koje nisu bile ni tamne ni svijetle, već užasno prosječni. Oči su mu trebale izgledati obično, no iz njih je prodirala snaga njegove osobnosti, pa vas na zurenje ne bi navela boja ili oblik njegovih očiju već jednostavno on. Daje imao lijepe oči, bi bilo skroz nepošteno. Bio je dovoljno privlačan i bez njih.

– Skrati predigru, Usna, rekao je Onilwyn, – mi ostali čekamo – Usna ga je pogledao tim očima, a žar koji je trenutak ranije bio senzualan, odjednom je bio gotovo gnjevan. Promjena je bila trenutna kao da su seks i bijes međusobno udaljeni tek jedan korak u Usninoj glavi. Ta me misao trebala navesti na oklijevanje, no umjesto toga je napela nešto dolje u mom tijelu, i otela mi tihi zvuk s usana.

Usnin pogled se vratio na mene, privučen tim tihim zvukom. Žar u njegovim očima pretvorio se u nešto između gnjeva i seksa – glad. Nisam znala razmišlja li još o tome da ubije i pojede Onilwyni, ili o tome da uzme mene. To nije bila Usnina krivnja, no katkad je razmišljao više poput životinje nego poput bilo čega ljudskog. To mu se sad vidjelo u očima.

I to je bio trenutak koji je izabrao da prijede prstima preko prstena – Prsten se probudio i pokazao snagu koja pleše po koži, oteo Usni uzvik ushićenja, te umalo poljuljajući moja koljena. On me automatski uhvatio, zbog čega se njegova gola koža odmaknula od prstena. Držali smo jedno drugo u labavom zagrljaju, nastojeći ponovno naučiti kako se diše. On se nasmijao, i bio je to radostan, tihi hihot, kao daje bio jako zadovoljan sa samim sobom, a i sa mnom.

– Reakcija nije bila toliko jaka kad se prsten prvi put našao na njezinoj ruci, rekao je Barinthus. – Tada je to bio samo udar topline.

– Pojačala se, reče Doyle.

– Na mene je red, reče Abloec, još uvijek jasnim glasom, premda se lagano njihao.

Usna me okrenuo u svom naručju kao da plešemo, ali taj graciozni pokret me doveo na njegovu drugu stranu, dalje od Abloeca. Usna je pogledao Barinthusu, i tek kad mu je ovaj lagano kimnuo glavom. Krenuo me natrag prema Abloecu.

On je ispružio ruku koja mu je bila jednako mirna kao i glas, no Rhys je prekinuo: – Moraš je prvo pustiti, Usna. Ne bi volio da se tvoja plodnost odrazi na Abloeca, zar ne?

Usna je kimnuo i zavrtio me kao da čuje glazbu koju ja ne čujem, pa me predao Abloecu kao da se uistinu radi o plesu. Abloec se petljao pokušavši me uhvatiti i ne uspjevši. Bio je previše pijan za plesanje. Previše pijan za mnogo stvari.

Odmaknula sam se toliko da sam ga jedva mogla dotaknuti ispruženom rukom. Htjela sam zadržati distancu iz više razloga: prvo, smrdio je kao da je ispirao grlo viskijem; drugo, bio je toliko pijan da nisam bila sigurna što će njegovo tijelo učiniti kad dotakne prsten. Nisam htjela da me povuče dolje sa sobom ako padne.

Ščepao je moju ruku, nespretno, kao da vidi dvostruko, pa nije siguran koja ruka je moja. Ali nije bilo važno što nije jasno vidio; kad je dotaknuo prsten, on je oživjeo. Kao da mi je val vrućine prešao preko kože, a Abloeca srušio na koljena. Samo me činjenica što sam se pripremila održala na nogama.

Oslobodila sam ruku iz njegove, lako, jer je magija dovršila ono što je piće započelo. Ostao je na koljenima u egzotičnoj prugastoj bundi od nerca jer ne bi mogao stajati.

Je li kraljica bila ljuta kad se danas pojavio pijan? – upita Doyle.

– Da, reče Barinthus.

– Bit će više negoli beskoristan u bici.

– Da, reče Barinthus, opet.

Zurili su dolje u klečećeg gardista i lica obojice su odavala što bi htjeli učiniti s njim. Da ga kraljica nije izabrala, bio bi poslan natrag na dvor, obeščašćen, i nikad ne bi došao na tiskovnu konferencija Ali nažalost, nije bilo te mogućnosti.

Onilwyn je zaobišao klečećeg gardista onako kako biste zaobišli smeće na ulici. Ispružio je ruku bez riječi, a ja se nisam pokušala usprotiviti. Kraljica ga je poslala i to je bilo to. Osim toga, dopuštenja da ga prsten dotakne nije ga vodilo u moj krevet. Još sam se nadala da ću odgovoriti kraljicu od Abloeca i Onilwyna. Morat ću zadržati najmanje jednog od trojice po njezinu izboru, a začudo je najbolji od njih bio Amatheon. To što je on bio najbolji od te trojice navelo me da se upitam na čemu kraljica temelji svoje odluke. Kad bih smislili način da je to pitam a da je ne uvrijedim, pitala bih.

Dala sam Onilwynu ruku, a u trenutku kad su njegovi prsti dotaknuli prsten, probolo me poput noža, rez užitka toliko oštro da me zaboljelo. Onilwyn je čak odskočio od mene i rekao: – Ovo je boljelo. Ovo je stvarno boljelo.

Protrljala sam dlanom trbuh, boreći se protiv poriva da se dotakne niže, jer sam se osjećala kao da sam ranjena, a nije me bolio trbuh. – Još me nikad prsten nije toliko zabolio, ne na prvi dodir. Nikad.

Onilwynove su oči bile toliko razrogačene da su mu bjeloočnici blještale kao u uplašenog konja. – Zašto je to učinio?

– Čini se da se ponaša drugačije sa svakim muškarcem. – Barinthus s se okrenuo prema Doyleu. – Je li i to također novo?

Doyle je kimnuo glavom.

Onilwyn se natraške udaljio od mene, obuhvativši tu ruku drugom. Upitala sam se boli li njega samo ta ruka, ili se i on bori protiv poriva da se primi niže dolje.

– Carrow, rekao je Barinthus i mahnuo sljedećem muškarcu da priđe.

Carrow nije oklijevao, prišao mi je s istim osmijehom koji nj je oduvijek upućivao. On, kao ni Galen, nikad nije imao skrivenih namjera, ali za razliku od Galena, jedino što se vidjelo na njegovom licu bio je ljubazni, dobroćudni humor. To je bila njegova verzija Mrazove arogancije ili Doyleove bezizražajnosti.

– Smijem li? – upitao je,

– Da. – Ispružila sam ruku prema njemu i on ju je primio.

Njegova ruka je kliznula preko prstena i ništa se nije dogodilo. Ništa, osim toplog dodira njegove kože na mojoj. Njegova ruka je bila topla na mojoj, no to je bilo sve. Prsten je ostao hladan između nas.

Samo na sekundu se kroz njegov osmijeh vidjelo razočaranje, tako gorko da mu je ispunilo oči toliko tamnom smeđom bojom da se učinilo da mu je u očima pala noć. Onda se pribrao, sklopio dugačke trepavice preko očiju i naklonio se spustivši poljubac na moju ruku. Pravio se da je sve to nevažno dok je uzimao, no mogla sam zamisliti koliko ga je ta glumljena ležernost morala koštati.

Sve oči su se okrenule prema Amatheonu jer je jedino on preostao. Izraz njegova lica bilo je bolno gledati. Sukob u njemu se oslikavao na tim privlačnim crtama lica. Jedna stvar je bila jasna: on nije želio dotaknuti prsten. Mislim da nije želio znati. Bio je muškarac, i imao je potrebe, a ovo je bio jedini izlaz iz zamke u koju je kraljica utjerala cijelu svoju gardu. No Onilwyn je to najbolje rekao; za Amatheona je zadovoljavanje njegovih potreba sa mnom, koja sam predstavljala gotovo sve što je on smatrao pogrešnim kod sidha, bilo gotovo gore od prisilne apstinencije.

– Ovo nije nešto što bi ijedno od nas izabralo, Amatheon. ali moramo iz toga izvući najbolje. – Krenula sam prema njemu, a panika mu se duboko urezala u lice. Izgledao je kao da želi pobjeći, no nije imao kud. Kraljica bi ga svugdje pronašla. Ona je Kraljica zraka i Tame, i osim ukoliko negdje postoji zemlja gdje noć nikad ne pada, na bi ga našla. Na koncu bi našla svakoga.

Stala sam na udaljenosti od jedne ruke, gotovo se pribijavajući prići mu bliže. Strah na njegovu licu, u njegovim ramenima, bilo je užasno gledati. Kao daje čak i stajanje ovdje bilo neka vrsta mučenja. – Ja te ne bih prisiljavala, Amatheon, ne kad bi ijedno od nas imalo izbora.

Glas mu se procijedio između stisnutih zuba. – Ali nemamo izbora.

Odmahnula sam glavom. – Ne, nikakvog.

Činilo se da se ponovno sastavlja meni pred očima. Gurao je strah i sukobe negdje duboko unutra. Radio je na tome sve dok mu lice opet nije postalo glatko i arogantno lijepo. Njegove šake čvrsto stisnute uz bokove, bile su zadnja stvar nad kojom je preuzeo kontrolu. Raširio ih je, jedan po jedan bolni zglobovi prstiju, kao da je to vraški napor. A možda je i bio. Ima trenutaka kad pomislim da je teže ovladati sobom nego bilo čim drugim na svijetu.

Izdahnuo je, tek pomalo drhtavo. – Spreman sam.

Ispružila sam ruku prema njemu kao da očekujem poljubac. On je oklijevao samo trenutak, a onda je primio moju ruku u svoju, i u trenutku kad su njegovi prsti okrznuli metal, magija je udarila u moju kožu poput toplog vjetra.

Amatheon je odskočio unatrag kao da ga je opekla. Oči su mu bile razrogačene i prestrašene, ali ne od bola. Bilo mu je jednako ugodno kao i meni. U to bih se mogla kladiti za novac.

– Prsten je zadovoljen, reče Barinthus. – Dopustimo onoj ženi da se vrati i da prtlja oko nas. Kraljica želi da budemo savršeni za intervju.

– Što ćemo s njim? – upita Doyle kimnuvši prema Abloecu koji je još uvijek klečao, smiješeći se sretno, premda pomalo iskrivljeno.

– Staviti ćemo ga na drugu stranu, što dalje od princeze. Usput imamo plašteve za one s krilima. – Gledao je kako Sage i Nicca prilaze, odbacivši svoje deke, a Usna im donosi složene plašteve – Radujem se što ću čuti objašnjenje za ovo u kraljičinoj nazočnosti

– Zar ti je kraljica zabranila da postavljaš takva pitanja? – upitao je Doyle.

– Ne, ali je proglasila da sva takva objašnjenja moraju pričekati njezine uši. – Ugao njegovih usana se trzao kao da se trudi ne nasmije. – Čini se da kraljica Andais misli da joj nešto tajimo.

– Tko to mi? – upitala sam.

– Cijeli dvor, čini se, rekao je, a prozirna membrana na očima vratila se na svoje mjesto. Na dvoru se nešto dogodilo, ili se događaju zbog čega je Barinthus bio vrlo živčan.

Htjela sam upitati što, ali nisam mogla. Uz Onilwyna i Amathe bilo je isto kao da zidovi imaju Celove uši. Sve što bismo rekli pred njima pronašlo bi put do Celove mreže saveznika. Dovraga, Onilwyn i Amatheon su bili njegovi saveznici. Što je kraljica htjela s time što mi ih šalje u krevet? Je li imala neki plan na umu. Ili njezina posebna vrsta ludila dosegla neku novu razinu? Nisam znala, a nisam mogla pitati dok su oko nas ljudi koji bi o tome izvijestili nju, ili Celove ljude. Nisam smjela dopustiti da me ijedna strana čuje. Kako optužujem kraljicu daje luda. Svi su znali da jest, ali nitko nije govorio o tome. Nitko to nikad nije izgovorio naglas. Ne ukoliko nije bio vrlo, vrlo siguran da se nalazi među prijateljima.

Pogledom sam obuhvatila prostoriju, nove gardiste i moje muškarce. Sageu su navlačili zlatni vuneni plašt u kojem je izgledao kao daje isklesan od gustog žutog meda. Krila su mu iskakala iz leđa poput iznenađenja od obojena stakla. Sage nije moj. Bio on sidhe ili ne, još je bio odan kraljici Niceven, a ona mi nije prijateljica. Ona će mi biti saveznica, sve dok je budem mogla usrećivati, ali mi nije prijateljica.

Amatheon me nije htio pogledati u oči. Onilwyn jest, ali samo na trenutak, prije nego što je sakrio prestrašeni pogled. Nije mu se svidio ugriz prstena, a iskreno, nije ni meni. Usna je pomagao Nicci na se uvuče u jarko ljubičasto-crveni plašt, učvrstivši ga brošem od srebra i opala. Previše se unio u zbivanje šala s Niccom na račun krila na bi primijetio moj pogled. Carrow se povukao dalje od ostalih jer neće trajno ostati s nama. Kraljica ne bi potratila gardista koji nije bio plodan sa mnom.

Dok je samo Sage bio upitan, njemu smo mogli narediti da izađe iz prostorije, no bude li Andais inzistirala na tome da me okruži sa sve više ljudi kojima ne vjerujem, uskoro ćemo naletjeti na nekoga ko ne bi poslušno izašao iz prostorije zato da mi možemo kovati svoje planove, ili je možda upravo to i bila njezina zamisao. Jednom mi je bila pokušala poslati špijuna, špijuna za kojeg se znalo da je njezin špijun. Ali on me pokušao ubiti, a ona nije izabrala nikoga na ga zamijeni nakon što je poginuo. Možda je to bilo to. Pogledala sam tri nova gardista koja Barinthus nije želio ovdje, i pomislila da, je upravo to. Oni su njezini špijuni. Jedan od njih, ili svi. njezini a špijuni. Poslala ih je trojicu jer je htjela biti sigurna da će prsten izabrati barem jednog. Kako će se smijati kad otkrije da su svi njezini špijuni položili ispit.

Poglavlje 23

Pola sata stajali smo na podiju s tri mikrofona na sredini. Madeline se oporavila i vratila svom uobičajenom uživanju u tome što može šefovati nekima od najmoćnijih bića koja su preostala na planetu. Dakako, da se Madeline bojala moći i zastrašujućeg, ne bi nikada preživjela sedam godina rada za kraljicu Andais. Doyle i Barinthus su je naposljetku podsjetili da imamo natrpani raspored, te joj dopustili da zamijeni Galenovu obožavanu kožnatu jaknu po mjeri skrojenim sakoom odijela. Znala sam da će Kittov fluorescentni kaput morati otići,

ali nisam znala da su traperice i polomajica neprihvatljivi. Problem u Los Angelesu je bio u tome što je Kitto imao preširoka ramena za većinu dječje odjeće, a nije bio dovoljno visok za većinu muške, pa je njegov izbor prilikom kupnje bio ograničen. Činilo se da se kraljica toga dosjetila, pa je kao nadopunu crnim hlačama koje smo mi uspjeli prije pronaći, poslala svilenu košulju dugih rukava boje dragog kamena, ali crni sako koji je poslala nije mu pristajao. Bio je previše širok u ramenima i predugačkih rukava. Madeline je najzad priznala da taj sako izgleda gore nego samo košulja. Ostali muškarci su, morala je priznati, nevoljko, izgledali dobro. Zapravo, među njima nije bilo muškarca koji je izgledao samo dobro. Veličanstveno, plemenito, čudesno, a ne dobro.

Ja sam, s druge strane, trebala kraću suknju. Ona mi je nabavila jednu koja je bila samo traka od crnih plisiranih nabora koja mi je jedva prekrila gornji dio bedra. Moja sklonost nošenju samostojećih čarapa ispod svake suknje značila je da su se, kako sam se kretala, čipkasti vrhovi čarapa na trenutke vidjeli. Ne budem li pazila kako hodam na uzdignutom podiju, pokazat ću još i vraški mnogo više od vrhova čarapa. Bilo mi je drago što sam odjenula pristojno crno donje rublje, bez prozirne čipke ili rupica. Pokažem li se, barem će se vidjeti samo crni saten. Dakako, uz drugu suknju, trebala sam i druge cipele. Madeline je donijela par salonki sa šiljatom petom od deset centimetara, od lakirane kože. Ide meni hodanje na visokim petama, ali sam je natjerala da mi obeća da ću se moći preobući prije nego što izađem na snijeg. Šiljate pete nisu za snijeg, osim ukoliko želite slomiti gležanj.

Stajala sam na podiju uza zid, s Mrazom na jednoj i Doyleom na drugoj strani. Ostatak mojih gardista se rasporedio s obje strane. Sve je pomalo sličilo stajanju ispred streljačkog odreda – premda je policija stajala u polukrugu u podnožju podija, pazeći da to ne postane pravi streljački odred. Iskreno, osim ako nam kraljica nije skrivala neke velike tajne, mislim da je policija bila ondje uglavnom zato da spriječi novinare da nasrnu na pozornicu. Ili je to možda bila samo moja nelagoda uz tolike predstavnike medija u istoj prostoriji. Osjećaj je bio vrlo sličan klaustrofobiji, kao da oni udišu previše mog zraka.

Odrađivala sam ovakve stvari otkako me sjećanje služi, ali nakon smrti mog oca i medij-skoga praćenja njegova ubojstva, nisam se osjećala baš ugodno u blizini medija. Tijekom najbolnijeg događaja u mom životu oni su me stalno ispitivali *Kako se osjećate, princezo Meredith?* Moga oca, kojeg sam obožavala, masakrirali su nepoznati ubojice. Kako su, dovraga, mislili da se osjećam? Ali kraljica mi nije dopuštala da ikome to kažem. Ne istinu. Ne, kraljica Andais, čiji je vlastiti brat poginuo, natjerala me da se suočim s medijima i ponašam se kraljevski. Mislim da nikad nisam mrzila činjenicu što sam princeza više nego te godine. Ako pripadate kraljevskoj obitelji ne smijete tugovati u miru. Vaša bol se prikazuje u večernjim vijestima, tabloidima, dnevnim novinama. Kamo god bih se pogledala, vidjela sam sliku svog oca. Kamo god bih se pogledala, vidjela sam njegovo mrtvo tijelo. U Europi su objavili slike koje američki tisak nije htio ni taknuti, i bilo je krvavo. Očevo visoko jako tijelo, svedeno na crvene ostatke. Njegova kosa rasuta po travi poput crnog plašta, ostatak njega gotovo neraspoznatljiv.

Zacijelo sam nešto promumljala, jer mi je Doyle dodirnuo ruku. Nagnuo se prema meni i šapnuo: – Jesi li dobro?

Kimnula sam, oblizala svježe našminkana usta i opet kimnula. – Samo se prisjećam prve tiskovne konferencije na kojoj sam vidjela tolike ljude.

Učinio je u javnosti nešto što nikad nije učinio, kao Kraljičin Mrak: zagrlio me, premda jednom rukom, tako da je ipak mogao dohvatiti svoje oružje. Naslonila sam se na njegovu kožnatu jaknu čvrstu toplinu ispod nje. Ignorirala sam rafal bljeskalica, pokušavši ne misliti o tome da tu sliku prenose svi mediji ovoga svijeta. Trebao mi je zagrljaj, pa sam ga uzela i pokušala zanemariti svoju tugu. Nalazili smo se ovdje da bismo porazgovarali o mojoj potrazi za mužem, princem, budućim kraljem. Prigoda je bila sretna i kraljica bi htjela da se smiješimo.

Madeline je primila prvo pitanje dok sam se ja još uvijek naslanjali na Doylea. Bilo je za mene, dakako.

Doyle me zadnji put stisnuo, a ja sam se nonšalantno okrenula na šiljatim petama od deset centimetara. To pitanje su mi već postavljali većina će ih biti takva. – Princezo Meredith, jeste li izabrali muža

– Ne, rekla sam.

Sljedeći novinar je ustao da postavi svoje pitanje. – Čemu onda ovaj posjet kući? Što ste došli najaviti?

Kraljica mi je rekla koliko istine smijem reći. – Moj ujak, Kral svjetlosti i iluzije, organizira bal u moju čast.

– Hoćete li povesti svoje gardiste?

Ovo je bilo osjetljivo pitanje. Kad bih jednostavno rekla da, oni bi mogli napisati da se ne osjećam sigurno na Svijetlom dvoru bez tjelesnih čuvara. Što je zapravo bila istina, ali nismo im mogli dopustiti da to doznaju. – Moji gardisti svuda idu sa mnom... – zastala sam, oklijevajući, a Madeline mi se primaknula dovoljno da mi šapne – Steve. – Završila sam: – ... Steve. Na koncu, to je ples, a ja ne bih ostavila svoje najbolje partnere da kod kuće vrte palčeve, zar ne? Smiješak, smiješak, idemo dalje.

Neka žena je upitala: – Kraljica Andais je najavila da će se večeras održati ples u vašu čast na njezinu dvoru. Kad ćete ići na Svijetli dvor?

– To je u planu za prekosutra, dodala sam, u planu u slučaju da se dogodi nešto strašno, pa odlučimo da je previše opasno poći. Prekosutra je bilo zato, što su mediji voljeli da tu i tamo ubacimo pokoju arhaičnu riječ, ili makar riječ koju su oni smatrali arhaičnom.

Ja sam vilinska princeza, a neki ljudi su bili razočarani što govorim kao da potječem sa Srednjeg zapada. Tako da sam povremeno nastojala zvučati onako kako su ljudi htjeli da zvučimo. Većina muškarca je još imala barem malo svog izvornog naglasaka. Samo sam i zvučala kao američka djevojka iz susjedstva. Dobro, ja i Galen.

– Hoće li se dvorovi pomiriti?

– Koliko ja znam dvorovi nisu u zavadi, ali možda ti znaš nešto što ja ne znam, Maury. – Stvarno sam se sama sjetila njegova imena. Smiješak, nakrivi glavu na stranu, daj im da načas vide koliko mlado još uvijek mogu izgledati kad je to potrebno. To je bila moja verzija srnećih očiju: *vidite kako sam bezopasna i slatka, nemojte mi nauditi.*

Pobrala sam smijeh za odglumljenu naivnost, i još bljeskalica, tako da sam skoro oslijepjela od blještavila. Odgovorila sam na sljedeće pitanje dok su mi mrlje plesale po vidnom polju. Stavila bih sunčane naočale da moja teta nije poslala poruku da ne smijem. Sunčane naočale nisu miroljubive. Mi smo htjeli izgledati miroljubivo. Dopustila je gardistima koji su ponijeli sunčane naočale da ih stave. To je bilo prvi put. To je značilo da je zabrinuta, zabrinutija nego zadnji put kad sam bila kod kuće, A još nitko od nas nije znao zašto.

Morala sam priznati da su tako, većinom pod sunčanim naočalama, uistinu izgledali kao prateći pjevači. Merry i veseljaci. To su nam ime mediji nadjenuli. Nije baš neko ime za rock sastav, ali čula sam i gorih.

– Koji od vaših gardista je najbolji u krevetu? – Ovo je stiglo od jedne novinarke.

Odmahnula sam glavom dovoljno jako da zaljuljam kosu i da smaragdne naušnice uhvate svjetlost. – E, pa sad... – Madeline mi je šapnula ženino ime u uho. – ... Stephanie, nije damski javno govoriti o tome.

– Ali ti nisi dama, zakreštao je muški glas iz stražnjeg dijela prostorije. Znala sam taj glas. Izgovorio je to dovoljno glasno da je soba utihnula, pa je njegov sljedeći povik bio vrlo razgovijetan: – Samo još jedna vilinska kurva. Kraljevska krv to ne mijenja.

Nagnula sam se prema mikrofONU i potrudila se da mi glas bude dubok i snažan: – ti si samo ljubomoran, Barry.

Dio policajaca iz kruga već je probijao put prema stražnjem dijelu prostorije. Barry Jenkins je uvijek bio na popisu onih kojima je zabranjen ulaz. Ishodila sam sudsku zabranu približavanja za njega još otkako mi je otac umro. On je tada napravio bolje, ili gore, fotografije očeva tijela i mene kako ridam nad njim nego svi ostali. Sudovi su se složili da je ono što je učinio nakon toga prekršilo prava maloljetne osobe – mene. Presudili su da nije smio profitirati od iskorištavanja maloljetnog djeteta. To je značilo da su sve njegove fotografije koje još nije bio upotrijebio bile bezvrijedne. Nije ih mogao prodati. Morao je dati novac koji je već primio za fotografije i članke u dobrotvorne svrhe. Spao je s možebitnog osvajanja Pulitzera na ništa. To, kao i jedan incident na usamljenom seoskom putu, gdje sam se osobno osvetila, nikad mi nije oprostio.

Osvetio se i on meni, na neki način. Kad je moj nekadašnji zaručnik Griffin, prodao intimne slike tabloidima, potpis je bio Jenkinsov. Ja više nisam bila maloljetna, a Griffin je došao njemu, pa mi se čak nije morao približiti na petnaest metara da napiše priču.

Moja teta, Kraljica zraka i tame, osudila je Griffina na smrtnu kaznu. Ne zato što je naudio meni, nego zato što je naše intimne tajne izdao ljudima. To se ne smije. Koliko znam, još ga love. Mislim da je za njim mogla poslati Doylea, on do sad već bio mrtav ali njezin Mrak je imao pametnijeg posla od osvete. Očuvati me da ostanem u životu i napraviti mi dijete bilo joj je važnije od kažnjavanja Griffina. Dovraga, i meni je bilo važnije.

Ja nisam željela Griffinovu smrt. Njegova smrt ne bi promijenila to što je učinio. Ne bi promijenila to što je bio moj zaručnik sedam godina, ni to što me prevario sa svime s čime je mogao spavati. Bili smo prekinuli više od tri godine prije nego što me prodao novinama. Činilo se da Griffin misli da je toliko dobar da ću ga uzeti natrag Njegove iluzije nisu bile moj problem. Tako se vratio u kraljičinu gardu, a kako sam ga ja odbila, ona mu je opet nametnula celibat. Ako ne spava sa mnom, neće spavati ni s kim. Dio mene je uživao u toj ironiji. Dio mene je uživao u osveti. Sljedeći dan su tabloidi objavili slike i njegov intervju s Jenkinom.

Policajci postavljeni kod vrata Jenkinsu su prepriječili izlaz, pa je mogao samo stajati i čekati da mu drugi policajci priđu i uhvate ga. – Što je, Meredith, bojiš se istine?

– Zabrana približavanja nalaže da moraš ostati najmanje petnaest metara od mene, Jenkinse. Ova prostorija nije toliko velika.

Bio je toliko neugodan da je viši inspektor Walters poslao još tri čovjeka da pomognu smiriti situaciju. Mislim da je to više bilo zato da zadrži fotoreportere odostraga, te da se pobrine da Jenkins svojim batrganjem ne slomi nikakvu skupu opremu nego zbog toga što je mislio da je Jenkins opasan za mene ili bilo koga drugog.

Preostali policajci su pokušali osigurati prednji dio podija, ali nije ih bilo dovoljno. Kad bi novinari u tom trenutku nahrupili na nas, bili bismo gotovi, ali naravno, njih je više zanimala scena s Jenkinom. Sutra će to biti na naslovnicama. Ova diverzija je bila najzanimljivija stvar što se do sad dogodila, pa će u podnaslove staviti Jenkinsa i staru zavadu ukoliko im ne damo nešto sočno.

Doyle i Mraz su se zajedno pomakli tako da me zaštite s boka. Doyle mi je čak dotaknuo ruku da me povede unatrag prema zidu, bliže svima njima. Odmahnula sam glavom i naposljetku šapnula: – Ne želim da smrt mog oca opet bude vijest za naslovnicu. Ne mogu dvaput prolaziti kroz to.

Izgledao je zbunjeno čak i iza tamnih naočala.

– Oni će sve to iskopati, Doyle. Sve će to iskopati da objasne Jenkinsa.

Mraz mu je dotaknuo rame. – Mogla bi biti u pravu.

Doyle odmahne glavom. – Tvoja sigurnost je važnija od svega ostalog.

– Više je vrsta sigurnosti, reče Mraz. Nije bilo ni traga nadurenom djetetu kojeg sam se počela groziti. Mraz se ponašao kao odrasla osoba, a ja sam bila toliko sretna što to vidim da sam ga obgrlila oko struka. Bilo ga je nevjerovatno dobro tako prisno grliti. Do tog trenutka nisam ni shvaćala koliko sam nervozna.

– Što želiš da učinimo? – reče Doyle nježnijim glasom.

Magija mi je bocnula kožu. Nas troje smo podigli pogled, a i svi ostali sidhe su pogledom pretraživali prostoriju. Bila je to čarolija, ali otkud, i zašto?

Jedan od policajaca ispred podija je posrnuo, kao da se spotaknuo ni na što. Opazila sam kako se čovjek okreće prema nama, i ugledala golemo iznenađenje u njegovim očima.

Mraz se okrenuo leđima prema njemu i počeo me gurati u stranu Poslije ću vidjeti fotografije, ali dok se to uistinu odvijalo, nisam vidjela ništa osim Mrazove košulje, nisam osjećala ništa osim njega kako me podiže i počinje trčati. Pucanj iz pištolja je odjeknuo iza nas, pa još jedan, toliko brzo iza prvog da se činilo daje bio samo jedan pucanj, Mraz se bacio na pod. Osjetila sam njegovo tijelo kako nas pritišće, ali nisam vidjela ništa osim bjeline njegove košulje, širenja njegova sivog sakoa. Osjećala sam miris pucanja u zraku kao da nešto gori.

Nije bilo nikakvog zvuka. Od grmljavine pištolja iz takve blizine u tako malom prostoru s tako dobrom akustikom sam oglušila, privremeno, nadala sam se. Ugledala sam stopala za koja san: pomislila da su Galenova prije nego što sam osjetila još težine kad se bacio na Mraza, stvorivši oko mene živi štit. Još težine, ali nisam mogla vidjeti tko je to, čak ni naslutiti.

Prvo što mi je dalo do znanja da nisam gluha bilo je snažiti udaranje Mrazova srca o moje uho. Nakon toga, sluh mi se vraća: postupno, kao na pokvarenoj video snimci, zvukovi, vrištanje. Tolike vrištanja. Krici.

Znam što se dogodilo samo zahvaljujući snimcima i fotografijama koje sam poslije vidjela. Snimci koju ćemo uvijek iznova gledati na svakim vijestima. Policajac s pištoljem uperenim u Mrazova leđa nastoji ubiti i mene, kao da ne vidi da Doyle drži pištolj uperen u njegova prsa pola metra od njega. Policajci na obje strane s izvađenim pištoljima, osvrću se, ne shvaćaju da je problem u jednome od njihovih. Jedan je uperio pištolj u Doylea. Začarani policajac je zapucao baš kad je jedan drugi najzad shvatio da se događa nešto potpuno krivo, pa se zaletio u rame ovog prvog. Ali Doyle je zapucao prije nego što je prvi metak promašio i zabio se u zid iza nas. Policajci su oborili začaranog murjaka na pod kad ga je Doyleov pucanj već ranio. Bit će slika Rhysa i Nicce iza Doylea, s pištoljem u jednoj i mačem u drugoj ruci, te Barinthusa i ostalih kako tvore zid oko nas.

Dok se to događalo, ja sam bila prignječena ispod bjeline Mrazova tijela, sluh mi se vraćao – a čula sam uglavnom samo vrištanje. Nešto toplo mi je kapnulo na čelo, nešto tekuće i teže od znoja. Nisam mogla dovoljno pomaknuti glavu da pogledam gore, ali još jedna kap se pridružila prvoj i potekla niz moju kožu, pa sam uhvatila miris metalne slatkoće krvi.

Pokušala sam ih odgurati sa sebe, pokušala sam ga upitati je li ozbiljno ranjen, ali to je bilo kao da pokušavam pomaknuti planinu. Uspjela sam reći: – Mraz, Mraz, ranjen si.

Ako me čuo, ignorirao me. Svi su me ignorirali. Kao da sam ja čudnovato nebitna u svemu što se događa. Čovjek je pokušao ubiti mene, ali sad su glavni bili policajci i tjelesni čuvari, ne ja.

Čula sam kako inspektor Walters viče: – Maknite je odavde. – Uzvik se proširio poput bojnog pokliča. – Maknite je odavde, maknite je odavde, vikalo je mnoštvo glasova, mnoštvo muških glasova je to vikalo.

Težina se podigla s mene, pa sam opet ugledala svjetla prostorije. Još glasova: – Bože moj, ranjena je! – Uzvik se opet pronio. – Ranjena je, ranjena je, princeza je ranjena. – Poslije će biti objavljena moja slika s krvi što mi curi niz lice, no to nije bila moja krv. Mislim da sam isprva ja bila jedina koja je to znala.

Kitto je još uvijek klečao pokraj mene, pa sam shvatila da je on bio jedno od tijela u mom živom štitu. Barinthus je ispružio ruku prema meni. – Merry, curo. – Nije me tako nazvao godinama. Prihvatila sam njegovu ruku kad je Galen pokušao pregledati Mrazovo rame, a veći u je muškarac otresao. Nije mi uopće palo na um da Barinthus nije dotaknuo prsten u drugoj prostoriji.

Njegova je ruka taknula prsten dok me pridizao i smrznuo se usred pokreta, s izrazom osupnutosti na licu. Novi gardisti su se osvrtni su se okolo tražeći novu opasnost jer su osjetili magiju. Moji gardisti su također osjetili, ali su znali da se ne radi o još jednom pokušaju da me ubiju. Čula sam Mraza kako govori: – Družbeniče spasi nas, Rhysa kako govori: – Sranje. – Onda je soba nestala, progutana u trenutku magije. Voda je bila topla poput kupke, topla poput krvi. Barinthus je bio pokraj mene, pomagao mi je da se održim na vodi. Gotovo nevidljive opne između njegovih prstiju su se probudile, jednom rukom je zamahivao kroz vodu, a drugom me držao privijenu uz se. Oboje smo bili goli, no zbog topline vode nisam to odmah primijetila. Što je značilo da je voda bila točno temperature mog tijela. Osjećala sam kretanje njegovih nogu koje su nas držale na površini, usred vodenog prostranstva plavog poput njegove kose zelenog poput njegove kose, sivog poput njegove kose. Kosa mu je padala niz ramena u vodu, a ondje gdje bi je dodirnula, kao da je svaki pramen postajao vodena struja, poput rastopljene boje što se udaljava od nas, dok više nisam mogla razaznati što je njegova kosa a što voda, no još uvijek je njegovo tijelo bilo čvrsto uz moje. Jedan dio njegova tijela postao je još čvršći dok su nam se tijela sudarala u toj toliko toploj vodi.

– Merry, rekao je, – što si učinila?

Otvorila sam usta, no iz njih nisu izašle moje riječi: – Vraćam te u tvoj ocean, Manannan Mac Lir¹⁹, dođi i uzmi ga od mene.

Dotaknuo mi je usta rukama i na trenutak su nas samo njegove snažne noge održavale na površini. – Ne izgovaraj to ime, jer ja nisam on. Ja to nisam već mnogo dugih godina. – Izgledao je zgranuto, ka da ga je izricanje tog imena nekako povrijedilo.

Nekako sam shvatila da nisam posve sama u svom tijelu, da ne vladam njime u potpunosti. Ta me pomisao trebala uplašiti, ali nije. Moć je bila toliko umirujuća, toliko sigurna. Kao da sam se umotala u mir.

– Dođi, pij iz mene i privij me na svoje usne. – Moje se tijelo ovi oko njegova, priljubivši nas jedno uz drugo u toploj vodi. Kao da sam znala da će me pokušati odgurnuti, ali više nije bilo načina da se oslobodi. Moje male oble ruke bile su poput nježnih okova, moje noge oko njegova struka snažne poput podnožja planine. Začudo, znala sam da me se ne može osloboditi. Mogao mi se uskratiti, ali me nije mogao odgurnuti. Težina mog tijela natjerala gaje da se prevrne na leđa, tako da mu je samo glava jedva bila iznad mirnih valova.

Bjeloočnice su mu bljesnule. – Ti nisi Merry.

– Ja jesam Merry, i znala sam da je to istina.

– Ali nisi samo Merry. – Njegove noge i ruke su se lagano kretale u vodi, pritišćući dijelove njega o mene na način na koji se dosad nikad nismo dodirivali.

– Ne, ne samo Merry.

– Danu, rekao je, a glas mu je bio srljajući šum valova na udaljenom žalu.

Položila sam ruke iza njegova vrata i podigla tijelo na njegovo, tako da su mi usta lebdjela iznad njegovih, a njegov vrh je milovao otvor mog tijela. Osjet njega kako dodiruje moj rub vratio me u samu sebe, otjerao njezinu umirujuću prisutnost upravo koliko je trebalo. Rekla sam: – Barinthus.

– Merry, ti pristaješ na ovo? Bog i Božica imaju dobre namjere, ali ja sam ih vidio i kako iskorištavaju ljude, a više ne vjerujem da cilj opravdava sredstva.

Pridigla sam se toliko da ga pogledam. Plutao je ispod mene, kosa mu se širila u aureoli plave, zelene, sive, tamnoplave, tirkizne, pa je njegovo lice bilo poput cvijeta usred svih tih boja, sveg tog kretanja. Sve oko nas bila je voda što se micala, tekla, zapljuskivala nas malim valovima. Njegovo tijelo je bila jedina čvrsta stvar u tom pokretnom prostranstvu. Ali ja se

¹⁹ Manannan mac Lir je bog mora u keltskoj mitologiji, a često ga smatrali da duša umrlih u drugi svijet. Nije sigurno pripada li izvorno Narodu božice ili potječe iz starije rase božanstava.

nisam držala za njega, ja sam ga jahala, a on me držao, no nije bilo nikakvog straha. Osjećala sam u njemu onaj mir koji sam osjećala u sebi. Kažu da je ocean pogibeljno mjesto, no sjedeći tako ondje, zureći u njegove plave oči dok nas je more njihalo, osjećajući pritisak njega o moje tijelo, dugačkog i tvrdog, kad bi i samo izvijanje njegovih kukova, ili mojih, prevalilo tu zadnju udaljenost, nisam vidjela ništa osim nježnosti u njegovim očima. On bi ovo propustio, sve ovo, odrekao bi se svega, opet, ali ja sam rekla ne.

Približila sam lice njegovu toliko da bi nas snažni udah doveo do poljupca, i rekla: – Pij s mojih usana. – Moje usne su dotaknule njegove, slijedeće riječi su mi izašle iz usta na njegovim ustima, kao da sam uzela riječi i vraćala mu ih. – Daj mi da osjetim tvoju snagu u meni.

Odmaknuo se tek toliko da progovori. – Neće biti posve onako kako bi moglo biti jer si ti smrtna i mogla bi se utopiti. – Uz to upozorenje, njegova usta su se podigla da se spoje s mojim, i kad su nam se usne dodirnule, zabio se u moje tijelo. Moć se prelijevala iz mojih usta i sijevala u njegova kako se njegovo tijelo guralo u moje, i bilo je kao da magija istodobno teče iz mene i u mene. Postali smo krug magije davane i pružane, života i katarze, njegove snage što nas je držala iznad valova, moje mekoće što nas je pritiskala dolje. Kao da nas je jedna magija nastojala zadržati na površini, dok nas je druga htjela utopiti. Usred života, smrt; usred radosti, opasnost; usred oceana, kopno. Sama me zemlja zazvala, kilometrima i kilometrima ispod nas. Zemlja se valjala ispod svog pokrivača od oceana, a ja sam je osjetila. Osjetila sam zemlju kako se okreće ispod nas i vijuga, a zemlja kao da je čula moje misli te se pro-meškoljila u svom krevetu.

Osjetila sam kako val moći nadire ispod nas, poput kakva golemog tamnog stvorenja koje pliva brzo i sve brže, glatko, tamno i smrtonosno. Pogodilo nas je udarom moći koji je podigao more u goleme valove i zakipio tlo ispod nas tako da je para ispunila zrak. Voda više nije bila topla već vruća, toliko vruća da sam zavikala i naglo povukli svoja usta s njegovih. Ugledala sam njegovo lice, osjetila njegove ruke na kukovima, osjetila njegovo tijelo što se zabi-ja u moje, no nije to bila samo njegova tvrda duljina. Kao da kilometri i kilometri oceana protječu kroz moje noge, utječu u mene, kroz mene, preko mene, i u zrak nas je izbacio stup vode što je sjajio poput kristala i svjetlucao od komadića užarenog kamenja, poput rastapajuće vatre. Sad sam shvaćala zašto je zatražio moje dopuštenje, jer ja nisam božica, a sam samo Merry, i nisam mogla primiti sve što je nudio. Zavrištala sam, napola od užitka, dok me vodio k vrhuncu, a napola od straha jer mu nisam osjećala kraj.

Nadjačavajući zvuk oceana što je kipio ispod nas čula sam kako govori: – Dosta!

Ležala sam na podiju s Barinthusom presamićenim preko mene. Začudeno smo se zagledali jedno drugome u lice i ugledala svoju vlastitu zbunjenost kako se odražava u njegovim očima. Znala sam gdje sam i znala sam što se dogodilo, ali promjena je bila – nagla.

Ugledala sam svog Doylea i ostale koji su bili moji, kako stoje oko nas, licima okrenuti prema nama. Raširenih ruku, dodirujući njima jedni druge, stvorili su krug oko nas. Vidjela sam moć u krugu koji su toliko očajnički načinili da zadrže unutra ono što se događalo. Gardisti koji su došli s Barinthusom piljili su u nas, a policajci su vrištali: – Maknite je odavde! – Prošlo je svega nekoliko sekundi, ne više od toga.

Barinthus se digao na koljena i posegnuo za mojom rukom bez prstena da mi pomogne da sjednem.

Činilo se da je taj znak dovoljan, jer su svi složno spustili ruke. Krug se raspao, a voda je nahrupila van, minijaturna poplava koja je smočila podij, stolce najbliže nama i sve policajce. Mrazove blijedosive hlače bile su smočene do boje ugljena; Rhysov bijeli svileni baloner uništen. Samo dvoje ljudi je stajalo u središtu tog vodenog mlaza i ostalo suho – Barinthus i ja.

Viši inspektor Walters nam je prišao otirući vodu iz očiju. – Što je ovo bilo, jebemu?

Doyle je zaustio da nešto kaže, no Walters je samo odmahnuo.

Jebeš to, maknite je odavde prije nego što još nešto krene naopako. – Kako su svi pogledali jedni druge umjesto da se pokrenu, Walters se unio Doyleu u lice i rekao glasom kojim bi se ponosio svaki instruktor vojne obuke: – Pokret!
Pokrenuli smo se.

poglavlje 24

Teturala sam dok smo izlazili, pa me Galen podigao u naručje i ušao u srednju limuzinu na koljenima. Sutra će biti objavljena fotografija mene krvava lica, kako izgledam vrlo krhko u Galenovu naručju. To je značilo da nas je neki junački glup novinar, umjesto da se skloni kad su iskrsnuli pištolji i magija, pratio da uhvati još koju fotografiju. Pretpostavljam da Pulitzere ne dobivate igrajući na sigurno.

Već sam zapravo bila u limuzini, još uvijek na Galenovu krilu a ostali gardisti su se utrpavali unutra, kad sam shvatila da to nije osobni automobil moje tete. Bila je to samo obična produženi limuzina. Što je značilo da je iznutra veća od Crne kočije, ah da nije ni upola toliko strašna.

Vrata su se zatvorila, netko je dvaput lupio po krovu i krenuli smo. Doyle je gazio preko svačijih nogu i natjerao je Galena da se sagne kako bi nam mogao sjesti s druge strane, pokraj suprotna vrata. Nitko mu se nije usprotivio. Rhys i Kitto su zauzeli mjesto preko puta nas. Barinthus se nalazio na okretnom sjedalu nasuprot nama. Ono je ostavljalo neku vrstu kratkog hodnika da bi ostali mogli dospjeti do drugih sjedala, dublje u limuzini. Kad kažu produži, stvarno to i misle.

Sage i Nicca su bili u sljedećem otvorenom prostoru, na zadnja dva okretna sjedala, kako bi mogli sjediti postrance zbog krila. Usna se sklupčao na suprotnoj strani, podvio noge pod sebe i pokušali iscijediti vodu iz kose nalik na prugastu mačku. Izgledao je ogorčeno cijelim rasporedom. Možda mu se samo nije mililo biti mokar.

Nejasno sam vidjela da su Galenove hlače mokre i da su mi zbog toga promočile gaćice. Odgurnula sam se s njegova krila i uspjela stati gotovo posve uspravno, što je jedna od prednosti niskog rasta. Smočio si me.

– Svi su mokri osim tebe i Barinthus, rekao je Usna sprijeda.

Galen me uhvatio za ruku i dotaknuo mi lice i krv, na dodir već ljepljivu. – Je li išta od ovoga tvoje?

– Nije.

Barinthus gaje gledao. – Ja sam vidio krv na Mrazovu sakou, čak i poslije vode. Ako se ne ispere nakon toliko vode, znači daje svjež.

– I ja sam to primijetio. – Doyle se nagnuo nad Galena, a voda je svjetlucala na njegovu licu pod svjetlima na stropu. – Koliko si teško ranjen?

Mraz je odmahnuo glavom. – Ne jako.

Dotaknula sam tamnu mrlju na njegovu lijevom ramenu. – Skini sako.

Odgurnuo je moju ruku. – Nisam teško ranjen.

– Daj mi da vidim, rekla sam.

Podigao je prema meni oči što su postale tamno sive, poput oblaka prije oluje. Bio je ljut, ali mislim da nije bio ljut na mene; možda zbog situacije. – Mraz, molim te.

Prebrzo je svukao sako i lecnuo se od tog pokreta. Okrenuo je taman, olujni pogled prema Doyleu. – Neoprostivo je da je onaj čovjek uspio pucati.

Kleknula sam na sjedalo pokraj Mraza da pogledam krvavu mrlju na njegovoj košulji. – Ne mogu vidjeti kroz košulju.

Zgrabio je materijal rukava pokraj šava i povukao razderavši ga.

– Da sam ga ustrijelio prije nego što je zapucao, policija možda nikad ne bi povjerovala da bi on uopće pucao.

– Namjerno si mu dopustio da puca. – Mraz je to rekao kao da ne vjeruje.

Nije samo on bio iznenađen. Ni meni se nije činilo da je to bilo dobro zaključivanje. Zacijelo mu je moja ruka stisnula nadlakticu jer je siknuo. Promrmljala sam: – Oprosti, i pregle-dala ranu. Metak je ušao na jednoj strani i izašao na drugoj. Izgledalo je prilično čisto a i kr-varenje se već usporilo, gotovo prestalo.

– Meci nas neće ubiti, Mraz, a Meredith se nije vidjela iza tebe Nije ju mogao pogoditi.

– Pa si dopustio da Mraz bude pogođen, rekla sam. Prvi puta svemu ovome koža mi se oh-ladila. Kao da me strah čekao. Čekao je da se nađem negdje na sigurnijem.

Doyle je razmislio o tome na sekundu, pa je kimnuo. – Dopustio sam policajcu jedan pu-canj, da.

– Metak je prošao kroz mene, Doyle, i zabio se u zid. Da je išao niže, prošao bi kroz Merry.

Doyle se namrštio. – Ne zvuči logično, sad kad to tako postaviš

Barinthus se nagnuo naprijed i prešao rukom tik ispred Doyleova tijela. Povukao se natrag, trljajući si prste kao da je nešto dodirnu: – Čarolija otpora, vrlo suptilna, ali drži se za tebe kao ostaci fine paučine.

Doyle kimne glavom. – Osjećam je. – Načas je zatvorio oči i osjet, a sam mali plamsaj magije kad je sagorio zadnje ostatke čarolije. Duboko je i drhtavo udahnuo, pa otvorio oči. – Malo je onih koji mogu izvesti na meni.

– Kako je Mrazovo rame, Meredith? – upita Barinthus.

– Ja nisam iscjelitelj, ali izgleda prilično čisto.

– Nitko od nas nije iscjelitelj, reče Barinthus, – a takav nedostak bi jednog dana mogao predstavljati razliku između života i smrti. Razgovarat ću s kraljicom o tome da vam dodijeli iscjelitelja.

Limuzina je zašla za ugao i ja sam umalo pala. – Trebaš sjesti – reče Galen. – Ako se ne želiš močiti, sjedni Barinthusu na krilo.

– Ne bih se složio, reče Barinthus tonom koji još nikad nisam čula.

– Zašto ne? – reče Galen.

Barinthus je rastvorio dugi kožnati kaput na krilu, gdje ga je pažljivo bio preklopio. Nje-gove svijetloplave hlače su iznad prepona bile tamne i umrljane. – Nisam baš posve suh.

Usljedio je jedan od onih trenutaka neugodne tišine, no Galen je točno znao što treba reći. – Je li to ono što mislim da jest?"

Barinthus je opet zatvorio kaput preko krila. – Jest.

– Što ćeš reći kraljici? – upita Doyle.

Otišla sam kleknuti između Barinthusova sjedala i oslonca za ruku na Rhysovu i Kittovu sjedalu. – Kraljica mu to ne može zamjeriti.

– Kraljica može što god hoće, reče Barinthus.

– Pa čekaj, poslala mi je gardiste da mi budu ljubavnici, zar ne? – Svi su se ozbiljnih izraza lica okrenuli prema meni. – Dobro, poševili smo se. Bilo je donekle metafizički, ali zar nije njezino pravilo da svakoga na koga prsten reagira, a koga mi ona šalje, mogu slobodno uzeti?

Mogli ste vidjeti kako ih napetost polako napušta, baš poput vode što im je kapala s kose na lica. Kosa sviju njih bila im je prilijepljena uz glave, pa čak i Galenove i Rhysove kovrče. Potrebno je mnogo ode da se kovrče izravnavaju. Svi koji nisu bili odjeveni u crno imali su mr-lje od vode na odjeći. Koliko je bilo vode u toj zadnjoj navali moći?

– Znači, ja sam sad jedan od tvojih muškaraca? – upitao je Barinthus tihim, gotovo šalji-vim glasom.

– Ako će te to spasiti od smrtne kazne, da.

– Samo iz tog razloga i nijednog drugog? – Njegovo lice je bilo vrlo ozbiljno dok me gledao. Morala sam odvratiti pogled.

Uvijek sam o Barinthusu razmišljala kao o prijatelju mog oca, našem savjetniku, nekoj vrsti ujaka. Čak i kad ga je prsten prepoznao prije nekoliko mjeseci, uopće mi nije palo na pamet da ga uvrstim među svoje ljubavnike. A on to nije tražio.

– Kraljica će kraljevski podivljati, rekao je Usna iz prednjeg dijela automobila. – Nalazi se s tobom već tjednima i raspravlja o tome koje muškarce poslati princezi. Koje bi muškarce prsten prepoznao? – Odustao je od nastojanja da osuši kosu i počeo je otkopčavati košulju, premda je prvo morao skinuti ramenu futrolu ako se htio riješiti košulje. – Kako si joj mogao prešutjeti da te prsten poznaje?

– Kako ti znaš da ovo nije bilo moje prvo iskušavanje prstena?

Usna mu je uputio prezirni pogled. – Molim te, Barinthus, kraljica je s ostalim gardistima poslala da isprobaš prsten kad se princeza prvi put vratila na dvor. Kako ti to nisi spominjao, svi smo pretpostavili da te prsten nije prepoznao. – Iskoprcao se iz ramene futrole tako da mu je ostala lamatati oko struka, te si počeo guliti košulju s kože, razotkrivajući da mu se crveno i crno iz kose nastavljaju i po tijelu, na nekim mjestima. – Prsten te svakako prepoznao noćas.

– Ja nikad nisam nikome lagao o prstenu, reče Barinthus.

– Ne, mi nikad ne lažemo jedni drugima, reče Usna, – ali izostavit ćemo toliko da bi bilo poštenije jednostavno slagati. – Pustio je mokru košulju da padne na pod limuzine i uspravio se toliko da počne otkopčavati pojas.

– Ti ćeš se stvarno svući do gola u autu? – upitala sam.

– Posve sam promočen, princezo. Ako uspijem skinuti odjeću, počet ću se sušiti. Odjeća će biti mokra duže nego moja koža.

– Istina je da je prsten oživjelo zbog mene kad se Meredith prvi put vratila na dvorove, ali tada sam mislio da bih joj bio korisniji kad bih ostao na dvorovima kao njezin saveznik. Nažalost, ali još uvijek tako mislim.

– Kraljica ti neće dati izbora, rekao je Usna, – osim Dvoranu smrtnosti umjesto spavanja s princezom. To je moguće.

Pogledala sam Barinthusu. Željela sam ga upitati hoće li položiti pravo na svoje pravo ime pred cijelim dvorom, ili barem pred kraljicom Ali nisam ga to mogla pitati a da ne odam da ima još tajni koje nije odao. To je bila njegova tajna, ne moja.

Ako je i shvatio moj pogled, ignorirao gaje. – Kad sam dotaknuo prsten prije mnogo mjeseci, to nije bilo ni blizu ovome. Ni blizu.

– Prsten je ojačao, reče Doyle.

– Možda nije stvar samo u tome, reče Rhys.

Svi smo ga pogledali.

On je odmaknuo promočeni baloner i podigao kalež. Mi koji smo znali da se on nalazi odostraga, bili smo šokirani. Barinthus, koji nije znao, bio je više nego šokiran.

– Gdje ste to našli? – Naposljetku je uspio izgovoriti Barinthus, jedva šapćući,

– Ja sam ga spasio s podija, gdje je pao. Bio je skriven ispod tvog kaputa. Mislim da ga nitko nije slikao. Kad je Barinthus ustao ja sam ga podigao što sam diskretnije mogao.

– Bio je zaključan u sanduku za šminku, umotan u tkaninu, rekla sam.

Nicca je podigao mali sanduk s mjesta gdje se nalazio, do njegovih nogu. – Ja sam ga ponio s nama, kako mi je Doyle rekao. Prije ga nisam nosio, pa nisam primijetio promjenu u težini.

– Kako je izašao iz kutije? – upitala sam.

Doyle je mahnuo rukom i Nicca je otvorio kutiju. Crni svileni pokrivač je ležao presavijen na dnu sanduka. Počela sam izvlačiti svilu da pomognem pri spremanju kaleža, ali je Doyle rekao: – Ne, Merry, ne diraj to i nekoga od nas istovremeno. Nismo u prilici da napravimo još

jedan hitni krug moći. Nisam baš siguran da bismo uspjeli okruženi metalom automobila koji se kreće.

– Misliš da smo zadržali onu energiju? – upita Rhys.

– Ne znam, reče on.

– Nisam pitao, reče Barinthus, – gdje ste ga maloprije našli. Pitam vas kako ste došli do njega?

– Ja sam ga sanjala, a kad sam se probudila, bio je u mom krevetu.

– Ja sam mislio da je to tajna, reče Sage.

– Barinthus treba znati, reče Rhys, – a sve mačke vole čuvati tajne.

– Princeza i Mrak nemaju ništa protiv? – upita Sage.

Doyle i ja smo se međusobno pogledali, a onda smo oboje odmahнули glavama. – Ne, rekli smo zajedno.

Usna se uspio iskobeljati iz sve svoje odjeće. Dopuzao je do nas s ramenom futrolom koja mu je labavo lamatala viseći s golih ramena, s mačem u koricama u jednoj ruci. Puzanje na sve četiri, čak i s mačem u ruci, kao da mu je čudnovato dobro pristajalo. Njegovo desno rame i većina nadlaktice bili su crni, a ako sam se dobro sjećala, leđa su mu bila crvena i crna. Plamsaj crvenila krasio je ono što sam vidjela od njegova desnog kuka i lista lijeve noge.

Obratio se njima, ali piljio je u mene. – Što je došlo u snu? – Glas mu je bio ležerno radoznao i posve bez žara iz njegova pogleda.

– Ovo, rekao je Rhys.

Kad je Usna vidio što Rhys drži, uspravio se na koljena i opsovao dugo i zvučno na gelskom. – Kalež, pravi kalež?

– Čini se da jest, reče Barinthus.

Bila sam nekoliko centimetara od mjesta gdje je Usna klečao. Možda sam predugo boravila među ljudskim bićima, no bilo mi je čudno što može biti toliko blizu mene gol a da se ne uzbuđi. Nešto u meni se zbog toga osjetilo omalovaženo. Djetinjasto? Možda. obuzeo me gotovo neodoljiv poriv da ga obuhvatim rukom i natjeram da me primijeti. Zacijelo sam napravila neki mali pokret, jer mi je Barinthus dotaknuo rame i zaustavio mi ruku. – Osjećáš potrebu da ga dodirneš? – Razmislila sam o tome. – Možda, na neki način. – Onda nemoj to učiniti ovdje, s kaležom tako blizu. Kao što je Doyle rekao, nalazimo se u autu koji se kreće. Vode na tiskovne konferenciji bilo je dovoljno da preplavi unutrašnjost ovog auta."

Nagnula sam se unatrag na koljenima, oslonivši se na pete. Nije mi bilo posve udobno zbog šiljatih visokih peta. Lakirana koža jednostavno nije toliko podatna kao obična koža.

– Imaš pravo, rekla sam i otpuzala dalje od Usne i kaleža. Nisam stala sve dok mi leđa nisu udarila u Galenove vlažne noge i lokvu vode koja se skupljala ispod trojice muškaraca na sjedalu. Ostala sam u vodi. Moje čarape, suknja i gaćice bili su posve crni. Bilo je neudobno, ali ništa što sam imala na sebi neće se uništiti. U tom trenutku bilo je važnije naći se što je moguće dalje od kaleža. Nalazili smo se u produženoj limuzini, ali prostora za bježanje jednostavno nije bilo. – Što bi se dogodilo da me princeza dotaknula? – upitao je Usra – Možda ništa, reče Barinthus, – a možda mnogo. – Okrenuo se prema Doyleu. – Kalež je oduvijek imao svoju volju i vlastite planove. Je li se to promijenilo?

Doyle je odmahnuo glavom. – Naprotiv, čini se da se pogoršalo: – Družbeniče, spasi nas, prošapne Barinthus. Vozač se javio preko interkoma. – Most je blokiran, policijski svjetla su posvuda.

Doyle je pritisnuo gumb. – Što se dogodilo? – Začuo se tajac, pa opet vozačev glas. – Rijeka je iznad mosta. Nisam vidio rijeku toliko visoku još od velike poplave devedeset četvrte. Čudno, uopće nije bilo kiše.

U tišini koja je uslijedila svi smo se međusobno pogledava. – Izgleda da nismo obuzdali svu moć nastalu kod je Barinthus povratio božanstvenost, reče Doyle.

Prisjetila sam se potresa koji se dogodio kad sam dovela Kitta do njegove moći. Sinula mi je jedna misao. – Je li bio neki potres u Kaliforniji nakon što smo mi danas otišli?

Barinthus je odmahnuo glavom. – Provjerio sam kakvo je vrijeme da vidim hoće li vaš avion kasniti; nije bilo potresa. – Odjednom se zamislio. – Bio je neočekivani olujni vjetar, skoro tornado, što se ondje inače nikad ne događa, ali nije bio blizu aerodroma.

Mi koji smo znali međusobno smo se pogledali.

– Što je? – upita Barinthus.

– Kad sam dovela Kitta do njegove moći, kasnije te noći bio je potres.

– Kakve to veze ima s olujnim vjetrom?

– Niccina krila su se pojavila u istom trenutku kad i... – Odmahnula sam glavom. – Sage, pokaži mu.

Sage se okrenuo prema Barinthusu i Usni, koji je sad blenuo. Sage se smiješio, vraški je uživao u svemu tome. Spustio je naočale za sunce dovoljno da vide trobojnost njegovih očiju.

Usna je siknuo. – Božice, on je sidhe.

Barinthus je dotaknuo Sageovo lice i okrenuo odnedavno šarene oči prema svjetlosti. – On nije sidhe, nijednim svojim dijelom. – Pustio je Sagea i okrenuo se da se zagleda u mene. – Ti si to učinila?

Kimnula sam.

– Kako?

– Seksom.

Barinthus se namrštio. – Rekla si da su se Niccina krila pojavila u isto vrijeme.

Kimnula sam. – Da.

Izgledao je kao da trenutak razmišlja o tome. – Spavala si s obojicom istovremeno.

Vile nisu imale problema s višestrukim partnerima i bilo je neotesano od njega što je to prokomentirao. – Kakve to ima veze? – reče Doyle u moju obranu.

– Kraljica je uvjerena da Meredith mora spavati s više ljubavnika povremeno da bi zanije-la.

– Zašto? – upitala sam.

Slegnuo je ramenima. – Nisam siguran, ali bila je vrlo jasna u pogledu svojih planova na tom području. – Sročivši to na taj način implicirao je da nije bila jasna u pogledu svojih planova na drugim područjima.

– I prije sam ponekad bila s više ljubavnika, Barinthus.

– S kim?

Rhys je umotao kalež u svileni ogrtač i ponovno ga je gurao u sanduk dok je odgovarao: – Sa mnom i Niccom.

Nicca je zatvorio poklopac sanduka za šminku i provjerio lokot, premda mislim da smo svi znali da problem nije u njemu.

– Kraljica je, čini se, obuzeta idejom da Meredith mora spavat s više ljubavnika istodobno. Kad otkrije da je to već činila, a da dijete nije začeto... – Odmahnulo je glavom i pogledao me. – Kraljica izgleda mirnije u zadnje vrijeme, Meredith, ali na neki način i odlučnije. Sad je odredila smjer u kojem želi ići, i privlačni muškarac ili prilika za mučenje više je neće skrenuti s tog puta. Njezini hobiji kao da je više ne zanimaju onako kao nekad.

Seks i mučenje bili su hobiji moje tete i zbog njih je s njom uvijek bilo teško izaći na kraj, ili sam barem ja tako mislila. Barinthus je govorio suprotno.

– Kažeš da si koristio seks i bol da bi joj skretao pažnju tijekom svih tih godina? – upitala sam.

On je kimnuo. – Kao kad djetetu ponudiš bombon. Djeca uzmu slatkiš i zaborave zašto su se ljutila. Ali u zadnjih nekoliko tjedana nema te količine bolnih bombona koja bi izbacila njezine misli iz kolosijeka. Prihvatit će diverziju, iskoristiti je, i onda otići točno onamo kamo nisi htio da ode. – Mrštio se. – S jedne strane, dobro u vidjeti je kako misli glavom, a ne pre-

ponama. S druge, svi smo se mi na dvoru navikli na to da imamo posla s njezinim preponarcima. Glavi se ne može tako lako skrenuti pažnja.

– Ako misli glavom, a ne onim dolje, zašto je onda fiksirana za mene s više ljubavnika?

– Čini se da je zaključila da je to jedini način na koji ćeš zatrudnjeti. Uz to, bira ti biljna i poljoprivredna božanstva. Čini se da je fiksirana na njih.

– A ti nemaš pojma zašto? – upita Doyle.

Odmahnuo je glavom. – Znam da se nešto dogodilo. Ona je mučila Conrija, mučila ga je osobno.

– Nije li on nedavno bio mučen jer me pokušao ubiti zadnji put kad sam bila ovdje?

– Da, ali ovaj put nije učinio ništa loše. Izgledao je jednako šokirano kao i mi ostali kad gaje odvela. Pokazivala je njegovo skršeno tijelo po velikoj dvorani, natjerala je sve nas da prođemo pokraj njega i vidimo što ga je snašlo, ali cijelo vrijeme je imao povez preko usta pa nije mogao govoriti. Leži izoliran u ćeliji, viđa ga samo Fflur, kraljičina iscjeliteljica.

– Conri je bio jedan od najvjernijih Celovih pristaša među gardistima, reče Doyle.

Barinthus kimne glavom. – Da, i kakva je tek strka onda nastala među Celovim ljudima koji su prije uporno govorili da smatraju Meredith neprikladnom za prijestolje. Ulizivali su se, radili su sve što su uspjeli smisliti da zadobiju kraljičinu milost.

– Je li Conri jedini koga je mučila? – upitala sam.

– Zasad, ali ostali Celovi saveznici se boje.

– Spomenuo si da nije mogao govoriti, reče Doyle. – Misliš li daje kraljici nešto rekao, nešto što ona ne želi da ostali saznaju?

Barinthus je kimnuo. – Mislim.

– Imaš li pojma što?

– Samo to da se nakon Conrijeva mučenja kraljica počela fiksirati na višestruke ljubavnike za Meredith i na to da bi većina njih trebala biti biljna ili poljoprivredna božanstva. – Slegnuo je ramenima. – Sad znate koliko i ja. Ako vi u tome vidite više smisla od mene, bit će mi zadovoljstvo poslušati.

Doyle odmahne glavom. – Razmislit ću o tome.

– Svi ćemo, reče Rhys.

Ostali su kimnuli.

Vozačev glas se ponovno začuo preko interkoma. – Počinju puštati aute. Rijeka se jednostavno ponovno spustila. Čudno.

Netko se nervozno nasmijao. Ja sam rekla: – Pa, moglo je biti i gore.

Svi su me pogledali. – Možda smo preplavili svaku rijeku i potok u okolici St. Louisa, reče Doyle. – Koliko je gore moglo biti?

– St. Louis je nekad bio dio velikog mora na kontinentu, prije otprilike milijun godina, koje tisućljeće više ili manje, rekla sam blago.

Tajac u automobilu odjednom je bio teži nego prije, pun zajedničkog užasa. – Kitto je dobio mali potres. Nicca i Sage su dobili olujni vjetar – rekao je Galen. – Ne vjerujem da vraćanje božanstvenosti Barinthusu vrijedi potapanja većine kontinenta.

Točno sam vidjela tko je od nas znao da je Barinthus bio Manannan Mac Lir prema tome kako su ga pogledali, pa odvratili pogled. Galen to nije znao. Ali ja jesam, i pomisao na prizivanje tolike moći bez formalnog zaštitnog kruga sledila mi je krv u žilama. Premda je možda bilo i od lokve vode u kojoj sam sjedila.

Uglavljene 25

Šetnja od parkirališta do vilinskih brežuljaka bila je duga i hladna. Snijeg mi je bio do koljena i nije bilo načina da se moje smrtno tijelo probije kroz njega u šiljatim petama od deset centimetara i minici – da pritom ne slomim gležanj ili zadobijem ozeblina. Stoga su me nosili, a jedini koji nije bio posve mokar bio je Barinthus. Odjeća svih ostalih počela se smrzavati na ledenom vjetru, te su oni bez magične zaštite protiv elemenata drhtali dok smo gazili kroz snijeg.

Barinthus me nosio s lakoćom. Ja bih teturala po rahlom tlu, no to nije bilo ništa za njegovu visinu. Oduvijek sam znala da je pedesetak centimetara viši od mene, ali dok me tako nosio u naručju, privijenu uz svoja široka prsa, tek sam sad shvatila koliko je tjelesno imponantan.

Bilo je istovremeno umirujuće i obeshrabrujuće počivati na njegovim snažnim rukama. Sklupčana u njegovu naručju, osjećala sam se baš kao dijete. Nosio me mnogo puta dok sam bila mala, ali sad sam imala sjećanja na njega koja se nisu uklapala u to što se u njegovu naručju osjećam poput djeteta. Oslonila sam se na njega i nije mi bilo neugodno, ali mi nije bilo ni ugodno.

Podigla sam pogled na njega iz gnijezda koje mi je napravio od svog kaputa. Ako mu je i bilo hladno bez njega, ja to nisam mogla znati. Gledao je pred sebe, a ne u mene, uopće, kao da sam ja uistinu neko dijete koje mu leži na rukama. Možda sam mu to i bila. Možda ono što se dogodilo na tiskovnoj konferenciji nije promijenilo način na koji me doživljava. Ona magija mu je nešto značila, to sam znah ali što se ostalog tiče, možda ja nisam bila ništa više od kćeri njegovi starog prijatelja. On je meni oduvijek bio bolji ujak od bilo kojeg ujaka s kojim sam bila povezana genima.

Da me gotovo bilo koji drugi gardist s kojim sam imala toliko intiman trenutak ovako ignorirao, učinila bih nešto da me ne može ignorirati. Ali ovo nije bio nitko drugi, to je bio Barinthus, i nekako mi je za oboje bilo ispod časti da ga pipam.

Vjerojatno sam uzdahnula jače nego što sam htjela, jer mi je dar izašao u hladnom, bijelom oblaku. – Je li ti dovoljno toplo, princezo?

Kad me to upitao, shvatila sam da mi ne bi trebalo biti toplo. Bila sam bez kaputa i nisam imala skoro ništa na nogama. – Dovoljno mi je toplo, ali kako to? – Onda sam shvatila kako me nazvao. – Nazvao si me princezo. Ti nikad ne koristiš moju titulu.

Oborio je pogled na mene, prozirni kapak mu je načas zatreperio pa opet nestao. – Zar ne želiš da ti bude toplo?

– Ovo je izmotavanje, stari prijatelju, a ne odgovor.

Duboko se zahihotao, što je trebao biti smijeh. Kako me držao toliko blizu prsa, taj se zvuk razlegao mojim tijelom i pomilovao me ondje gdje me ništa nije smjelo moći dodirnuti osim magije.

Zadrhtala sam od tog dodira.

– Ispričavam se, princezo, već dugo nisam osjećao ovoliku moć. Trebat će mi vremena da ovladam njome onako dobro kao nekad.

– Ti me griješ.

– Da, rekao je, – zar ne osjećaš?

Bila sam na sigurnom iza štitova koje sam nosila svaki dan, svaku noć, štitova zahvaljujući kojima se nisam morala kretati kroz svijet čuda i magije. Neka vilinska bića jednostavno su postojala u sveprisutni i u sirovoj magiji, ali meni je to bilo zbunjujuće i zastrašujuće kad sam

bila dijete. Otac me naučio kako da se zaštitim od buke svakodnevne magije. Ali trebala sam moći osjetiti čaroliju stvorenu tik uz svoju kožu. Čak i kroz svakodnevne štitove.

Nisam spustila štitove jer smo bili previše blizu vilinskoj zemlji. Nisam bila sigurna je li to zato što sam smrtna ili samo zato što nisam dovoljno moćna, no znala sam da je bez štitova iza kojih se mogu sakriti, moć vilinske zemlje gotovo prejak. Dakako, da je to bilo zbog nekog od tih razloga, ljudi koji su povremeno živjeli među nama ne bi dugo preživjeli. Madeline Phelps nije imala nimalo magije, nikakvih nadnaravnih talenata. Kako je ona preživljavala? Kako je ona uspijevala ne izludjeti od pjevanja sithena?

Poslala sam sićušni pipak vlastite moći kroz štitove. Mnogi bi morali spustiti štitove da prizovu magiju, no to su bili sidhe koji nisu morali tkati zaštitu toliko blizu kože poput mene. Uz svaki gubitak je i neki dobitak; sa svakim dobitkom, neki gubitak.

Osjetila sam njegovu magiju tik iznad nas, poput nevidljivog pritiska. Kretali smo se u krugu njegove magije. Kušala sam tu magiju bila je topla i neodređeno tekuća. Zatvorila sam oči i pokušala ugledati njegov štit u svojoj glavi. Ugledala sam sliku vode koja se kotrlja, tirkizna i divna, topla poput krvi, na obali koja je bila daleko odavde i uvijek topla.

Ja sam mogla učiniti nešto slično prizivajući toplinu sunca ili uspomenu na topla tijela ispod pokrivača, no bilo bi mi naporno održavati tu čaroliju dok se krećem. Dok sam mirovala dobro su mi išli sve vrste štitova; kad bih se kretala, ne baš.

– Voda je jako topla, rekla sam.

On je rekao: – Da, ne pogledavši me.

Galen nam je prišao i počeo hodati pokraj nas. Drhtao je u mokroj odjeći. Led se stvorio na kraćim pramenovima njegove kose, a na licu mu je bila sićušna porezotina. Kosa mu je bila taman dovoljno dugačka da mu dodiruje lice smrznutim pramenovima. – Ako ti ja skočim na leđa, hoćeš li i mene ugrijati?

– Sidhe su neosjetljivi na hladnoću, reče Barinthus.

– Govori u svoje ime, reče Galen, gotovo cvokoćući zubima.

Nicca se probio kroz snijeg i prišao nam s druge strane. I on se smrzao. – Još nikad nisam osjećao hladnoću ovako kao danas. – Krila su mu bila čvrsto priljubljena, obrubljena mrazom, nalik prozoru od obojena stakla na snijegu.

To je zbog krila, viknuo je Sage odostraga. Nevjerojatno, Rhys je dopustio manjem muškarcu da ga uzjaše. Hladnoća kao da uopće nije djelovala na Rhysa. Ali Sage se šćućurio uz Rhysa i upitala sam se zašto Rhys ne pomogne poluvili da se ugrije kao što je Barinthus pomagao meni. – Mi smo leptiri, stvorenja koja nisu stvorena za zimski snijeg.

– Ja sam sidhe, reče Nicca.

– Kao i ja, čini se, viknuo je Sage, – ali svejedno mi se jaja smrjavaju

Galen se nasmijao i umalo se spotaknuo na snijegu.

Doyle je viknuo s čela naše male grupe. – Kad biste prestali naklapati svi bismo brže stigli unutra i ugrijali se.

– Zašto ti ne drhtiš? – upita Galen.

Amatheon je odgovorio s desnog kraja, drhteći pod svoje zaleđenom, nedavno skraćenom kosom koja mu je rezala obraze svaki put kad bi mu je vjetar otpuhao na kožu. – Mraku nikad nije hladno.

Onilwyn se javio slijeva. I on je drhtao, ali mu barem zbog dužine kose led nije mogao šibati lice. – A Ubojito Mraza ne možeš smrznuti.

Kad ga je spomenuo, osvrnula sam se i ugledala ga kako nam čuva leđa. Naravno da je mogao brže hodati – njemu hladnoća uistinu nije ništa značila – ali Doyle mu je naredio da nas čuva odostraga. Već su me jednom pokušali ubiti, nisu htjeli ništa riskirati.

Shvatila sam da nam nedostaje netko od naših. Morala sam se istegnuti da pogledom pronađem Kitta koji se iza nas probijao kroz nanose. Mislim da bih zamolila nekoga da mu po-

mogne, ali Mraz ga je upecao iz snijega i prebacio ga preko ramena. Učinio je to bez pitanja. Učinio je to bez ijedne riječi.

Kitto nije rekao hvala jer su i Mraz i on pripadali starima, a među njima zahvaljivati je uvredljivo. Morali ste biti mlađi od trista godina da vam suvremene ljubaznosti odgovaraju. Što je značilo da bismo samo Galen i ja zahvalili nekome samo zato da mu zahvali. Svi ostali su bili prestari.

Opet sam se ugnijezdila u Barinthusovu naručju i magiji. – Zašto sam ti odjednom princeza, Barinthus, a ne Meredith? Zoveš Meredith ili Merry-curo otkako sam bila dijete.

– Više nisi dijete. – Zamišljeno je zurio naprijed, kao da je put pogibeljan pa mora dobro paziti. Činilo mi se da nije snijeg čega se boji.

– Pokušavaš se distancirati od mene?

– Ne. – Onda mu je mali smiješak izvio usne. – Dobro, možda, ali ne namjerno.

– Onda zašto? – upitala sam.

Opet me na brzinu pogledao i opet se onaj očni kapak pokazao, pa iščeznuo. – Zato što si ti princeza i prijestolonasljednica. A ja imam previše neprijatelja među sidhima da uđem u tvoj krevet.

– Kad saznaju da ti se vratila božanstvenost...

– Ne, Meredith, ako to otkriju, pokušat će me ubiti prije nego što opet dođem do pune snage.

Zaustila sam reći Ne bi se usudili, no znala sam da bi. – Koliko opasno je bilo ostati ovdje i pokušati dobiti podršku za mene kao prijestolonasljednicu?

Nije me više htio pogledati. – Pomalo, rekao je.

– Barinthus, rekla sam, – reci mi istinu.

– Ja ne lažem, princezo. Pomalo je iskren odgovor.

– Je li to potpun odgovor? – upitala sam.

Na to se opet nasmiješio. – Nije.

– Hoćeš li mi dati potpun odgovor?

– Ne, rekao je.

– Zašto ne?

– Jer bi se zbog toga brinula kad opet odeš, a ja ostanem.

– Sve ostale koje je prsten prepoznao moja teta je poslala u Los Angeles sa mnom.

– Ti znaš kako mene zovu iza mojih leđa.

– Kraljotvorac, rekla sam.

– Sada kraljicotvorac. – Odmahnuo je glavom, a duga modra kosa zavijorila je iza njega poput plašta pod iznenadnim naletom vjetra. Mene se već tisućljećima boje kao sile iza prijestolja. Misliš da bi me trpjeli kao tvog družbenika, znajući da bih mogao postati kralj? – Opet je odmahnuo glavom. – Ne, Meredith, ne, čak i kraljica to razumije. Zato me nije poslala ni zadnji put kad si došla kući. – a imam previše neprijatelja i previše moći da bi me se pustilo toliko blizu prijestolja.

– A ako mi napraviš dijete?

Zagledao se u daljinu. – Mi smo imali naš trenutak, Meredith. Kraljica nam ne smije dopustiti više.

– To nije ono što si rekao u autu kad je Usna to predložio.

– U autu je bilo mnogo ušiju i nisu sve bile prijateljske, rekao je Barinthus. Ušutkao me lagano odmahnuvši glavom.

Podigla sam pogled i ustanovila da su Amatheon i Onilwyn bliže nego što su bili. Možda dovoljno blizu da čuju što govorimo. Znala sam gotovo zasigurno da špijuniraju za kraljicu Andais. Pitanje je bilo za koga bi oni još špijunirali? Vjeruje li kraljica Andais doista da će obojica tajne odavati samo njoj? Ne, ona ne računa na njihovu odanost, nego na njihov strah. Andais računa na to da se svi sidhe boje nje više nego bilo koga drugog.

Pa ipak, netko me pokušao ubiti. Netko je riskirao kraljičin gnjev. Ili je se više nisu bojali kao nekad, ili strah sam po sebi nije dovoljan za vladanje narodom. Ona je još uvijek Kraljica zraka i tame, a meni je to sasvim dovoljno strašno. Ali ja nikad nisam vjerovala da je strah sam po sebi dovoljan da bi se vladalo sidhirmu. Dakako, nije ni moj otac, pa ga je njegov manjak nemilosrdno ubio. Preživim li toliko da zasjednem na prijestolje, znala sam da a ne bih mogla biti Andais; ja nemam dovoljno jak želudac za to. A znam i da ne bih mogla biti ni moj otac, jer su me sidhe već smatra slabom. Kad bih bila suosjećajna poput oca, to bi me odvelo u smrt. Ako ne možete vladati pomoću straha, a ni ljubavi, što preostaje. Na to nisam imala odgovor. Dok su se vilinski brežuljci izdizali u zimskog polumraka, shvatila sam da zapravo i ne vjerujem da postoji odgovor. Dvije riječi su ušle u moj um, kao da ih je netko šapnu nemilosrdno i pravedno.

Biste li vi mogli biti nemilosrdni i pravedni istodobno? Ne znam li biti nemilosrdan biti nepravedan? Ja sam oduvijek tako mislila i moj otac me tako učio, ali možda negdje između njih postoji zlatna sredina. Ako postoji, mogu li je ja naći? I mogu li, imati dovoljno moći, dovoljno saveznika, poći tim srednjim putem? Na to zadnje pitanje uistinu nisam imala odgovor, jer dovoljno znam i dvorskoj politici da razumijem da nitko zaista ne zna koliko moći ima, koliko su dobri njezini prijatelji, koliko postoje savezna dok nije prekasno, pa je već ili pobijedila, ili izgubila; ili je živa ili je poginula.

poglavlje 26

Vilinski humci su izgledali poput snijegom prekrivenih brežuljaka, a kad ne biste znali gdje je ulaz, samo to bi i ostali. Dakako, humci, kao i gotovo sve ostalo u vilinskoj zemlji, nikad nisu bili baš onakvi kakvima su se činili.

Da uđete u sithen, trebate dvije stvari. Prvo, znati gdje su vrata; drugo, imati dovoljno magije da ta vrata otvorite. Kad je sithen bio raspoložen za igranje, vrata bi se neprestance selila. Mogli biste provesti cijeli sat ganjajući ta vrata oko brežuljka velikog poput omanje planine. A možda se igrao samo sa mnom, jer čim je Carrow položio preplanulu ruku na snježnu bjebinu, začula se glazba. Nikad vam ne bih mogla reći kakva je bila ta melodija i je li bilo pjevanja ili samo instrumenata. Ali glazba je bila lijepa, a bila je i najbliža stvar konceptu zvonca na vratima koju smo imali. Doduše, njezina je svrha više bila da vas obavijesti da ste pronašli vrata nego da vas najavi svima unutra. Kad ne bi bilo glazbe, to je značilo da niste dotaknuli pravo mjesto. Carrow je usmjerio onaj mali plamsaj magije u brežuljak i rata su odjednom bila tu. Ili, bolje rečeno, otvor je bio tu, jer nikad uistinu nije bilo vrata na Tamnom sithenu. Samo se odjednom stvorio, dovoljno velik da svi prođemo, u redovima po četvero ili više. Otvor kao da je uvijek točno znao koliko velik mora biti. Mogao je biti dovoljno velik da propusti kamion s prikolicom, ili dovoljno malen za leptira.

Sumrak se produbio gotovo do tame, te je blijeda svjetlost iz otvora izgledala snažnije nego što je bila. Barinthus me unio u tu svjetlost. Stajali smo u sivom kamenom hodniku, dovoljno velikom da ona kamion nastavi voziti, barem do prvog zavoja. Veličina vrata nije utjecala na veličinu prvog hodnika. Ona je bila jedna od malo stvari koje se u sithenu nikad nisu mijenjale. Sve ostalo moglo se mijenjati prema hiru sithena ili kraljice. Bilo je to poput zabavišta od kamena gdje su se čitavi katovi mogli premještati gore i dolje. Vrata koja su vodila u neku prostoriju, odjednom bi vodila u neku posve drugu. To je moglo biti razdražujuće ili čudesno; ili oboje.

Otvor je nestao kad je Mraz, posljednji od nas, kročio kroz njega. Pretvorio se u samo još jedan sivi kameni zid. Vrata su mogla biti jednako nevidljiva s ove strane kao i s druge. Bijela svjetlost dopirala je odasvud i niotkud. Bila je smirenija od svjetlosti vatre, ali mekša od

električne svjetlosti. Jednom sam pitala što je ta svjetlost i rekli su mi da je to svjetlost sithe-
na. Kad sam se pobunila da mi to ništa ne govori, odgovor je bio da mi govori ono što trebam
znati. To je ako ništa drugo, onda kružna definicija, ali ja iskreno mislim da je to jedini odgo-
vor koji imamo. Mislim da se nitko tko danas živi više ne sjeća što ta svjetlost uistinu jest.

– Onda Barinthus, nosit ćeš princezu sve do kraljice?

Mačevi koji se izvlače iz korica proizveli su tiho metalno šištanje poput kiše na jako vru-
ćoj površini. Pištolji su tiši kad ih izvlačile Ali pištolji i mačevi su upereni u hodnik prema
tom glasu, a neka oružja su uperena i prema sad nevidljivim vratima, za svaki slučaj. Barin-
thus i ja smo se odjednom našli usred dobro naoružanog kruga.

Sidhe koji je progovorio se smiješio. Sidhe koji je stajao pokraj njega nije. Ivijev osmijeh
bio je drzak, podrugljiv. On je bio cilj vlastitog ismijavanja češće nego bilo tko drugi. Bio je
visok, visok poput Mraza ili Doylea, no vitak poput trske i graciozan poput trstike što pleše
na vjetru. Više bi mi se sviđao da su mu ramena bila malo šira, ali zbog toga je izgledao još
više i gipkije. Kosa mu je padala, ravna i lijepa, do gležnjeva. Kosa je bila njegova najistak-
nutiji odlika, srednje do tamno zelena, s uzorkom raštrkanih bijelih pruga. Tek kad biste se
približili, uočili biste da mu kosa ima obrise listova, kao da je tetovirana bršljanom. Kad je
pošao niz hodnik, vjetar kao da je razdvojio listove, a ponovno su se složili tek kad ga je nje-
gov pratitelj primio za ruku i zadržao ga. Mislim da bi Ivi nastavio ići usprkos svem onom
oružju; hodao bi niz hodnik s osmijehom na licu i smijehom poput tame u očima. Nekad sam
mislila daje bezbrižan, no kako sam odrastala, osjećala sam tugu u njemu. Počela sam shva-
ćati da to nije bezbrižnost, već očaj. Zbog čega god se pridružio Kraljičinim gavranima, mis-
lim da nije uživao u toj pogodbi onoliko koliko se nadao.

Oprezna ruka na njegovoj podlaktici pripadala je Hawthorneu. Crna mu je kosa u gustim
valovima padala do ispod koljena. Kad je okrenuo glavu, svjetlost s tih crnih valova bljesnula
je živom zelenom bojom. Nosio je malu srebrnu dijamantu koja je tu tešku masu držala dalje
od njegova lica. Ostatak njega, od širokih ramena do stopala, bio je prekriven plaštem boje
borovih iglica, tamne, intenzivne zelene, a srebrni broš na njegovu ramenu držao je plašt zat-
vorenim.

– Što nije u redu, Mrače? – viknuo nam je. – Nismo ništa učinili.

– Zašto ste ovdje? – odvratio mu je Doyle,

– Kraljica nas je poslala da dočekamo princezu, reče Hawthorne.

– Zašto samo vas dvojicu?

Hawthorne ga je začuđeno pogledao, a čak sam i s te udaljenosti ugledala onu neobičnu ni-
jansu ružičaste boje unutrašnjeg kruga njegova oka. Ružičaste, zelene i crvene, takve su bile
Hawthorneove trobojne oči. – Kako to misliš, samo nas dvojicu? Što se dogodilo?

– Oni ne znaju, reče Barinthus mirno.

– Koliko dugo već stojite ovdje i čekate? – upita Doyle. Ali već je zauzeo opušteniju pozu,
pištolj u njegovoj ruci se počeo spuštati prema podu.

– Satima, reče Ivi i zamahne rubom svog blijedozelenog plašta kao suknom u plesu.

Hawthorne kimne. – Dva sata ili više. Vrijeme čudno teče u sithenu.

Doyle je spremio pištolj, a kao daje to bio signal, mačevi su počeli ulaziti u korice, pištolji
u futrole, dok svi nisu stali voljno, barem onoliko koliko su mogli.

– Opet te pitam, Mrače, što se dogodilo? – Ali nitko nije morao objašnjavati kad su se gar-
disti malo pomakli da im omoguće da me vide. Zaboravila sam na krv na licu. Malo sam je
obrisala komadom mokre tkanine odjeće jednog od muškaraca, ali ne posve. Same sapun bije
svu uklonio. – Gospode i Damo pomozite, ona je ranjena!

– To nije njezina krv, rekao je Doyle.

– Nego čija?

– Moja, rekao je Mraz i krenuo naprijed kroz gomilu gardista, i opet, kao daje to bio sig-
nal, svi su pošli niz hodnik prema onoj dvojici

Ivi se nije smiješio kad je rekao: – Što se dogodilo?

Doyle mu je ispričao u kratkim crtama, izostavivši ono što se dogodilo kad je Barinthus dotaknuo prsten.

Ivi je odmahivao glavom. – Tko bi se usudio? Princeza Meredith nosi kraljičin znamen. Nauditi joj znači riskirati padanje u kraljičino nemilost. Nitko od njezinih Gavrana ne bi se usudio. – U tim riječima nije bilo apsolutno nimalo Ivijeva sprdanja. Kao da su ga vijest o pokušaju ubojstva uplašile toliko da se ostavi šale.

Hawthorneove trobojne oči bile su širom otvorene. – Stvarno, tko bi se usudio?

Barinthus me još uvijek držao u naručju, ali sad nije bilo snijeg ni hladnoće. Dotaknula sam mu rame. – Sad mogu hodati.

Pogledao me kao da je zaboravio da me nosi, a možda i je? Morao se sagnuti da me pažljivo spusti na kameni pod. Spustila sam stražnji dio suknje i izravnala je rukama, znajući da plisirani nabori odostraga jednostavno neće biti savršeni sve dok se suknja ne izglača. U vezi toga ništa nisam mogla poduzeti. Samo sam se nadala da će joj vijesti o tome kako sam umalo poginula skrenuti pažnju sa moje ne baš savršene odjeće. S Andais nikad ne znate; katkad svoj gnjev usmjeriti na male stvari ako se ne može nositi s velikima.

Ivi je kleknuo na jedno koljeno preda mnom, pri čemu mu je plašt zapeo za nogu i spao na stranu, ogolivši mu rame, dio prsa i kukova. Bio je gol ispod plašta.

– Princezo Meredith, pozdravi od Kraljice zraka i tame. Ona nas šalje kao darove. – Ono veselo ruganje vratilo mu se u glas.

Hawthorne je također kleknuo, no način na koji je čvrsto držao plašt, tako da mu se vide samo ruke, potaknuo me da se upitam ima li on ispod plašta išta više no Ivi.

– Mi smo tvoji darovi tijekom tvog boravka ovdje, ako nas prsten prepozna, reče Hawthorne, a zvučao je kao da bi bio ljut kad bi se usudio.

– To sigurno može pričekati, reče Onilwyn. – Ako kraljica stvarno ne zna što se dogodilo, onda joj moramo reći.

Na to je odgovorio Usna. – Ako ti želiš odjuriti kraljici javiti loše vijesti, svakako, samo ti trči. Sto se mene tiče, ja ne želim biti prvi koji će joj to reći. – Još je bio gol, s mačem u korici u ruci. Naime, znalo se događati da kraljica ubije glasnika.

Onilwyn je bio pomalo blijed. – Možda imaš pravo.

– Ali imaš i ti, rekao je Barinthus. – Kraljica mora saznati. Ne mogu vjerovati da joj se nitko nije javio.

– Prije skoro tri sata nije znala, rekao je Hawthorne.

– Da sad zna, ovdje bi bilo više muškaraca, rekao je Doyle, i nitko mu se nije usprotivio.

– Ona se zabavljala, rekao je Ivi glasom punim onog šaljivog samoprijezira, kao da svaka riječ znači više, – i dala je na znanje da će samo princezin dolazak biti dovoljan razlog daje se uznemiruje.

– Netko je valjda prekinuo njezinu zabavu radi ovoga, rekao je Barinthus.

Hawthorne gaje pogledao. – Ti si jedan od nas, lorde Barinthus, ali ona te ne tretira kao što tretira većinu. Ona poštuje tvoju moć. Mi ostali nemamo tu sreću. Ako prekinemo njezinu igru, moramo zamijeniti onoga s kim se igra. – Oborio je pogled i cijelo mu je tijelo zadrhtalo. – Ja je ne bih prekidao zbog jednog pokušaja ubojstva.

– Ali da sam poginula, jedan od vas bi joj rekao? – upitala sam ga pomalo nalik na onaj koji je obično upotrebljavao Ivi.

– Ti si nam uzela sve koji su bili dovoljno moćni da joj se suprotstave u njezinu brlogu, princezo, rekao je Hawthorne.

– Mraka, Mraza, Barinthus, rekao je Ivi, – njezine ljubimce u usporedbi s nama ostalima.

– Mistral je još ovdje, reče Doyle.

Hawthorne odmahne glavom. – On je se boji, Mrača, kao i svi mi.

– Popravila se u zadnjih nekoliko mjeseci, reče Barinthus, – lakše je razgovarati s njom.

– I opet, lorde Barinthus, možda tebi jest, reče Hawthorne.

– Dajte da mi završimo naš govor, reče Ivi. – Onda svi možete vući slamke da vidite koga će dopasti da bude nositelj tako zlogukih vijesti.'

– Kažeš to kao da vi nećete vući slamke, reče Rhys.

– I nećemo, reče Ivi.

– Hawthorne, objasni, reče Doyle.

– Mi smo darovi za princezu, ako nas prsten prepozna.

– To si već rekao, reče Rhys.

Doyle ga pogleda, a Rhys slegne ramenima. – Kad jest.

– A ako vas prsten prepozna? – upita Mrak.

– Onda moramo pozvati princezu da spava s nama. – Hawthorne je oprezno gledao samo Doylea, kao da ja nisam stajala ondje.

Ivi je frknuo, kao da se trudi ne prasnuti u smijeh.

– Što je tu smiješno? – upita ga Doyle.

– To nije ono što je kraljica rekla.

– To je srž onoga što je htjela reći, reče Hawthorne, a u tonu mi se čuo povrijeđeni ponos.

Ivi se grohotom nasmijao.

– Što je kraljica rekla, Ivi? – Doyleov ton je bio rezigniran, kao a zapravo ne želi saznati, ali shvaća da nema izbora.

– Ako nas prsten prepozna – a ostatak je dovršio oponašajući kraljičin glas dovoljno dobro da mi podigne dlačice na potiljku – onda pojebite Meredith, pojebite je čim je vidite. Ako se bude nećkala možete otići u njezinu sobu, ili u vašu. Ne zanima me, samo izvrši zadatak.

– Pa, reče Galen, – to je...

– Pomalo predoslovno, čak i za kraljicu, reče Rhys.

– Otprilike. – Galen je izgledao malo šokirano.

– Mene se tu ništa ne pita? – upitala sam.

Hawthorne se naklonio toliko da je čelom gotovo dotaknuo ka – Ispričavam se, princezo.

– Ono što ti on neće reći, rekao je Ivi, – jest da je upitao što radimo ako princeza Meredith ne bude htjela spavati s nama. Oponašao je ritam Hawthorneova govora.

– I što je moja teta rekla? – upitala sam.

Ivi mi se nasmiješio, a u tamnozelenim očima mu je bio žestoki trijumf koji nisam shvaćala.

Odgovorio je Hawthorne, lica još uvijek okrenutog prema kamenju, glasom u kojem se čula tuga onako kako se u Ivijevu obično čula sprdnja. – *Jeste li vi Tamni sidhe ili niste? Nago-vorite je.*

Ivi je mračno radosno lice još je bilo okrenuto uvis prema meni. – A on je pitao, a što ako se neće dati nagovoriti? – I opet je tako dobro oponašao kraljičin glas da mi se koža najezila. – *Uvjerite je, ili je samo uzmite, ili joj recite što sam ja rekla, pa neka to bude vaše uvjerenje. Ako Meredith ne želi primiti užitak koji joj nudim, onda će možda umjesto toga primiti bol. Jer oboje se može dobiti ovdje među Tamnima. Podsjetite je na to, ako njezini osjećaji budu previše povrijeđeni idejom jebanja.*

– Ja bih promijenio ono radi čega nas je poslala kad bih mogao, rekao je Hawthorne i klečeći se priljubio uz kamen, pritisnuvši čelo o pod.

Okrenula sam se od Ivijeva likujućeg izraza lica prema Barinthusu. – Mislila sam da si rekao da se popravila u zadnjih nekoliko mjeseci.

– Popravila se, bila se popravila, rekao je on izgledajući kao da mu je neugodno.

– Hajde, princezo, reče Ivi, – ispruži tu lijepu ruku da vidimo što će biti. Ako nas prsten ne prepozna, svi smo slobodni.

– A ako ne ostane hladan? – upita Mraz.

– Onda se možemo pojebati tu uza zid, reče Ivi.

– Preko mene mrtvog, reče Galen.

– Ako baš hoćeš, reče Ivi.

– Dečki, rekoh ja.

Galen me pogleda. Ivi je i dalje gledao Galena.

– Nećete ubijati jedni druge osim ako vam ja to ne naredim.

Ivi je tada pogledao mene, a ona neobuzdanost je zazvučala pomalo zbunjeno. – Što to znači?

– To znači da ako me dovoljno izživciraš, Ivi, ja imam više od pet-šest najboljih ratnika koje su sidhe ikad stvorili, i ako ih lijepo zamolim, razrezuckat će te na komade.

– Ah, ali time bi se oglušila na kraljičinu zapovijed.

Nagnula sam se tek onoliko koliko mi je trebalo da se nađen: licem u lice s njim i osjetila sam kako mi je usta raširio neugodan osmijeh. – O, ma bih. Mrtvaci obično dožive zadnji orgazam baš u trenutku smrti. Kraljičina točna naređenja su da joj ne izlazim na oči bez vašeg sjemena u mom tijelu. Nije precizirala gdje i kako se to mora dogoditi, zar ne?

Trijumf je nestao, sprdnja je blijedjela na moje oči sve dok u tim tamnozelenim očima nije ostao samo strah. Nisam bila sretna što vidim da me se boji, ali u tome je ipak bilo određenog zadovoljstva

Oblizao je usne kao da su mu se odjednom osušile i rekao: – Ti si iz loze svoje tete.

– Da, Ivi, jesam, i bilo bi ti bolje da to zapamtiš..., nagnula sam se tik do njegovih usana, – ... zauvijek. – Spustila sam mu nježan poljubac na usta, a on se lecnuo.

Dok sam dizala ruku da je položim na Ivijevo lice, Barinthus me uhvatio za zapešće i povukao mi ruku dalje od njegova tijelu – Možda bi kraljica trebala saznati za ostale događaje prije nego što opet upotrijebimo prsten.

Svi smo se na trenutak međusobno pogledali. Hawthorne je rekao. – Što se još dogodilo?

– Recimo samo da se moć prstena pojačala, reče Barinthus. – i da ja više nisam siguran što će se dogoditi kad ga princeza pritisne na bilo čije tijelo.

Ivi se mračno nasmijao. – Vidim što se dogodilo kad je dotaknu tebe, lorde Barinthus. – Zurio je u njegove prepone i mrlju koja sasušila na prednjoj strani njegovih kožnatih hlača.

Abloec se progurao naprijed i stao pokraj Ivija, a zatim kleknula pokraj njega. Kretao se sigurnije nego što sam ikad vidjela, kako da gaje hladnoća otriježnila. – Promočen sam do kosti, smrznut i trijezan. Ne želim biti ništa od navedenog. Ti ćeš sad začepiti: – idemo kraljici. – Zatim je pogledao sve nas. – Kad čuje za poplavu htjet će da princeza bude na sigurnom kad bude upotrebljavala prsten.

– Poplavu? – reče Hawthorne.

– Sve rijeke u okolici, reče Abloec.

Hawthorne pogleda Barinthus. – Hoćeš reći da je zbog dodira lorda Barinthus. – poplavljena okolica?

Doyle i Barinthus jednoglasno rekoše: – Mislimo da je tako.

Galen i Rhys jednoglasno rekoše: – Da.

Usna se progurao između svih nas, još uvijek gol i sve ljući. – Idemo sad do kraljice, jer se ja konačno želim ugrijati.

– Ti bi riskirao vlastiti život za malo udobnosti? – reče Mraz.

Usna mu se široko isceri. – A za što se drugo može riskirati vlastiti život ovih dana? Zar nisi čuo, Ubojiti Mrazu, dani mitova i magije su prošli. Dani kad je postojalo nešto za što se vrijedilo boriti su prošli. – Pri kraju je pogledao Barinthus, a onda su njegove sive oči pronašle mene i uputio mi je dugotrajan pogled. Pogled nije bio seksualan, ni gladan, niti ikakav kakav bih očekivala od Usne. Bio je to odmjeravajući pogled. Pogled u kojem je bilo daleko previše pretpostavki koje su bile daleko preblizu istini.

Trenutak je prošao i njegove su oči bile jednostavno pune dobre volje. Pljesnuo je Abloeca po ramenu. – Idemo mi naprijed da izazovemo kraljicu u njezinu brlogu opačina.

Abloec se osovio na noge, mršteći se. – Ti bi sudjelovao u donošenju takvih vijesti, znajući što bi mogla učiniti?

– Neće joj se svidjeti pokušaj ubojstva, netko će platiti krvlju zbog toga, ali ostalo – Usna prebaci ruku preko ramena ovog drugog – kraljica će biti oduševljena ostalim vijestima. – Počeo je gurati Abloeca niz hodnik, a svi ostali smo polako krenuli za njima. Usna mi je doviknuo preko ramena: – Da sam na tvom mjestu, princezo, ja bih se bojao da me ne stavi u magični krug kao životinju u zoološkom vrtu, i jednostavno ti nas šalje jednog po jednog, da vidimo koga ćeš sve uspjeti ponovno dovesti do... – Stavio si je maticu mača na usta, kao što biste stavili prst da kažete Šššš. – Hm, to ćemo sačuvati za kraljičine uši. – Bešumno se kretao hodnikom ispred nas, njegovo golo tijelo u bojama prugaste perzijske mačke ispred svih nas, Abloecom još uvijek uz bok.

poglavlje 27

Jedina crna vrata u cijelom sithenu bila su vrata koja su vodila u odaje moje tete. Bila su od nevjerojatnog, sjajnog crnog kamena, i od najvišeg gardista, te šira od onog kamiona s prikolicom koji je stao u prvi hodnik.

Vrata su bila uobičajeno zloslutna, ali dvojica muškaraca koja si ispred njih stajala u stavu mirno nisu bila uobičajena. Prvo, gardisti su rijetko stajali s ove strane vrata. Kraljica je uživala u publici, osobito ako ta publika nije mogla sudjelovati bez obzira koliko je željela. Kad biste zatekli gardiste izvana, ako bi čekali da isprati ljude nakon što kraljica završi razgovor s njima. Ali nekako mi se nije činilo daje to sada slučaj. Nazovite to slutnjom, no kladila bih se da ovi gardisti čekaju mene. Što mi je bio prvi znak? Bili su goli. Imali su onoliko kožnatog remenja i pojaseva koliko im je trebalo za noževe mačeve i bodeže, te čizama što su im sezale do koljena.

– Naslućujem misao vodilju, reče Rhys.

Naslućivala sam ga i ja. Jer ne samo što su bili razgolićeniji od Hawthornea i Ivija, nego su također bili vegetacijska božanstva. Adair je još uvijek nosio ime onoga što je nekad bio, jer adair znači – hrastov lug. Koža mu je bila boje sunčeve svjetlosti koja proviruje kroz lišće, one boje što je češća u Svijetlih nego u Tamnih, boje, koju mi zovemo osunčan. Njegova smeđa kosa do gležnjeva bila je odsječena na kratko, kraće od Amatheonove za skoro petnaest centimetara.

Netko ga je oštrigao, pa nije ostalo gotovo ništa da podsjeća na to kakva je ljepota nekad obavijala to zlatno tijelo.

Amatheon je prozborio kao da sam pitala: – Ja se nisam jedini opirao, princezo. Započela je s Adairom.

Adairove su oči bile tri kruga zlatne i žute, kao da zurite u sunce. Te oči su bile potpuno prazne dok nas je gledao kako se približavamo vratima. On je dobio izgon sa Svijetlog dvora jer je previše odvažno govorio protiv njihova kralja, a da izbjegne progonstvo iz vilinske zemlje, pridružio se Tamnima. Ali nikad nije posve preuzeo način života mračnog dvora. Postojao je među nama i nastojao biti nevidljiv.

Tiho sam rekla: – Znam zašto ti ne želiš u moj krevet, ali Adair i ja nismo u zavadi.

– On želi da ga se ostavi na miru, princezo. Ne želi da ga se upliće u ovaj spor.

– Nitko ne može ostati neutralan osim Švicarske, rekoh ja.

– Shvatio je.

Drugi gardist je i dalje stajao zaogrnut vlastitom blijedožutom kosom. Ta je kosa obavijala tijelo blijede, bijelo-sive boje, ne nalik na mjesečinu poput moje kože, već meke, gotovo boje prašine. Oči su mu sjajile na uskom licu s visokim jagodičnim kostima, oči boje tamnozele-

nog lišća, s unutrašnjom zvijezdom bljeđe zelene boje nalik kakvu zvjezdastom dragulju. Usta su mu bila najcrvenija, najzrelija, najljepša na dvorovima, na oba dvora, ako mene pitate. Dame su mu zavidjele na tim ustima, toj su se boji približavali samo najjarkiji, najcrveniji ruževi. Ime mu je bilo Briac, premda je više volio da ga se zove Brii. Briac je bio samo drugi oblik imena Brian, bez ikakve veze s poljoprivredom. Znala sam da je Brii neka vrsta biljnog božanstva, ili je to nekad bio, ali što se svega ostalog tiče, njegovo ime je čuvalo svoje tajne.

Nasmiješio se kad smo se približili – tim crvenim, crvenim ustima o su odvrćala pažnju s dragulja njegovih očiju, zastora njegove kose, pa čak i s dugačkih, golih linija njegova tijela. Kao daje osjetio da ga gledam, tijelo mu je stalo reagirati, kao da je već i moje približavanje dovoljno da nadraži njegove slutnje i djelomično ga uspravi.

Adairovo tijelo je bilo jednako lišeno reakcije na moj prilazak kao i njegove oči. Imao je sreće što ja nisam moja teta, jer je ona katkad shvaćala izostanak reakcije na nesvjesnoj razini kao osobnu uvredu. Ja nisam. Adairu je, u najmanju ruku, ponos bio podrezan zajedno s kosom. Nisam imala pojma koje mu je još muke moja teta priuštila da ga natjera da stane pred ta vrata i čeka me. Bio je ljut, u to bih se mogla skupo kladiti. Ljutnja i nelagoda nisu uvijek najbolji afrodizijak. Moja teta to nikad nije zaista shvatila.

Briijeva glava se nakrivila na stranu poput ptičje. Osmijeh mu se malo suzio. – Niste ispunili svoju dužnost prema princezi.

– Princezu su pokušali ubiti, rekao je Doyle.

Nestali su i zadnji ostaci osmijeha. – Krv.

– A što si mislio, otkud je? – upitala sam.

Slegnuo je ramenima i skrušeno se osmjehnuo. – Tuđa krv razmazana po kraljičinu licu značila bi da se jako, jako dobro proveli. Ispričavam se što sam isto pretpostavio i za tebe. – Naklonivši se zamahnuo je kosom preko jedne ruke kao plaštem, te se uspravio, smiješeći, s onim pogledom u očima koji je bio posve muško i koji je jasno govorio da nikakva količina neugodnosti ne bi mogla nadjačati sav užitak ovog zadatka, barem ne što se njega tiče.

Adair je stajao s druge strane vrata, ukočena lica i mlohava tijela. Nije me htio ni pogledati.

– Moramo reći kraljici za napad. – Doyle se pomaknuo kao da dotaknuti vrata.

Adair se pokrenuo prvi, no Brii ga je popratio, pa se njihovo oružje ukrstilo ispred kvake na vratima. – Naše su zapovijedi bile precizne, reče Adair. Glas mu je nastojao biti jednako bezizražajan kao i sve ostalo na njemu, ali nije uspio. U tim jednostavnim riječima čula se oštrica gnjeva oštra poput žileta. Oštra do te mjere daje zrna magije zaplesala hodnikom, preko naših koža, poput sitnih ugriza. Jako se, jako trudio svladati.

Protrljala sam ruku ondje gdje me oštrica njegove moći slučajno dodirnula, zaboljela, i opsovala sam svoju tetu. Pobrinula se da se Adair pokori njezinim naredbama i ode u krevet sa njom, ali je zajamčila da nijedno od nas ne uživa u tome.

– A koje su to zapovijedi bile? – reče Doyle mračnim glasom. Ne dubljim nego obično, glasom koji je zvučao kao da će vam spuznut niz kralješnicu u lov na vitalne organe.

Odgovorio je Brii, trudeći se da mu glas bude vedar, pomirljiv. Nisam mu mogla zamjeriti; ni ja ne bih htjela stajati između Doylea i Adaira kad opali startni pištolj. – Ako prsten prepoznata i Hawthornea i Ivija, oni moraju opslužiti princezu što prije bude moguće. Ako prsten ne prepoznata nijednog, onda jedan od nas mora zamijeniti onoga koga prsten nije prepoznao. – Nasmiješio se Doyleu kao da želi malo smanjiti napetost. Nije mu upalilo.

– Otvori vrata, Brii. Imamo svašta za ispričati kraljici, a mnogo toga ne samo da je opasno, nego nije nešto o čemu treba razgovarati na hodniku, gdje bi nas moglo čuti više ušiju nego što bi se kraljici svidjelo.

Brii se na to odmaknuo, ali Adair nije. Ja sam nekako znala da neće, – Kraljica se dobro pobrinula da se ja pokoravam svim njezinim zapovijedima. Učinit ću kako mi je... zadata, i slijedit ću te zapovijedi apsolutno doslovno. Danas joj više neću dati povoda da me zlostavlja.

– Gnjev se smirio i više nije grizao sve u hodniku, ali Doyle se pomaknuo poput konja kad na njega sleti muha. Možda je sva ona bockava ljutnja otišla samo na njegovu kožu.

– Ja sam ovdje kapetan, Adair, a ne ti.

– Lijepo od tebe što si nam se vratio, kapetane' – Adair je ovu zadnju riječ izgovorio poput uvrede – ali koji god bio tvoj čin, nije viši od kraljičina. Ona je naš gospodar, ne ti. To mi je jako dobro objasnila, Mrače, jako dobro.

Gotovo su se dodirivali, tako strahovito blizu, skoro previše blizu borbi. – Odbijaš se pokoriti mojoj izravnoj zapovijedi?

– Odbijam se ne pokoriti kraljičinoj izravnoj zapovijedi, da.

– Pitam te zadnji put, Adair, hoćeš li se odmaknuti?

– Ne, Mrače, neću.

Dah magije se osjetio u hodniku. Onaj prvi, vrući uzdah nalik na napinjanje mišića prije udarca. Nisam mislila da bi Doyle izgubio. On je kraljičin Mrak. Nego mi se činilo da je šteta da se tučemo međusobno kad imamo neprijatelje protiv kojih se treba boriti. Nisam znala tko su ti neprijatelji, ne još, no nešto prije su me pokušali ubiti. Trebamo štedjeti energiju za njih, a ne je trošiti na besmislene prepirke.

– Odstupi, Doyle, rekla sam tiho, ali razgovijetno.

Magija je narasla u hodniku kao da i sam zrak uvlači dah.

– Rekla sam, odstupi, Mrače, a ovaj put mi glas nije bio tih.

Magija koja je rasla svuda oko nas zastala je, zatreperila. Doyle se nije okrenuo prema meni, samo je zarežao: – On nam stoji na putu, a moramo vidjeti kraljicu.

– Vidjet ćemo kraljicu, rekla sam i počela se probijati kroz muškarce. Pogledala sam Abloeca i Usnu. – Stojite li obojica iza onoga što ste rekli, da ćete ispričati kraljici ono što joj treba ispričati:

– Zaboravio sam kako je gadno biti trijezan, pa neka se ta gadost završi. Ja ću ispričati kraljici što sam vidio; dajem ti ono riječi što mi je preostalo. – Počeo se čak i klanjati, no kao da ga je od toga zaboljela glava, odustao je usred pokreta.

– Usna, rekoh.

Uputio mi je osmijeh mačke koja je pojela kanarinca i rekla, – Naravno, princezo, ja sam uvijek čovjek od riječi.

– Neću nikome dopustiti da prođe pokraj mene dok ne uvažim, sve kraljičine upute, reče Adair.

– Ti stvarno misliš da se možeš oduprijeti moći ovoliko tvoj kolega Gavrana? – upita Barinthus, premda se nije pomaknuo bliže vratima. Mislim da se bojao onoga što bi se moglo dogoditi upotrebim li svoju moć za borbu. Znam da sam se ja bojala.

Pomaknula sam se iza Mrazovih leđa i ugledala Adairovo odlučno lice prije nego što se Mraz pomaknuo pred mene. – Previše si blizu Meredith, rekao je.

Odmahnula sam glavom. – Nisam dovoljno blizu, Mraz.

Namrštio mi se. – Nisam te spasio od ljudskog ubojice da bi sad nastradala od vlastitih gardista.

– Neću nastradati, barem ne na taj način.

Smetenost je ispunila njegove sive oči i namrštio se jače. Ne razumijem.

Nije bilo vremena za objašnjavanje. Moć se opet dizala u vazduhu. Jedan pogled je otkrio da je Adairova koža počela svijetliti.

– Nije mene ljudsko biće pokušalo danas ubiti, Mraz. – Potrudila sam se da se moj glas dobro čuje. – Sidhe magija je začarala tog čovjeka. Sidhe magija je bacila čini na Doylea koje su ga uspori kada me trebao obraniti. Samo bi sidhe mogao baciti takve čini na Mraka osobno.

Brii je progovorio, kao što sam se i nadala da hoće: – Tko bi mogao začarati Mraka, osim same kraljice?

– Ima ih koji mogu, ali nitko od takvih danas nije bio s nama, zarežao je Doyle, ne odvrćući oči s Adaira koji je blago svijetlio. Ali netko je bio dovoljno moćan da pošalje čaroliju s udaljenosti, z nijedan od nas nije ju primijetio dok nije bilo prekasno.

– Ne vjerujem ti, reče Adair.

– Neka mi sluagh pojede kosti ako lažem, reče Doyle glasom još uvijek nalik na prijeteće režanje. Zvučao je kao pas koji govori, preduboko za ljudsko grlo.

Adairov sjaj je malo izbljedio, tako da je središte njegova lica sjajilo poput svijeće. – Čak i da ti vjerujem, čak i da se složim s tim da bi princeza trebala smjesta vidjeti kraljicu, ako ti dopustim da prođeš bez borbe, bit ću na kraljičinoj milosti. – Podigao je ruku kao da će si dotaknuti kosu, a onda se zaustavio kao da ne može podnijeti dodir na gotovo ogoljeno vlašiste. – Već sam bio na njezinoj milosti i nije mi se sviđjelo.

– Pusti me da prođem, Mraz.

Maknuo se. Nevoljko, ali se maknuo.

Dotaknula sam Doyleovu ruku. – Reći ću ti ovo treći i zadnji put, Doyle, odstupi.

Njegove tamne oči su me brzo pogledale, a onda je toliko duboko odahnuo da mu se tijelo zatreslo kao kad pas rastresa dlaku nakon drijemeža. Ustuknuo je od Adaira za jedan mali korak. – Kako moja princeza naređuje, tako će i biti. – Glas mu je još uvijek bio dublji nego nače i možda sam jedino ja čula pitanje u tom režanju. Ali vjerovao mi je dovoljno da učini što sam rekla. Vjerovao mi je dovoljno da mi dopusti zauzeti njegovo mjesto ispred Adaira.

Podigla sam pogled na Adaira i nisam mogla odagnati trenutak rage iz očiju kad sam vidjela njegovu kratku kosu izbliza.

Adair je okrenuo lice od mene pogrešno shvativši moju tugu kao sažaljenje.

– Dopustit ću ti da isprobaš prsten, Adair, kao što kraljica želi.

Njegove zlatno-žute oči su se pomaknule da me pogledaju, premda mu je glava i dalje bila okrenuta od mene. – Zar prsten nije prepoznao Hawthornea i Ivija?

Prečula sam pitanje, što nije bilo laganje. Zagledala sam se u njegove oči, usredotočivši se na njihovu ljepotu. Njihovi unutrašnji krugovi bili su zlatni kao rastopljeni metal; sljedeći su krugovi bili žuti, žuti poput blijede svjetlosti sunca; a posljednji i najširi krugovi bili su gotovo narančasto žuti, poput latica nevena. Pustila sam da mi oči pokažu zavidljivost time što sam vidjela pred sobom, na što je Adair posve okrenuo lice prema meni, a njegova se hladnoća otopi na trenutak prije nego što se gnjev vratio. – Namjeravaš zavođenjem postići ono što Doyle nije uspio magijom?

– Mislila sam da se od nas očekuje da zavedemo jedno drugo. Nije li to ono što kraljica hoće?

Adair mi se namrštio, očito zbunjen. Shvatio me, samo nije bio naviknut na to da se ljudi jednostavno slože s njegovim argumentima. Većina ljudi to nije činila.

– Ja... da... Kraljica želi da dvojica od nas četvorice spavaju sa tobom prije nego što izađeš pred nju.

– Nije li onda potrebno da prsten prepozna najmanje dvojicu od vas? – Zadržala sam vrlo običan glas, ali prišla sam mu bliže, toliko blizu da bi i jedna konkretna misao prešla tu udaljenost. Sad sam osjećala njegovo tijelo, ne kožu, već njegovu titravu energiju, liniju topline tik do moje vlastite. Čak i preko moje odjeće, čak i kroz moje štitove, i kroz njegove, osjećala sam njegovu magiju kao nešto što treperi. To mi je umalo zaustavilo dah, a i zbunilo me. Većina sithena je morala namjerno manifestirati moć da bih ja to tako osjećala na koži. Onda sam shvatila da su vegetacijska božanstva često ujedno i božanstva plodnosti. Ja sam se mogla pohvaliti, ili požaliti na pet različitih božanstava plodnosti u svojoj lozi, ali nikad nisam legla sa nekim koga su nekoć štovali kao takvo božanstvo.

Njegovo tijelo je reagiralo na moć koja je treperila između – iako je zatvorio oči i pokušavao ne reagirati. No to je bilo poput sile prirode. Vrlo se malo božanstava plodnosti, bivših ili

sadašnjih nalazi među Tamnima; to je uglavnom moć Svijetlih dvorjana. Moj otac Essus je bio izuzetak, ali čak ni on nije bio plodnost seksa i ljubavi, već prije žrtvovanja i prinosa.

Dočepala sam se dovoljno zraka da progovorim, no šapnula sam: – Kad dođe vrijeme, pobrinite se da ne porušimo zidove.

Doyleov glas je dopro iza mene kao melasa, spora i mračna: Što ćeš učiniti?

– Što god Adair bude htio.

Adair me tada pogledao očima punim boli, no to je bila bol rođena iz žudnje. Želio je dati maha moći koja je titrala između nas, osloboditi je i pustiti da se razlije između nas, preko nas. Poput mene, ni on već dugo nije osjetio nalet tuđe magije toliko slične njegovoj.

Nisam bila tako glupa da povjerujem da mu je puki pogled na mene ispunio oči tolikom žudnjom. To je bila posljedica moći, koja je drhtala i bubnjala poput trećeg pulsa između nas. I prije sam se znala naći u Adairovoj blizini, no nikad nisam osjetila ni mrvicu nečeg sličnog. Samo su se dvije stvari, možda tri, promijenile. Prvo, bio je gol, a on je bio jedan od onih gardista koji nisu prakticirali ležernu dvorsku golotinju ni usputno podbadaње. Činilo se da smatra, kao nekad Doyle i Mraz, da nema li rasterećenja, bolje se ne igrati. Stajala sam ondje, želeći prijeći tih zadnjih nekoliko centimetara udaljenosti između nas, gotovo se bojeći. Već je bilo toliko moći, kako li će tek biti dodirnuti njegovu kožu, pustiti da moje tijelo utone u tu moć, u moć koja se nalazila u njegovim mišićima i mesu.

Ispružila sam ruke s obje strane njegova struka, prislonivši ih na glatki, crni kamen vrata. Čak ni taj hladni dodir nije uspio ohladiti sve jaču moć između nas. Njegovo tijelo me više nije ignoriralo, stajao je napet i krut, stisnut uz njegov trbuh, premda se svijao malo na stranu, tvoreći dražesnu, debelu krivulju umjesto ravnoće na koju sam se navikla.

Dizala sam pogled dok opet nisam pronašla njegove oči. Kod svih ostalih trobojnih šarenica svaka pojedina nijansa bi gorjela snažnije, no dok se Adairova moć proljevala iz njegovih očiju, činilo se da se boje slijevaju u samo jednu, zlatno-žutu boju sunčeve svjetlosti. Oči su mu jednostavno bile žuta svjetlost, kao da su dva sitna, savršena sunca došla osvanuti na njegovu licu.

Iz drugog pokušaja uspio je prošapnuti: – Princezo.

Moć je disala i povijala se između nas kao da su naše dvije magije zračne fronte, jedna vruća, jedna hladna, pa kad se pomiješaju, stvaraju oluje. Oslonila sam se na kamenje i polako, polako počela tonuti u tu toplinu.

Kao da sam se kupala u moći, i bilo mi je žao što na sebi imam odjeću pa ne mogu osjetiti taj osjećaj na goloj koži. Ali sad ne bih više stala, čak ni zato da se razodjenem. Nisam htjela izgubiti ni centimetra blizine toj uzdrhtaloj toplini. Sekundu prije nego što u moje tijelo dotaknulo njegovo, Adair je rekao: – Prsten...

Tijela su nam se dodirnula i magija je navrla kroz oboje, oteo nam povike iz grla, skršivši naše štitove i većinu naše kontrole. Ispunili smo hodnik sjenama. Moja koža je svijetlila poput Mjeseca u najsvjetlijoj noći. Adair je sjajio kao da mu se sunce iz očiju prelazi po koži. Ne kao da je načinjen od svjetlosti, već kao da njegova koža leži tik iznad svjetlosti, poput sloja vode nad vatrom.

Ali ova vatra nije bila vruća, bila je topla. Toplina koja vas čuva i zimskoj noći. Toplina koja vraća život vašim poljima nakon dugotrajne hladnoće. Toplina koja dovodi želju u vaše tijelo, a sve druge mM tjera iz uma. Bila je to jedina isprika koju sam imala za to što sam ga zaboravila dotaknuti prstenom. Sve što se dogodilo dotad, dogodilo se bez dodira te magije.

Podigla sam ruke da mu pomilujem slabine i prsten se očešao, njega, najlaganijim dodirrom, i svijet je zadrhtao oko nas kao da je i sam zrak uzdahnuo. Adair je počeo padati unatrag. Jednu ruku je ovio oko mog struka, u drugoj je imao goli mač, prije nego što je leđima udario u nešto čvrsto.

Napola smo stajali, napola se naginjali u kameni alkoven. Adair me zgurao iza sebe, pa je njegovo visoko tijelo sakrilo od pogleda. Posrnula sam u maloj niši i pala ma grane malenog

mrtvog stabla što je zaklanjalo stražnji zid alkovena. Svjetlost u našim kožama nije zamrla, već je bacala sjene na zid i na kamen i kamenčićima posutu rupu podno mojih nogu. Znala za taj alkoven, ali nalazio se nekoliko katova ispod i nikad nije bio u blizini odaja moje tete.

Začuo se Doyleov glas: – Nema opasnosti. Ovo nije napad.

– Što je onda? – reče Adair, a u glasu mu se čula napetost koju m Doyleove riječi tek malčice umanjile.

– Kraljičina vrata su se pomaknula kroz kamen, kao da je kamen voda, rekao je Barinthus, – i alkoven se pojavio iza vas.

– Znaš da se sithen sam preuređuje, reče Doyle,

– Ne ovako iznenada, reče Adair.

Sad kad sam znala da nisam u neumitnoj opasnosti, pomaknula sam stopala, oprezno, izvan praznog bazena. Nekad je to bio pjenušavi izvor. Priča se da je iza izvora bila vočka, pa je izvana to stablo bilo maleno, kao stablo jabuke pričvršćene na kamenu brajdu, no ako biste kleknuli kraj izvora da se napijete ili ponudite žrtvene darove, stablo bi se podiglo nad vas i ugledali biste livade iza njega. Nekad su se pod zemljom nalazili čitavi svjetovi u kojima su živjela vilinska bića. Naši šuplji brežuljci skrivali su druga sunca i mjesece, i livade i bare i jezera, od pogleda ljudi. No sve je to nestalo davno prije nego što sam se ja rodila. Ja sam vidjela nekoliko prostorija punih mrtvog drveća, mrtve trave, već dugo mrtvih i prekrivenih prašinom mnogih stoljeća.

Dotaknula sam stablo iza leđa, jer se zid nalazio na udaljenosti moje ispružene ruke. Stablo je bilo malo i prikovano uz njega. Njegovo drvo je bilo suho i doimalo se beživotnim, ali tu i tamo je visjelo nekoliko listova što su se drobili, a deblo mu je izgledalo preširoko za stablo koje jedva da je bilo više od mene.

S mukom sam našla mjesta za stopala s obje strane isušenog bazenčića punog oblutaka. Adairova leđa su zauzimala većinu otvora, osim malog prostora iznad njegove glave. Barinthus bi bio previsok da bi stao ispod kamenog luka.

Svjetlost se povlačila iz Adairova tijela, ostavljajući crveni preljev, kao daje sunce zalazilo preko njegovih križa i stražnjice. Bjelina moje kože također je nestajala, no to je bilo samo obično gašenje svjetlosti. Na Adairovu su se tijelu prelijevale boje nalik na one na nebu.

Adair je zakoračio iz alkovena, samo jedan korak. Još mi je bio dovoljno blizu da dotaknem njegova križa. U trenutku kad sam to učinila, ispod njegove kože je planuo grimiz, a on je prigušeno jeknuo. Kao da ga je taj dodir oborio s nogu, jer se primio za kamenu zid.

Osvrnuo se da me pogleda očima koje su ponovno postajale tri zlatna kruga boje, još uvijek sjajnije nego na početku, premda više nisu sjajile poput malih pojedinačnih sunaca. Uspio je prošapnuti: Što si mi učinila?

Osjećala sam njegovu moć na vrhovima prstiju, ondje gdje sam mu dodirnula kožu. Osjećala sam je na prstima, tešku i gustu poput teške krvi drveća, no na mojoj se ruci ništa nije vidjelo, samo ta osjet guste tekućine. Nisam znala što sam mu učinila, što sam mogla odgovoriti?

Počela sam posezati za njim, da mu ponudim moć na svojim prstima natrag, ali me nešto zaustavilo. Odjednom sam shvatila što moram učiniti. Premjestila sam se u prednji dio alkovena i kleknuli u njega, ispred suhog korita izvora. Ondje je, sa strane, skriven suhim lišćem, bio mali drveni pehar. S jedne strane je bio napuknu: Napuknut od starosti i neuporabe.

– Dođi, Meredith, idemo do kraljice. – Glas je bio Barinthusov.

Doyle je rekao: – Ne još, Barinthus, pričekaj trenutak.

– Otvorila si vrata dok ja nisam pazio, rekao je Adair, a u glasu mu je opet bilo gnjeva. – To je bio trik!

Primila sam prljavi pehar u obje ruke jer nije imao drške, a moje su ruke bile premale da bih ga komotno držala jednom rukom. Prinijeli sam ga mjestu među kamenjem iz kojeg se

nekad pjenušala voću Zнала sam točno otkud je voda trebala teći. Zнала sam to, premda je nikad nisam vidjela. Dotaknula sam peharom kamen tik ispod otvora.

– Ne možeš odavde dobiti vodu, princezo, reče Adair.

Ignorirala sam ga i zadržala pehar uz kamen. Poslala sam mu snagu sa svojih prstiju u taj mali tamni otvor, razmazala je preko pukotine poput nevidljivog džema, tako gustog, tako obilnog. U tom trenutku sam znala da se preko otvora trebala razmazati druga, stvarniji tekućina. Ali i ovo će pomoći i ovo je bio dio Adairove srži. Dio njegove moći, njegove muškosti. Muška energija za dodirivanje otvori u kamenu, poput otvora u ženi. Muško i žensko da donesu život

Prizvala sam svoju moć, dopustila srebrnoj i bijeloj svjetlo: da zaplešu na mojoj koži, i u trenutku kad je moja moć dodirnu njegovu, ondje gdje se nalazila na kamenu, voda je procurila iz otvora napunivši napukli pehar.

Netko je rekao: – Stiže kraljica.

Adair mijе dodirnuo ruku, ščepao je. – Prevarila si me! – Trzajem me osovio na noge, zavrtio me da se sučelim s njim i kako je to učinila voda se prolila iz pehara po njegovu zapanjenom licu, preko vitkih golih prsa. Voda je potekla po njegovu tijelu u jasnim svjetlucavim prugama. Pustio me razrogačenih očiju.

Pehar u mojim rukama bio je od bijelog drva, uglačanog do sjaja. Slike voća i cvijeća su prekrivale drvo, a iz te divne zbrke vitica i lišća virila su lica muškaraca. Ne samo jednog zelenog muškarca, već mnogih, poput skrivenih slika u dječjoj slagalici. Slika neke žene je krasila drugu stranu pehara, kosa joj je padala niz tijelo poput plašta. S jedne njezine strane je bio pas, a s druge drvo otežalo od plodova. Smiješila mi se s drvenog pehara. Bio je to osmi-jeh pun znanja, kao da ona zna sve što ću ja ikad poželjeti znati.

Doyle reče, nesigurnim glasom: – Kraljica nas čeka unutra, Meredith. Jesi li spremna?

Opet sam kleknula u alkoven i otkrila da voda teče, bistra i slatka, u bazenčić. Suho lišće i otpaci koji su ga godinama punili nestali su. Bazенčić je bio otprilike okruglo udubljenje puno oblutaka i kamena uglačanih vodom. Stavila sam pehar pod vodu, a ona je tiho zažuborila, potekavši brže, kao da je nestrpljiva da ga napuni. Kad se voda prelila iz pehara, razlivši mi se po rukama poput hladnih prstiju, tek tada sam se uspravila.

Stajala sam s peharom napunjenim do ruba, voda mi se još prelijevala niz ruke, uvlačila se pod rukave mog sakoa. Bilo je energije u toj vodi, mirne, brujeće moći. Onim unutrašnjim okom ugledala sam sjaj moći u vodi, a drveni pehar je bio poput bijele zvijezde u mojoj glavi.

– Za koga je pehar? – upita Doyle.

– Za onu koja treba iscjeljenje, premda to ne zna. – U mom se glasu čuo odjek sjaja iz pehara.

– Opet te pitam, za koga je pehar?

Nisam mu odgovorila jer je shvatio. Svi su shvatili. Pehar je bio za Kraljicu zraka i tame. Pehar će je pročistiti, iscijeliti, promijeniti. Zнала sam da je pehar namijenjen njoj, ali nisam znala hoće li ga htjeti ispiti.

poglavlje 28

Andais je stajala nasred prostorije isklesane od mjesečine i tame Bijela koža joj je sjajila kao da je pod njom zarobila puni Mjesec, pa njegove blage zrake prelijevaju iz nje. Kosa joj je bila slap najcrnje noći, osim što je, kad bih je pogledala krajičkom oka, u njoj bilo blijedi točki svjetlosti nalik na raštrkane zvijezde, no kad bih se okrenula licem ravno prema njoj, bilo je samo treperave tame, nerazblažene svjetlošću, nalik na srce najdublje, najpustijeg svemira. Bila je to ona vrsta prazne tame u kojoj nema nimalo topline, nimalo života.

Trostruko sivilo njezinih očiju je sjajilo, no bilo je prigušeno kao da ga obasjava tek reflektirana svjetlost. Njezine su oči bile svijetlo olujni oblaci rasvijetljeni udaljenim munjama, bez vlastite svjetlosti. Posljednji široki krug boje ugljena bio je poput neba prije nego što padne na zemlju i izlije svoj bijes na sve nas.

Već i od samog izraza njezinih očiju zastala bih na vratima. Moć ju je ispunjavala poput klete sudbe što čeka svoju žrtvu, te sam poželjela okrenuti i pobjeći. Mene je još uvijek dodirivala magija koja je oživjela izvor. Magija koju smo Adair i ja probudili samo dotaknuvši. Ali ta snažna, ljekovita čarolija pretvarala se u pepeo u mom srcu pred izrazom Andaisinih očiju ludih od moći. U nije bilo ničeg zdravog.

Zastala sam tek prošavši kroz vrata, bojeći se pomaknuti, ne želeći privući njezinu pažnju. Sva ta nova moć, sva ta nova otkrića o samoj sebi, sva novopronađena radost i ljubav; odjednom sam opet bila dijete. Prestrašeni zec koji se skutrio u travi, u nadi da će lisica proći kraj mene. Kad sam progutala slinu, zaboljele me, kao da me moj strah nakanio ugušiti. Ali ja nisam zec kojeg ova lisica lovi.

Eamon je stajao na maloj platformi na kraju sobe, onoj koja je obično bila skrivena zastorom. Bio je visok i blijed, a slap njegove crne kose do gležnjeva bio je jedino što je zaklanjalo njegovo tijelo od naših pogleda. Eamon je bio jedan od onih koji su se upuštali u ležernu golotinju na dvoru. Vidala sam ga golog i ranije, a preživi li ovu noć, viđat ću ga opet. Ne, nije Eamonova ljepota bila ono što je ubrzalo moj puls. Nisu to bili čak ni alati za mučenje i ubijanje koji su visjeli na zidu iza njega, uokvirujući mu tijelo poput kolaža. Već su to bile kraljičine riječi i njegov odgovor na njih.

– Ti to meni prkosiš, Eamon, družbeniče moj? – Glas joj je bio miran kad je to upitala, previše miran. Odudarao je od svega u prostoriji, čak i od izraza na njezinu licu.

– Ne prkosim ti, moja kraljice, moja ljubavi, nego te preklinjem. Ubit ćeš ga ako ne prestaneš s tim.

Neki glas je viknuo iza Eamona. – Nemojte prestati, molim vas, nemojte prestati.

– On ne želi da prestanem, reče Andais i pomakne jednu ruku, nehajno, svrnuvši moju pažnju na bič u njoj. Izgubio se na crnini njezine dugačke suknje, pa nisam vidjela ništa dok ga nije pomaknula. Bio je poput kakve dobro kamuflirane zmijske, skriven dok ne napadne. Bič je glasno šuštao po podu dok ga je micala naprijed-natrag. Bila je to dokona kretnja od koje su mi se uspravile dlačice na potiljku.

– Jednom si mi rekla da ga cijeniš jer može podnijeti toliko boli. Ako ga ubiješ, više se nećeš moći igrati s njim, moja kraljice. – Shvatila sam da Eamon stoji ispred alkovena u sredini zida. Zaklanjao je pogled na mjesto gdje su na zidu učvršćeni lanci. O kome god se radilo, bio je niži od Eamonovih sto osamdesetak centimetara i mogao ga je ubiti običan bič. Većini vilinskih bića mogla bi se odrezati glava, a oni bi je uzeli pod ruku i uzvratili neprijatelju udarac. Nije ih se lako moglo ubiti ili ozlijediti. Koga bi trebalo ovako štiti? Za koga bi se Eamon izlagao pogibelji? Nijedno ime mi nije padalo na um.

Bilo je i drugih gardista u prostoriji. Svi su bili goli. Odjeća, oklopi i oružje ležali su na hrpi kod podnožja njezina kreveta, kao da je prije ležala u svili i krznu i svima im naredila da se svuku. Što je možda i učinila, no pogled na desetak sidha koji kleče pognutih glava, raspuštenih kosa što im skrivaju golotinju poput višebojnih ogrtača bio je istodobno predivan i uznemirujući prizor.

Što se dogodilo? Što se promijenilo otkako su Barinthus i ostali napustili brežuljak i otišli po mene? Barinthus je rekao da je postala bolja; ovo je bilo nešto najgore što sam od nje ikad vidjela.

Bilo me strah progovoriti, strah proizvesti ikakav zvuk, strepila sam da će se sav taj bijes okrenuti u mom smjeru. Nisam bila jedina u nedoumici što dalje, jer je Doyle stajao ispred mene i malo na stranu nepokretan kao i ja, nepokretan kao i svi mi. Naš ulazak kroz vrata

okrenuo je njezin pogled prema nama, ali sad kad smo se prestali kretati opet je vratila svu tu pozornost na Eamona. Nitko od nas nije se činio voljnim riskirati da podijeli tu pažnju s njim.

Izvukla je bič iza sebe, a među muškarcima koji su klečali bilo mjesta, mjesta kao da to nije prvi put što je bič zavijugao po podu. Ni prvi put te noći, ni dvanaesti, ni dvadeseti. Muškarci su se držali poput neobičnog vrta lijepih kipova, užasno mirno, dok je bič šaputao gmižući po tlu. Kraljica je zamahnula bičem ispred sebe služeći se cijelom rukom, ramenom, leđima, te najzad donjim dijelom tijela – Zavitlala je bičem onako kako zadajete dobar udarac šakom. Zapešće joj se trgnulo u posljednjem trenutku i dalo mu onaj dodatni za mali od koje će zapucketati.

Stvorio se šum tornada što huji pokraj nas, a ja sam iz sopstvenog iskustva znala daje na drugom kraju udarca taj zvuk još silniji. Kao da stojite na željezničkoj pruži dok vlak tutnji prema vama, a vi se ne možete maknuti s puta. Ne zato što ne želite, već zato što ste ondje vezani.

Eamon se mogao maknuti, ali nije to učinio. Ostao je stajati i upotrijebio svoje visoko, dominantno tijelo kao štit za onoga, tko god to bio, koji je ležao iza njega. Dugačak kožni bič zahvatio ga preko prsa uz gotovo eksplozivni prasak, koji je nadjačao zvuk udar u meso. S manjim bičem čuli biste mesnatu pljusku. Ali ovo je njezin najveći bič, onaj koji je izgledao poput tamne anakonde, pa nečega što je dovoljno dugačko i debelo da zdrobi život u vama. Bojala sam se baš tog biča jer sam smrtna, a Eamonovo meso, premda zacrvenjelo, nije prokrvarilo. Ja bih prokrvarila.

Ja volim grubu igru, ali ne na kraljičin način. Njezina igra je prelazila granicu i ponirala u pakao. Odlazila je na mjesta gdje moje tijelo nije željelo ići, a ne bi preživjelo čak ni da ja jesam. U tom trenutku sam shvatila ne tko je okovan za zid iza Eamona, nego što. Na našem dvoru je živjelo nekoliko ljudskih bića. Većina ih nije bila poput Madeline Phelps, predstavnice za tisak. To im nije bio posao. Bili su odabrani prije više stotina godina i dovedeni u vilinsku zemlju, neki dobrovoljno, neki ne. Ali sad su ostajali dobrovoljno, jer kad bi makar i nogom kročili izvan vilinske zemlje, ostarjeli bi, uvenuli i umrli. Ljudi koje ste uhvatili bili su svetinja. Neki su bili sluge, ali obično se radilo o nečemu što je privuklo pažnju sidha. Neke od njih su oteli zbog ljepote ili glazbenog dara; u Ezekielovu slučaju, kraljicu je zadivilo njegovo umijeće mučenja. Cijenili ste ih dovoljno da ih ukradete ljudskom svijetu. Sad je to bilo protuzakonito, ali nekoć, kad smo mi sami određivali vlastite zakone, oba dvora su to činila. Ali iz nekog razloga, jednom kad bi oni ovdje dobili dom, smatralo se lošim ponašanjem, kršenjem ugovora, grijehom, uzeti njihov život. Bila im je ponuđena besmrtnost bez starenja, pa ste ih mogli zlostavljati, ali ne do te mjere da ih ubijete. Niste im smjeli ukrasti upravo ono što ih je u biti navelo da svojevolumno dođu u vilinsku zemlju.

Kad sam shvatila da pred zidom stoji ljudsko biće, bila sam gotovo sigurna tko je to. Tyler je trenutno bio njezin ljudski ljubavnik. Zadnji put kad sam ga vidjela bio je plavokos, sa skejterskom frizurom i prirodno preplanulom kožom. Bio je jedva dovoljno star da bi bio legalan. Također je, prema trenutnoj glasini, bio sklon bolu. Ako je uživao u tome što mu je kraljica upravo radila, onda je sa sklonosti k bolu prešao na sklonost k samoubojstvu.

Veliki bič se šaputavo i šušljivo vratio po kamenom podu. Zbacila ga je iza sebe, među svoje tihe, nepokretne gardiste i prohujao je kroz zrak, sijajući ga poput munje, prema Eamonovu mesu. Silina udarca mu je pomaknula tijelo kao da ga je netko gurnuo, ali osim crvenkastog traga nije bilo drugog znaka da ga je ozlijedio.

Andais je pustila duboki zvuk iz grla, gotovo režanje, kao daje to nije zadovoljilo. Pustila je bič da padne na pod poput kakve odbačene kože, odjednom lišene života.

Podigla je blijedu ruku s brižno nalakiranim noktima i zamahnula prema Eamonu. On je zateturao unatrag i morao se primiti za rub alkovena da ne padne na onoga koga je nastojao zaštititi. Njezina moć je ispunila prostoriju poput pritiska prije oluje, kad se zrak doima kručim i teškim za gutanje. Pritisak je rastao i rastao dok mi nije postalo teško disati, kao da su

mi se prsa jedva dizala pod njezinom magijom. U tom trenutku sam znala da ona, ako to želi, može učiniti zrak toliko teškim da biste se ugušili, ili bih se barem ja ugušila; sidhe ne biste mogli ubiti pukim gušenjem.

Čvrsto je stisnula šaku i Eamonove su se ruke počele tresti od napora da se odupre navali njezine magije. Procijedio je kroz stisnute zube: – Ne čini to, moja kraljice. – Vrhovi njegovih prstiju su se pomakli, stisak mu je počinjao popuštati. Zario ih je u sam kamen snagom koja je sidhima omogućila da osvoje gotovo cijelu Europu. Kamen je napuknuo pod njegovim prstima, no uspio je a njega ukopati utore za prste. Te je rupe ispunila krv i počela je curi niz stijenu. Razrezao si je prste, ali ostao je na mjestu.

Ja sam pokušavala prisiliti svoja prsa da se dižu i spuštaju, ali osjećala sam se kao da me pritisnuo neki golemi teret. Nisam mogao doći do daha. Pehar mi je ispao iz ruke i samo me Galenova ruka na podlaktici održala uspravnom. Nikad još nisam osjetila ovakvu magiju. Ne ovakvu.

Uputila se prema Eamonu, polako, gurajući svoju moć pred sobom poput kakve goleme nevidljive ruke. Iz iskustva sam znala da što je ona fizički bliže, to snažnijom ta magija postaje.

Eamon se počeo tresti, a krv mu je potekla brže, kuljajući a stijene, tekući u skerletnim potčićima. Napor da se odupre silili njezine magije natjerao mu je srce da zatutnja, puls da udari snažnije, a to je pak prisililo njegovu krv da poteče brže, da se izlijeva iz njega.

Moje vidno polje bilo je prošarano trakama sive i bijele boje, zvjezdastih oblika. Netko drugi mi je primio drugu ruku, nisam mogla vidjeti tko. Koljena su mi popustila i klonula sam u njegovu naručje, dok je tama jela svjetlost. Zrak je bio krut i nisam ga mogla udisati. Svjetlost je posivjela, a tada sam uzdahnula. Dah mi se vratio dugom iskrzanom kašlju koji me gotovo presavio, i samo su me ruke spriječile da padnem na pod. Kad je napadaj kašlja prestao svjetlost se vratila i shvatila sam da je zrak na mom licu svjež. Opet sam mogla disati. Galen mi je s obje ruke stiskao desnu nadlakticu a Adair mi je držao lijevu, s jednom rukom oko mog struka, dok su mi se noge prisjećale kako se stoji.

Pomislila sam da je kraljica izašla iz prostorije, ali nije. Samo je stajala ispred Eamona, fokusirajući svoju magiju na njega. Fokusirala ju je u sve manju i manju točku, dok se ostatak prostorije nije ispraznio od njezine moći.

Eamon se još držao za zid, širom otvorenih usta, ali nije dahtao, jer dahtanje podrazumijeva disanje, a mislim da to nije činio. Ona kao da je na vas mogla obrušiti pritisak mnogih atmosfera. Mogla je koristiti zrak kao oružje. Oduvijek sam znala daje se svi boje, ali je nikad nisam vidjela kako koristi svoju moć na ovaj način, pa sam prvi put shvatila da nije samo njezina apsolutna okrutnost ono što ju je održalo na vlasti već više od tisuću godina. Pogledala sam lica gardista, najvećih ratnika koje su sidhe mogli ponuditi, i na njima opazila strah.

Oni su je se bojali. Uistinu su je se bojali.

Andais se nasmijala, a to je bio mahniti, zastrašujući zvuk koji je obećavao bol ili smrt.

Uzela je nož dok sam ja uglavnom bila bez svijesti. Sad je taj nož koristila na Eamonovim prsima. Rezala ga je kao da je kakav ukrasni grm koji želi maknuti s puta. Očekivala sam da ću vidjeti krv kako i priča, no zrak je bio toliko težak da je zadržavao krv unutra. Prisilio ju je da kaplje polako, pa je kraljica već napravila pet-šest rana prije nego što je prva počela krvaviti.

– Damo, pomozite nam, rekao je Doyle, a glas mu je zazvučao tako ružno, tako prazno. Stajao je gotovo točno ispred mene. Shvatila sam da se u nekom trenutku njezina hoda prema Eamonu on pomaknuo rako da me zakloni od njezina pogleda. Uzdahnuo je i osvrnuo se da pogleda ostale. Na njegovu je licu bio izraz koji još nikad nisam vidjela.

Rhys je uzdahnuo. – Mrzim kad to moram.

– Kao i svi mi, odgovorio je Mraz s moje druge strane.

Otkrila sam da imam dovoljno daha da progovorim. – Što ćete učiniti?

Doyle odmahne glavom. – Nema vremena za objašnjavanje. – Njegove crne oči bile su okrenute od mene, promatrajući Eamona i kraljicu. Eamonova prsa i trbuh bili su ukrašeni krvlju, plitkim posjekotinama što su krvarile po njegovu tijelu. Na prsima mu je bila dubljih rana, koje su izgledale poput širokih, crvenih usta. Rasponu mu je jedan bok pa su bijele kosti njegovih rebara svjetlucale kroz krv

Ponovio je: – Nema vremena, a onda se dugačkim koracima uputi prema kraljici. Mraz je pošao za njim, a Rhys za obojicom, uputili su mi pogled preko ramena. – Izgledat će gore nego što jest. Sjeti se, zacijelit ćemo.

Moj puls se odjednom ubrzao. Što su kanili učiniti? Krenula sam naprijed, no Galen i Adair su me držali za ruke. Ono što je bilo utjeha i podrška, sad je odjednom bila zamka. Držali su me ne zato da ne padnem, nego zato da ne pođem za ostalima.

– Pusti me, Galen, rekla sam.

– Ne, Merry, ne. – Ali nije gledao u mene dok je to govorio; imao je oči samo za Eamona. Visokog, plemenitog Eamona, koji se pretvarao u hrpu sirova mesa. – Oni će biti dobro. – Glas mu nije zvučao uverljivo poput njegovih riječi.

Pogledala sam Adaira. – Pusti me.

Adair je odmahnuo glavom. – Neću, princezo. Stajat ću i držati te da se ne umiješaš.

Brii je rekao: – Ti ćeš stajati i držati je jer onda nećeš morati pomoći. – Prošao je pokraj nas u kovitlacu žute kose.

– Pomoći u čemu? – upitala sam i prešla pogledom s Galenova ozbiljnog lica, posve usredotočenog na ono što se događalo kod zida, na Adaira, koji me nije htio pogledati, kao ni pogledati kako kraljica mrcvari Eamona.

Doyle je sad bio dovoljno blizu kraljici da je dotakne. Pronio se njegov duboki glas. – Moja kraljice, vratili smo se.

Kao da ga nije čula, kao da joj se svijet suzio na krvlju natopljenu oštricu u njezinoj ruci i tijelo koje je rezala.

– Moja kraljice. – Ovaj put je Doyle posegnuo i spustio tamnu ruku na bjelinu njezine podlaktice, tik iznad mjesta na koje je krv počela teći i umrljala joj kožu.

Okomila se na njega kretnjom gotovo prebrzom za oko. Oštrica je srebrno zabljesnula i svježa je krv poletjela u luku iz Doyleove ruke.

Izgovorila sam njegovo ime prije nego što sam uspjela razmisliti. Kraljica je okrenula smetene oči prema prostoriji, ali Doyle joj je ušao u vidno polje, pa ga je opet ubola nožem. Udarila ga je još jednom prije nego što se Rhys pomaknuo malo ispred njega. Nisam čula i to je rekao, ali ma što to bilo, bilo je dovoljno. Udarila ga je. Samo je trzaj njegovih ramena odao daje zaboljelo, no bio se pomaknuo unatrag kao da nastoji izbjeći udarac. To joj se nije svidjelo. Navalila je na njega mahnito sijekući, kad joj se odjednom na putu našao Amatheon. Rasporila mu je ruku od ramena do šake. Od udarca je posrnuo i pokušao zaštititi ruku. Zarila je nož u njegova leđa, a on je pao, kleknuvši na koljena. Oči su mu bile razrogačene od bola, i još nečega: rezignacije.

– Dobrodošla u svijet gardista, princezo, reče Adair. – Dobrodošla si vidjeti kako održavamo jedni druge na životu. Nitko osim kraljice i njezinih Gavrana nikad ovome nije svjedočio. Vrlo si privilegirana. – Ovo zadnje je bilo prepuno ironije, gorčine koja je rezala zrak kao da u njoj ima moći.

Neki tihi zvuk je skrenuo moj pogled na gardiste koji su još klečali na podu u gomili gole kože i svilene kose. Kosa boje svježe pokošene trave, kosa boje hrastova lišća, kosa boje krila vretenca na suncu, kosa boje ljubičaste uskršnje trave, koža što je svjetlucala na svjetlosti poput bijelog metala, koža koja je treperila kao da je pošćkropljena zlatnom prašinom, koža što je djelovala bogato poput krzna nalik na kakvu složenu tetovažu, koža crvena kao plamen, ružičasta poput gume za žvakanje. Čak i lišeni svojih oklopa, odjeće, oružja, svi su bili razli-

čiti, svi tako strašno jedinstveni. To su Tamni sidhe i razgolićavanje ne može umanjiti njihovu veličanstvenost.

Nisam bila sigurna tko je proizveo taj zvuk, ali jedan par očiju je gledao u mene kroz slap sive kose – ne sive od starosti, već sive poput oblaka prije kiše. Oči koje su zurile kroz tu dugačku kosu što se skupljala na tlu poput lokve, bile su one vrtoglavo zelene boje, one zelenkasto-žučkaste, gotovo zlatne, onako kako svijet izgleda netom prije nego što vam se moć nebesa sruči na glavu. Njegove oči su imale boju svijeta prije nego što se utopi u oluji. Jer upravo to je on i bio, Mistral, Gospodar vjetrova, Donositelj oluja. Oči su mu bile promjenljive poput vremena, a ta vrtoglavo zelena boja bila je znak tjeskobe. Rekli su mi da bi se nekad davno nebo smračilo kad bi Mistralove oči tako izgledale.

Uhvatio je moj pogled i zadržao ga. Govorio mi je očima, licem da sam ja samo još jedan beskorisni član kraljevske obitelji. Da stojim ovdje, zaštićena i čitava, dok oni krvare. Možda sam samo iščitala vlastiti osjećaj krivnje iz njegovih očiju. Otac me odgojio tako da vjerujem da kraljevanje znači više od puke moći nad ljudima. Na neki način, ono je značilo i da ljudi imaju moć nad vama, jer se od vas očekuje da brinete za njih. Ja sam jedna od mogućih nasljednika kraljice, koja može steći moć nad životom i smrću ovih muškaraca, ali sad se skrivam. Skrivala sam se i bila sam toliko preplašena da sam jedva razmišljala. Osjeti Galenovih i Adairovih ruku na mojim nadlakticama iz uvrede se pretvorio u utjehu. Željela sam da me drže. Htjela sam izgovor da ne moram ništa učiniti. Skrivali sam se iza upravo onih ljudi koje sam trebala štiti. Osjetila sam izraz Mistralovih očiju poput udarca. Klečao je na podu, klečao je ondje gdje mu je kraljica rekla da kleči, vjerojatno mu obećavši da ako, bude li se pomaknuo, također mogao završiti okovan na zid. To je bila njezina uobičajena prijetnja. I ja sam jednom klečala na tom podu dok se nisam onesvijestila. Najzad, ja sam samo smrtnica pa nisam mogla klečati dan i noć. Oni su mogli. A kad je ona to htjela, onda i jesu.

Još sam čula zvukove s druge strane prostorije, ali sam zurila u Mistrala kao da je njegovo lice jedina stvar na svijetu, jer skrenuvši pogled, morala vidjeti što se događa. Nisam željela vidjeti. Bila sam umorna od gledanja užasa. No bez obzira na silan trud, još sam čula.

Male uzdahe, zvuk paranja odjeće i onaj tupi zvuk mesa što rastvara pod nožem. Rana je morala biti uistinu duboka na najvažnijem, najvitalnijem dijelu tijela. Naposljetku me nešto nalik na prskanje vode, kao da je netko pustio vodu kroz crijevo za polijevanje, natjerao da pogledam.

Okrenula sam se prema tom zvuku, polako, onako kako se okrećete u ružnim snovima. Galen se pokušao postaviti ispred mene. Ali i on kao da se kretao presporo. Ugledala sam Onilwynovo lice s očima razrogačenim od nevjerice. Krv mu je kuljala iz vrata, prskajući svuda uokolo, poput grimizne kiše. Načas sam ugledala bijelu kralješnicu prije nego što su mi Galenova široka ramena zapriječila pogled.

Podigla sam pogled prema njemu, opazila bol u tim blijedozelenim očima. Moj glas je bio promukli šapat. – Makni se, Galen, daj da vidim.

Odmahnulo je glavom, kosa mu se sušila u nasumičnim uvojcima kako se led topio. – Ne želiš to vidjeti.

– Ako sam ja ovdje princeza, onda se moraš maknuti. Ako ja ovdje nisam princeza, onda, u ime svega što raste i živi, što mi tu radimo?

To je bilo dovoljno. Maknuo se i vidjela sam što je kraljica učinila svojim Gavranima, svojim muškarcima, i mojim.

Doglaslje 29

Komadala je Mraza. Njegova golublje siva košulja bila je crna od krvi. Padajući, okrenuo se, a donja polovica njegove duge srebrne kose lijepila mu se za tijelo, skerletna od krvi. Srušio se na sve četiri, pognute glave. Ona je podigla ruke za ubode objema rukama u srce, ali Doyleova ruka se ispriječila ispod njezinih i odgurala joj ih dalje Mrazovih izloženih leđa, skrenuvši njezinu ubojitu pažnju na njega. Njegova koža i odjeća bili su toliko tamni da je bilo teže uočiti ranu koja je već bila na njemu, ali kost je svjetlucala, bijela i crvena, na njegovoj slabini, ondje gdje ga je umalo rasjekla do srca.

Izgovorila sam njegovo ime tiho, šapatom. – Doyle.

Andais ga je počela sjeći, a on je rukama branio svoje tijelo. Krv je liptala iz njega dok je njezin nož pokušavao pronaći kost, pokušala bi pronaći nešto što može ubiti. Kao da ju je vrijeđao time što jo dopušta da zasiječe u najvažnije dijelove njegova tijela. Čak ni u njezinu ludilu, to nije bilo dopušteno. Ne možete se oduprijeti kraljici i preživjeti. Istini za volju, nije ga mogla ubiti, ali ga je žestina svojih uboda oborila na koljena. Nož je bio crven od krvi, i skliska od nje, pa je Andais morala premjestiti ruku dok je zarivala oštricu prema dolje. Doimala se kao daje svu svoju snagu posve zabadanju noža u njegova prsa. On je podigao ruke da to spriječi a ona se pomaknula poput tamne munje, – mrlje crnog i crvenog i zarila nož u njegovo lice.

Snaga udarca ga je zaokrenula i vidjela sam kako mu se lice raskolilo od brade do vrha jagodične kosti. Nije ga mogla ubiti nožem kojim je baratala, ali gaje mogla osakatiti.

Nešto se u meni promijenilo u tom trenutku. Još sam se bojala, toliko sam se bojala daje strah sjedio poput nečeg bljutavog i metalnog na mom jeziku, ali kažu da mržnja izrasta iz straha. Pa, katkad to čini i bijes. Strah, koji je bio malena, skutrena stvar, ustao je u meni i otkrio da ima krila, i zube, i kandže. Mržnja, ne prema Andais, već prema užasnoj šteti svega toga. To je bilo pogrešno. Čak i da nisam voljela te muškarce, svejedno bi bilo pogrešno.

Rhys je pojurio naprijed, preuzeo je udarac od kojeg mu je krv šiknula iz ruke, no kao da se umorio od igranja. To su bili najbolji ratnici kojima su se sidhe mogli pohvaliti, no ja sam gledala nju kako se kreće poput nečeg tekućeg, brže nego što ju je Rhys mogao pratiti, baš kao što je i za Doylea bila prebrza. U tom trenutku sam shvatila da se oni baš i ne igraju; ona je jednostavno bila bolja od njih. Ona je bila Kraljica zraka i tame, mračna božica bitke.

Ako joj se Gavrani nisu mogli oduprijeti, što sam onda mogla ja? Svi muškarci su bili brži, jači, bolji od mene. Ovdje nije bilo oružja koje bi mi pomoglo, osim da poginem. Ali nisam mogla stajati i gledati, a ne učiniti ništa. Ljutnja je prerasla u moć i nisam mogla spriječiti svoju kožu da počne sjati. Bili su to počeci moći koji će biti ništavni za Andais.

Galen i Adair su me pogledali. Galen je odmahnuo glavom: – Ne možeš ništa učiniti, Merry. – Njegov stisak se gotovo bolno pojačao na mojoj ruci. – Oni neće umrijeti.

– Neće, reče Adair svojim gorkim glasom, – zacijelit ćemo, kao što smo i prije zacijelili.

– Nije bilo ovako strašno. – Bio je to Mistralov glas, tih, ali toliko hrapav od grmljavine da mi je naježio kožu na cijelom tijelu, i nešto je u tome navelo moju kožu da zablista jače. Njegove neobične, vrtoglavo duboke oči susrele su moje i rekao je: – Još nikad nas nije ovako klala. Nešto nije u redu.

Vratila sam pogled na Adaira i Galena. – Je li to točno?

– Zacijelit će, reče Galen, no čak ni on nije djelovao sigurno.

– Mistral govori istinu. – Adair je skrenuo pogled s masakra, a lice koje je okrenuo prema meni odavalo je silnu bol i stid. Gavrani su potjecali iz tradicije prema kojoj je najgora sramota ne preuzmete li drage volje smrtni udarac namijenjen vašem vođi. Međutim, te odanost se zasluživala. Mi nismo oduvijek bili nasljedni vladari; bilo je to, zapravo, ljudska zamisao koju smo mi prihvatili, a nekoć su vladali oni najbolji među nama, bez obzira na krvnu lozu, ukoliko su bili sidhe.

Mistral je okrenuo lice od mene, kao da ne može više gleda: oklijevanje ispisano na mom licu, ali je šapnuo: – Majko, pomози nam, jer nitko drugi neće.

Andaisine gole ruke su bile obliveno krvlju, i kako su te glatke mišićave ruke vijugale zrakom, kapljice krvi su ih slijedile. Ne krv njezinih žrtava, već njezine. Krvarila je. Krvarila je iz ranica ra ramenima, prsima i vratu. Kraljica zraka i tame je ranila vlastito tijelo u svom borbenom ludilu. Prividno je napala Rhysovo tijelo gotovo istom kretnjom koju je upotrijebila na Doyleu. Zamahnuo je rukom u luku za koji sam znala gdje će se obrušiti, kao i to da ga ja nikad ne bih uspjela izbjeći. Bilo je to kao da gledam udarac sudbine koji se nikako ne može zaustaviti.

Zavrištala sam njegovo ime: – Rhys! – kad je oštrica uronila u njegovo oko, njegovo jedino oko. Okretala je nož u njegovu licu kao da će izrezati tu zadnju plavu kuglu iz njegova mesa.

Amatheon ju je pokušao odmamiti, ali kao da ga nije vidjela. Nije vidjela ništa osim razvaline koju je stvarala od Rhysova lica, nije ništa osim krikova koji su mu se najzad istrgnuli iz grla.

Moć je ušla u mene poput nevidljivog bodeža što mi uranja i lijevu ruku. Bila je to ruka krvi, moja druga ruka moći. Prije mi je njezina upotreba uvijek nanosila bol, bol toliko intenzivan da sam vidjela dvostruko, ali ovaj put ne. Ovaj put je došla mirno, iznenada – i potpuno je nego što sam je ikad osjetila. Već sam koristila ruke moći, ali ih do tog trenutka nisam prihvatila. Bila sam smrtni čovjek da bih željela dražesne moći, ali ne neke od najstrašnijih. Ali to je bila djetinja želja i nestala je. Doživjela sam jedan od onih trenutaka jasnoće kad vam se čini da možete prozreti u srž svega oko vas.

Nisam si morala dočarati miris i okus krvi; prostorija je smrdjela na nju. Kao da je netko istresao sirovo mljeveno meso na pod, pa svi hodamo po njemu. Okus ne samo krvi, već i mesa, lijepio mi se na stražnju stranu grla.

Barinthus se bacio preko Rhysa, upotrijebivši svoja leđa kao štit, dok je ona vrištala i sjekla ga. Rhys je zabacio glavu, a ono zdravo oko mu je bila crvena razvalina. Još je vrištao, bez riječi, bez nade.

Pogledala sam rane na njezinim ramenima, i premda su mi Galen i Adair još uvijek držali ruke, jednostavno sam pomislila krvari. Krv je potekla iz rana na njezinim rukama brže nego prije, no činilo se da nitko ne primjećuje da kraljica krvari, a najmanje ona sama. Previše se izgubila u žudnji za borbom da bi primijetila. Nisam se nimalo nadala da ću je usmrtiti. Ona je uistinu bila besmrtna. Nadala sam se da ću je oslabiti, skrenuti joj pažnju. Više nisam mogla gledati i ne činiti ništa. Prizivala sam krv iz njezina tijela, a ona me ignorirala. Rezala je Barinthusu kao da namjerava probiti rupu kroz njega; kao da će se uvući u njega i izvući Rhysa na drugu stranu.

Htjela sam joj skrenuti pažnju, no to je bila glupa zamisao. Nju, božicu bitke, neće usporiti malo gubitka krvi. Vratile su mi se riječi mog oca: *Suprotstaviš li se ikad mojoj sestri, ubij je, Meredith, ubij je ili nemoj uopće dizati ruku na nju.*

Ispružila sam lijevu ruku dlanom prema gore i pustila svoju magiju kao da puštam pticu, dugo zarobljenu, da se vine prema nebu. Bio je tako dobar osjećaj pustiti je van, pustiti je da ide, prestati nastojati biti nešto što nisam. Ovo je također bio dio mene, ta krv. Krv je šiknula iz njezinih ruku, a ona još uvijek to nije primjećivala, ali neki muškarci jesu.

Adair me već bio pustio i ustuknuo je. Mislim da nije htio biti preblizu kad se Andais probudi iz svoje žudnje. Mislim da Adair nije htio da ona pomisli da je on imao išta s tim.

– Merry, Merry, nemoj. – Galen mi je povukao desnu ruku, posegnuo je na drugu stranu kao da će mi primiti obje ruke. Pomislila sam, krvari. Odskočio je od mene s tankom posjekotinom na ruci što je zijevala kao da sam ga porezala nožem. Oči su mu bile širom otvorene i u njima sam opazila strah. Strah od mene, ili za mene, to nisam mogla razaznati.

Krv je liptala niz njezine ruke poput grimizne vode, a ona je još rezbarila Barinthusova leđa. Pomislila sam za nju ono što sam pomislila za Galena, krvari, i malena rana preko pred-

njeg dijela njezina tijela proširila se kao da joj je nevidljivi nož razrezao kožu. Usporila je, oklijevajući između jednog udarca i sljedećeg.

Pogledala sam čistu bijelu liniju njezina vrata, s onom sitnom krvavom točkom, pukom ogrebotinom na koži, ali ona je nekako s drugog kraja prostorije, izgledala golemo u mom vidnom polju. Vidjela sam je toliko jasno, namirisala sam njezinu krv tik ispod te čiste kože. Skupila sam šaku i zamislila što želim da ta malena rana učini. Njezino bijelo grlo se razjapilo poput drugih usta, crvene razvaline od usta. Mislim da bi bila zavrištala, ali nije mogla. Krv je navrla iz njezina tijela i zaboravila je na Barinthusu. Zaboravila je m. Rhysa. Zaboravila je na sve, ali je okrenula te trostruko sive oči prema meni. Opazila sam prepoznavanje u tim očima. Zrak je oko mene postao težak, kao težina oluje. Zavrištala sam: – *Krvvari za mene!*

Krv je prokuljala iz njezina grla, lijevajući kao daje neka golema pumpa bljuje iz nje. Da je ljudsko, biće srušila bi se i umrla, ali ona nije ljudsko biće. Podigla je ruku prema meni.

Galen se bacio pred mene i pao na koljena s rukama na vratu, usta su mu se otvarala i zatvarala, ali nikakav zvuk nije izlazio. Nisam imala vremena da se užasnem, ni da se upitam što je učinila. On se žrtvovao zato da je ubijem, jer sam u tom trenutku zaboravila da je ona kraljica, ili sidhe, ili što bilo, samo sam htjela da prestane. Mrtva će prestati.

Glas mi je izašao kao siktaj, kao zvuk noža što izlazi iz korice, a jedina riječ je bila: – *Krv!* – Moć je provalila iz mene, udarila i u muškarce koji su joj se našli na putu usputnim udarcima, kao kakav nevidljivi nož reže po njihovim ranama, a krv je šikljala je čarolija išla mimo njih.

Kraljica je vidjela što joj se sprema. Stisnula je šaku i odjednom zrak kao da je postao krut, a moja prsa nisu mogla dizati da bih disala. Počela sam padati, ali ne prije nego što ju je čarolija pogodila, ne prije nego što sam ugledala krv kako joj kulja iz usta, iz nosa, iz ušiju, iz očiju. Pala sam na koljeno pokraj Galenova tijela koje se previjalo, ali u trenutku kad mi se na vid navukla siva naoblaka, kad su bijele zvijezde zaplesale u nedostatku zraka, vidjela sam kako Andais pada na koljena. Zurila je u mene krvlju obrubljenim očima i mislim daje nešto rekla, ali to se izgubilo. Uši su mi odzvanjale od tihog krika mog tijela koje se borilo za zrak. Pala sam na trbuh. Čak i dok sam umirala nastojala sam je gledati.

Andais se srušila poput potrgane, krvlju natopljene lutke, licem na pod. Nije se potrudila dočekati na ruke. Samo je pala, a krv je navrla iz nje poput skerletnog jezera što se širi i širi.

Tmina je zamračila moj vid, a moje tijelo se na podu borilo protiv njezine magije, borilo se da diše, no nije moglo. Ležala sam na podu nasmrt zgnječena njezinom zadnjom čarolijom, a premda je moje tijelo paničarilo umjesto mene, batrgajući se za zrak, ja se nisam bojala. Moja zadnja misao prije nego što mi je tama zamračila vid do sljepila bila je *Dobro je, ako im više ne može nauditi, dobro je. Onda se moje tijelo prestalo boriti za zrak i nije bilo više ničega osim tame i nestanka bola.*

poglavlje 30

Stajala sam na planini s pogledom na ravnicu. Vidjela sam kako se prostire, zelena i bogata, i stapa se s magličastim plavetnilom obzorja, kao da gledam smaragdni ocean zemlje. Jedan veličanstveni trenutak sam stajala sama na sljemenu tog velikog brijega, a zatim sam znala da više nisam sama. Nije bilo ni zvuka ni pokreta, samo sigurna spoznaja da će, kad se sljedeći put osvrnem, netko biti tamo. Očekivala sam Božicu, ali to nije bila ona. Pod snažnom svjetlošću sunca stajao je muškarac. Plašt mu je zastirao lice sjenama i vijorio na blagom vjetru skrivajući njegovo tijelo. Načas mi se učinilo za sam ugledala široka ramena, odmah

potom više nisu bila tako šire ujno bio je vitak u struku. Kao da se tijelo koje je plašt prekrivao mijenjalo na moje oči.

Vjetar mi je otpuhao kosu s lica unatrag i nadimao plašt muškarca. Donio je miomiris šume i polja. Muškarac je mirisao na nepripitomljenu divljinu i svježe obrađenu zemlju; ali iznad sveg njegov snažan miris bio je parfem koji je nemoguće opisati. Miris je, u nedostatku bolje riječi, muški. Ali u tome je bilo i nešto Tako miriše vrat muškarca kad ste jako zaljubljeni i požudni. Onaj slatki miomiris od kojeg vam se tijelo napinje, a srce puni. Kad bi ga proizvođači parfema mogli spremirati u bočice obogatili bi se jer je mirisao poput zaljubljenosti.

Ispružio je ruku prema meni, a baš kao i njegovo tijelo, i ruka mu se mijenjala dok sam mu prilazila. Boja kože, veličina ruke, njegov oblik kao da je plivao kroz mnoge oblike, te je ruka što je primila moju imala Doyleovu tamnu kožu, no kad sam podigla pogled, Doyleovo lice nije bilo ono koje sam ugledala u kapuljači. Bile su to sjene i bljeskovi svih mojih muškaraca. Svi koji su upoznali moje tijelo prelazili su licem Boga, no ruke koje su me vukle bliže njemu bile su vrlo čvrste, vrlo stvarne. Snažno me privio uza svoje tijelo, plašt je vijorio svuda oko nas, gotovo nalik na krila. Naslonila sam lice na njegova prsa, rukama mu obuhvatila struk i osjećala sam se posve sigurnom, kao da mi više nikad ništa neće nauditi. Osjećala sam se kao da sam kod kuće. Bio je to onaj osjećaj koji bi dom trebao pružati, ali u stvarnosti nikad ne pruža. Mir, spokoj, točno ono što vam treba i sve što ste ikad željeli. Bio je to trenutak savršenog mira, savršene sreće, kao da taj osjećaj može potrajati zauvijek.

U trenutku kad sam to pomislila, znala sam da može. Mogla sam ostati ondje, u Božjem zagrljaju, i mogla sam otići dalje, negdje gdje je sve savršeno mirno, savršeno sretno. Mogla sam krenuti dalje u mir koji je čekao, no pomislila sam na Doylea, i na Mraza, i Galena, Niccu, Kitta, Rhysa, o Božice spasi nas, Rhys. Je li mu kraljica iskopala oko i ostavila ga slijepog? Onaj savršeni mir je udario u potoke mojih suza i nije im uspio odoljeti.

Ruke koje su me držale ostale su jednako snažne, prsa, sa snažnim otkucajima srca, jednako mirna, a ona bubnjajuća radost još je pjevala iz Njega. On se nije promijenio, ali ja jesam. Da umrem, što bi se dogodilo mojima? Andais nije bila mrtva, nije mogla biti, a kad se probudi njezin bijes će biti strahovit.

Prigrllila sam taj osjećaj mira i radosti, privila se uza nj kao što se dijete privije uz roditelja kad se boji mraka, no ja nisam dijete. Ja sam princeza Meredith NicEssus, nositeljica ruku krvi i mesa, i još se nisam mogla odmoriti. Nisam mogla ostaviti svoje ljude da se suoče s kraljičnim gnjevom bez mene.

Odmaknula sam se unatrag toliko da pogledam Božje lice. I opet ga nisam mogla vidjeti. Neki kažu da Bog nema lice, neki da On ima lice onoga koga najviše volite, neki da On ima lice onoga koji vam je potreban. Ja ne znam, znam samo da je za mene, u tom trenutku, On bio sav u sjenama i osmijehu. Jer On me poljubio, i Njegove su usne imale okus meda i jabuka. U glavi mi je odjeknuo glas, a zvučao je ujedno poput duboke tutnjave Doylea i poput Galenova smijeha – Podijeli to s njima.

Probudila sam se hvatajući zrak, prsa su mi gorjela. Pokušala sam ustati, ali me bol bacio natrag da se previjam na podu, a previjanje me toliko boljelo da sam pokušala zavrištati, no za to nije bilo dovoljne zraka.

Kittovo lice se pojavilo iznad mene. Šapnuo je: – Majko Božja. – Bio je sav krvav od struka naniže, a nešto krvi mu je prekrivalo i gornji dio tijela. Nisam se sjećala da ga je kraljica ozlijedila. Pokušala sam upitati, ali i samo disanje me toliko boljelo da nisam uspjela. Svki dah sam osjećala kao da me s obje strane netko probada noževima. Boljelo je toliko jako da sam se opet htjela previjati, no znala sam da me od kretanja boli još jače, pa sam pokušavala, mlatarajući rukama po podu, ostati što mirnija.

Pod je bio moker i znala sam daje to od krvi. Ali nisam se sjećala da sam toliko blizu svojoj krvi. Kitto kao da mi je pročitao misli jer mi se nagnuo bliže i rekao: – Ja sam te dovukao

u krv sidha. Samo krvi se može hraniti krvlju. – Morao mi se nagnuti jako blizu jer je bilo toliko vikanja. Povišeni muški glasovi. Do mene su dopirali samo isječci te buke: – Ovdje je Smrtni strah... Sve će nas poubijati, ludost...

Kitto se nagnuo blizu mene. – Merry, čuješ li me?

Uspjela sam protisnuti, jedva čujnim šaptom: – Da – Nisam shvatila oko čega se svađaju, ali mi se činilo da razumijem što je Kitto htio reći s tom krvlju. Dovukao me u krv da me pokuša iscijeliti. Možda je i pomoglo, ali nešto je u meni bilo jako krivo. Disanje me boljelo, bol je bio besraman kad bih se pokušala pomaknuti. Bog mi je vratio život, ali nisam bila iscijeljena. Međutim, u trenutku kad sam to pomislila, osjetila sam poljubac na usnama. Zapekao je. On se odmah povukao. Namirisala sam svježe jabuke, a kad sami oblizala usne, još su imale okus meda.

Galen se dovukao u moje vidno polje, dlanovima i podlakticama povlačeći prema naprijed da bi mi pogledao lice. Smiješio se, premda mu se u očima vidjela sjena bola koji je osjećao. Sjetila sam se kako se previjao pokraj mene jer je preuzeo prvi udar Andaisine čarolije. Mislim da je polomila većinu mojih rebara, a vjerojatno je to uradila i njemu. Pokušala sam podignuti ruku da ga dotaknem i otkrijem da imam dovoljno daha da zavrištim. Moj vrisak je presjekao svađu bolje od ikakvog mača. Kad su odjeci mog krika utihnuli, najteži i najmukliji tajac koji sam ikad čula ispunio je prostoriju. Kitto je pokušao odgurati Galena, no ja sam pobijedila bol i ispružila ruku dovoljno da Galen stavi svoju ruku na moju i taj dodir je potekao kroz mene poput ljekovitog melema.

Osjetila sam dodir na usnama, kao da sam netom zagrizla jabuku. Hrskava, blaga slatkoća topila mi se na jeziku. Jabuke umočene u med, taj je okus ispunio moja usta. Glavom mi se razlijegao odjek onog glasa: Podijeli ga s njima.

– Poljubi me, rekla sam.

Izraz goleme boli pojavio se na Galenovu licu. Pomislio je da je to oproštajni poljubac. Ja sam se nadala da nije.

Tiho je stenjao dok je puzao bliže meni. Znala sam da se polomljene kosti zabadaju u nje-ga svaki put kad se pomakne, ali nijednom nije zastao. Prešao je i zadnjih nekoliko centimetara, te nadvio svoje lice nad moje. Spustio je usne na moje, vrlo nježno, no kad je moj dah ušao u njegova usta, nisam osjetila jabuke i med. Galenov okus je bio poput miomirisa aromatičnog bilja. Osjetila sam okus rose i nježni miris lista bosiljka. Imao je okus bosiljka, snažan, bogat i topao. Bosiljak koji još raste iz zemlje, rosnih listova širom rastvorenih prema suncu.

Odmaknuo se tek toliko da šapne: – Imaš okus jabuke.

Nasmiješila sam se. – Ti imaš okus svježeg bilja.

On se nasmijao i vidjela sam kako mu se lice ukočilo kao da ga boli, a onda je rekao: – Nije me zaboljelo. – Bio se ukočio u iščekivanju boli. Duboko je udahnuo, prsa su mu se podigla i spustila. – Ne boli me. – Njegov osmijeh je bio sve što mi je trebalo kad je rekao: – Dobro sam. – Uspio je to izgovoriti istovremeno kao izjavu, i gotovo kao pitanje.

Mraz je kleknuo pokraj nas, jednom se rukom čvrsto držeći za trbuh. Prvo sam pomislila da mu je ozlijeđena ruka, a onda sam ugledala nešto crveno kako buja i navire preko njegove šake. Andais mu je prosula crijeva.

Uspjela sam šapnuti njegovo ime: – Mraz.

Galen se odmaknuo da bi mi Mraz mogao prići. Mraz mi je vrhovima prstiju dotaknuo usta. – Čuvaj snagu.

Opet sam osjetila okus jabuka, kao da sam upravo zagrizla u jednu i umočila je u nešto gusto, slatko i zlatno. Ovaj put mi nije trebao onaj glas da znam što mi je činiti.

Mraz je maknuo prste s mojih usta, nevoljko, kao da me ne prestati dodirivati. Šapnula sam: – Poljubi me.

Srebrna suza mu je kapnula iz jednog oka, ali nagnuo se nad mene. Kretnja je bila spora i bolna i zastenjao je duboko iz grlu Najzad je legao pokraj mene, jednom rukom još pridržavajući ono što je kraljičin nož prosuo, ali drugom mi je dodirivao kosu. Izraz na njegovu licu je bio toliko pun boli, ako sam ikad sumnjala da me voli, sumnja je nestala; prema tom izrazu, znala sam.

Poljubio me nježno poput snježne pahulje što se topi na mom jeziku. Kao da je zima imala okus. Ne samo oštrinu zraka kad je na zemlji snijeg, već kao da je moj jezik lizao kakvu glatku, hladnu ledenu sigu, i snijeg mi je ispunio usta, i topio mi se u grlu kao najslađi snježni grumen. On se topio u mom grlu, a kad su se njegova usne odvojila od mojih, dah nam se zamaglio u zraku između nas. Shvatili sam da mogu disati i da je najoštriji bol nestao.

Mraz je sjeo i odmaknuo ruku od trbuha. Ona jeziva crveni nabreklina je nestala. Pogladio si je trbuh dlanom i pogledao me razrogačenim, osupnutim pogledom.

Doyle je bio tu, klečao je pokraj njega. Širom mu je rastvorio plašt, dodirujući to glatko, bijelo meso. Tek kad se okrenuo da me izravno pogleda, vidjela sam kakvu mu je razvalinu Andais napravila od jedne strane lica. Obraz mu je labavo visio sve do lijepih usana. To je bila rana za koju bi čak i sidhu trebali šavovi. Bez ikakvog vodstva, obraz bi zacijelio kako bi se njemu sviđalo, a ne onako katu biste vi to možda željeli.

Posegnula sam prema njemu da podijelim Božju moć, ali on – odmaknuo i pokazao na nekoga iza sebe. Pokušala sam se podignu s poda da ga dodirnem, ali bol me probo, oborio me na leđa, i opet mi izbio dah iz tijela. Bilo mi je bolje, ali za razliku od Mraza i Galena, nisam bila iscijeljena.

Dvojica gardista su dovela Rhysa. On im se objesio na ruku a ja sam zastenjala kad sam mu ugledala lice. Ne od strave, već od bola. Andais mu nije izrezala oko, kao goblini onomad, nego ga probušila. Nisam vidjela nimalo onog lijepog plavetnila, izgubilo se u krvi i tekućinama što su tekle niz njegovo lice. Koža oko očne duplje na obje je strane bila okružena dubokim, nepravilnim ranama što su razotkrivale i kosti lubanje i kosti jagodica. Izgledalo je kao da mu je pokušala izrezati kožu oko oka. Rhysov ožiljak je bio tek jedan dio njega, a ja sam voljela svaki njegov centimetar, ali ovo... Ovo je bila njegova propast. Bio je uistinu posve slijep. Kraljica se potrudila da mu ovo ne zacijeli, ne uz pomoć njegovih tjelesnih sposobnosti. Ne uz pomoć ikakve magije koja nam je preostala.

Podigla sam pogled na njegovo lice i osjetila bijes kakav sam rijetko kad iskusila. Bijes zbog tog pustošenja. Tako bespotrebnog, tako besmislenog. Nisam se upitala zašto, jer odgovora nije bilo. Odgovor je bio jednostavno zato, što uopće nije bio odgovor.

Sad sam shvaćala zašto se Doyle odmaknuo i mahnuo da Rhys istupi naprijed. Još nikad nisam bila kadra iscjeljivati poljupcem. Ako ta sposobnost ne potraje, Rhysu je bila potrebija. Doyleu će se stvoriti ožiljak, no on će i dalje ostati Doyle. Rhysova povreda je bila od one vrste što razara čovjeka ili ga pretvara u nekog drugog.

Andaisini netaknuti gardisti nalazili su mu se s obje strane i načas me obuzeo gnjev što ništa nisu učinili da to spriječe.

Pomogli su Rhysu da klekne, no kad je opipao moju ruku, povukao se. – Ne dodiruj me, Merry, ne gledaj.

Još uvijek klečeći u krvi što se hladila, Kitto je rekao: – Vratila se iz Zemlje ljeta s poljupcem ptica u sebi.

Rhys je okrenuo svoje slijepo lice kao da će pogledati Kitta: – Ne vjerujem ti.

Ja zapravo nisam znala za pojam poljubac ptica, ali pitanja ću postavljati poslije. – Dođi, Rhys, da ti dokažem.

Doyle je odgurao ostale iza, pa su on i Mraz doveli Rhysa do mene. Lice mu je bilo obliveno krvlju, ali nisam ustuknula niti je pokušala obrisati. Bio je to tek još jedan dio Rhysa. Usne su mu bile slane od krvi. Dotaknule su moje, ali me nije poljubio. Morala sam staviti dlan na njegov potiljak, a od te kretnje sam snažno uzdahnula.

On se povukao, ili je barem pokušao; Doyleove i Mrazove ruke su ga zadržale da se ne odmakne. – I ona je ozlijeđena, rekao je Mraz, – podizanje ruke na tvoju glavu ju je zaboljelo. To nije bio uzdah zbog tvog izgleda. – Mraz je rekao točno ono što je trebalo reći. Rhys se prestao pokušavati udaljiti.

– Koliko je jako ozlijeđena?

– Poljubi me, Rhys, pa će mi biti bolje.

Ovaj put mi je prišao i nije me tjerao da se krećem više nego što je bilo potrebno. Ovaj put, kad su nam se usne susrele, uzvratilo mi je poljubac, a činilo se daje bilo potrebno da oboje želimo sudjelovati. Jer taj međusobni poljubac je bio kao da dom ima jedan jedini okukao da miris svježeg kruha, čistog rublja, dima drva, smijeha, te nečeg toplog i gustog, krčka na toj vatri. Rhys nije imao okus ni rt. kakvu određenu hranu, ali njegove usne su imale esenciju svega što je dobro, od čega ste zadovoljni, ispunjeni, sretni.

Podigla sam ruke da ga zagrlim, bez razmišljanja, a bol koji mi je to uzrokovalo otišao je i prestao kad sam ga dodirnula. Naposljetku se on odmaknuo, a ja sam se primila za njega jer sam htjela još tog okusa. Otvorila sam oči.

Rhys je trepnuo i pogledao me. Onaj krug svijetloplave, zimskog neba, boje različka, me je gledao. Izgubila sam se između smijeha i suza, zurila sam u njega u tihoj nevjerici.

– Hvala dragoj Božici. – Šapnuo je to toliko tiho da mislim da nitko drugi nije čuo.

– Slava Družbeniku, rekla sam ja, šapatom, samo njemu.

On se nasmiješio i nešto se u meni opustilo kad sam to vic. U napetost za koju nisam ni znala da je tu, nestala je. Ako se Rhys mogao tako smijati, onda će sve biti u redu.

Rhys se odmaknuo, a ja sam primila Doyleovo zapešće. Htjela a sam da on bude sljedeći jer nisam znala koliko će ovaj blagodat potrajati. Odmahnuo je glavom. Ja sam htjela ustrajati, ali pojavio se Mistral, noseći Onilwyna u naručju. Znala sam da Mistral i Onilwyn nisu prijatelji, no u tom trenutku se činilo da gardisti ujedini na način koji je nadilazio prijateljstvo, naklonu i mržnju. Onilwynova glava je visjela unatrag pod čudnim kut a mišići koji bi je trebali držati bili su prerezani. Kralješnica mu bila svjetlucavo bijela u stravičnoj rani koja je nekad bila njegov vrat. Prednji dio odjeće mu je bio plavo-ljubičast od njegove krvi. Njegova blijeda koža boje žita, zelenog i svježe izniklog iz zemlje bila je isprana do bolesne, zelenkasto-bijele. Samo mi je pogled njegovih razrogačenih zeleno-zlatnih očiju davao do znanja da je uistinu još uvijek živ. Prerezala mu je grlo tako temeljito da je njegov dah šištao i tiho grgljao kroz prerezani dušnik. Daje ljudsko biće, grlo bi mu od te ozljede bilo uništeno, ali nije ljudsko biće, pa je još uvijek disao, još je živio, no mogućnost oporavka od tako strašne rane ovisila je o tome koliko mu je osobne magije bilo preostalo. U stara vremena su nas sami bogovi sve blagoslivljali, činili nas svecima kadrim podnijeti odrublivanje glave, no to je bilo prije mnogo stoljeća. Nismo svi više mogli zacijeliti nakon ovakvih ozljeda.

Postojala je vrlo stvarna mogućnost da će Onilwyn životariti još danima, no da će na kraju umrijeti. On nije bio muškarac na kojeg bih rado trošila takav Božji blagoslov, ali mu isto tako nisam mogla okrenuti leđa. Ipak je i on bio jedan od mojih. Riskirao je sve da pomogne spasiti druge.

Uzvratila sam pogled Doyleu i pustila njegovo zapešće, polako, nerado, ali bio je u pravu. On bi preživio i rane bi mu zacijelile. Onilwyn ne bi.

Mistral je oprezno kleknuo na pod sklizak od krvi i počeo spuštati Onilwyna pokraj mene. Međutim, njemu je previše krvi ušlo u dušnik pa se gušio i pokušavao je se riješiti, koristeći samo trbušne i prsne mišiće. Začuo se užasan, moker zvuk kloktanja, zatim je krv navrla iz njegov vrat, a on je udahnuo što je slabije mogao, kao da se boji da će mu krv opet poteći dolje.

Božice pomози.

– Mislim da mu neće biti dobro na leđima, reče Mistral, trudeći se zadržati bezizražajan glas ne uspjevši. Bio je ljut i nisam mu mogla zamjeriti.

– Ne. – Pokušala sam sjesti, ali bol mi je oduzeo dah i natjerao me da opet legnem na kr-
vavi pod. Pričekala sam da jenja, pa rekla: – Kitto, pomoz mi da se uspravim.

Pogledao je Doylea prije nego što me poslušao, a kad je Doyle kimnuo, Kitto je došao iza
mene, ali tu je već bio Galen. – Pusti mene, Kitto, mene je iscijelila, daj da joj ja pomognem.

Kitto je kimnuo glavom i vratio se natrag.

Galen me podigao, nježno, na svoje krilo, pa su mi se glava i ramena naslonili na njegovo
tijelo. Nije boljelo, ne previše. – Još malo – rekla sam.

Učinio je što sam tražila ne pogledavši prvo Doylea. Gotovo sam sjedila u potpunosti po-
duprta njegovim tijelom prije nego što je bol došao poput noža, ali ovaj put je taj nož bio tup-
lji nego prije. Mogla sam ga podnijeti. – Tako, baš tako. – Galen se jako umirio iza mene.

– Čekajte. – Glas je bio ženski, pa je morao biti kraljičin, ali nije zvučao tako. – Čekajte,
opet je rekao taj glas i ta jedna riječ je bila puna boli.

Nakon onoga što im je učinila, što je učinila svima nama, možda biste pomislili da je nitko
od nas neće poslušati, ali jesmo. Trebali smo je prokleti, ali nismo. Ukočili smo se, čekajući
da polagano krene preko prostorije.

Mistral se odmaknuo tek toliko da mi oslobodi pogled na drugu stranu prostorije. Na podu
se vidjela široka crvena staza, kao da su po njemu vukli tijelo koje obilno krvari. Krvava sta-
za je završavala kod kraljice. Ona je sjedila naslonjena na zid. Privukla je Eamona u krilo i
još nikad nisam bila toliko svjesna toga koliko je on veliki muškarac, ili se možda ona doima-
la manjom. Njegova široka ramena kao da su je zastirala. Ona je bila visoka i uvijek je ispu-
njavala prostorije, više nego što bi ga ispunjavala samo tjelesno, ali sad kad je sjedila s Ea-
monom u naručju, s jednom rukom prebačenom preko Tylerove gole, krvlju oblivene noge,
izgledala je maleno.

Nije bilo povreda na njoj. Ali, zacijelilo je rana na njezinu vratu bila je skoro jednako teš-
ka kao Onilwynova, no dok je on još uvijek bio posve slomljen, na njezinu bijelom grlu bila
je još samo mala pukotina. Rana kao da se smanjivala na naše oči. Ne vidljivo, nismo uistinu
mogli vidjeti kako se rana zatvara, već kao da gledate cvijeće se rascvjetava. Zna da se do-
gađa, ali ne možete to doista uhvatiti pogledom. Ona je bila naša kraljica, a to je značilo da
moć kroz nju teče snažnije nego kroz bilo koga od nas.

Opet sam pogledala Onilwyna koji je ležao u Mistralovu naručju poput kakve goleme po-
trgane lutke, te vratila pogled na našu kraljicu kojoj je grlo već gotovo zacijelilo. Ljutnja me
ugrijala. Ako je to što je Adair rekao na samom početku bilo istinito, onda je zlostavljala gar-
diste već stoljećima. Kako se mogla tako loše odnositi prema takvom daru?

– Čekajte, rekla je, opet, i ugledala sam nešto za što sam mislila da nikad neću vidjeti: su-
ze. Kraljica je plakala.

– Prvo iscijeli Eamona i Tylera.

Svi smo je pogledali. Ja sam zapravo mislila da će zatražiti da se prvo iscijele njezine oz-
ljede. Kraljica nije dijelila magiju, ona ju je gomilala. Taranis, kralj Svijetlog dvora, također.
Gotovo kao da su se oboje bojali da će jednog dana magije ponestati, a znali su da vam, da
biste ovdje vladali, treba magija.

Htjela sam odbiti, ali Amatheon je progovorio prije svih ostalih. – Da, moja kraljice. –
Glas mu je bio umoran i prepun nečega nalik na tugu. Otišao je krutim korakom do točke
između naše dvije grupe, kraljice s njezinim ozlijeđenim ljubavnicima, te mene s mojima.
Strogo gledano, Onilwyn i Mistral nisu bili moji, ali osjećao se snažan dojam da svi koji se
nalaze na ovoj strani prostorije nisu na njezinoj strani.

Amatheon se još uvijek držao za ruku koju mu je razrezala. Stražnja strana njegova kaputa
bila je toliko promočena krvlju da mu se zalijepila za leđa poput druge kože. – Donesite prin-
cezu, rekao je.

– Previše je ozlijeđena da bi se micala, rekao je Galen.

– Kako kraljica kaže, reče Amatheon, – tako moramo učiniti. Donesite princezu. – Možda je bio previše umoran i možda ga je previše boljelo da bi kontrolirao lice, jer je u njegovim očima nalik na cvjetne latice zaškrio oštar, dubok gnjev. Ali nakon predstave koju je Andais netom upriličila, nije ga samo strah da će izgubiti svoju lijepu sidhe kosu nagnao da joj se jednostavno pokori.

Galen je ponovio: – Merry je previše ozlijeđena da bi se micala.

– Možemo donijeti Eamona princezi. – Mrazov glas je bio bezizražajan, a lice skriveno pod arogantnom maskom.

– Ne, reče kraljica.

Galen je sagnuo glavu prema meni. Šapnuo je: – Ne, ne više.

Rhys ju je pogledao obnovljenim okom. – Merry treba iscjelitelja prije nego što je pomaknemo.

– To znam, reče kraljica glasom u kojem se čulo prvo komešanje gnjeva. Staro ponašanje se vratilo.

Galen se nadvio nad mene toliko da mi je zaklonio pogled. – Neću joj opet dopustiti da ti naudi.

Bio mi je preblizu da bih ga pogledala u oči; morala sam su zadovoljiti glatkoćom njegova obraza, pramenom njegove kose – Nemoj učiniti nešto glupo, Galen, molim te.

– Moja kraljice, treba li vam pomoć? – Ovo su bile Mistralove riječi.

Galen se uspravio toliko da vidim. Kraljica, koja je izgledali, maleno i patuljasto pokraj Eamona, stajala je s velikim muškarcem u naručju. Čak i ranjena, nosila ga je s lakoćom, premda je zacijelo bio gotovo dvaput teži od nje. Bila je dovoljno visoka i imala je dovoljno dugačke ruke da ga tako nosi. Ona je sidhe, što znači da bi mogla podići omanji automobil. Mi smo svi bili zapanjeni zato što ga je htjela nositi.

Obratila se nikome i svakome. – Skinite Tylera dolje, nježno, pa donesite i njega. – Nosila je Eamona prema meni i plakala dok mi je prilazila. Da se radilo o bilo kome drugome, rekla bih, ona tuguje.

Kleknula je do mene i pritom posrnula, no uspjela se nasmiješiti. – Nasjeckala si me na komade, nećakinjo, i dobro si izvela.

Prihvatila sam to kao kompliment, pretpostavivši da je to i – Hvala.

Klečala je pokraj mene, zibajući Eamona u naručju. – Iscijeli ga, Meredith.

Eamonovo tijelo je bilo masa krvavih ubodnih rana, bilo je toliko rana da su mu prsa izgledala poput istučena odreska. Srce mu je zacijelo bilo probodeno mnogo puta, ali on je sidhe, pa je njegovo ubogo srce i dalje kucalo, čak i razrezano. Činilo se da nema nijednog neoštećenog centimetra na njegovim prsima, kao da nosi košulju od krvi i mesa.

Ona je tiho zastenjala, gotovo zajecala. – Došla je Nuline, zajedno smo pile vino, otišla je, a ja sam poludjela.

Potrudila sam se zadržati bezizražajno lice jer je Nuline jedna od Celovih kraljevskih gardistkinja. Optužiti prinčevu gardistu za trovanje bilo je gotovo isto što i optužiti princa Cela. Nisu radile ništa bez njegovih naređenja, od straha što bi im uradio. Ako je Andais sadist, onda vam za Cela treba nova riječ. Nijedna ne bi se usudila riskirati Celovo nezadovoljstvo. Nijedna od njih ne bi trovala kraljicu bez Celova dopuštenja, ili barem vjerovanja da ga ima. Zar im je izdao naređenje iz svog tamnog zatvora?

Doyle je oprezno prozborio svojim razvaljenim ustima: – Ne osjećam nikakav otrov.

– Ima još načina za korištenje nosa, Mrače, reče ona.

Nagnuo se prema njezinu licu, polako, s naporom. Kad se našao na svega nekoliko centimetara od njezina lica, ponjušio je zrak. – Magija, šapnuo je. Oprezno joj je liznuo obraz, ali taj pokret kao da ga je zabolio. Odmaknuo se. – Žudnja za krvlju.

Ona je kimnula.

– Ako je bila u vinu, zašto onda Nuline nije ovdje, da kolje ili bude zaklana? – upita Amatheon.

– Ona je stvorenje proljeća i svjetlosti. U njoj nema nimalo žudnje za krvlju koja bi se mogla prizvati, reče Andais. Kraljica me pogleda, a njezine trostruko sive oči bile su pune tuge za koju nisam znala da je sposobna. – Bili su vrlo lukavi. – Rekla je: Bili su. Zar bi ona napravila taj logični skok do Cela? Ili bi učinila ono što je uvijek činila, pronašla neki način da to ne bude njezova krivnja?

– Već stoljećima nisam osjetila takav nalet ludila za bitkom. Bilo je tako dobro. Od svake rane, svake ozljede koju sam nanijela, žudnja za krvlju je rasla. Skoro sam zaboravila kako je klanje čudesan osjećaj, ne zbog učinka, ni zbog informacija, ni zbog izazivanja straha, nego jednostavno zbog užitka. Tko god je sastavio čaroliju, dobro poznaje moje moći. – Andais je ispružila krvlju umazanu ruku prema meni. – Iscijeli moje Gavrane, a ja ću usmrtiti Nuline.

– Samo Nuline, rekla sam.

– Usmrtit ću onoga tko mi je to učinio. – Njezin je glas bio čvrst, no u očima joj je bio oprez. Shvatila je na što sam mislila. – Iscijeli moje Gavrane, Meredith. – Njezin je dlan dotaknuo moju ruku i taj dodir je odjeknuo kroz mene. Od njega je magija koju je Bog smjestio u mene zazvonila poput velikog zvona. Andais je to zacijelo osjetila, jer me pogledala razrogačenim očima.

Galen je šapnuo: – Što je to bilo?

Doyle je oprezno progovorio uništenim ustima: – Božji zov.

U glavi sam začula glas: Sva moć dolazi iz glave. Tada sam shvatila, ili sam se tome barem ponadala. Tamni nisu mogli dobiti djecu zato što je Andaisina magija počela blijedjeti. Ona je naša kraljica, navoda.

Podigla sam pogled na njezino smeteno lice i izgovorila riječi koje sam morala: – Dođi, teta, da se poljubimo.

Nadvila se nad mene s gotovo nevoljkim izrazom lica, kao da je ona zahvaćena tom magijom isto koliko i ja. Ona je moja tetka, sestra mog oca, i zna me od rođenja, ali me svih tih godina nijednom nije poljubila.

Pritisak njezinih usana bio je poput dodira kore kakva ukusnog voća, tanke i zrele u vašim ustima. Miris zrelih šljiva mi je ispunila čula kao da ga mogu piti iz zraka, ili ga srkati s njezinih usana. Usne su mi bila pritisnuta o njezina i otvorila sam ih kao da ću zagristi njihovu zrelost.

Njezin slatki okus je probudio magiju, potaknuo je da se poput vrućine digne, digne u meni, da se prelije, titrajući i plamsajući na mojoj koži. Vrućina se stopila s medenom slatkoćom voća i osječka sam ljetno sunce kako miluje debele, sjajne kore šljiva dok vise, teška na stablu. Teška ljetna vrućina lijepila nam se za kožu, ispunjavao, svijet sveprožimajućim mirisom plodova tako zrelih, tako teških da su bili spremni probiti svoju debelu, svilenu koru, spremni predati svoje meso milovanju sunca i srenom zujanju pčela. Plod je ostao u savršenom trenutku spremnosti, dahu apsolutnog savršenstva. Jar sekundu više i pao bi sa stabla, uništen; sekundu manje, i ne bi bila najslađa stvar koja je ikad dotaknula usta smrtnika.

Pribrala sam se za tren oka. Otvorila sam oči i ugledala Andaisa nalik na kakav srebrni san, svijetlila je toliko jarko da je bacala sijenu na sve u prostoriji. I shvatila sam da nije ona jedina koja u prostoriji stvara drhtave sjene. Već sam vidjela svoju kožu kako svijetli prilikom mjesečine, ali nikad ovako. Koža kao da mi je bila ispunjena bijelom gotovo srebrnom vatrom zapaljenog magnezija. Plamen toliko čist da bi vas oslijepio kad biste ga predugo gledali.

Andais i ja bile smo poput dvije isprepletene zvijezde, jedna bela a druga srebrna, obje zasljepljujuće jarke. Ali ja nisam bila zasljepljena. Oči me nisu boljele od sjaja. Vidjela sam njezino lice nalik na nešto lebdi, zatvorenih očiju. Morala sam se odmaknuti da ugledam njezine usne, izrezbarene dragulje izgubljene u svježoj, srebrnoj vatri.

Oči su joj se uz treptaj otvorile, kao daje spavala. Čim ih je otvorila, iz njih se oslobodilo uskomešano sivilo, poput zmajeva daha, blago i lelujavo poput izmaglice. U toj je izmaglici bilo stvari, stvari koje nisam htjela gledati. Dlačice na mom tijelu uspravile su se od blizine napola viđenih slika, koža mi se naježila, drhteći od tih neuhvatljivih sjena. Strah mi je napeo grlo i u tom trenutku sam shvatila da obje klećimo, jedna pokraj druge. Nisam mogla vidjeti nikog drugog kroz izmaglicu iz njezinih očiju. Držala sam je u zagrljaju dok su njezine oči krvarile izmaglicu u zajednički sjaj naših moći.

Izmaglica je mirisala zagušljivo, po vlazi, ali iznad svega toga sam još uvijek osjećala miris voća, savršen, iščekujući. Iščekujući da preda svoju slatkoću u onom savršenom trenutku kad svijet zadrži dah, očekujući ruku koja će dotaknuti tu savršenu ženu, taj savršeni dar, i dati joj užitak koji joj pripada. Još dok sam razmišljala o tome, znala sam da me obuzeo Bog. Ali uz Božju moć što me ispunjavala, ona je bila lijepa. Kosa poput krila gavrana, oči od izmaglice i sjena, koža stvorena od svjetlosti zvijezda i mjesečeva sjaja, usne boje krvi iz srca. Bila je to strašna ljepota, prizvala bi vaše tijelo i rasplakala vam srce. Isto tako sam znala da bi, da je moja magija bila drugačija, na tom stablu bilo drugačije voće, i bilo mi je drago što sam u svoju krv mogla prizvati Svijetli dvor.

Bog je prošao kroz mene i vratila sam se u onom savršenom trenutku kad bi i samo jedan dah sve pokvario, a trebalo je učiniti samo jedno. Odati počast tom daru.

Poljubila sam te grimizne granatne usne i otkrila da su moje usne nalik na tamne, crvene rubine, poput stapanja dva zasebna dragulja. Osjetila sam kako su moji dlanovi obuhvatili njezine obraze i pronašla sam istančane, krhke kosti njezina lica. Moje šake su bile manje od njezinih, morale su biti, ali tog trenutka su bile dovoljno velike da joj obuhvate lice i da ga drže, nježno. Na trenutak sam postala sunce, sve što je muško i sve što je najbolje u značenju muškosti, vrhunac srčanosti, Kralj ljeta, Gospodar zelengaja. Poljubila sam je onako kako ju je trebalo poljubiti, nježno, čvrsto, držala sam je rukama većim od svojih, držala je snagom većom od njezine, i utoliko nježnijom, utoliko pažljivijom. Poljubila sam je kao da će se razbiti. Onda se ona unijela u poljubac, njezina moć se prelila u moja usta i poljubac je prerastao u nešto manje oprezno, sigurnije u sebe. Na poziv njezinih usana, njezinih željnih ruku na mom tijelu, moć zelengaja je zajahala prema njoj, probila je. Otrgnula je usta s mojih i zajejala.

Naše moći su upale jedna u drugu i nekoliko blještavih trenutaka su se sjaj srebra i bjeline stapali, dok nije ostao samo jedan sjaj, jedna vatra. Nije njezino lice bilo ono koje sam vidjela. Lice je bilo mlado, s gustom, smeđom kosom i nasmijanim očima: sljedeće lice je bilo crvenokoso i zelenooko; zatim kosa nalik na čisti bijeli pamuk i gotovo jednako blijeda koža. Pred očima mi se izmjenjivala jedni žena za drugom, a i ja sam osjećala kako se mijenjam. Viša, niža šira, bradata, tamnokosa, blijedoputa, tamnoputa. Bila sam mnogo muškaraca, svi muškarci, nijedan muškarac. Bila sam Gospodar ljeta i uvijek sam to bila. A žena preda mnom je bila moja nevjesta i uvijek je to bila. Bio je to vječni ples.

Prvo što sam primijetila s ovog svijeta, a ne s drugog, bilo je da me bole koljena. Klečala sam na kamenju. Drugo je bila žena koja me grlila, milujući mi kosu. Grlila me toliko snažno da sam osjećala njezine male grudi pritisnute o svoje.

Andais mi se smiješila i izgledala je mlađe, premda sam znala da to nije baš točno tako. Oči su joj bile vedre, a tamnocrvene usne at se odozgo smiješile, jer je klečeći i dalje bila viša.

– Jesi li iscijeljena? – upitala je.

U trenutku kad je to upitala, shvatila sam da sam zaboravila da sam bila ranjena, ali duboko sam udahnula i osjetila da sam bolje. Ne, bolje nego dobro. – Da, rekla sam.

Njezin osmijeh se pojačao u nešto blisko smijuckanju. Andais se nikad ne smijucka. – Pogledaj što je naša magija učinila. – Zamahom ruke obuhvatila prostoriju. Onilwyn je klečao, pomalo ošamućenih očiju ali njegovo grlo je opet bilo bijelo i savršeno. Eamon je sjedio i

nije bilo rupa u njegovim prsima. Doyle mi je okrenuo savršeno i kimnuo, gotovo se naklonio.

– Svi su iscijeljeni.

Tyler, čovjek kojeg je umalo ubila, smijao se i plakao pored Mistrala. Mislim da je govorio u ime svih nas kad se zahihotao i rekao: – Ovo je bio apsolutno najdivniji osjećaj. Kao da sam sama bio svjetlost.

Opet sam pogledala Andais. U njezinim je očima bio izraz tjeskobe, proračunatosti i još nečeg, nečeg novog. Shvatila sam da me i dalje čvrsto grli. Pokušala sam se odmaknuti, no njezine su ruke pojačale stisak, zadržavši naša tijela pritisnuta zajedno. Više nisam bila obuzeta Bogom. Više joj nisam bila dorasla u snazi, ni u bilo čemu drugome.

Osmijeh koji mi je uputila bio je onaj koji su mi darivali samo ljubavnici i koža mi se naježila od toga što ga vidim na njezinu licu.

– Da si muško, odvela bih te večeras u krevet.

Nisam bila sigurna što bih rekla, a znala sam da nešto moram reći. – Hvala ti na tom komplimentu, teta Andais.

Nakrivila je glavu na stranu poput sokola koji promatra miša. – Podsjećanjem na to da si mi nećakinja nećeš se izvući iz mog kreveta, Meredith. Mi smo kao većina božanstava, često sklapamo brakove s rođacima, ili se jebemo s njima. – Onda se nasmijala, a taj zvuk je bio bolji i sretniji nego što sam ikad od nje čula. – Izraz na tvom licu. – Opet se nasmijala, pa me pustila.

Ustala je, rastegnula se, a čak i od te male kretnje moć me pecnula po koži. – Osjećam se toliko bolje. – Spustila je pogled na mene i ponudila mi ruku.

Ja sam je primila i dopustila joj da mi pomogne da se osovim na noge. Zadržala je moju ruku u svojoj i pogledala me vrlo ozbiljnim očima. – Dođi, Meredith, idemo ubiti izdajicu koji je pokušao začarati svoju kraljicu. Doyle mi kaže da moramo naći i jednog ubojicu.

Upitala sam se koliko sam dugo bila bez svijesti. Naglas sam izgovorila samo: – Kako moja kraljica želi.

Privukla me naglo i grubo na sebe, svinuvši mi ruku iza leđa svojom rukom, kojom ju je još uvijek držala. – Ja sam zahvalna, Meredith, jako sam zahvalna na ovom magičnom daru, ali nemoj me krivo shvatiti. Pomislim li da ću moći opet dozvati tu magiju ako te dovedem u svoj krevet, učinit ću to. Pomislim li da se ta razina magije može ponovno roditi ako te pošaljem u naručje bilo kog drugog, poslat ću te. Je li to jasno?

Progutala sam slinu i duboko udahnula prije nego što sam odgovorila: – Da, teta Andais, jasno je.

– Onda daj tetici pusu.

Što sam drugo mogla? Spustila sam lagani poljubac na njezine usne, a ona je provukla ruku ispod moje, tapšajući mi nadlanicu kao da smo najbolje prijateljice. – Dođi, Meredith, idemo ubiti naše neprijatelje.

Bila bih mnogo sretnija dok sam je pratila u dvoranu s prijestoljem da me nije neprestano dodirivala. To nije bio toliko ljubavnički dodir, već nalik na milovanje psa, kojeg milujete jer to vama paše i zato što se on ne može usprotiviti.

poglavlje 31

Došli smo samo do izvora. Pjenušao se i pjevao među kamenjem. Kraljica je kleknula pred njega. – Nisam vidjela ovu vodu kako teče gotovo tristo godina. – Zagledala se uvis, klečeći. – Kako se stvorila ovdje?

Muškarci su se okrenuli i pogledali mene. Taj pogled je govorio više od riječi.

– To je tvoje djelo, zar ne? – upitala je neprijatno hrapavim glasom, kao da više nismo najbolje prijateljice.

Eamon, koji se držao blizu nje još od svog čudesnog iscjeljenja, položio je ruku na njezino rame. Očekivala sam da će je ona otresti sa sebe, ali nije. Ramena su joj se opustila pod njegovim dodirima, a glava joj se gotovo pognula. Kad ju je podigla, osmijeh na njezinu licu bio je nježniji no ikada.

Ponovno je postavila svoje pitanje, glasom koji je odgovarao tom osmijehu, ali sva pažnja njezina lica bila je usmjerena na Eamona. – Jesi li ti oživjela izvor, nećakinjo?

Pitanje je bilo nezgodnije nego što je namjeravala. Kad bih rekla da, preuzela bih više zasluge nego što mi je pripadalo. – Adair i ja.

Nježan izraz je napustio njezino lice kad se okrenula prema meni. – Ti si sigurno stvarno čudesna pička. Jedna brza ševa i on već riskira život za tebe.

Zbunila me većina toga što je rekla, no usredotočila sam se na zadnji dio. – Ako me pojebao, to je bilo prema tvojoj naredbi. Smrtna kazna za kršenje njegova celibata više ne vrijedi. Gardistima je uvijek bilo dopušteno jebanje ako im kraljica tako naredi.

Nešto njezina bijesa pretopilo se u izraz koji nisam mogla odgonetnuti, kao da je razmišljala. Prisetila sam se Barinthusovir. riječi, kako je teže odvratiti pažnju njezinu umu nego što je bilo njezinim preponama. – Znači da nisi vidjela Adairovo junaštvo?

Pogledala sam je nastojeći održati bezizražajno lice. – Ne znam kako to misliš, teta.

– Kad si mi puštala krv, nakon što je Galen preuzeo dio mog udarca, Adair mi se također bacio na putanju. – Nije izgledala zadovoljno. – Kao što rekoh, sigurno se jebeš kao kurtizana. Jebene božice plodnosti, uvijek misle da su tako čudesne.

Nisam bila sigurna bi li joj se priznanje da se Adair i ja nismo poševili, svidjelo ili razbjesnilo. Tako da nisam ništa rekla. Čini se da su Adair i ostali koji su tome svjedočili jednako razmišljaj, jer nitko nije progovorio.

Eamonova ruka joj je nježno stisnula rame. Potapšala mu je ruku, ali je rekla: – Adair, dođi ovamo.

Gardisti su se razdvojili i Adair je istupio te stao pokraj mene. Usudio se baciti pogled na moje lice, a zatim je kleknuo na jedno koljeno pred kraljicu. Glava mu je bila pognuta, pa mu je lice bilo skriveno od nje. To što je učinio bilo je dolično, no opazila sam gnjev u njegovim očima prije nego što je kleknuo. Morat će bolje ovladati svojim licem ili neće dugo trajati na dvoru, ni najjednom dvoru.

Spustila sam pogled na njega dok je klečao, zlatan i savršen čak i zbog nedostatka kose. Bio je besmrtni i nekoć je bio bog, ali sve je to stavio na kocku da mi pomogne. Kraljica nije obećala da će svi Gavrani koje odvedem u krevet biti moji. Moji gardisti, a ne više njezini. Što znači da mu nije mogla nauditi ako je mislila da smo bili zajedno. Da isto je vrijedilo za Doylea, Galena, Rhysa, Mraza, Niccu, premda ona to nije znala, Barinthus. Ali njezino obećanje nije zaštitilo prave gardiste. U biti, pomahnitala ili ne, začarana ili ne, to što ga je ozlijedila znači da ga je pregazila. Ja sam obećala da ću ih štititi a kako sam umrla da to dokažem, održala sam obećanje. Njezino je bilo prekršeno. Ona je bila krivokletnica. Sidhe su bivali izgnani iz vilinske zemlje zbog takvih stvari. Problem je bio u tome što je jedina osoba koja je nju mogla do te mjere držati za riječ bila ona sama.

– Galen i Adair su preuzeli udarce namijenjene princezi. Princezini vlastiti gardisti su preuzeli udarce namijenjene Eamonu i Tyleru. – Izraz nalik na bol prešao joj je licem i primila se za Eamonovu ruku ondje gdje joj je ležala na ramenu. – Zahvalna sam što su me Merryini muškarci spasili da ne uništim one koji su mi dragi. Ali nijedan Gavran se nije ispriječio na Merryinu putu. Nijedan moj gardist nije pokušao pomoći meni kad smo započele bitku, iako to nije bio deklarirani dvoboj. Samo bi deklarirani dvoboj oslobodio moju gardu od dužnosti da me zaštititi.

Mistral je kleknuo s njezine druge strane, mada sam uočila da je tik izvan njezina dosega. Doduše, to mu ne bi uistinu pomoglo kad bi stvari krenule naopako. – Naredili ste nam da klečimo i da se ne mičemo, moja kraljice. Pod prijetnjom da ćemo se u suprotnom pridružiti vašem ljudskom muškarcu na zidu. – Uputio joj je pogled u kojem su se miješale molba i srdžba. – Nijedan od nas ne bi riskirao izložiti se vašem gnjevu.

– Ali to nije sve, Mistral. To bih i mogla oprostiti. Čula sam ostale kako govore o tome kako da me ubiju. Da uzmu moj vlastiti mač, Smrtni strah, i da me ubiju prije nego što se probudim. Čula sam riječi izdaje.

I ja sam se sjećala djelića tog razgovora. Takvo razmišljanje nije vodilo u smjeru koji mi se sviđao. Ali kako joj skrenuti pažnju? Doyleov duboki glas je upao u tu napetu tišinu. – Ne bismo li se trebali pozabaviti s Nuline, koja je prava dvorska izdajnica, prije nego što počnemo okrivljavati za neobavezan razgovor?

– Ja odlučujem s kim i čim ćemo se prvo pozabaviti, rekla je.

Eamon je kleknuo pokraj nje, a čak je i klečeći bio veći od nje. Nikad prije nisam primijetila koliko su široka njegova ramena, koliko je tjelesna njegova prisutnost. Šapnuo je nešto u njezin obraz.

Odmahnula je glavom. – Ne, Eamon, ako me oni neće štiti, ako bi me radije vidjeli mrtvu, onda se mogu okrenuti i pridružiti našim neprijateljima. Opkolit će nas na dvije fronte. Nikad ne smiješ ostaviti neprijatelja iza leđa.

– Zar nije bolje voditi rat na jednoj fronti, a ne na dvije? – upitala sam.

Podigla je pogled prema meni, zbunjeno. Nisam znala je li to zbog preostalog djelovanja čarolije ili zbog nečeg drugog, ali nije bila svoja.

– Uvijek je bolje voditi rat na jednoj fronti umjesto na dvije, najzad je rekla. – Upravo zato izdajnici preda mnom moraju prvi umrijeti.'

– Cilj čarolije bio je da te natjera da masakriraš svoje gardiste, rekla sam onako kako razgovarate s djetetom koje sporo shvaća – Ako ih sad smakneš, učinit ćeš točno ono što je tvoj neprijatelj htio.

Namrštila se. – Ima logike u tome što govoriš. Ali razgovaranje o ubojstvu ne može ostati nekažnjeno.

– A koja je naša kazna za vjerolomstvo? – upitala sam.

– Za krivokletnika, reče ona.

– Da.

– Smrt ili izgon iz vilinske zemlje, rekla je vrlo sigurnim glasom no u očima joj se nešto vidjelo. Ili je vidjela zamku, ili ju je brinu, nešto drugo.

– Ti si se meni zaklela da će svi muškarci koji uđu u moje tijelo postati moji gardisti, princezini tjelesni čuvari, a ne više Kraljičini Gavrani

Namrštila se. – Sjećam se.

– Također si obećala da im se nikakvo zlo neće dogoditi bez mog dopuštenja, kao što se nikakvo zlo ne može dogoditi tvojim gardistima bez tvog dopuštenja.

Namrštila se jače. – Jesam li ti to obećala?

– Da, teta Andais, jesi.

Spustila je pogled na pjenušavi izvor. – Eamon, jesi li ti svjedoče tom obećanju?

Eamon me pogledao i nešto mi je u njegovim očima dalo do znanja da namjerava slagati. – Da, moja kraljice, jesam. – Eamon je bio u prostoriji kad je Andais dala to obećanje. Slagao je za mene. Ne, ne za mene, za sve nas.

Andais je uzdahnula: – Kraljičino obećanje ne smije se prekršiti. – Ustala je i pogledala me. – Ja sam krivokletnica, princezo Meredith ali sam ujedno i kraljica ovdje. U škripcu smo.

– Budući da je obećanje dano meni, šteta je učinjena meni.

– Pa je ti možeš oprostiti, reče ona, – ali predmnijevam da će taj oprost imati svoju cijenu.
– Oči su joj bile oprezne, a u njima je bilo upozorenje koje nisam mogla pročitati. Bojala se da ću nešto zatražiti, nešto što nije željela dati.

– Ja sam krv tvoje krvi, teta. Kako bi moglo biti drugačije?

– A što je tvoja cijena, nećakinjo moja?

– Odšteta za svakog od mojih muškaraca koje si ozlijedila.

– Cijena krvi, znači, rekla je.

– Imam pravo na to.

Lice joj nije moglo biti nečitljivije i opreznije. – A kakvu bi krv ti tražila?

– Cijena krvi može se platiti u drugoj valuti, rekla sam.

Neki izraz joj se ukazao u očima, gotovo olakšanja, a onda je kimnula. – Da čujem.

– Svim gardistima koji su razgovarali o Smrtnom strahu mora biti oprošteno. Svima će biti dopušteno da se naoružaju prije nego što krenemo u dvoranu s prijestoljem. I pokazat ćemo da smo složne pred ostatkom dvora, dok ne uhvatimo i ne smaknemo nesuđene ubojice,

Kimnula je. – Dogovoreno.

Gardisti su opet stavili oklope, od kojih su neki izgledali poput životinjskih koža ili tvrdih sjajnih oklopa kukaca, dok su neki bili više nalik viteškim, no u bojama što ih nijedan čelik iskovan ljudskom rukom ne bi mogao postići. Kraljica je otišla do zida i dotaknula kamenje. Jedan dio zida je nestao, a na njegovu mjestu nije bilo ničega osim tame. Kraljica je ispružila ruku u tu tamu i izvukla kratki mač čiji se držak sastojao od tri gavrana koji su kljunovima držali rubin velik gotovo poput moje šake, dok su im se krila pružala prema van i tvorila branik. Ime tog mača bilo je Smrtni strah, i bilo je to jedno od posljednjih blaga što su preostala Tamnome dvoru. To oružje nad oružjima moglo je donijeti pravu smrt sidhima. Smrtna rana nanesena tom oštricom bila je smrtna za svakoga. Osim toga, mogla je probosti kožu svakog vilinskog bića, bez obzira na njegovu magiju ili na to od kakve je tvari sačinjeno.

Okrenula se prema meni s mačem u ruci, no nisam se uplašila jer joj nije trebala takva magija ako je naumila ubiti mene. Zurila je u oštricu, okrećući je dok nije bljesnula na svjetlosti. – Još uvijek nisam svoja, Meredith. Um mi je još opijen učinkom čarolije. Nisam si dopustila takvo predavanje klanju već stoljećima. To bi se trebalo koristiti samo protiv neprijatelja. – Podigla je pogled, a u očima joj je bila tuga. Bolna spoznaja. Znala je da se nitko iz Čelove garde ne bi usudio upustiti u takvo što bez njegova znanja, ako već ne odobrenja. Nije on iz zatvora rekao: Ubijte moju majku. Ne, prije ti to bilo nešto u smislu. Zar me nitko neće riješiti te nezgodne žene. Nešto zbog čega bi, kad bi ga ispitali, iskreno mogao zanijekati da je izdao naređenje. Zanijekati daje znao da će oni ozbiljno shvati, njegove ljutite riječi i pretvoriti ih u stvarnost. Ali to je bila igra riječ, poluistina i laganja prešućivanjem. Pogled u njezinim očima bio je pogled nekoga tko si više nije mogao priuštiti poluistine.

– Uplašila sam se za zdrav razum svog sina, Meredith. – U glasu j se čulo ispričavanje. – Dopustila sam jednoj njegovoj gardistici da ode k njemu i ublaži požudu Branwynovih suza prije nego što poludi.

Ja sam je samo pogledala, lice mi nije odavalo ništa, jer u tom trenutku nisam znala što osjećam.

– Dopustila si jednoj njegovoj gardistici da ublaži njegovu požudu kako bi mu spasila zdrav razum, i te iste noći ti je jedna druga njegova gardistica uvalila čaroliju koja te trebala natjerati da zakolješ svoju najmoćniju zaštitu.

Njezine su oči bile prestrašene. – On je moj sin.

– Znam, rekoh.

– On je moje jedino dijete.

Kimnula sam. – Razumijem.

– Ne, ne razumiješ. Nećeš razumjeti sve dok ne dobiješ svoju djecu. Sve prije toga je prividna empatija, san o razumijevanju, noćna mora od stvari u koje misliš da vjeruješ.

– U pravu si, ja nemam djecu i ne razumijem.

Držala je Smrtni strah prema svjetlosti, kao da u njegovoj sjajnoj površini vidi više nego što je meni dano da vidim. – Još nišan prisebna. Sad osjećam ludilo u sebi, osjećam u što sam se pretvorila. I prije sam se znala tako osjećati, ali sad se pitam nije li moja strast prema gledanju tuđe krvi imala nečiju pomoć. Pomoć što je trajalo godinama, možda.

Nisam znala što da odgovorim na to, pa nisam ništa rekla. Tišina je dobra kad bi sve što kažete moglo biti pogrešno shvaćeno.

– Pobrinut ću se da Nuline umre, kao i oni koji stoje iza napada na tebe, nećakinjo.

– A ako su to isti ljudi? – upitala sam.

Brzo je pogledala prema meni. – Pa što ako jesu?

– Odredila si da će Cel izgubiti život ako me njegovi ljudi pokušaju ubiti dok je on još u zatvoru.

Zatvorila je oči i naslonila čelo na plosnatu stranu oštrice. – Ne traži od mene život mog jedinog djeteta, Meredith.

– Nisam ga zatražila.

Dala mi je da vidim onaj slavni bijes u njezinim očima. – Zar nisi?

– Samo sam ponovila kraljičine riječi kraljici.

– Nikad te nisam voljela, nećakinjo, ali te nisam ni mrzila. Ako me prisiliš da ubijem Cela, mrzit ću te.

– Neću te ja na to prisiliti, kraljice Andais, nego on.

– Mogli su djelovati i bez njegova znanja. – Još dok je to govorila, njezine su oči odavale da ne vjeruje u to. Nije bila toliko luda da i dalje vjeruje u to.

Pogledala me i nešto je prošlo kroz njezine trostruko sive oči s crnim krugovima koji su svaku sivu nijansu činili tamnijom i intenzivnijom, kao da je nanijela tuš za kapke na vlastite šarenice.

– Daleko od toga da se žalim što razgovaramo o ubijanju Cela, reče Galen, – ali svi znaju da svaki napad na Merry dok je Celu zatvoru znači smrtnu kaznu za njega.

– Ukoliko dokažemo da su njegovi ljudi odgovorni, reče Mistral.

– Ali zar ti nije jasno, Nuline je pripadnica njegove garde. Ako je Nuline donijela tu čaroliju, onda ju je sigurno poslao Cela ali što ako nije?

– Slušam, reče Andais.

– Nuline je poput mene, užasno loša u dvorskoj politici. Ne mulja dobro. Što vam je rekla kad vam je donijela to vino?

– Da zna daje to jedno od mojih omiljenih vina i da se nada kako će me njegov slatki okus podsjetiti na to koliko sladak zna biti moj sin. – Andais se namrštila. – Te riječi zbilja zvuče kao govor koji je sastavio netko drugi. – Odmahnula je glavom. – Ja sam Kraljica zraka i tame, ja se ne bojim pokušaja ubojstva. Možda me takva arogancija učinila neopreznom. – Izgovorila je to polagano, kao da ni sama uistinu ne vjeruje u to.

– Ljudi joj često daju darove, reče Mistral. – To je način ulagivanja.

– Još jedan dar u moru darova proći će neprimijećen, reče Doylu.

– Moramo saznati kako je Nuline došla do tog vina, reče Galer.

Andais je kimnula. – Da, da, moramo. – U njezinu glasu se čulo nešto što mi se nije sviđalo. Prizvuk mržnje. Mržnja će vas učiniti slijepim za istinu, osobito ako to želite. Rekla je: – Dovedite mi mog Mraka.

Doyle je istupio na njezin poziv, ali ostao je pokraj mene. – Ja sam prema vašim riječima, sad princezin Mrak.

Na to je odmahнула rukom, kao da to ništa ne znači. – Zovi koga god želiš gospodarom, Mrače. Samo te pitam možeš li ući u trag vlasniku te čarolije.

– Nisam mu mogao ući u trag s vaše kože, ali boca je još ovdje. Ta je čarolija prejaka da ne bi ostavila trag, svojevrsni potpis onoga tko ju je stvorio. Ako uspijem namirisati njegovu kožu, okusiti njegov znoj, onda da, mogu ući u trag vlasniku.

– Onda učini tako, rekla je i pogledala me izgovarajući slijedeće riječi: – Kamo nas god taj trag povede mi ćemo poći, a kazna će biti brza.

Uzvratila sam joj pogled, bojeći se povjerovati da želi reći što sam se nadala da želi reći.

– Čuli smo i posvjedočili, reče Barinthus.

Kraljica ga nije pogledala, gledala je samo mene. – Eto, Meredith, još jedna moja zakletva kojom me možeš ucjenjivati.

– Što želiš da kažem, teta?

Duboko je udahnula i polako izdahnula. Pogled joj je pobjegao s mog lica i pronašao komad zida u koji se uperio, kao da nije hi . da itko pročita njezine misli u tom trenutku. – Što bi ti učinila na mom mjestu, nećakinjo?

Otvorila sam usta, zatvorila ih i razmislila. Što bih ja učinila? – Pozvala bih sluagh.

Na to je podigla pogled, pogled joj je bio vrlo prodoran, kao da me nastojala prozreti. – Zašto?

– Sluagh je najstrašniji od svega što je Tamno. I sami sidhe ga se boje, a oni se malo toga boje. Ako ti leđa čuva sluagh, kao i tvoji Gavrani, nitko neće pokušati izravno napasti.

– Ti misliš da bi se netko usudio napasti mene, nas – pokretom je obuhvatila vitezove koji su čekali – izravno?

– Da je čarolija učinila svoje, teta Andais, ti bi zaklala sve svoje gardiste, a zatim, kad u toj sobi više ne bi preostao nitko koga možeš ubiti, kamo bi krenula? Što bi učinila?

– Potražila bih nekog drugog da ga ubijem, bilo koga.

– Završila bi u svečanoj dvorani, gdje ima sidha koji ne bi mirno stajali dok im prosipaš utrobu, rekla sam.

– Oni bi potražili razlog za moje ponašanje, reče ona.

– Ja mislim da ne bi. Ti već jako dugo masakriraš i teroriziraš dvorjane ovog dvora. Ovo što si učinila ovdje, noćas, nije toliko daleko od stvari koje si već činila na moje oči.

– Prije je većina mojih pokolja imala neku svrhu, rekla je. – Moji neprijatelji me se boje.

– Masakr počinjen hladnokrvno i masakr počinjen u groznici ludila izgledaju prilično slično kad si na krivom kraju, rekla sam.

– Zar sam bila takav tiranin da cijeli dvor tako misli o meni?

Tajac u prostoriji bio je dovoljno težak da se ovije oko svih nas. Da se ovije oko nas i uguši nas, jer nitko nije znao kako da odgovori na to pitanje a da ne slaže, niti da je razbjesni.

Ona se gorko nasmijala. – Vaša tišina je dovoljan odgovor. – Protrljala si je glavu kao da je boli. – Dobro je da te se neprijatelji boje.

– Ali ne i prijatelji, rekla sam blago.

Na to me pogledala. – O, nećakinjo moja, zar još nisi naučila da vladar nema prijatelja? Postoje neprijatelji i saveznici, ali ne i prijatelji.

– Moj otac je imao prijatelje.

– Da, moj dragi brat je imao prijatelje, a najvjerojatnije gaje upravo to i ubilo.

Othvala sam se plamsaju gnjeva iznutra. Gnjev je bio luksuz koji si nisam mogla priuštiti. – Da se ja danas nisam našla ovdje sa svojom rukom krvi, da iscijedim čarobni otrov iz tvog tijela, sad bi i ti bila mrtva.

– Pazi se, Meredith.

– Pazim ja cijeli svoj život, ali ako noćas ne budemo odvažne naši neprijatelji će nas obje ubiti. Možda je čak i Cel trebao umrijeti noćas. Možda je trebao biti smaknut zato što je ubio mene i tebe. To bi oslobodilo put k prijestolju drugim krvnim lozama.

– Nitko ne bi bio tako glup, reče ona.

– Nitko na dvoru ne zna da ja imam ruku krvi. Da nije bilo t . hira magije, sve bi se odigralo točno onako kako su isplanirali.

– Fino, pozovemo sluagh, i što onda?

– Da sam na tvom mjestu, ili da sam na svom? – upitala sam.

– Svejedno, oboje. – Opet me proučavala, nastojeći me shvatit:

– Kontaktirala bih Kuraga, kralja goblina, upozorila bih ga, i naredila mu da u naš sithen dovede više goblina nego što ih inače smije dovesti.

– Misliš da će podijeliti svoju sudbinu s tobom suprotstavljajući se cijelom Tamnom dvoru?

– Kad bih mu dala izbor ne bi to učinio, ali nema izbora. Zakleo se da će biti moj saveznik, a uskrati li mi pomoć, postaje krivokletnik. Goblini će radi toga ubiti i kralja.

Kimnula je. – Za tri mjeseca više neće biti tvoj saveznik.

– Zapravo, za četiri, rekla sam.

– Sporazum je sklopljen na samo šest mjeseci, a polovica je prošla, rekla je.

– Istina, ali Kitto je sada sidhe, a za svakog goblina sidhe kojeg dovedem do njegove moći, dobivam mjesec dana Kuragove pomoći.

– Pojebat ćeš ih sve? – Rekla je to ne pokušavajući me uvrijeti kao da je to jedini način na koji umije postaviti to pitanje.

– Ima i drugih načina da se netko dovede do moći.

– Ti ne bi preživjela borbu prsa o prsa s goblinom, Meredith

– Kurag je pristao na to da mi pomognemo princezi u preobraćanju njegovih ljudi, reče Doyle. Dotaknuo mi je ruku, i za bilo kog drugog rekla bih da je nervozan. Ali on je bio kraljičin Mrak; Doyle nikad nije bio nervozan.

– Većina ih neće pristati na borbu s tobom, Mrače, ni s Ubojitim Mrazom. Među Meredithinim gardistima izabrat će nekoga za koga vjeruju da ga mogu poraziti. Pokušat će ubiti tvoje ljude. – Opet se okrenula prema meni. – Kako ćeš to spriječiti nakon što bitka otpočne?

– Ja ću birati borce, rekla sam. – Borit će se protiv ratnika prema mom izboru, a ne prema svom.

– Pretpostavljam da ćeš birati Mraka i Mraza.

– Vjerojatno, rekla sam.

– Mnogi će se odbiti boriti s njima, pa te opet pitam, hoćeš li pristati spavati sa svim goblinima koji požele tvoje blještavo tijelo?

– Učinit ću ono što sam rekla da ću učiniti.

Nasmijala se. – Čak ni ja nisam pala toliko nisko da spavam s goblinom. Mislila sam da je to iznad tvojih mogućnosti.

– Mislim da bi se tebi svidio goblinski seks. Oni to vole grubo.

Pogledala je pokraj mene i shvatila sam da gleda Kitta, koji se trudio držati što bliže meni, a istovremeno biti što nevidljiviji. – Ovaj mi djeluje pomalo krhko za moj smisao za grubo.

Kitto je ustuknuo još dalje iza mene, Doylea i Galena. Ja sam se pomaknula tek toliko da privučem njezinu pažnju na sebe. – Kad moraš postavljati temeljna pravila koja određuju da ti ljubavnik ne smije odgristi komad tijela, ja mislim da to zaslužuje naziv grubo.

Opet je pogledala pokraj mene u djelić Kittova lica koji se još vidio. Skočila je i rekla: – Bu. – On je šmugnuo iza mene, pa se progurao natrag među druge gardiste, povećavajući udaljenost između sebe i kraljice.

Andais se nasmijala. – Vatren je, nema što.

– Sasvim dovoljno, rekla sam.

– Pozvat ću sluagh. Ti pozovi goblina. – Nakrivila je glavu na stranu kao ptica kad ugleda crva. – Ja mogu dozvati sluagh s udaljenosti jer sam njegova kraljica, ali kako ćeš ti dozvati goblina?

– Prvo ću pokušati preko zrcala.

- A ako ti to ne uspije? – upitala je.
- Upotrijebit ću oštricu, krv i magiju da ga dozovem.
- Stara metoda, rekla je.
- Ali učinkovita.

Kimnula je glavom, pa načas zatvorila oči. – Sluagh stiže na me poziv. Dopuštam ti da upotrijebiš moje zrcalo za pokušaj privlačena Kuragove pažnje.

- Zvučiš kao da ne vjeruješ da ću zadobiti njegovu pažnju.
- Lukav je on za jednog goblina. Neće se htjeti dati uvući u kraljevske prepirke Tamnog dvora.

– Goblini su pješadija Tamnog dvora. Kurag se može praviti da naše međusobne borbe nimalo ne zanimaju, ali sve dok se smatra dijelom Tamnog dvora, morat će obraćati pažnju na naše prepirke

- On to neće gledati na taj način, reče ona.
- Pusti da Kurag bude moja briga.
- Zvučiš samopouzvano. Ne možeš spavati s njim, jer mu ne smiješ pomoći da počini preljub.

– Ponekad više dobiješ ako nešto obećaš, nego ako to učiniš.

– Ne možeš nuditi ono što naši zakoni zabranjuju, rekla je.

– Kurag poznaje naše zakone kao i mi, nemoj misliti da ne poznaje. Zaboravlja ih samo kad mu to odgovara. On će znati da mu ja ne nudim seks.

– Što onda nudiš?

– Priliku da mi pomogne da se očistim.

Namrštila se. – Ne razumijem.

I nije razumjela, jer premda je Kurag poznavao zakone sidha, to se nije moglo reći za našu kraljicu i zakone goblina. Ja sam znala da su tjelesne tekućine goblinima dragocijenije od gotovo svega. Meso, krv, seks; negdje u toj kombinaciji nalazila se goblinsk predodžba savršenstva. Naumila sam goblinima ponuditi dvije od te tri, sidhin dodir, premda ne i okus, i sidhe tijela. Rekla bih da ću im ponuditi i sve tri da nisam bila bolje obaviještena. Goblinska predodžba na dio je koji drže ili u želucima, ili u staklenci na polici.

Dogslovje 32

Dvorska tvornica glasina smatrala me mrtvom. Neki sidhe su imali pristup televiziji i proveli su većinu poslijepodneva gledajući snimke s tiskovne konferencije. Pucnjava, oboreni policajac i naposljetku Galen koji me nosi dok mi krv curi niz lice. Ljudski mediji javili su samo da sam nestala u stražnjem dijelu limuzine, a nije bilo vijesti o meni ni iz koje bolnice. Nismo imali vremena nikome ništa ispričati, pa čak ni naša predstavica za tisak, Madeline Phelps, nije znala ništa reći. Pred vratima sithena dočekali su nas gardisti i odveli nas ravno kraljici. Nitko nas drugi nije vidio. Nitko drugi nije znao jesmo li stigli, čitavi ili ne.

Kraljica i njezini muškarci čistili su sa sebe krv i odijevali se za banket. Ona i njezina svita poći će u veliku dvoranu kao da je sve u najboljem redu. Ona će sjesti na prijestolje, Eamon će zauzeti prijestolje za družbenika. Ostavit će prinčevo prijestolje i tu stranu podija praznim, kakvo je bilo još otkako sam ja otišla, a Cel završio u zatvoru.

Doyle će ući s kraljicom, ali ne pokraj nje. On će biti jedan od gardista na vratima, da ponjuši sve plemiće kako budu ulazili. Tražit će magiju koja je bila u vinu. Kad bi se pojavio na svom starom mjestu, kraljici za leđima, bilo bi pitanja, ali nitko ne bi dovodio u pitanje njegovu želju da se vrati u njezinu službu i da više ne bude prognan iz vilinske zemlje. Nitko ne bi dovodio u pitanje to što ga ona kažnjava tako da ga drži podalje od svoje kraljevske osobe.

Kraljica i njezini ljudi neće odgovarati ni na kakva pitanja. Zapravo, plan je bio da ona ništa ne govori. Da ignorira sva pitanja, sve dok se netko ne okuraži dovoljno da pođe do prijestolja i zatraži dopuštenje da govori. To bi bio znak da ja uđem kroz vrata sa svojom svitom. Još ću gotovo od glave do stopala biti umrljana krvlju, ne svojom krvlju, što će dokazati bolje od svega što smo mogle isplanirati, da sam ja prikladna Andaisina nasljednica. Neki muškarci su ostavili krv na sebi, a neki su se čistili od nje. To je ovisilo o tome tko je želio sudjelovati u predstavi.

Čekali smo u predvorju ispred velikih vrata koja vode u dvoranu. Tišinu je ispunjavalo teško šuštanje poput onog neke goleme zmije no ono što se kretalo po stropu i zidovima nije bilo reptilskog roda. Prostorija je bila puna ruža. Umirale su stoljećima, od njih su ostale tek osušene vitice i golo trnje, ali probudila ih je moja kn moja magija. Sad, nekoliko mjeseci poslije, zidovi se nisu vidje od tamnog zelenila lišća i mladih vitica. Goleme grimizne ruže cvjetale su posvuda, njihov miris je bio težak kao da udišete parfem gotovo omamljujuće slatkoće. Ruže su se micale u mutnom polumraku prostorije. Zvuk vitica, stabljika i lišća što se taru jedni o drugu razliječio se predvorjem. Poneki cvijet bi se uvukao preduboko u vijugavu masu, pa bi na nas pala kiša grimiznih latica. Znala sam a. u blizini stropa ima trnja veličine bodeža. Te ruže nisu bile nimalo obične. Njihova namjena bila je zadnja linija obrane, ako bi neki neprijatelj uspio prodrijeti ovoliko daleko. Činjenica daje većina naših neprijatelja ovdje bila dobrodošla, ruže je činila više simbolom nego pravom prijateljstvom.

Naš plan da nađemo Nuline i pitamo je otkud joj otrovano vino nije uspio. Sholtov sluagh je našao Nuline, ali nije odgovarala na pitanja. Njezinu glavu još nismo pronašli. Njezina smrt je značila ili da nesuđeni ubojica ne želi ništa riskirati, ili da on, ona ili oni već znaju da nisu uspjeli ubiti kraljicu. To nije promijenilo naše planove, ali ipak smo se začudili.

Sage je stajao odmah iza Rhysa i Mraza, za mojim leđima. Morali smo predstaviti njegov novi oblik i trobojne oči njegovoj kraljici Niceven. Razbjesnila se što se on više ne može smanjiti, ali ju je zainteresiralo to što je postao sidhe. Zainteresirnost ju je doveo da nam pomogne. Poluvile su prvoklasni špijuni – tako mali i tako bezazleni. Sidhe su ih ignorirali kao da su uistinu kukci koje oponašaju. Dvorovi se nisu obazirali na njihovu moć, pa su stoga mogle biti bilo gdje, svugdje. Kraljica Niceven je raštrkala svoje ljude među dvorjanima. Oni će slušati i izvještavati je. Špijunirat će za mene i kraljicu Andais.

Kralj Kurag, sa svojom mnogorukom kraljicom pod rukom, bio je iza nas u predvorju. On i njegova svita goblina ući će kao dio moje svite. On će zauzeti prijestolje na kraju dvorane, najbliže vratima, najdalje od glavnog prijestolja, ali ući ćemo zajedno i neki od njegovih ratnika će ostati sa mnom dok budemo hodali duž dvorane.

Ash i Holly su uživo izgledali i više i manje sidhe. Privlačni i arogantni kao i svi kojima se dvor mogao pohvaliti, s tom bespriječnom, suncem obasjanom zlatnom kožom, ali njihove oči, titrivo zelene u prvog i plameno crvene u drugog, bile su posve goblinske, goleme i ovalne, i zauzimale su veći dio lica negoli oči ljudskog bića ili sidha. Zahvaljujući tome, goblini su imali bolji noćni vid, no to ih je označavalo kao drugačije. Tjelesno su bili glomazniji, kao da su imali više mišića ispod te divne kože nego što su trebali imati. Kladila bih se da su snažniji od čistog sidha.

Ash je bio izuzetno sretan što će sudjelovati u našoj demonstraciji jedinstva. Holly nije želio pomoći. Njemu je bilo ispod časti sjesti do nogu neke žene, osobito sidhe žene. Morala sam mu dopustiti da malo kuša unaprijed, a nakon što je polizao krv s moje kože, više se nije protivio. Bili su dovoljno goblini da bi cijenili sidhe krv što me prekrivala. Za noćas, to je bilo dobro; za poslije, kad dođu u moj krevet, to me pomalo uznemirivalo. Ali, jedan po jedan problem; za noćas ih je bilo dovoljno i bez trčanja pred rudo.

Sage je rekao: – Kraljica Niceven kaže da je jedan plemić kleknuo na pod ispred kraljice. – Udahnuo je i rekao uzbuđenim glasom: – Sad!

Barinthus i Galen su otvorili vrata i snažnije svjetlo iz velike dvorane prosulo se oko nas. Krenuli smo dok su se vrata još otvarala. Ja sam hodala malo ispred Rhysa i Mraza; zatim su išli Nicca i Sage, a nakon njih je svatko izabrao partnera i pratili su me dvojica po dvojica, dok su Galen i Barinthus išli na kraju, odmah ispred goblina.

Doyle je stajao kod vrata, prema planu, a mi nismo obratili pažnju na njega, kao da nas je naljutio. Sve je, činilo se, išlo po planu.

Na vratima su me dočekali uzdasi, šapat, čak i jedan prigušeni krik. Mislim da me meštar ceremonije na vratima na trenutak nije prepoznao. Jedini dio mene koji nije bio slijepljen krvlju bile su moje oči, a čak su i trepavice na jednom oku bile krute od nje. Cijeli su me život tretirali kao da sam manje vrijedna, kao nekog nevažnog i nimalo opasnog. Priznajem da je velik dio mene uživao u tom prvom trenutku, kad su me gledali kako ulazim u dvoranu. Uživala sam u njihovu strahu, njihovu iznenađenju, njihovoj zabrinutosti. Što se dogodilo? Što se promijenilo? Što je to značilo? Ovdje su bili neki od najboljih dvorskih političara na svijetu, a sad su se svi njihovi planovi rasplinuli samo zato što sam ja ušetala u dvoranu s prijestoljem prekrivena krvlju.

Kraljica Andais je sjedila na prijestolju, bijela joj je koža bila čista i neokaljana ondje gdje je oprala krv. Haljina joj je bila crna, a ramenu i nadlaktice goli. U kosi su joj svjetlucali dijamanti, zaklanjajući metal tijare blještavilom svoje svjetlosti. Jedan red dijamantata krasila joj je vrat i prelijevao joj se preko grudi, kao da je ta ogrlica kakvo uže, ili zmija smrznuta u pokretu. Dijamanti su bili jedina boja na njezinoj jednostavnoj crnoj haljini i dugačkim rukavicama što su joj prekrivale podlaktice i ruke. Iako boja možda nije bila prava riječ za taj učinak. Bilo je više kao da dragulji lome svjetlost oko njezine glave i vrata u aureolu što joj obavija tijelo.

Mistral je stajao iza njezina prijestolja i malo po strani, u oklopu – i s kopljem oslonjenim na podij. Mistral me kao njezin novi kapetan nije začudio, ali njezin novi dozapovjednik jest. Tajac se skrivao iza svog oklopa, samo mu se duga pletenica svijetlosmeđe kose virila ispod kacige. Zvali su ga Tajac jer nikad nije govorio, osim kad n šaputao u kraljičino ili Doyleovo uho. Kako možete zapovijedati ako nećete govoriti?

Tyler se skutio kod njezinih nogu, na drugom kraju draguljima ukrašenog lanca, a na sebi je imao jedino sjaj ogrlice. Eamoa je sjedio na manjem prijestolju odmah ispod njezina. Bio je odjeven posve u crno, osim srebrnog dijadema na blijedom čelu.

Prošli smo pokraj praznog stola i prijestolja gdje su inače stajali pripadnici sluagha – ali sada se sluagh nalazio iza kraljice. Noćni letači, nalik na križance između golemih šišmiša, strahota s pipcima i leteće raža visjeli su sa stijena iza njezinih leđa, krećući se gore-dolje poput živog zastora od crnih tijela. Bića s više pipaka nego tijela stajala su iza prijestolja. Vještice, Crna Agnes i Zlatna Segna, zaogrnule su se plaštevima s kapuljačama i čekale iza kraljice, nadvisujući gardiste iza njezinih leđa. Vještice su inače stajale iza leđa vlastitog kralja, ali Sholto je sjedio na novom mjestu.

Prazno prijestolje koje je nekad bilo rezervirano za nasljednika, ali je dobilo naziv prinčevog prijestolja, čekalo je mene. Sholtovo prijestolje se nalazilo odmah ispod mog, na podiju. Noćas će to također biti družbenikovo prijestolje. Za moje družbenike, doduše, a ne kraljičine. U mom slučaju, to će biti onaj s kojim te noći kanim spavati.

Sholto, Kralj sluagha, Gospodar onoga što prolazi između, Gospodar sjena, prvi je put sjedio na podiju, visok i blijed, s kožom boje mjesecine kojom bi se ponosio svaki Tamni sidhe. Kosa mu je bila bijela poput snijega, duga i svilena, i po njegovu običaju zavezana u labavi konjski rep. Oči su mu bile trobojne; krug metalno zlatne boje, poput mog, zatim krug jantarne, te najzad linija boje jesenjeg lišća. Bio je jednako lijep u licu i tijelu kao i svaki sidhe koji je krasio dvor, sjedeći tako ondje u crno-zlatnoj tunici, crnim hlačama zataknutima u čizme do koljena, od najmekše crne kože, čije je presavijene vrhove porubljavalo još zlata. Plašt mu je bio pričvršćen zlatnim brošem s ugraviranim simbolom njegove kuće.

Svakim centimetrom je izgledao kao sidhe princ, ali ja sam znala bolje od većine da izgled može prevariti. Sholto se razbacivao magijom da sakrije ono što se nalazilo ispod njegove odjeće. Gotovo cijeli njegov trbuh, sve do područja zdjelice, bio je velika masa pipaka. Bez glamura oni bi stršili čak i pod obilnom tkaninom tunike. Suvremenu odjeću skoro da i nije mogao nositi bez magije pomoću koje bi sve to lijepo stajalo. Njegova majka je bila Svijetli sidhe. Otac mu je bio noćni letač.

Kao Kralj sluagha mogao je odvesti svaku ženu sa svog dvora u krevet. Kao član kraljičine garde, nije smio spavati ni s kime s Andaisinog dvora, osim sa samom kraljicom. Mislim da njoj nikad ne bi palo na pamet da ga odvede u svoj krevet. Zvala ga je moje perverzno stvorenje, a katkad i jednostavno moje stvorenje. Sholto je mrzio taj nadimak, ali kraljici Andais se niste žalili na nadimke, čak ni ako ste bili kralj drugog dvora. Da je Sholto bio zadovoljan ženama sa svog dvora ja se ne bih imala čime cjenkati, ali nije bio zadovoljan. Želio je sidhe kožu uz svoje tijelo. Tako smo sklopili posao, pa ako ne noćas, onda ću sutra otkriti imam li želuca za sve dodatne udove što su mu rasli iz tijela. Nadala sam se da imam, jer svidjelo se to meni ili ne, morat ću u krevet s njim zato da mi noćas pomogne.

Afagdu je stajao s jedne strane podija. Bio je na koljenima ispred prijestolja kad su se vrata otvorila. I on je bio odjeven u crno, kao i većina dvorjana. Dvorjani su se često odijevali u omiljenu boju svoje vladarice, a crna boja je bila Andaisin potpis već stoljećima Afagduova kosa je bila toliko crna da se činilo da se stapa s njegovim plaštem, a zbog brade na njegovu licu oči su mu izgledale kao da plutaju, izgubljene na svem tom crnilu. Glas mu se pronio dvoranom prekinuvši šaptanje i uzdisanje. – Princezo Meredith, je li to tvoja krv ili tuđa?

Ignorirala sam ga i zaustavila se ispred podija, točno ispod kraljice Naklonila sam se, ali samo glavom. – Kraljice Andais, Kraljice zraka i tame, dolazim pred tebe prekrivena krvlju svojih neprijatelja i svojih prijatelja.

– Meredith, Princezo mesa i krvi, pridruži nam se.

Začulo se još uzdaha na moju novu titulu. Doyle je želio da zatajimo moju novu moć kako bismo mogli iznenaditi neprijatelje ali Andaisina je bila zadnja. Htjela je da me se dvor boji, kao što se bojao nje. Nije se dala razuvjeriti, a ona je kraljica.

Sholto je ustao i sišao niz dvije stepenice što su mu preostale Nasmiješio se i ponudio mi ruku. Primila sam je i otkrila da mu u dlan znojan. Zašto bi Kralj sluagha bio nervozan?

Uputila sam mu osmijeh i zapitala se djeluje li to prijateljski u zastrašujuće s mojom krvavom maskom.

Poveo me do mog prijestolja, a kad sam se smjestila, vratio se među svoje. Ostali su se nagurali oko mene. Kitto je zauzeo svoje mjesto oko mojih nogu i trebala nam je još samo ogrlica s draguljima da bili isti Tyler do kraljičinih. Rhys i Mraz su zauzeli mjesta s obje strane mog prijestolja. Muškarci s kojima sam spavala raširili su se iza mene s obje strane. Barinthus se ubrojio u taj popis, a ja se nisam mogla pobuniti. Kraljicu je to zbunilo i zaintrigiralo, ali je ostavila to za poslije. Ostali su se, i njezini i moji, rasporedili po dvorani. Andais je željela da bude jasno da gardisti nisu ovdje zato da bi štitili nas, nego zato da bi bili prijatnja ostalim pripadnicima Tamnih.

Plemićima se nije svidjelo što su se gardisti raštrkali po cijeloj dvorani. Nikako im se to nije svidjelo. Afagdu se vratio do svog prijestolja na lijevoj strani, nasmiješen, naizgled opušten. On nije bio jedan od Celovih ulizica; a nije bio ni kraljičin obožavatelj. On je bio samozatajan i trudio se da plemići pridruženi njegovoj kući također budu takvi.

Dvojica Crvenkapa²⁰ su iskoračila. Ako su goblini pješadija Tamnih, onda su Crvenkapi udarne jedinice – jači, veći, općenito opakiji od samih goblina. Crvenkapi su bili visoki, prvi

20 Redcap ili Red Cap je vrsta zloćudnih, ubojitih goblina ili vilinskih bića iz britanskog folklora, koji svoje šušure boje krvlju svojih žrtava. Moraju često ubijati, jer će umrijeti ako se krv na njihovim šeširima osuši.

dva metra četrdeset, a drugi skoro tri. Omanji divovi, čak i među vilinskim bićima. Pomislili biste da se stvorenja tako visoka, tako široka, tako mišićava, kreću poput nezgrapnih bikova, ali nije bilo tako. Kretali su se poput golemih mačaka u lovu, jezivo graciozno. Jedan je bio žut poput starog papira, a drugi prljavosiv, kao prašina. Oči su im bile golemi ovali crvene boje, kao da promatraju svijet kroz svježu krv.

Na glavama su im bile okrugle skerletne kape koje su njihovu narodu dale ime, ali kapa višega od njih dvojice nije bila obična skerletna tkanina. Tanki potočići krvi tekli su iz kape niz njegovo lice rastegnuvši mu se po ramenima širokim koliko sam ja visoka. Krv je tekla iz njegove kape u gotovo neprekinutim potočićima, ali nikad nije dolazila do poda, gotovo kao da ju je njegovo tijelo apsorbiralo, premda su mu se na odjeći vidjele tamne linije. Možda ju je tkanina upijala?

Kladila bih se daje njegovo pokrivalo za glavu život započelo kao čista bijela vuna. Nekad su svi Crvenkapi morali umakati kape u krv da postignu tu grimiznu boju. Krv bi se osušila, pa biste se morali upustiti u novu bitku da ponovno umočite kapu u krv neprijatelja. Taj običaj je od Crvenkapa učinio jedne od naših najstrašnijih ratnika; nije bilo nikoga tko je osjećao jaču žeđ za krvlju.

Ili je veliki sivi nedavno umočio svoju kapu da se uredi za banket, ili je imao onaj vrlo rijedak prirodni dar: mogao je održavati krv svježom i tekućom. Nekoć, kad su Crvenkapi bili zasebna vrsta, a ne dio goblinskog carstva, to je bio preduvjet za njihova ratnog vodu.

Onaj manji se nije usprotivio kad je veliki požurio naprijed i kleknuo prvi. Klečeći, bio je visok poput mene koja sam sjedila na velikom stolcu nekoliko stepenica iznad njega. Uistinu krupan momak.

Glas mu je bio nalik na stijene što se taru jedna o drugu, zvuk toliko dubok da sam poželjela pročistiti vlastito grlo. – Ja sam Jonty, a Kurag, kralj goblina, mi je naredio da štitim tvoje bijelo meso. Goblini poštuju savez između princeze Meredith i Kuraga, kralja goblina. – Rekavši to, nagnuo je svoje veliko lice prema meni. Lice mu je bilo široko gotovo kao moja prsa. Provela sam preveliki dio života okružena takvim divovima da bih se uplašila, ali kad se nacerio i zabljesnuo me zubima nalik na nazupčane očnjake, ipak mi je trebala određena količina povjerenja da mu dopustim da ta svoja usta spusti na ruku koju sam mu pružila.

– Ja, princeza Meredith, Nositeljica dara mesa i krvi, pozdravljam te, Jonty, i uzvraćam čast goblinima dijeleći s njima krv koju sam prolila.

Nije me dotaknuo rukama jer to nije bilo potrebno za ovu demonstraciju solidarnosti. Samo je položio usta gotovo bez usana na moju kožu i dodirnuo mi ruku vrhom jezika. Jezik mu je bi hrapav poput brusnog papira, kao u kakve velike mačke. Dok su ta hrapava površina strugala sasušenu krv s moje ruke, dlan moje lijeve ruke je pulsirao. Doživjela sam da me ruka krvi peče, bek. preplavljuje tolikim bolom da sam znala vrištati u želji da prestare ali nikad nisam osjetila kako samo lagano pulsira.

Goblin je zadržao usta prislonjena na moj dlan, ali je pogled usmjerio prema meni. Bio je to neobično intiman pogled, sličan onome kad muškarac pogleda gore dok jezikom miluje mnogo intimnije dijelove od dlana ženske ruke. Dlan mi je bio topao, vlažan. Ta toplina se uzdigla mojom rukom i prelila se mojim tijelom u udaru vrućine od kojeg sam ostala zadihana i vlažna. Vlažna od krvi, kao da me tog trenutka oblila. Krv mi je tekla iz kose. Podigla sam ruku da otarem kapljice iz očiju, ali odjednom se tu našao drugi Crvenkap. Hrapavim jezikom mi je prešao preko čela, oglasivši se dubokim zvukom iz prsnog koša. Napola sam očekivala da će ga Jonty odgurnuti, no on je ostao klečati iznad moje ruke i gledati me onim intimnim pogledom.

Iza njih se začuje glas: – Kongar, miči se od nje, odmah!

Crvenkap je zgrabio moju napola podignutu ruku i stao je lizati držeći je u svojim velikim šakama. To što me dodirnuo bila je uvreda. Goblinima je to podrazumijevalo seksualne uslu-

ge. Ruke su se obrušile na njega i odvukle ga. Ash i Holly su zavitali mnogo većeg muškarca preko poda. Kliznuo je unatrag sve do ispred vrata.

– Nedostaje mu kontrole, Kurag, reče Holly, – ja mu ne vjerujem kad je u blizini sidhe mesa.

Kuragov gromoglasni glas pronio se dvoranom: – Slažem se, – Mahnuo je rukom i dvojica drugih Crvenkapa pošla su pokupiti onog oborenog s poda. Kongar se osovio na noge prije nego što su stigli do njega. Niz lice mu je tekla krv; načas sam pomislila da su ga Ash i Holly ozlijedili; zatim sam shvatila da to krvari njegova kapa. Njegova kapa, skorena od sasušene krvi, krvarila je poput krvi na mom tijelu.

Podigao je ruku da dodirne tu krv, prinio je svom jeziku i pogledao me onako kako bih ja pogledala dobar odrezak. Jedan drugi Crvenkap je pokušao dotaknuti tu krv, ali Kongar mu je odgurnuo ruke. Dopustio je drugoj dvojici da ga odvedu natrag i stao uz ostale goblinske gardiste, ali im nije dopustio da taknu svježu krv.

Ash je rekao: – Dosta ti je bilo, Jonty.

Jonty me opet pogledao onim neobično intimnim pogledom, a onda je ustao smiješeći se kroz krv razmazanu oko usta. Oblizivao je usne hodajući do stražnje strane mog prijestolja, gdje se pridružio mojim gardistima. Čula sam ga kako mrmlja Ashu u prolazu: – Kraljičina krv.

Ash se odjenuo u zeleno, što mu je pristajalo uz oči i dobro izgledalo uz njegovu plavu kosu i zlatnu kožu. Kleknuo je pokraj moje desne ruke, i da je njegova plava kosa bila duža mogao bi proći kao sidhe. Holly je kleknuo pokraj moje druge ruke. Crvena boja koju je nosio isticala je njegove oči, no kad je spustio lice prema mojoj ruci, gnjevno uperivši pogled prema gore, snažno me podsjetio na Crvenkapove skerletne oči. Upitala sam se je li to ono što je bio njegov otac.

Dodir Ashovih usta na mojoj koži naveo me da se okrenem i pogledam ga. Lizao je krv s moje ruke dugačkim, sigurnim potezima Holly ga je oponašao na mojoj drugoj ruci. Jezici su im bili mekani; neobično nježni dok su tako lizali krv s moje kože. Obojica su primila po jednu moju ruku među svoje, kao da je to koreografija koju su zajedno uvježbavali. Pokušala sam pomaknuti ruke, no obojica sa ih stisnula prema dolje istovremeno, pritisnuvši mi ih na oslonce na prijestolju. Od tog sam osjeta zatvorila oči, zastao mi je dah. Kad sam otvorila oči, opet mi je potekla svježa krv. Pokušala sam podići ruke da si otrem oči, ali mi nisu dopustili. Pritisnuli su mi ih još jače i pomaknuli se poput dvije sjene, tako da su obojica ustima istovremeno stigli do mog lica. Lizali su tik iznad mojih očiju, pili su krv s mog čela kao da sam ja tanjur prekriven nečim što je previše fino da bi se bacilo.

Lizali su mi oči, pritišćući samo malčice prejako, no u tom trenutku to nije bilo uzbudljivo. Bilo mi je jako drago što sam se nagodila da me ne ozlijede. Mogli su lizati krv s površine, ali bez zagrizanja. Nisu smjeli stvoriti još krvi kad ove nestane, ne bez ponovnih pregovoru. Dok su me obojica lizala, gotovo se hranila na mom licu, nije mi se činilo da ću se žuriti obnoviti pregovore. Bilo je nečeg zastrašujućeg u toj dvojici – uzbudljivog, ali zastrašujućeg.

Odmaknuli su se tek toliko da mogu trepnuti i otvoriti oči. Nadvili su se nad mene s onakvim izrazom na licima... U tom izrazu je bilo seksa, ali bilo je i gladi koja je imala manje veze sa seksom, a više s mesom. Možda su izgledali više sidhe nego Kitto, ali pogled u njihovim očima je jasno ukazivao na to da izgled zna prevariti.

Dok smo goblini i ja dijelili krv, čekala sam da kraljica progovara ili da joj se neki plemići obrate. Okrenula sam glavu tek toliko da a pogledam. Ona nas je motrila gladnim, požudnim očima, i znala sam da to nije samo zbog mene, već zbog goblina. Kretali su se kao sjena, toliko usuglašeno da bi bilo nemoguće ne osjetiti znatiželju. A Kraljica Andais nije imala običaj osjećati znatiželju prema muškarcu ako nije bilo nekakvih izgleda da je zadovolji. Ali ako bi kraljica isprobala goblina, to bi bilo potajno, onako kako se većina sidha odnosi prema njima,

prema sluaghu i ostalima. Dobri su za tamni noć, ali ne dovoljno dobri za svjetlost dana. Taj stav je bio jedan od razloga zašto je Hollyja i Asha zaintrigirala moja vrlo javna ponudu.

Bilo mi je jasno zašto nitko nije prekidao predstavu. Ako kraljica uživa, umiješat ćete se na vlastiti rizik. Kad biste joj pokvarili zabavu, mogla bi vas natjerati na štogod jednako zabavno.

Zbog nekog pokreta, podigla sam pogled i ugledala oblak poluvila nalik na goleme leptire kako mi plešu iznad glave. Znala sam što hoće. Većina stvorenja na Tamnom dvoru je voljela malo krvi. Ali poluvile su, za razliku od goblina, imale manje pravila. Zagledala sam se u ta mala gladna lica i shvatila da mogu dati ono što sam obećala kraljici Niceven sada, umjesto poslije. Svježu krv, krv sidha, kraljevsku krv. Bila sam prekrivena njome.

– Draga gospodo goblini, rekla sam, – trebam platiti i drugim saveznicima.

Zabuljili su se u mene kao da se ne žele odreći svoje nagrade. Osjetila sam kako su se Rhys i Mraz pomaknuli iza mene. – Ne, rekla sam, – ne želim da se upliću moji gardisti, ne kad mi to nije potrebno. – Podigla sam pogled na lica dvojice goblina, a oni su se lagano naklonili, samo glavom, pa su obojica otišla na mjesta za koja smo se nagodili, do mojih nogu. To je bilo ono protiv čega se Holly najviše bunio, ali s ustima musavim od krvi, s rukama prekrivenima njome, više nije izgledao kao da mu to smeta. Obojica su se smjestila do mojih nogu i počela lizati krv sa svojih lica i ruku, poput mačaka koje čiste vrhnje s brkova.

Podigla sam ruke u zrak kao da očekujem da će na njih sletjeti ptice. – Dodite, male vile, možete uzeti krv koja je na mojoj koži, ali nijedan ugriz u moje meso nije vam dopušten.

Jedan od njih je siknuo, a majušno lice nalik na lutkino pretvorilo se u nešto jezivo, ali samo načas. Zatim su i crne lutkaste oči postale bezizražajne i bezazlene, baš kao što su to nastojali biti sićušno tijelo i prekrasna krila. Znala sam da bi, ostavljeni bez nadzora, drage volje izjeli sve meso s mojih kostiju. Ali nisu bili bez nadzora, a za mene je na kocki bilo previše toga da budem preosjetljiva.

Izgledali su tako krhko, no bili su teži, mesnatiji od kukaca koje su oponašali. Osjećaj je bio više kao da su me prekrili majmunčići s ljupkim krilima, pipajućim rukama i stopalima što su se sklizala po krvi na mojoj koži. Sićušni jezici su laptali krv, škakljali mi kožu. Jedan me gricnuo zubima nalik iglicama, a ja sam se othvala porivu da odskočim. Izgovorila sam tiho, ali razgovijetno: – Dopuštena vam je samo krv na površini moje kože, maleni.

Jedna ženka se zaljuljala prema naprijed u mojoj krvavoj kosi kao da je moja kosa lijana kako bi me pogledala u lice, pa sam tako ugledala njezinu malu bijelu haljinu poprskanu krvlju, njezino savršeno oblikovano lice musavo od nje. Progovorila je zvukom nalik na zvonjavu zvončića. – Sjećamo se što je naša kraljica rekla princezo. Sjećamo se pravila. – Ostala je ondje gdje sam je mogla vidjeti, uvukla je ruke u moje pramenove i valjala se u njima cijelim tijelom poput psa na tepihu, sve dok njezina blijeda ljepota nije postala posve grimizna.

Odostraga sam osjetila još jednu spodobu veličine barbike koja je umotala majušno tijelo u moju kosu. Nisam vidjela je li to mužjak ili ženka, ali nije bilo ni važno. Nitko od njih nije mislio na seks; svi mislili samo na hranu. Hranu i moć, jer krv sidha je moć. Možemo se mi pretvarati da to nije tako, da krv nema magiju, ali to je laž Dražesna laž. Noćas sam htjela istinu.

Bila sam skrivena ispod pokrivača od krila što su polako udara a kad se jedan glas prolo mio iz plemstva koje je čekalo. – Kraljice Andais, ako već gledamo predstavu, zar ne bi princeza trebala da stane nasred dvorane tako da svi imamo dobar pogled? – Glas je bio muški razvučen, na otmjen način. Maelgwn je uvijek zvučao kao da se nekome ruga. Najčešće sa mome sebi.

– Bit će predstave, gospodaru vukova, reče Andais, – ali to još nije to.

– Ako ovo što smo dosad vidjeli nije predstava, onda sam napet od iščekivanja.

Okrenula sam se da pogledam prema njemu. Krila su mi titrala po licu jer su poluvile mahale brzo i sve brže, pohlepno se hraneći. Toliko krila, toliko kretanja, da sam se osjećala kao

da me dodirnuo deseci nježnih povjetaraca što me škakljaju i plešu po mome tijelu. Da se nisam bojala da će me ugristi, bilo bi zanimljivo.

Maelgwn je sjedio na svom prijestolju i premda je sjedio uspravno kao i svi ostali, odavao je dojam da se izvalio. Izraz njegova lica je popustljiv, kao da samo svima želi ugoditi. Kao da će svakog tren ustati i povesti svoje ljude na važnije zadatke od prisustvovanja glupim banketima. Plemići za njegovim stolom bili su odjeveni kao i svi ostali, u stilovima u rasponu od predrimskog do sedamnaestog stoljeća, premda se činilo da su mnogi stali negdje oko četrnaestog stoljeća, pa od suvremene dizajnerske mode do ničega osim kože s kojom su se rodili. Razlika kod Maelgwnove kuće je bila u tome što je gotovo svatko iz nje negdje na sebi imao kožu neke životinje. Maelgwn je imao kapuljaču od vučje dlake, uši su mu uokvirivale lice, a ostatak golemog sivo-bijelog krzna mu je padao preko ramena. Pod krznom mu se vidio gornji dio tijela, mišićav i gol. Što god mu prekrivalo donji dio tijela, nije se vidjelo od stola. Za njegovim stolom je bilo muškaraca i žena s veprovim i medvjedim glavama iznad lica. Jedna žena je nosila nerc, druga lisicu, neke su se kočoperile pod pernatim plaštevima, ili pak samo malim broševima s perjem. Ali nitko za Maelgwnovim stolom nije nosio krzno i perje kao modne dodatke. Nosili su ih zato što su te stvari nekoć imale magiju, ili su bile simbol onoga što su oni nekad mogli postati. Maelgwna su zvali gospodarom vukova jer se još uvijek mogao preobraziti u velikog čupavog vuka. Ali većina mjenjača oblika, poput Doylea, izgubila je sposobnost napuštanja svojih ljudskih obličja.

Nisu svi mjenjači oblika pripadali Maelgwnovoj kući, ali svi koji su njega zvali gospodarom nekad su mogli prizvati životinjsko obličje. Malo ih je to još uvijek moglo. Još jedna izgubljena magija, kao i tolike druge.

Ta me pomisao potaknula da pogledom potražim Doylea. Još je stajao kod vrata. Je li nanjušio nesuđenog ubojicu? Je li znao čija je magija umalo uništila Andais i njezinu gardu? Htjela sam da mi priđe, da mi kaže, ali svi smo glumili svoje uloge. Htjeli smo da dvor misli daje preklinjao Andais da joj se vrati, te daje kažnjen time da stoji kod vrata, daleko od prijestolja. Daleko od prijestolja značilo je daleko od kraljičine milosti, a to nikad nije bilo dobro. To je bio jedini način da ga se postavi pokraj vrata, blizu svih koji ulaze, a da se ne potaknu sumnje. Ali koliko će dugo morati glumiti prije nego što mu kraljica mahne da priđe?

Othvala sam se porivu da postanem napeta pod krilima što su lagano mahala, pod sitnim rukama i nogama. Željela sam ih sve otresti sa sebe i pozvati Doylea. Htjela sam da ovo završi. Ali Andais je oduvijek voljela odugovlačiti osvetu. Ja sam više bila tip za ubij-ih-pa-smogotovi. Andais se voljela igrati.

Ona majušna bijela vila, sad skerletna od glave do pete, nagnula se prema mom licu i rekla glasom nalik zvončićima: – Zašto si tako napeta, princezo? Još se bojiš da ćemo te ugristi? – Nasmijala se i većina ostalih se nasmijala s njom; neki poput zvonjave zvona, neki poput siktanja zmija, a neki neobično ljudskim tonom. Vinuli su se u zrak u nasmijanom oblaku, punom krila od obojena stakla i tijela prekrivenih krvlju, kao da su se leteći strvinari sparili s leptirima.

Andaisin glas je odjeknuo prostorijom, ne zvonkim tonom kao u glumca, već konverzacijski, kao da njezin glas bez ikakva truda dopire do svakog ugla. – A što bi ti dao, Maelgwn, da tvoja kuća ponovno stekne svoje sposobnosti?

– Kako to mislite, o kraljice? – reče on još uvijek prijekornim glasom, ali oči su mu sad bile nešto opreznije.

Pogledom je pratila središnju liniju prostorije dok nije ugledala Doylea. Zazvala je: – Mračče, pokaži mi kako to mislim.

Kraljičini živci su bili bolji od mojih. Ja bih Doyleu rekla da dođe kaže mi što ima nova, koga optužuje, ali ona je umjesto toga napravila predstavu od njegova prelaska dvorane. Ili se možda radilo o tome da je ona više vila od mene. Većina vila nisu praktični svati. Zbijat će šale i igrati igre na putu prema vješalima. To je njihov običaj a u meni toga nema. Htjela sam

zavrištati na nju da obavi što treba. Ali ostala sam sjediti zatvorenih usta i pustila sam je da upravlja događajima onako kako želi. U tom sam trenutku poželjela da ja nisam rekla da su se muškarcima vratile neke moći. Da nije znala za povratak Doyleovih moći, ovo razmetanje bi pričekalo.

Doyle se odmaknuo od vrata i približio se središtu prostorije, ali se nije preobrazio. Samo je hodao prema nama dok je dvor gledao, prvo u tišini, zatim u sve jačem žamoru poluglasnih primjedba i smijeha. Kad je Doyle došao do podija, kraljica ga je ljutito gledala.

Kleknuo je ispred podija, više pred njezino prijestolje nego preda moje. Što je bilo u redu; dvor je njezin.

Maelgwn je rekao: – Čini mi se da moja kuća već ima moć da prijeđe s jedne na drugu stranu dvorane s prijestoljem, moja kraljice – Nije se otvoreno nasmijao, ali smijeh mu se čuo u glasu.

Doyle je rekao: – Tražim dopuštenje da predam svoje oružje na čuvanje.

– Zašto bih ja tebi dala bilo kakvo dopuštenje, Mrače? Noćas si me već jednom iznevjerio.

– Mnogi začarani predmeti koje smo izgubili prije mnogo godina nestali su upravo prilikom mijenjanja oblika. – Otkopčao je remen na kojem su bila oba njegova bodeža blizanaca, kao i njegov mač s crnom drškom. Bodeži su imali nadimak Brz i Rez. Nekoć su imali druga imena, ali ja ih nikad nisam čula. Pogodili bi svaku metu na koju bi bili bačeni. Mač je bio Crno ludilo, Bainidhe Dub. Kad bi bilo čija ruka osim Doyleove pokušala njime rukovati, dotični bi zauvijek poludio. Ili je barem tako kazivala legenda. Ja sam ta oružja vidjela u upotrebi samo jednom, protiv Bezimenog. Nisam uspjela vidjeti sve njihove moći u jednoj bici. Izvukao je remen iz držača ramene futrole u kojoj se nalazio vrlo suvremeni, nemagični pištolj. Pištolj je ostavio na mjestu, a ramena futrola mu je lagano lamatala bez remena da je pričvrsti.

Kleknuo je s remenom za oružje u krilu. – U Zapadnim zemljama nisam nosio nikakvo oružje kad me zahvatio preobražaj. Sva moja odjeća je nestala i nije se vratila s mojim ljudskim oblikom. Ne bih htio riskirati gubitak ovih oštrica. – Govorio je tiho, pa su ga čuli samo oni najbliže podiju.

Kraljičina srdžba je nestala pred Doyleovim oprezom. – Mudar si kao i uvijek, moj Mrače. Učini što misliš da je potrebno.

Osovio se na noge i uspeo stepenicama s remenom i njegovim dragocjenim teretom u naručju. Tada je učinio nešto što, koliko seja sjećam, još nikad nije. Poljubio ju je u obraz, a ja sam bila dovoljno blizu i pod takvim kutom da sam vidjela da joj šapuće u uho. Jedina Andaisina reakcija bio je znalački osmijeh. Dojam je bio kao da joj je Doyle u uho šapnuo nešto opsceno.

Zatim se okrenuo prema meni i spustio isti takav nježni poljubac na moj obraz. Imala sam samo nekoliko trenutaka da odlučim što će se vidjeti na mom licu, jer ja nisam bila glumica poput moje tete. Već sam prije odlučila da ću skrivati lice ne budem li ga mogla kontrolirati.

Šapnuo mi je na uho: – Nerys bazdi na onu čaroliju.

Okrenula sam glavu prema njegovoj tako da mi se lice ugnijezdilo u krivulju njegova vrata. Udahnula sam bogati miris njegove kože, njegovu toplinu, i prikrla svoj šok. Nerys nije bila na mom popisu mogućih krivaca.

Ona je bila jednostavno Nerys – to je značilo – gospodin – ili – dama – i premda je bila glava svoje kuće, izgubila je dovoljno magije da odustane od svog pravog imena i preuzme nešto što je bilo više titula nego ime. Ali ona nije bila stvorenje sklono politici. Ona i njezina kuća bili su jednako blizu neutralnosti kao i svaka od šesnaest kuća Tamnog dvora. Nerys i njezini ljudi nisu voljeli ni Cela, ni ikoga. Odavali su dužno poštovanje kraljici, ali ništa više od toga. Bili su oprezni i držali se samozatajno, a bili su dovoljno moćni da bi im to prolazilo. Napad na kraljicu bio je drzak, toliko netipičan za Nerys Da mi je to rekao bilo tko osim

Doylea možda bih posumnjala, ali u Doylea nisam mogla sumnjati. Ipak, bilo mi je drago što mi je lice ukopano u njegov vrat, jer ne bih mogla zatomiti osupnutost.

Činilo se da on to razumije, jer je ostao nagnut nada mnom sve dok mu nisam dotaknula rame, nježno, dajući mu do znanja da mi je lice politički korektno. Neću pogledati Nerys i njezine ljude. Neću to odati prije vremena.

Odmaknuo se od mene, a njegove su me tamne oči upitale, bez riječi, mogu li ja to. Lagano sam kimnula i nasmiješila se. Ja sam bila njegova ljubavnica, ali nisam uspjela složiti osmijeh lascivan poput kraljičina. Položio je svoje oštrice u moje krilo, odustavši od pretvaranja da se vratio Andais. Dakako, ne vjerujem da bi itko od njih, osim možda Eamona, stavio svoja najdragocjenija oružja u kraljičine ruke. Nekima od njih već godinama nije dopuštala da vladaju sa zadnjim ostacima njihove vlastite magije. Ne bi joj dali oružje iz straha da će ga zadržati. U tom trenutku Doyle je dokazao ne samo svoje povjerenje u mene, već i to da se meni može vjerovati da ću dijeliti, a ne samo uzimati.

Izvadio je pištolj iz futrole i pružio ga Mrazu. – To je dobar pištolj, rekao je.

Mraz se nasmiješio.

Rhys je rekao: – I teško ga je naći u vilinskoj zemlji.

Doyle je kimnuo.

Načas sam se upitala je li Doyle spreman za tu demonstraciju, no tada je dugačkim koracima krenuo prema najdaljem rubu podija – potrčao i skočio uvis. Na trenutak ga je zastrla crna izmaglica koja se potom preklopila u samu sebe, a on je poletio iznad dvorjana golemim pernatim krilima, crnim baš kao njegova koža.

Začuli su se uzdasi i zvukovi zadovoljstva, kao da jedan dio dvorjana uživa u predstavi. Crni orao je napravio jedan krug, vratio se u središte prostorije i počeo se spuštati mlateći krilima, ali prije nego što su njegove goleme kandže sletjele, krila kao da su se rastopila u izmaglici, a u kamenje su udarila velika crna kopita te zatim prokaskala nekoliko koraka među stolovima. Veliki crni pastuh je došao do Maelgwnova stola i pogledao gospodara vukova Doyleovim tamnim očima. Ili se izmaglica opet podigla, ili je konj postao crna izmaglica i pretopio se u crnog mastifa, onog kojeg sam već vidjela. Golemi pasje dahtao pred Maelgwnom. Čak i sjedeći, pas je bio dovoljno velik da vidi preko stola i pogleda Maelgwna u oči.

Gospodar vukova je napravio pokret između kimanja glavom i naklona. Činilo se da je psa to zadovoljilo, jer je jurnuo prema podiju. Velike šape su udarile u stepenice i skočio je do mene. Pas je sjeo pokraj oslonca za ruku na mom prijestolju, a ja sam ispružila ruku da pomilujem tu mekanu dlaku uopće ne razmislivši o tome.

Podigla se izmaglica jednako svježja kao što je i mirisala, kao da udišete kišu u dubokoj šumi. Rukom su mi prolazili trnci od magije dok je Doyleovo tijelo raslo i mijenjalo se. Nije bilo premještanja kostiju i mesa kao u Kaliforniji. Ruka mi se izgubila u crnoj izmaglici, do dir joj je bio lagan i pjenušav, poput trnaca elektriciteta na koži. Doyle je klečao pokraj mog prijestolja u ljudskom obliku, gol, a duga crna kosa mu se rasula do nogu poput tamne lokve.

Moja ruka je još bila na njegovu licu, milujući njegov ljudski obraz onako kako sam prije nekoliko sekundi milovala pseći.

Htjela sam mu odati priznanje, ali se nisam usudila dati dvoru do znanja da ga još nikad nisam vidjela da to izvodi s tako malo napora.

– Vrlo dojmljivo, reče Maelgwn, a glas mu je bio posve ozbiljan. – Ne sjećam se da si bio ptica.

– I nisam, reče Doyle.

– Znači, vratilo ti se ono što je bilo izgubljeno, a dobio si i još neke dodatne moći.

Doyle kimne, dok se moja ruka i dalje igrala s gustim pramenovima njegove kose.

– Kako se dogodilo to čudo? – upita Maelgwn.

– Poljubac, reče Doyle.

– Poljubac, ponovi Maelgwn. – Što to znači?

– Znaš, poljubac, reče Rhys iza mene, – samo ovako napućiš usne..

– Znam što je poljubac, prekine ga Maelgwn. – Ne znam kako je to jedan poljubac doveo do ovih promjena kod Doylea.

– Reci mu čiji ti je poljubac vratio moći, reče Andais.

– Poljubac princeze Meredith, reče Doyle, još uvijek klečeći do mog stolca dok se moja ruka i dalje igrala gustom toplinom njegove kose, mazeći mu šiju.

– To je laž. – Ovo je rekla Miniver; ona je bila glava svoje kuće. Bih je visoka i plava i mogla bi proći kao pripadnica Svijetlog dvora, što je nekoć i bila. Ta visoka dominantna ljepotica došla je Tamnima i probijala si put do položaja moći sve dok nije postala glavom vlastite kuće na mračnom dvoru. To što joj je bilo draže vladati na Tamnom dvoru umjesto prihvatiti izgnanstvo u ljudski svijet, značilo je da je Svijetli dvor nikad ne bi primio natrag. Svjetlucajuća čeljad zauvijek ju je prognala. Katkad bi primili natrag one koji su odlutali među ljude ali kad ste jednom prešli na mračni dvor, smatrali bi vas nečistima.

Stajala je pred svojim prijestoljem, sjajno stvorenje sa žutim pletenicama što su padale preko haljine od svjetlucajuće zlatne tkanim Zlatni dijamant joj je krasio čelo, iznad savršenog luka tamnih obrva i trostrukog plavetnila očiju. Nikad nije usvojila tamne boje Andaisa i njezinu dvoru. Miniver se odijevala kao da očekuje da će ući u drugi dvor.

– Jesi li nešto rekla, Miniver? – reče Andais, a već i samo time što je izostavila sve titule uvrijedila je zlatnu spodobu. To je bi upozorenje. Upozorenje da sjedne i začepi.

– Rekla sam, i ponavljam, da je to laž. Nijedan smrtnik ne bi mogao dovesti nekoga do njegovih moći.

– Ona je princeza sidha, a to je čini malo drugačijom od obične smrtnice, reče Andais.

Miniver odmahne glavom, od čega su se teške žute pletenice pomaknule na zlatnoj pozadini njene haljine, – Ona je smrtna i trebali ste je utopiti kad je imala šest godina, kao što ste i pokušali. To što ste bili slabi na svog brata zaustavilo vam je ruku.

Govorila je kao da je ja ne čujem, kao da ja ne sjedim ovdje, u istoj prostoriji s njom.

– Moj brat Essus jednom mi je rekao da bi Meredith bila bolja kraljica nego što bi moj vlastiti sin Cel bio kralj. Tada u to nisam vjerovala.

– Cel barem nije smrtn, reče Miniver.

– Ali Cel nije vratio nijednu kap moći koju smo izgubili. A nisam ni ja, reče Andais, no sad više nije podbadala. Nije izvodila predstavu.

– I vi biste htjeli da mi povjerujemo da je ova smrtna mješanka učinila ono što čista krv sidha nije? – Miniver je uperila prst u mene gestom koja se meni učinila pretjerano dramatičnom, no koja je pokazala rukav njezine haljine u savršenom svjetlu, razmaknuvši proreze u tkanini tako da se ispod mogla nazrijeti plava boja donje haljine. Katkad, živite li gotovo zauvijek, dugo razmišljate o tome kako stvari izgledaju. – Ovoj grozoti se ne može dopustiti da zasjedne na prijestolje, kraljice Andais.

Pomislila sam da je grozota malo prestrogo, ali nisam ništa rekla, jer nije izazivala mene, na neki način, već kraljicu.

– Ja odlučujem tko će, a tko neće, sjediti na prijestolju ovog dvora, Miniver.

– Vaša opsjednutost nasljednom monarhijom iz vaše krvne loze bit će propast za sve nas. Svi smo vidjeli što se događa u dvoboju kad netko od nas podijeli krv s tim stvorom. Postajemo smrtni zbog te bolesti koju njezina krv pronosi.

– Smrtnost nije bolest, reče Andais mirno.

– Ali ubija kao da jest. – Miniver je pogledom obuhvatila dvor, a mnoga lica su bila okrenuta prema njoj. Mnogi su tišinom ili kimanjem glave pokazivali da se slažu barem s tim. I njih je zabrinjavala moja krv. – Ako ova smrtnica postane kraljicom, onda imamo časnu obvezu da joj prisegnemo krvlju, da joj se zavjetujemo. Da položimo krvnu zakletvu prilično nalik na onu koju polažemo prije dvoboja. – Miniver je podigla pogled na Andais, a na licu

joj je bilo nešto blisko preklinjanju. – Zar ne razumijete, moja kraljice, da bismo, uzmemo li njezinu krv u nas i zavjetujemo se njezinoj smrtnosti, mogli izgubiti vlastitu besmrtnost? Prestali bismo biti sidhe.

Nerys je bila ta koja je ustala i rekla: – Prestali bismo biti bilo što.

Trojica, zatim četvorica čelnika drugih plemenitih kuća Tamnih su ustali, time dajući podršku tome što je Miniver rekla. Šest od šesnaest kuća bilo je protiv mene. To je bilo nešto što nismo predvidjeli. Barem ja nisam.

Doyle se jako umirio pod mojom rukom. Svi moji muškarci su se jako umirili, osim goblina do mojih nogu i Crvenkapa iza mojih leđa. Ili njima besmrtnost nije značila isto što i sidhima, ili su se među goblinima odvijale druge stvari. Stvari koje baš i nisam shvaćala.

– Ja odlučujem tko će biti moj nasljednik, reče Andais, – osim ukoliko me ne želite izazvati na osobni dvoboj, Miniver, Nerys, svi vi. Drage volje ću se boriti protiv svakoga od vas redom, pa će ovo svađanje prestati.

Miniver odmahne glavom. – Vaš odgovor na sve je smrt i nasilje. Andais. To nas je dovelo do toga da nemamo djece i da smo ostali gotovo potpuno bez moći, ali ne možete nam oduzeti i našu besmrtnost.

– Onda me izazovi, Miniver. Postani kraljicom, ako možeš.

Da je Miniverin gnjev mogao preletjeti prostoriju i udariti Andais. kraljica bi ostala na mjestu mrtva, no Miniverin gnjev nije imao takvu moć. Dani kad su vilinska bića, bilo koja, mogla ubijati običnom ljutitom misli, prošli su prije mnogo stoljeća.

Andais je pogledala Nerys. – Ti, Nerys, želiš li ti biti kraljicu? Želiš li to dovoljno da me izazoveš na dvoboj? Porazi me i možeš biti kraljica.

Nerys je samo stajala zureći u nju trostruko sivim očima, gotovo istim kao što su kraljičine. Nerysina duga crna kosa bila je upletenu u nizove složenih pletenica što su visjele poput teškog ogrtača na njezina leđa. Haljina joj je bila bijela s crnim detaljima na porubu pojasa, te čipki oko zapešća. Izgledala je smireno i pribrano. Nije bilo bijesa od kojeg se Miniver tresla.

– Ja se nikad ne bih drznula izazvati Kraljicu zraka i tame na dvoboj. To bi bilo samoubojstvo. – Glas joj je bio miran i nekako mračan. Ali u njemu nije bilo ljutnje, ničega što bi zapravo bilo uvredljivo.

– Ali napasti me potajno, pokušati me ubiti, to ne bi bilo samoubojstvo, zar ne? – Andaisin osmijeh nije bio ugodan. – Osim ako uhvate.

Nerys je samo stajala i gledala prema prijestolju, bez ikakvog nagovještaja straha, panike, ičega. Ako je Andais mislila da zastrašiti Nerys toliko da prizna, varala se. Nerys je namjeravala prisiliti Andais da iznese dokaz. Zar joj nije bilo jasno da imamo dokaz? Zar je mislila da ju je Nulinina smrt zaštitila?

– Ubojstvo je zgodna rabota, sve dok te ne otkriju. – Andais je pogledala duž reda plemića, u namjeri, pretpostavljam, da ne izdvoji Nerys, no kao i s tolikim drugim stvarima večeras, u nastojanju da se učini jedno, dogodilo se nešto drugo.

Miniver se počela gurati kroz svoje ljude u prolaz između svog i susjednog stola. Neki njezini ljudi su joj dodirnuli ruku; odmahнула bi glavom, pa bi je pustili. Prošla je između stolova na otvoreno, s leđima ravnim poput šipke, nalik na nešto isklesano od zlata i jantara.

– Želiš li nešto reći, Miniver? – upita Andais.

– Izazivam princezu Meredith na dvoboj. – Za nekoga tko je izgledao toliko ljutito, bila je neobično mirna kad je to rekla.

Ljudi za njezinim stolom viknuli su Ne, ne čini to. Ignorirala ih je ne okrećući svoje Svijetlo lice od podija. Nije me uopće pogledala, gledala je samo Andais. Zatražila je moj život, ali ga nije zatražila od mene.

– Ne, Miniver, neće ići tako lako. Princeza je noćas već preživjela jedan pokušaj ubojstva. Nisu nam potrebna dva.

– Bilo bi mi draže da su moje čarolije uspjele ranije ove večeri, ali ako neće umrijeti na daljinu, onda ću ja to učiniti sada i ovdje.

Moje lice nije odavalo ništa jer mi je trebalo nekoliko sekundi da shvatim što je rekla. Andais je izgledala kao da je to zabavlja, oči su joj svjetlucale.

Doyle je ustao i smjestio se direktnije ispred mene. Moji drugi gardisti su se premjestili tako da me zaštite od njezina pogleda i svega što bi mogla učiniti. Morala sam viriti između njih da vidim da su se drugi oklopljeni gardisti raširili oko nje u polukrug. Bila je visoka poput njih i nije bilo ničeg krhkog ni prestrašenog na njezinoj blještavoj figuri. Doimala se vrlo samouvjerenom.

– Priznaješ li ti to pred cijelim dvorom da si pokušala ubiti princezu Meredith ranije ove noći? – upitala je Andais.

– Priznajem, reče Miniver, a glas joj je odzvanjao prostorijom, miran, kao da, sad kad se događalo najgore, nije više trebala svoj gnjev.

– Odvedite je u Dvoranu smrtnosti i ostavite dodatne gardiste s njom. – Počeli su je opkoljavati, ali Miniverin glas je bio prodoran: – Uputila sam izazov. Na taj izazov se mora odgovoriti prije nego što moja kazna otpočne. Takav je naš zakon. – Mislim da bi je gardisti uspješli odvesti, ali začuli su se i drugi glasovi.

– Koliko god ja žalio što se moram složiti s dokazanom zločinkom – rekao je Afagdu, – Lady Miniver je u pravu. Uputila je izazov princezi, i na taj izazov se mora odgovoriti prije nego što se išta poduzme u vezi njezina zločina.

Iza mene je progovorio Galen. – Znači, ona pokušava ubiti Merry ranije, ne uspije, pa sad može pokušati ponovno. Mislim da neće moći.

– Takav je naš zakon. – Doyle je ispružio ruku i ja sam je primila naslonivši lice na golu liniju njegova kuka. Bilo je to nervozne dodirivanje.

– Ne, reče Andais, – mladi vitez je u pravu. Dopustiti joj da nastavi s ovim izazovom bila bi nagrada za pokušaj ubojstva kraljevske nasljednice. Takva izdaja se neće nagrađivati.

– Kad su Cel i njegovi saveznici neprestano izazivali princezu na dvoboje, niste se miješali, reče Nerys. – Bilo vam je više nego drago što se Meredith bori u dvobojima kad je iza njih stajao vaš sin. Svi ste znali daje Cel želi ubiti. Meredith je davala sve od sebe da nikoga ne uvrijedi, a ipak je jedan sidhe za drugim nalazio izlike daje izazove. Kad izazivate smrtno biće na dvoboj za dvobojem protiv besmrtnih sidha, nije li to urota s ciljem ubojstva, samo pod drugim imenom

Andais je odmahнула glavom, ne kao da se ne slaže, nego kao da ne želi slušati. – Odvedite Miniver, odmah!

– Nitko nije iznad zakona osim same kraljice, a princeza još nije kraljica. – Ovo je rekao jedan lord koji je ustao kad je Miniver održan onu tiradu protiv moje smrtnosti.

– I ti si se okrenuo protiv mene, Ruarc? – upita Andais.

– Ja samo govorim kakav je zakon, ništa više, rekao je.

– Prije niste sprečavali dvoboje, reče Nerys.

– Sad ga sprečavam, reče Andais.

– Želite li reći da je Meredith preslaba da obrani svoje pravo ra prijestolje? – upita Afagdu.

– Ako je to istina, reče Nerys, – pustimo je onda da zasjedne na prijestolje, jer kad bude kraljica, moći ćemo je izazvati, a ako odbije, morat će se odreći krune.

Progovorio je Maelgwn, a on, kao ni Afagdu, nije bio među plemićima koji su stajali. – Princeza Meredith se mora boriti sada ili poslije, moja kraljice. Previše kuća je izgubilo povjerenje u nju. Ona mora ponovno zadobiti to povjerenje ili nikad neće postati kraljica.

– Mi nismo izgubili povjerenje, rekla je Miniver iza svog zida od gardista, – jer ne možeš izgubiti ono što uopće nisi imao.

Doyleova šaka je stisnula moju, a ja sam ga rukom obgrlila oko struka. Već sam i prije upadala u zamke naših zakona. Ja sam vjerojatno poznavala zakone o dvobojima bolje od

većine jer sam tražila rupu u njima tri godine prije, prije nego što sam bila prisiljena pobjeći s dvora da u nekom dvoboju ne izgubim život. I svi su znali da Cel stoji iza svega toga. Da me nije netko drugi htio ubiti, opet, bilo bi lijepo čuti istinu o Celu izgovorenu jasno i glasno pred svim dvorjanima.

Primila sam se za Doylea, shvativši da sam se na neki čudan način vratila točno ondje gdje sam počela prije tri godine. Pobjegla sam zbog straha da će mi sljedeći dvoboj biti posljednji, a evo me opet ovdje i netko me izaziva. Izaziva me ne samo sidhe, već glava cijele jedne kuće. Tri su načina da se postane glavom kuće. Možete to naslijediti, mogu vas izabrati na taj položaj, ili možete izazivati jednog po jednog pripadnika kuće dok ih ili sve ne uništite, ili dok ne priznaju da ste vi bolji borac i da vam neće stajati na putu. Pogodite na koji se način Miniver dokazala na našem dvoru?

Miniver je bila među zadnjim plemićima Svijetlih koji su zatražili da budu primljeni na naš dvor. Pričekala je nekoliko dana, dok nije ustanovila koju plemenitu kuću najviše poštuju zbog magije, a onda je njezine pripadnike počela izazivati jednog po jednog, te su joj pet dvoboja poslije dali svoje poštovanje i vazalsku odanost.

Kao izazvana strana, ja sam mogla birati oružje. Da nisam došla do svojih ruku moći, izabrala bih noževe, ili pištolje kad bi još bili dopušteni, ali sad sam imala ruku moći koja je bila savršena za ovaj izazov. Prije bitke bi se svaki od nas malo porezao po tijelu i kušali bismo jedno drugome krv. Mala posjekotina bila je sve što je ruci krvi bilo potrebno. Problem je bio u tome što bi me, izaberem li magiju, a Miniver ne iskrvari dovoljno brzo, ona ubila.

Progovorila sam, lica pritisnutog o Doyleovu kožu. – Sidhe to nikad ne zovu dvobojem do smrti. Koju krv priziva?

Doyleov duboki glas je presjekao žamor glasova. – Princeza pita koju krv priziva njezina izazivačica?

Miniverin glas je odjeknuo jasno i neobično trijumfalno, kao da smo glupi što uopće pitamo: – Treću krv, naravno, a kad bih mogla tražiti dvoboj do smrti, tražila bih ga. Ali besmrtni sidhe ne može umrijeti osim ako se ne okuži smrtnom krvlju.

Ustala sam, s rukom čvrsto ovijenom oko Doyleova struka. Muškarci su se razmaknuli kao neka vrsta zastora kroz koji sam je ugledala. Gardisti oko nje su učinili isto, samo što nju nitko nije čvrste grlio. Ne, ona je stajala, visoka, uspravna i puna te užasne aroganciji tog samopouzdanja koje je oduvijek bilo najveća slabost sidha.

– Pit ćeš moju krv, Miniver, a ako te moja krv uistinu čini smrtnom onda riskiraš pravu smrt.

– Ja ću svejedno biti zadovoljna, Meredith. Ako te ubijem, a vjerujem da hoću, onda ne možeš preuzeti prijestolje i zagaditi ovaj dvor svojom smrtnošću. Ako na neki čudan način ti ubiješ mene, zadimi pravu smrt, onda će moja smrt pokazati svim dvorjanima kako će im biti sudbina prihvate li te kao kraljicu i prisegnu ti krvnu zakletvu. Ako, bilo svojom smrću, bilo svojim životom, uspijem spriječiti smrtnost da se proširi među Tamnima poput kletve, ja ću biti i više nego zadovoljna.

Jedan plemić iz njezine kuće je viknuo: – Lady Miniver, ona ima ruku krvi.

– Ako bude toliko hrabra da protiv mene izabere magiju, uto će prije umrijeti. Ne može me nasmrt iskrvariti iz tri sitne rane, prije nego što ja ubijem nju. – Stajala je ondje krajnje samopouzdanje i da sam ja imala samo prvi dio ruke krvi, bila bi u pravu. Ali ja sam mogla proširiti te tri sitne rane, proliti krv njezina života što brže. Uspijem li preživjeti dovoljno dugo, svladat ću je.

poglavlje 33

U dvobojima Svijetlih nema sekundanata. Kad jedan od boraca više ne može nastaviti, borba prestaje. Nema sekundanta da podigne oružje i osveti vas. Ali možete birati tko će baratati oštricom kojom će vam biti puštena krv za zakletvu.

Doyle je posudio vrpcu da poveže kosu straga. Položio je vrh noža na moju donju usnu, šiljak svog oštrog noža na mekanu kožu mojih usta. Bio je brz, ali je ipak zaboljelo. Uvijek boli kad raskrvarite usta. Krvnu zakletvu će zapečatiti poljubac; tako malo krvi, a znači toliko mnogo.

Da smo se borile samo do prve krvi, mogle bismo nositi oklope, što je bio razlog zašto prvi rez mora biti na licu. Trebali ste skinuti samo kacigu da vas porežu.

Primio je moju šaku u svoje, ogoljevši mi zapešće za vrh svog noža. Opet je bio brz, ali ovaj put je zaboljelo jače jer je posjekotina bila veća. Nije bila preduboka, ali je bila duža. Krv je navrla u ranu i počela mi polagano kapati niz kožu.

I opet, da smo se borile samo do druge krvi, mogle bismo zadržati nešto oklopa na sebi, no treća krv je značila bez oklopa. Bez ikakve zaštite osim vlastite kože i odjeće koju nosite.

Doyle je oštricom dotaknuo udubljenje u mom grlu i načinio sitni rez koji je pekao. Nisam mogla vidjeti krv kad je navrla u njega, ali sam osjetila prvi potočić topline kad mi je počela curiti niz vrat.

Sve tri posjekotine su zaboljele oštro i trenutačno, što je bilo dobro. Znala sam iz iskustva da bi, kad bi se bilo koja od njih zatvorila prije zadnjeg dijela rituala, Miniverin rezač imao pravo obnoviti moje rane. To nisam željela. Nisam uopće morala znati tko je to da bih znala da ne valja dopustiti da vas režu noževi neprijatelja. Jednom me tako rezao Galen, a on je toliko oklijevao ozlijediti me da su se dvije rane morale raditi ispočetka. Celovi prijatelji su mi umalo prerezali zapešće.

Podigla sam pogled na Doyleova mračno, lijepo lice. Htjela sam reći toliko stvari. Htjela sam mu dati oprostajni poljubac, ali se nisam usudila. Stajali smo u magičnom krugu koji je kraljica načinila na kamenom podu glavne dvorane. Unutrašnjost tog kruga bila je sveto mjesto gdje je i jedan jedini dodir smrtne krvi bio zarazan, kao što sam već dokazala u prijašnjim dvobojima. Ali u zadnjem dvoboju u kojem sam uspjela nekoga ubiti, bila sam naoružana pištoljem. Nakon tog dvoboja, zakonom su ih zabranili. Smatrala sam da to nije pošteno, jer je pištolj izjednačio stvari baš kao što je i trebao. Sidhe koji je poginuo bio je više od pedeset kilograma teži od mene, a ruke i noge su mu bile više nego dvostruko duže od mojih. Bio je izvrstan mačevalac, a ja nisam. Ali nije bio baš neki strijelac. Sidhe uglavnom nisu dobri strijelci, uz izuzetak Kraljičin: – Gavrana. Većina sidha vatreno oružje smatra nekom vrstom ljudske trika.

Ali danas neće biti nikakvih pištolja. Nikakvih mačeva, nikakva oružja. Ja sam odabrala magiju, a Miniver je djelovala još sigurnije u svoju pobjedu nego ranije. Nadala sam se da će biti pretjeram – samopouzdana. Bila je dovoljno Svijetla za to.

Stajala je na kamenom podu preko puta mene u svojoj haljini od zlata. Krv je počela crtati tanku tamnu liniju na prednjici haljine kako joj je rana na vratu krvarila. Orukavlje haljine je bilo skerletno od njezine krvi. Krv joj je bila samo malčice tamnije crvena od njenog ruža na usnama pa se grimiz ukazao tek kad joj je počela curiti niz bradu.

Othrvala sam se porivu da si obližem usnicu kad sam osjetila kako mi krv curi po bradi, jer smo trebale štedjeti tu krv za drugog.

– Jesu li rane zadovoljavajuće? – upitala je kraljica s prijestolja ra koje je sjela da gleda.

Obje smo kimnule.

– Onda se zakunite jedna drugoj. – Andaisin glas je bio bezizražajan, ali ne potpuno. Ostavljao je dojam ljutnje i nelagode.

Doyle je zakoračio u stranu, a plemić koji je rukovao nožem za Miniver učinio je isto na suprotnoj strani kruga. Miniver i ja smo ostale sučelice jedna drugoj na prostranom kamenom podu.

Bile smo nepokretne trenutak ili dva, a onda je ona krenula naprijed dugačkim koracima ispod pune suknje, nalik na zlatni oblak. Ja sam krenula prema njoj. Morala sam hodati opreznije, jer visoke pete koje sam nosila nisu bile za dugačke korake na starom kamenju. Toliko toga bi propalo kad bih uganula gležanj. Moja suknja je bila prekratka da bi činila bilo što i sva je moja odjeća još bila natopljena krvlju. Ništa se na meni nije nadimalo ni lelujalo poput oblaka.

Njezina duga suknja kao da se ovila oko mojih gotovo golih nogu. Pogledala me odozgo, kao da od mene očekuje da završim stvar, ali ona je bila trideset centimetara viša od mene i ja baš nikako nisam mogla prevaliti tu udaljenost bez njezine pomoći.

Stajala je, krv joj je curila niz bradu. Ruke je držala uz bokove. Isprva nisam bila sigurna što nije u redu; onda sam shvatila u što gleda. Piljila je u moje grlo, u krv koja je curila iz njega. Nastojala je zuriti kao da se grozi tog barbarstva i većim dijelom lica je to uspijevala, ali njezine oči... njezine lijepe plave oči nalik na krugove savršenog neba... te oči su odavale nešto blisko gladi. Prisjetila sam se što je Andaisu rekla: tko god bio taj koji je proizveo onu čaroliju, taj razumije njezino ludilo za borbom, njezinu žudnju za krvlju. Tko god bio taj koji je napravio tu čaroliju, razumio je Andaisinu magiju. Ima li boljeg načina da nešto razumijete od toga da to osobno iskusite?

Miniverine su oči piljile u ranu na mom grlu kao da je to nešto čudesno i stravično. Željela je tu krv, ili tu ranu, ili taj bol; nešto u tome ju je fasciniralo. Ali bojala se te fascinacije.

Provela sam podosta vremena na pogrešnom kraju Andaisinih hobija. Znala sam da su za nju krv, seks i nasilje toliko isprepleteni da se gubi granica gdje prestaje jedno, a počinje ostalo.

Miniver nije nikad, ni riječju ni djelom, dala naslutiti da njezina moć sadrži išta srodno kraljičinoj. Ako ju je morila ista glad koju je Andais povremeno zadovoljavala, onda je Miniver imala samokontrolu sveca. Dakako, lako je biti svetac kad tako strahovito pazite da se nikad ne dovedete u napast.

Miniver je provela cijeli svoj život povlačeći se s dvora kad bi zabave postale previše krvave. Bila je previše Svijetla da bi uživala u toliko krvavim sportovima, tako je govorila. Sad sam u njezinim očima ugledala istinu. Nije ona odlazila zato što ju je to užasavalo: odlazila je jer nije imala povjerenja u samu sebe. Baš kao što ga nije imala u ovom trenutku.

Ja znam kako je to kad potiskuješ svoju pravu prirodu. Činila sam to godinama među ljudima, odsječena od vilinske zemlje i hoće svakoga tko bi mi mogao pružiti ono za čime sam čeznula. Znala sam kakav je osjećaj kad nakon toliko vremena zadovoljiš tu čežnju Prejak. Hoće li i za Miniver biti tako?

Posve sam joj se približila, probivši se kroz krutu zlatnu tkaninu dok nisam osjetila njezine noge i kukove na svom tijelu. Ona je piljila u krv na mom grlu kao da ostatak mene nije tu. Naposljetku sam joj se našla toliko blizu da sam morala oviti ruke oko njezina struka kako bih ostala stabilna na visokim petama.

Tada je ustuknula i počela se praviti da ne želi da je zagrlim ali nije bila stvar u tome, ili barem ne samo u tome. Prišla sam i: preblizu pa više nije vidjela krv kako teče.

– Ti si tridesetak centimetara viša od mene, Miniver. Ne mog – razmijeniti zakletvu s tobom ako mi ne pomogneš.

Piljila je u mene niz svoj savršeni nos. – Preniska si da bi bila sidhu na bilo kojem dvoru.

Kimnula sam i lecnula se, naglašenim pokretom dodirnuvši ranu Boljelo je, ali ne tako jako. Ona me gledala kako dodirujem razgledala me kako povlačim ovratnik svoje bluze. Daje muško, ili voli žene, optužila bih je da uživa u pogledu na čistu bijelu dojku: koju sam joj dala na uvid, no mislim da se nije radilo ni o čemu toliko banalnom kao što je razotkrivanje gornjeg dijela dojke. Mislim da se prije radilo o prizoru čiste bijele kože prelivene svježom krvlju.

Pružila sam joj ruku, onu s porezanim zapešćem. – Dođi, Miniver, pomози mi da položimo tu zakletvu.

Nije me mogla odbiti, no u trenutku kad je njezina ruka dotaknu moju, kad je osjetila klizavost krvi, trgnula ju je unatrag. Zacijelo je za nju bilo mučenje prvo gledati goblina kako se hrane, a potom i poluvile.

– Ako želiš opozvati ovaj dvoboj, ja se neću protiviti, rekla sam, a glas mi je zvučao krajnje razumno.

– Naravno da nećeš kad ću ti uskoro uzeti život.

– Hoćeš li me raskrvariti? – upitala sam, podignuvši zapešće da vidi koliko krvi navire iz njega. – Hoćeš li mi raspорiti tijelo na ovom kamenju?

Prva kapljica znoja zaprljala je to savršeno čelo. O da, htjela je učiniti upravo to. Željela je klanje, onakvo na kakvo je natjerala Andais. Napunila je to vino svojim najžešćim i najskrivenijim željama. Kad bih razotkrila njezino pretvaranje kasnije tijekom borbe, zaklala bi me. Ali kad bih je uspjela razotkriti sada, odmah, kad bih je uspjela natjerati da me napadne za vrijeme poljupca, onda bih i ja smjela udariti bez ikakve ceremonije. Mogla bih raspорiti to bijelo grlo cijelom dužinom, te bih možda, samo možda, i preživjela ovo.

Ona je imala dvije ruke moći. Prva je radila na daljinu i nju nikako nisam željela. Mogla je odaslati udar energije s velike udaljenosti, a jedan izravan pogodak mogao bi biti dovoljan da mi zaustavi srce, no imala je i drugu ruku. Ruku kandži. Morala bi položiti vitke prste na moje tijelo i bilo bi kao da nevidljive kandže izbijaju iz tih manikiranih noktiju. Nevidljive kandže koje režu meso poput noževa i mogu se zaokretati u tijelu bez otpora. Doyle i Rhys su je vidjeli kako se služi time. To je bila njezina lijeva ruka i nju bih mogla preživjeti. Znači, to je ruka koju trebam.

Bojala sam se, ali sad nije bilo vrijeme za strah. Panika bi me dokrajčila, a što će biti s mojim muškarcima ako ja umrem? Mraz je rekao da bi prije umro nego se vratio Andais. Između njih i povratka na kraljičinu milost i nemilost stajala sam samo ja. Nisam ih mogla napustiti, ne ovako. Ne bespomoćne da se zašтите.

Morala sam preživjeti. Morala sam preživjeti, a to je značilo da Miniver mora umrijeti.

Stupila sam natrag u zagrljaj njezine zlatne tkanine, a kao i ranije kad sam joj se našla dovoljno blizu da osjetim njezino tijelo preko haljine, ovila sam joj ruke oko struka radi ravnoteže.

Ovaj put me grubo povukla na sebe, kao da želi završiti s tim što je brže moguće.

Podigla sam lijevu ruku, onu sa svježom ranom, kao da ću joj dotaknuti lice, no primila me za zapešće da me zaustavi. Njezina ruka na rani me nije uistinu zaboljela, ali sam svejedno tiho i bolno zastenjala.

Oči su joj se tek malčice raširile dok je rukom stiskala moje zapešće.

Udovoljila sam joj oglašivši se još jednim tihim stenjanjem.

Ugledala sam puls u njezinu vratu kako skače ispod kože. Sviđali su joj se ti zvukovi. Sviđali su joj se toliko da mi je snažno protrljala zapešće rukom, pa je sljedeće stenjanje bilo stvarno.

Glas mi je bio zadihan i nisam glumila. – To me boli.

Snažno me privila uz svoje tijelo, iskrenuvši mi ruku iza leđa da bi mi i dalje mogla kopati po rani. Trgnula mi je ruku prema gore, oštro i naglo, kao da je želi izbaciti iz zgloba.

Zavrištala sam, a njezine su oči bile mahnite. Spustila je drugu ruku na moj potiljak, skupivši je u šaku u mojoj krvlju natopljenoj kosi. Duboko iz grla joj se oteo zvuk i gledala sam je kako se bor protiv sebe, gledala sam ludilo borbe u njezinim očima s tek nekoliko centimetara udaljenosti. Ako sam ovo krivo procijenila, uskoro ću umrijeti, i to sporije i puno bolnije. Od te misli mije kožom prešao val straha, a puls mi je zatutnjao u glavi. Nisam ga pokušala suspregnuti a Miniver kao da ga je mogla osjetiti na meni, namirisala je meni strah i to joj se svidjelo.

Usta su joj lebdjela iznad mojih, tek jedan dah udaljena od mojih i od pečaćenja naše zakletve. Opet mi je trgnula ruku i zavrištala sam za nju. Iz nje je izašao zvuk gotovo poput smijeha, no nije imalo veze sa smijehom. Nikad nisam čula nešto slično. Da sam ga čula u mraku, uplašila bih se.

Šapnula mi je u usta: – Vrišti za mene, vrišti za mene dok ti pijem krv. Vrišti, i neću ti nanositi bol dok to činim.

Oklijevala sam jer u tom djeliću sekunde nisam mogla odlučiti što bi bilo bolje: prepustiti se i vrištati, ili je natjerati da se potruži za to. Miniver je odlučila umjesto mene. Pritisnula je svoja usta moja, a ja nisam zavrištala, pa me zato natjerala da zavrištim.

Opet mi je trgnula ruku, čime je postigla tiho stenjanje, ali ona nije htjela tiho stenjanje. Nije bilo upozorenja, bockanja magije: lijevu ruku su mi samo odjednom proboli noževi, pet noževa je rezalo moje meso i kosti. Na to sam joj zavrištala, vrištala sam, i vrištala, i vrištala, prigušena njezinim ustima, zarobljena uz njezino tijelo. Ona je pila moje krike onako kako mi je pila krv, a ja sam se počela braniti.

Bol i strah pretvorili su se izravno u moć. Nisam pomislila krvari, pomislila sam umri. Grlo joj je eksplodiralo dok su nam usta još bila spojena, pa smo se obje zakašljale od njezine krvi.

Pomislila sam da će me pustiti, ali nije. Njezina ruka je još bila upetljana u moju kosu, trebala je samo prizvati svoju moć i ja bih poginula. Usredotočila sam se na ranu na njezinu zapešću, a ona je pokušala vrisnuti kroz svoju razvalinu od grla. Njezina ruka je otpala s moje glave, šaka joj je visjela gotovo posve otrgnuta od ruke. U njezinim očima više nije bilo gladi, tek šok i užas, panika koju samo pravi besmrtnik može doživjeti kad umire. Onaj zbunjeni strah kad osjeti smrt kako nastupa.

Odbacila me sa svog tijela, a ja se nisam uspjela dočekati na onu zdravu ruku. Ruka koju mi je natezala iza leđa bila je beskorisna, umrtvljena i bolna istovremeno. Nisam osjećala rame, no nekako sam kroz izmaglicu znala da je vjerojatno i bolje tako.

Jednu sekundu sam ležala na podu pokušavajući odlučiti jesam li previše ozlijeđena da se pokrenem. Onda sam je ugledala kao posrče prema meni, nastojeći poravnati šaku sa zapešćem, kao da joj je teško upotrijebiti ruku moći s otrgnutom šakom. Morala sam nešto poduzeti prije nego što dokuči kako da je upotrijebi.

Zagledala sam se u razvaljeni crveni nered koji je bio njezin vrat, kralješnica joj se vlažno presijavala pod svjetlom. Vidjela sam njezinu ključnu kost, odmah iznad grudi. Usprkos svim tim ranama, ona se i dalje trudila ubiti me. Do sad bi već trebala umirati. Zašto nije umirala?

Utisnula sam svoju moć u nju. Osjećala sam je kao golemu stisnutu šaku utisnutu pod gole kosti koje su se vidjele na gornjem dijelu njezina prsnog koša. Stiskala sam tu moć, stiskala je, koncentrirala je.

Udar energije mije podigao dlačice po tijelu i zaderao pod odmah do mene. Miniver je otrgnula vlastitu šaku i pokušala odaslati energiju iz krvavog batrljka, no imala je problema s ciljanjem.

Osjetila sam onu golemu šaku moći u gornjem dijelu njezina prsnog koša, u rani koju sam ja napravila, i otvorila sam je. Raširila sam prste svoje magije, a njezina prsa su eksplodirala u komadićima kosti, mesa i krvi nalik na grimiznu kišu.

Morala sam zdravom rukom otrti krv iz očiju da bih vidjela Miniver kako leži na leđima, mlatarajući rukama po kamenju kao da pokušava disati bez grla, bez prsa, bez pluća. Da je bila ljudsko biće, bila bi mrtva. Da je bila smrtna, bila bi mrtva. Ali nije bila mrtva.

Začula sam kraljičin glas iz daljine, iz veće daljine nego što je trebalo. – Proglašavam ovaj dvoboj završenim. Ima li netko nešto protiv?

Nije se čuo nijedan zvuk.

– Proglašavam Meredith pobjednicom. Ima li koga tko se ne slaže?

Začula sam neki glas, premda ga nisam mogla smjestiti. Bio je ženski. – Obje su na tlu. Ja mislim da je princeza jednako ranjena kao Miniver.

Tada sam shvatila da ću morati ustati. Uspjela sam sjesti pomoću zdrave ruke. Svijet je plivao u bojama, no kad sam se poduprla rukom, mogla sam sjediti. Podigla sam pogled, polako, i ustanovila da je Nerys ta koja je govorila protiv mene.

– Jesi li sad zadovoljna, Nerys? – upita Andais.

– Zakon nalaže da za pobjedu moraš izaći iz kruga vlastitim snagama.

Stvarno mi se sve manje sviđala ta Nerys. Prebacila sam se na koljena, svijet se zaljuljao u bojama, ali naposljetku sam ipak dobre vidjela. Nisam bila sigurna da mogu stajati, a kamoli hodati. Ali ako nemate čast koju trebate braniti, postoje i drugi načini kretanja. Puzala sam na jednoj ruci i koljenima. Puzala sam prema Nerys. Izašla sam iz magičnog kruga pred njezinim stolom, a tada zdravom rukom primila rub tog stola i osovila se na noge.

Gledala sam je iz nevelike udaljenosti i rekla: – Doyle.

Stvorio se pokraj mene, vjerojatno je već bio bliže nego što sam mislila. – Ovdje sam, princezo.

– Reci kraljici da kaže dvoru što je Nerys učinila.

Viknuo je prema Andais: – Princeza traži da otkrijete što je Nerys učinila.

Kraljica je to učinila, a ja sam gledala kako Nerys i svi njezini ljudi ustaju od stola i ne miču se. Nisu mogli bježati jer su gardisti čuvali jedina vrata, no u trenutku kad su složno ustali, znala sam da se namjeravaju boriti, i to ne onako kako se Miniver borila, ne prema pravilima. Namjeravali su se boriti protiv svih.

– Poluvile, rekla sam.

Doyle mi se nagnuo bliže. – Daj da te ponese, Meredith.

Ponovila sam: – Poluvile.

Činilo se kao da ne shvaća, no odjednom se omanji oblak krilatih ljudi stvorio oko mene. – Zvala si, princezo? – reče ona s glasom nalik na zvončice.

– Nudim vam meso i krv sidha.

– Svoje? – upita ona.

– Ne, rekoh, – njihovo.

Na trenutak je oblak krvavih leptira oklijevao, a onda su se gotovo kao jedan masovno obrušili na Nerys i njezine ljude. Bilo je to toliko neočekivano da su poluvile uspjele odgristi po komadić krvi i mesa prije nego što su ih sidhe počeli mlatiti, te magijom spalili jedno malo krilato stvorenje u zraku.

Nerysino lice je bilo masa krvavih ogrebotina. Svi su bili krvavi, po rukama, vratovima, licima, prsima. Poluvile su dobro obavile zadatak.

Nije mi uopće palo na um da ne bih trebala pokušati. Nije mi uopće palo na um da to neće upaliti. Šok je prekrasna stvar. Ništa me nije čak ni boljelo; samo nisam osjećala ruku. Ali osjećala sam moć. Šapnula sam: – krvarite, i krv je počela liptati iz njihovih rana. Tako male rane, a toliko mnogo krvi.

Ona užarena munja je krenula prema nama, no tu se našao jedan oklopljeni vitez, preuzeo udarac i preusmjerio vrućinu koja se razbila u iskrice.

– Goblini, rekla sam, i Crvenkap Jonty se stvorio pokraj mene, s Ashom i Hollyjem uza se. – Dovedite svoju braću Crvenkape.

Jonty se nije usprotivio, već se vratio sa zidom od golemih Crvenkapa koji su se poredali oko mene. Štitili su me dok sam prizivala krv iz Nerys i svih njezinih plemića.

Neki od njih su istupili iz redova i povukli noževe protiv mačeva gardista. Mislim da im je bilo draže da ih oni sasijeku nego da završe kao Miniver. Tada je jedna od njezinih plemkinja kleknula i viknula: – Oprosti nam!

Andais je rekla: – Vi ste htjeli ubiti mene i natjerali ste me na masakr mojih gardista. Kakvu vi milost zaslužujete?

Žena je ispuzala ispod stola, a Doyle me pomaknuo unatrag, izvan njezina krvavog dosega. – Molim te, princezo, molim te, nemoj uništiti cijelu našu kuću, sve što mi jesmo.

– Nerys mora umrijeti jer vas je ona navela da izdate svoju kraljicu.

Začuo se Nerysin glas, posve lišen arogancije. – Ja ću platiti cijenu za svoja djela ako ti poštediš moj narod.

Andais se složila, a Nerys je napustila svoje mjesto za stolom i stala ondje gdje smo Miniver i ja započele bitku. Kruga više nije bilo. Ovo nije bio dvoboj. Ovo je bilo smaknuće. Samo, kako ubiti besmrtnika? Raskomadajte ga.

Poslala sam Asha da to obavi jer sam ja trebala Doylea da mi pomogne da ostanem na nogama, a nisam htjela tražiti ni od kojeg gardista da to učini. Ash joj je razrezao grlo, prsa i truh, a ja sam smatrala da je to dovoljno. Crvenkapi su je okružili, poluvile su lebdjele iznad nje. Bacila sam ruku krvi na te rane i ona se raspuknula poput zrele lubenice kad je bacite na tlo. Crvenkapi i poluvile bili su natopljeni njezinom krvlju. Ali nije umrla.

Noge me više nisu htjele držati pa me Doyle odnio dalje od toga. Odnio me kraljici, ja sam plakala, no toga se nisam sjećala – Ne mogu ih ubiti jače od ovoga.

Pružila mi je svoj mač, Smrtni strah, držeći ga za oštricu.

– Ne može stajati na nogama dovoljno čvrsto da ga upotrijebi – reče Doyle.

– Onda ću ih predati tvojim saveznicima, goblinima i poluvilama. Dat ću da ih žive pojedu, u vidu upozorenja našim neprijateljima

Pogledala sam je u oči u nadi da se šali, no znala sam da nije tako. Ispružila sam ruku prema maču, a ona mi ga je dala. Doyle me ponio natrag s mačem na krilu.

Kraljica je ustala i zvonkim glasom objavila: – Miniver je pila Meredithinu krv, a ipak nije umrla od smrtnih rana. Čini se da to ruši njezinu teoriju da je Meredithina smrtnost zarazna.

Tajac je dočekao njezine riječi, tajac i lica blijeda od šoka. Mislim da je Tamni dvor dobio bolju predstavu nego što je očekivao te noći.

– Meredith me preklinje da ubijem dvije izdajnice, da ih ne ostavim ovako. Rekla sam joj da ih mora ubiti sama, ili ću ih ja predati goblinima i poluvilama da se pogoste njima. Dat ću da ih žive pojedu, tako da njihovi krici odjekuju u ušima mojih neprijatelja.

Zurili su u nju poput djece kojoj je rečeno da čudovište ispod kreveta dolazi po njih.

– Ali nije na meni da ih ubijem, pa ako im princeza uspije zadati pravu smrt prije nego što ih izjedu goblini i maleni, neka bude tako.

Doyle me odnio na pod, pa je načas zastao prije nego što me donio do Miniver. Njezin vrat je počeo zarastati, meso se ponovno stvaralo. Shvatila sam da će preživjeti tu ranu. Ruka koju je otrgnula da me pokuša ubiti već je opet bila napola pričvršćena.

– Doyle, rekla sam, a on kao da je shvatio što sam htjela reći, jer je pozvao moje gardiste da dođu. Ako je Miniver zarastala, onda je to značilo da je još opasna. Bilo bi uistinu glupo da poginem dok joj iskazujem milost.

Andais je viknula: – Zašto ti trebaju dodatni gardisti, nećakinjo?

Doyle joj je odgovorio umjesto mene: – Ona zacjeljuje, moja kraljice.

– Da, pazi da te tvoj čin milosti ne ubije, Meredith. To bi bila šteta. – Rekla je to gotovo nehajno, kao da joj to zapravo nije ni važno. – Otkrit ćeš, nećakinjo, da te ovdje nitko neće poštovati zato što si milosrdna.

Rekla sam previše tiho da bi ona to čula: – Ne činim ja ovo za njihovo poštovanje.

– Što si rekla, nećakinjo?

Duboko sam udahnula i dala sve od sebe da me se čuje. – Ne činim ovo za njihovo poštovanje.

– Nego zašto? – upita ona.

– Zato što bih, da sam ja na njezinu mjestu, željela da to netko učini.

– To je slabost, Meredith, a Tamni to ne praštaju. Među njima je to grijeh.

– Ja to ne radim zbog njihova zadovoljstva ili njihove boli; radim to jer mi je važno što ja radim, ne što oni rade, ne što bilo tko drugi radi, samo ono što ja radim.

– Ti si kao jeka mog brata. Sjeti se što se njemu dogodilo, Meredith, i shvati to kao upozorenje. Najvjerojatnije ga je ubio upravo njegov smisao za milost i pravednost. – Šepirila se hodajući niz stepenice, raširivši crnu suknju rukama i izgledajući kao da očekuje da će je fotografirati kakav zalutali fotograf. Pred dvorjanima se uvijek kretala kao da je na pozornici.

– Kako je onda čudno, teta, što su te tvoje nasilje i ljubav prema boli umalo koštali života. Zastala je na zadnjoj stepenici. – Pazi se, nećakinjo.

Bila sam preumorna, šok je polako nestajao, a ruka me počinjala boljeti. Željela sam biti negdje gdje se mogu onesvijestiti kad opet budem potpuno osjećala ruku. Prva probadanja su obećavala mnogo, i ništa dobro.

Spustila sam pogled na Miniver. – Želiš li pravu smrt? Ili bi radije živa otišla u želuce goblina?

Gledala sam kako joj misli prolaze kroz plave oči, neke dobre, neke zle. Neke uopće nisam shvaćala. – Što će mi oni učiniti? – upitala je naposljetku.

Naslonila sam se na Doyleova prsa, nisam htjela odgovoriti na to pitanje. Željela sam završiti s tim. Nisam htjela sjediti ovdje i razgovarati s nekim tko bi trebao biti mrtav. S nekim tko je, na neki način, već bio mrtav. U Miniverinim se očima još uvijek vidjela nada, a nije trebalo biti tako.

– Tempom kojim se oporavljaš, goblini će te najvjerojatnije upotrijebiti za seks prije nego što počnu rezati komade tvog tijela da ih pojedu.

Zagledala se u mene, u očima sam joj opazila poricanje. Nije mi vjerovala. Ponovno se stavljala, ne samo tijelo, već i samosvijest. Gledala sam onu aroganciju kako se ponovno javlja. Nije vjerovala da bi nju mogao zadesiti takav užas. Mislila je da će već nekako preživjeti, kao što je preživjela moj napad.

– Željet ćeš smrt mnogo prije nego što dođe, Miniver.

– Kad ima života, uvijek ima i mogućnosti, rekla je. Koža njezinih grudi nazirala se kroz krv, bijela i čitava, kao da je ta koža nova, svježije načinjena, pa je krv još nije dotakla.

Doyle je do nje postavio dvojicu gardista i odnio me do Nerys. Ona nije zarastala toliko brzo jer sam na njoj bila temeljitija, ali svejedno je zarastala.

Pružila sam joj isti izbor kao Miniver, no Nerys je rekla: – Ubij me. – Oči su joj bljesnule prema krugu Crvenkapa, te Hollyju i Ashu. Pogled na njih kako pilje u nju uvjerio ju je da ne želi biti živa kad je uzmu.

– Ash. – Morala sam ponoviti njegovo ime još dvaput prije nego što je okrenuo zelene oči prema meni. – Povedi Crvenkape i stanite oko Miniver. Neka vidi kakva je sudbina očekuje ako je živu odnesete u svoj brežuljak.

– Mi ćemo ostati ovdje uz tebe, tako daje mi nećemo dotaknuti.

Uzdahnula sam. – Molim te, nemoj cjepidlačiti, samo učini što sam ti rekla.

– Koliko uvjerljivi trebamo biti? – upitao je, a na licu mu se pomalo nazirao bijes. Obratila sam mu se snishodljivo, a to nije dobar ton za razgovaranje s goblinskim ratnikom, osobito ne s onim koji će se uskoro poševiti s vama.

Da sam rekla da mi je žao, to bi bilo shvaćeno kao slabost i pogoršalo bi stvar. Učinila sam jedino što sam mogla: primila sam ga za ruku – ne onoliko snažno koliko sam htjela, ali što sam snažnije mogla uz onoliko slabost u glavi. – Ti i Holly uopće ne smijete biti uvjerljivi. Vi ste moji i ja vas neću dijeliti. Neka Crvenkapi budu uvjerljivi.

Ash mi je uputio osmijeh koji je uspio biti istovremeno okrutan i požudan, izraz koji imate ukoliko je pokolj vaša predodžba seksa. – Lijepo si izigrala onu prvu sidhe ženu, princezo. – Nagnuo se do mene i gotovo šapnuo: – Bespomoćno tiho stenjanje. Hoćeš li bespomoćno tiho stenjati i za nas?

Osjetila sam kako se Doyleovo tijelo jako uznemirilo, kao da mu se nije svidjelo to pitanje, ni ono što je značilo. Ali istina je bila istina. – Stenjat ću bespomoćno i tiho, a vjerojatno ću i jako glasno vrištati.

Zahihotao se na onaj muški način, kao i svi muškarci kad razmišljaju o takvim stvarima. Taj njegov smijeh je bio gotovo utješan. Mužjak je mužjak, uglavnom.

– Tvoje vrištanje bit će najljepša glazba. – Skinuo je moju ruku sa svoje i spustio mi poljubac na nadlanicu. Onda je mahnuo i svi Crvenkapi osim Jontyja pošli su za njim.

Jonty me pogledao. – Moj kralj mi je naredio da čuvam tvoje tijelo, ne njezino. Smela me krv ove ovdje, a maloprije sam te pustio preblizu onoj drugoj. Da te ubila, nikad ne bi bilo kraja zvocanju.'

Dobro se izražavao za jednog Crvenkapa, ali nisam to rekla naglas jer bi to podrazumijevalo da me čudi što se ijedan Crvenkap dobro izražava.

– Moraš zadati smrtni udarac stojeći na vlastitim nogama. Meredith, reče Andais, – ili Nerys ide goblinima ovakva kakva jest.

Stvarni strah je bljesnuo u Nerysinim očima dok je ustima oblikovala riječi molim te.

Doyle mijе pritisnuo usta na uho. – Možeš li stajati?

Naslonila sam lice na njegovo i dala mu jedini odgovor koji sam imala. – Ne znam.

Osovio me na noge i umirio me u trenutku kad mi je to trebalo. Pogledala sam njezina prsa. Bila sam dovoljno niska da naslonim vrh oštrice na njezino srce. Noge su mi se počele tresti, no to je bilo u redu. Obuhvatila sam držak zdravom rukom, duboko udahнула da se smirim i pustila da mi tijelo padne na držak mača, što je zabole vršak u njezina prsa i u to srce što je još uvijek kucalo. Oštrica je na sekundu zapela o kost, a onda se probila na svoje mjesto. Srušila sam se na koljena pokraj leša, zdravom rukom još uvijek držeći držak.

Nerysine oči, gotovo iste kao kraljičine, bile su otvorene i prazne. Učinila sam za nju što sam mogla.

Odostraga su se začuli krici.

Oslonila sam čelo na zdravu ruku. Nisam bila sigurna mogu li sama ustati. Bude li kraljica inzistirala da hodam do Miniver, ja to neću moći.

Galen je kleknuo do mene, – Skini štikle, Merry.

Okrenula sam glavu tek toliko da mu pogledam lice i uspjela sam se nasmiješiti. – Pametno.

Izuo mi je cipele dok sam klečala. Ustanovila sam da se ljuljam na koljenima. To nije bio dobar znak za hodanje, s cipelama ili bez njih. – Što joj rade?

– Igraju se, odgovori Doyle.

Podigla sam glavu toliko da mu uzvratim pogled. – Igraju se?

Doyle i Galen su se pogledali. To mi je bilo dovoljno. – Odnosite me do nje. – Doyle me podigao što je nježnije mogao, dok mi je mač visio u ruci. Bio je tako težak. Čini se da je to što sam danas već jedanput umrla i što su mi umalo istrgnuli ruku uzimalo svoj danak. Počela sam se radovati nesvjestici onako kako se radujete spavanju nakon dugačkog, teškog dana.

Goblini su se razmaknuli da bi cijeli dvor vidio što rade. To je bila predstava – a čemu predstava bez publike? Jedan od manjih Crvenkapa klečao je pokraj Miniver. Prstima se igrao u zacjeljujućem mesu njezina prsnog koša. Mazio je i škakljao to meso kao da dodiruje njezine genitalije. Dodir tu, potez tamo, vidjelo se umijeće, ali prsti mu nisu bili između njezinih nogu. Prsti su mu bili u mesu njezina prsnog koša. Milovao je površinu njezina srca kao da će je tako napokon dovesti do orgazma.

Doyle ih je, noseći me, zaobišao i došao do njezine glave. – Ne daj da te uzmu ovako, Miniver.

– Skinite ih s mene. Skinite ih s mene!

Pogledala sam Asha, a on je mahnuo ostalima da se udalje. Onaj koji se igrao njezinim tijelom otišao je nevoljko i stisnuo joj dojku dok je ustajao.

Miniver je zadihano ležala na podu, mahnitih očiju. Pogledala je Jontyja koji je još stajao iznad nje i rekla: – Maknite ga.

– Ne, rekao je, – ja sam njezin čuvar i ja ću čuvati nju. Ne zanima me tvoje bijelo meso.

Doyle me osovio na noge, ali ovaj put me nisu držale. Srušila sam se na koljena pokraj nje.

Miniver je posegla prema meni iscijeljenom rukom, preklinjući. U trenutku sam shvatila da laže očima i tijelom. Doyle joj je udarcem pomaknuo ruku pa je udar energije šiknuo u stranu i zaderao trag duž stola na drugom kraju prostorije. Jonty joj je pričepio ruku svojim velikim koljenom. Odmahivao je glavom. – Želiš li da joj otrgnem ruku?

Razmislila sam o tome, pa odmahнула glavom. – Zaveži je i neka je odvedu.

– Ne, reče Andais, – za ovo što je sad učinila, mislim da bismo svi trebali vidjeti dio njezine kazne. – Kraljica je prišla praćena šuštanjem crne svile. Spustila je pogled na Miniver. – Ti si budala. Zar ne razumiješ da već i sama činjenica što si živa i što se oporavljaš znači da Meredith više nije smrtna? Ja sam je danas vidjela kako umire i kako ponovno diše. Izgubila si sve što jesi ni zbog čega.

– Laži, reče ona.

Andais se nagnula nad nju, dodirnula joj lice i neobično nježno ga pomilovala. – Žudjela si za krvlju i nasiljem. Vidjela sam to. Svi smo to vidjeli. Pokušala si time uništiti mene. Sad ćemo svi vidjeti kako je to uništilo tebe. – Okrenula se prema meni. – Vidiš li sada, Meredith? Ponudila si joj milost, a ona te pokušala ubiti. Ne smiješ biti slaba među sidhima, ne ako želiš vladati. – Dotaknula je moje lice onako kako je dotaknula Miniverino. – Nauči tu lekciju, Meredith, izbriši milosrđe iz svog srca, ili će ti ga sidhe sigurno izrezati. – Osmijeh joj je bio napola sjetan, napola nešto što nisam mogla odgonetnuti, a vjerojatno nisam ni htjela. – Izgledaš umorno, Meredith.

Preuzela je mač iz moje ruke. – Odnosite princezu u moju sobu, poslužite se mojim krevetom kao daje vaš. Poslat ću Fflur s vama. – Mahnula je rukom i istupila je sidhe zlatokosa poput Miniver, no Fflurina koža je bila blijedožuta, a oči su joj bile posve crne. Oni je bila Andaisina osobna iscjeliteljica duže nego što me sjećanje služilo.

Dražesno se naklonila i rekla: – Bit će mi čast njegovati princezu.

– Da, da, reče kraljica i odmahne rukom, kao da je to ionako samorazumljivo, pa Fflur zapravo ni nema izbora.

Doneseni su lanci, a Minver je vrištala dok su je okivali. Lanci su bili od čistog željeza pa njezine ruke moći, neće raditi dok ih nosi. Goblini su rukovali osnovnim metalima bolje od sidha, vjerojatne zato što oni više smetaju magiji nego snazi ruku.

– Odnese je, Mrače. Kreni. – Okrenula se i uputila natrag prema prijestolju.

Tek kad je Sholto shvatio da odlazimo, došao je do vrata. – Dužnost sluagha je da štiti kraljicu, ali kad naša nagodba zaživi, štitićemo i tebe. – To je gotovo bila isprika što mi noćas nije više pomogao. Sholto je mlad za kralja, nema ni četristo godina, pa je zbog toga ponizniji od većine.

– Noćas neću sklapati nikakve nagodbe ni s kim, rekla sam.

– To je u redu, jer ja noćas ne bih napuštao kraljicu. – Osvrnuo se prema njoj. – Sluagh stoji uz Andais, a ovdje još sjede neki koje na to treba podsjećati.

Bio je u pravu, a ja sam odjednom bila umornija nego što sam mogla izdržati. Noćas više nisam htjela nikakvu politiku. Nikakve igrice. Ruka mi je pulsirala, šaljući kroz moje tijelo oštre, prodorne udare boli, nalik na ubode malih noževa. Mišići te ruke kao da su vodili vlastiti život, plesali su i trzali se bez moje volje. Othrvala sam se porivu da zavičem od boli, jer je i to bila slabost među sidhima.

Fflur mi je lagano dotaknula ruku i tiho coknula jezikom. – Razderala si mišiće i ligamente koji ti vežu kosti. Ruka ti je iščašena. Oštećenja na mekom tkivu bit će teže iscijeliti nego kost. – Odmahnula je glavom i opet onako tiho coknula.

– Može li se to iscijeliti noćas? – upita Ash.

Fflur je pogledala goblina kao da ne namjerava odgovoriti, ali ipak jest. – Ne, ne noćas. Ona je dijelom ljudsko biće, pa zbog toga sporije zarasta.

Ash mi se nacerio. – Onda ćemo te noćas ostaviti, princezo. Mislim da bismo trebali ostati ovdje i čuti što će se još dogoditi.

– Kako vam drago, rekla sam, i stvarno me nije zanimalo što će oni raditi. Ubrzano sam se približavala točki u kojoj je bol sve na što sam se mogla usredotočiti. Uskoro više ništa neće biti važno, moj će se svijet suziti na bol. Ja sam voljela malo bola u dobrom kontekstu, ali ovo nisam mogla okrenuti na užitak. Ovo će samo boljeti.

Izašli smo iz velike dvorane praćeni žamorom glasova, razgovorom Tamnih između sebe. Bilo bi zanimljivo vidjeti koliko će dugo trebati događajima od ove noći da dopru do ušiju Kralja svjetlosti i iluzije na Svijetlom dvoru. Za dva dana sam trebala doći na banket u moju čast na njegov dvor. Dva dana da ozdravim. Dva dana da dovršim sklapanje saveza sa sluagom i goblinima. Dva dana se nisu činila dovoljnima za sve to.

Doglaslje 34

Fflur se zaljubila u ljekoviti izvor. Rekla mi je da popijem pehar svježe, bistre vode i bol se smanjio. Svukla me i oprala mi ruku u toj vodi. Nije odmah zarasla, ali mišići su prestali skakati i trzati se, a bolovi su se iz oštrog probadanja smanjili na tupi bol. Mogla sam živjeti s tupim bolom, mogla sam spavati s tupim bolom.

Kraljičina soba je bila očišćena dok nas nije bilo. Nisam znala kako su se bijele dame riješile sve one krvi, a možda nisam ni htjela saznati.

Galen mi je pomogao da se riješim ostatka odjeće. Oči su mu iskrile od neprolivenih suza. Nagnuo se naprijed i usnama m: dotaknuo čelo. – Danas sam pomislio da sam te izgubio. – Posegnula sam za njim, ali se odmaknuo. – Ne, Merry, ja sam prvi na straži. Ako me zagrliš, rasplakat ću se, a to je tako nemuževno. – Pokušao se našaliti, ali mu nije baš upalilo. Posumnjala sam da ga muči nešto više od jednostavne zabrinutosti zbog toga što se dogodilo, ali nisam bila u formi da ga pričepim i natjeram da mi kaže istinu.

Doyle se golim tijelom ovio oko mene nasred kraljičina golemog kreveta. Bio je veći od kraljevskog kreveta. Smislila sam izraz za nju; kreveta za orgije, ali to nikad ne bih rekla kraljici u lice. Spavalo mi se od pripravka koji mi je Fflur dala. Rekla je da će mi to pomoći da zaspim i ubrzati zacjeljivanje. Utonula sam u prvi san od tog napitka i baršunaste topline Doyleova tijela.

Mraz me poljubio u čelo, na što su mi se oči otvorile uz treptaj. Nisam se sjećala da sam ih sklopila. – Ja ću pomoći Galenu na straži. Nekome drugome je sada potrebno da spava pokraj tebe. – Na licu mu je bio neki izraz, nije se durio, ni bio djetinjast. Izgledao je, koliko god to smiješno zvučalo za nekoga tko je star više stoljeća, odraslo.

Sljedeći put sam se probudila kad je netko dopuzao do mene, oprezno zaobilazeći moju ranjenu ruku. To tijelo nisam poznavala. Nisam znala zašto sam toliko sigurna u to, no poznavala sam muškarce koji su sa mnom dijelili krevet – njihov dodir, miris njihove kože – a ovo je bio netko koga nisam znala toliko dobro. Otvorila sam oči i ugledala Adairovo lice zlatne kože kako lebdi iznad mog. – Kraljica kaže da sam tvoj ako me hoćeš. – Njegov pogled je drhtao od straha, od nesigurnosti. Samo Božica zna u kakvom je raspoloženju kraljica bila nakon naše male predstave. Ne bih se voljela naći na krivom kraju tog raspoloženja.

– Ostani s nama, šapnula sam, – naravno, ostani.

Okrenuo se na drugu stranu i šćućurio uz mene. Potresao ga je drhtaj i trebao mi je trenutak da shvatim da plače. Krevet se drmao dok je Rhys puzao s Adairove druge strane, Kitto preko podnožja, a Nicca i Sage s krilima brižljivo sklopljenima odostraga. Svi smo dodirivali

Adaira, rukama i tijelima, dajući mu do znanja da je na sigurnom. Zaspali smo tako, u golemoj hrpi toplih tijela i tješćih ruku.

Dvije su me stvari probudile: Adair je zajecao u snu, a Doyle se jako umirio s moje druge strane. Zatreptala sam i probudila se, a njegova ruka preko mog struka se napela dovoljno da mi bude jasno da se ne smijem pomaknuti. Ostala sam ukipljena duž krivulje njegova tijela, dok je Adair bespomoćno tiho stenjao.

Kraljica je stajala kod podnožja kreveta i sve nas gledala. Nisam joj mogla pročitati misli, znala sam samo da nisu vedre.

Milovala sam Adairova gola leđa dok stenjanje nije prestalo, pa je opet zaspao. Osjetila sam, više nego vidjela, da je Rhys budan s njegove druge strane. Mislim da su Nicca, Kitto i Sage stvarno još uvijek spavali; njihovo disanje je bilo jednoliko i duboko.

Mraz i Galen su stajali pokraj kreveta, iza nje, kao da su je htjeli šćepati, ali su se bojali. Kako štítíte nekoga od kraljice? Odgovor je, ne štítíte, ne baš.

Gledala je u nas i progovorila tiho, kao da nije htjela probuditi one koji su spavali. – Ne znam kome bih više zavidjela. Tebi sa svim tvojim muškarcima, ili tvojim muškarcima sklupćanima pokraj tebe. Okusila sam tvoju moć i znam da je slatka, Meredith, jako slatka. – Okrenula je glavu, premda ja ništa nisam ćula. – Eamon me ćeka, kao i gardisti koje sam izabrala za noćas. – Opet je spustila pogled na mene. – Nadahnula si me da ih više izaberem za svoj krevet noćas.

Adairovo tijelo se napelo do mog, pa sam shvatila da je budan, iako su mu oći bile zatvorene. Pravio se da spava poput djeteta: Pravi se dovoljno uporno i ćudovište će oćići.

Grleno se nasmijala, a on se stvarno trgnuo, kao da gaje taj zvuk zabolio, premda sam znala da nije. Oćišla je iz sobe smijući se, ali nijednom od nas nije bilo osobito smiješno.

Upitala sam se gdje su Barinthus, Usna i Abloec, pa ćak i Onilwyn i Amatheon. Oni su sad trebali biti moji, što je znaćilo da sam ih ja trebala štítiti. Poslala sam Rhysa da se raspita o njima. Vratio se nešto kasnije praćen svima njima. Ukljućujući Hawthornea, Ivija i Briija. – Tražio sam kraljićino dopuštěníje da povedem sve tvoje muškarce, a ona je onima koje još nisi pojebala dala da biraju. Svi su odlučili provesti noć ovdje. – Izgledao je kao da ga to istovremeno zabavlja i zamara.

Barinthus je pogledao krevet i odmahnuo glavom. – Ćak ni ovaj krevet nas neće sve moći primiti. – Bio je u pravu, ali uspelo ih se natrpati više nego što biste oćekivali. Kad smo se smjestili da provedemo noć, više tijela nego što sam ikad imala u svom krevetu. Amatheonov glas se zaćuo negdje s podnožja kreveta i kao da je govorio u ime svih novih gardista. – Hvala ti što si poslala Rhysa po nas.

– Vi ste sad moji, Amatheone, u dobru i u zlu.

– U dobru i u zlu, rekao je Rhys negdje dublje u sobi.

– Nije ovo ljudska ceremonija vjenćanja, rekao je Mraz negdje pokraj vrata. Zvućao je pomalo mrzovoljno.

Doyle se ugnijezdio bliže meni, a ja sam se opustila duž krivulje njegova tijela.

– Vjenćanje može završiti razvodom, ili netko može jednostavno oćići, reće Doyle. – Merry svoje odgovornosti shvaća ozbiljnije.

– Onda, rekoć ja iz mraka, – u bogatstvu i u siromaštvu?

– Pa ne znam baš, reće Rhys. Mislim da ne bić volio biti siromašan.

– Laku noć, Rhys, rekla sam.

On se nasmijao.

Negdje u blizini vrata, Galen je rekao: – U bolesti i u zdravlju, dok nas smrt ne rastavi.

Te su rijeći istodobno bile utješne i zloslutne.

Onilwynovo lice je iskrsnulo iz tame, dovoljno daleko da shvatim da si nije uspio pronaći mjesto na krevetu. – I ti ćeš se samo tako vezati za nas, za našu zašćitu i za naše sudbine?

– Za vašu zaštitu da, ali ne i za vaše sudbine, Onilwyn. Tvoja sudbina, kao i svačija, samo je tvoja i nitko ti je ne može oduzeti.

– Kraljica kaže da je naša sudbina u njezinim rukama, reče on onakvim tihim glasom kojim kao da se svatko služi u mraku, dok ostali polako tonu u san.

– Ne, rekla sam, – ja ne želim ničiju sudbinu. To je prevelika odgovornost.

– Nije li to upravo ono što znači biti kraljica? – upitao je.

– To znači da ja upravljam sudbinom svog naroda, da, ali osobni izbori pripadaju samo vama. Ti imaš slobodnu volju, Onilwyn.

– Ti zbilja vjeruješ u to? – upita on.

– Da, rekla sam i ugnijezdila lice u udubinu Adairova vrata. Mirisao je na svježe prepiljeno drvo. Njega nitko nije tjerao da se pomakne, radi čega sam se upitala što mu je Andais još učinila, osim što mu je odrezala kosu.

– Apsolutni monarh koji vjeruje u slobodnu volju, zar to nije protiv pravila? – upita Onilwyn.

– Ne, rekla sam, lica ukopanog u Adairovu kožu, – nije. Nije protiv mojih pravila. – Govor mi je bio usporen od prvog sna.

– Mislim da će mi se sviđati tvoja pravila, rekao je Onilwyn, a i njegov govor se usporavao.

– Pravila, da, rekao je Rhys, – ali kućanski poslovi su zaribani.

– Kućanski poslovi! – reče Onilwyn. – Sidhe ne rade kućanske poslove.

– Moja kuća, moja pravila, rekla sam.

On i još neki koji su bili budni odmah su se počeli buniti. – Dosta, reče Doyle. – Radit ćete ono što vam princeza naredi.

– Ili? – upitao je glas koji nisam prepoznala.

– Ili ćete biti vraćeni u kraljičine nježne ruke,

Uslijedila je tišina, teška i ne osobito opuštena tišina. – Bolje da taj seks bude vraški dobar ako ću morati prati prozore. – Mislim da je ovo bio Usna.

– I jest, reče Rhys.

– Začepi, Rhys, reče Galen.

– Pa kad jest, reče on.

– Dosta, reko, – umorna sam, a da bi se sutra osjećala dovoljno dobro da učinim bilo što bilo s kim, moram spavati.

Tajac i sitni zvukovi što ih prave tijela koja šuščaju ispod pokrivača. Ivijev glas je dopro tiho i izdaleka. – Koliko dobar?

Rhys je odgovorio s vrata: – Jako...

– Laku noć, Rhys, reko, ja, – i laku noć, Ivi. Spavajte,

Već sam umalo zaspala, izgubljena između dvostruke topline Doylea i Adaira, kad sam začula šaptanje. Prema tonu sam raspoznala da je jedan od glasova Rhysov, a pomislila sam da je drugi vjerojatno Ivijev. Mogla sam viknuti na njih, ali pustila sam da me san prekrije poput tople, debele deke. Budem li inzistirala da svi budu tiho istovremeno, nikad nećemo zaspati. Ako je Rhys htio razgaliti Ivija pričama o seksu, neka mu bude. Samo da ja ne moram slušati detalje.

Zadnji zvuk koji sam čula bio je prigušen i vrlo muški smijeh. Sljedeće jutro ću saznati da je Rhys okupio priličnu gomilu svojim erotskim pričama. Svečano mi se zakleo da nije lagao i da nije pretjerivao. Morala sam mu vjerovati, ali sam se zavjetovala da mu više nikad neću dopustiti da ostane budan do kasno, pričajući priče onima koji nisu sa mnom podijelili krevet. Ne budem li pazila, stvorit će mi reputaciju koju nitko, pa ni božica plodnosti, ne bi mogla opravdati. Rhys me uvjerava da sam skromna. Ja njemu kažem da sam ja samo smrtnica, i kako da jedna smrtna žena zadovolji požudu šesnaest besmrtnih sidha?

Pogledao me i rekao: – Smrtna, jel'? Ma jesi li sigurna?

Odgovor je, istini za volju, da nisam, ali kako znate jeste li besmrtni? Mislim, ne osjećam se toliko drugačije. Ne bi li se besmrtnost trebala nekako osjetiti? Čini mi se da bi. Osim toga, kako biste vi provjerili tu teoriju?

Vodič za izgovor

Većina imena koja se koriste u knjizi dolaze iz dva izvora: Celtic Baby Names Judy Sierre, i Celtic Names for Children, Loreta Todda.

Abloec /ab'lok/
Adair /a'dsar/
Adaria /'adearia/
Afagdu /afag'dju/
Amatheon /amaeG'ian/
Andais /'ondieis/
Artagan /'artagan/
Bainidhe Dub /basnič'du/
Barinthus /'barinčas/
Besaba /bet'Jaba/
Bhatar /'vats/
Bleddyn /'bleSin/
Branwyn /'braenwen/
Briac /bri'eek/
Bryok /bri'ok/
Bucca /'buka/
Carrow /'ksrou/
Cel /kel/
Conri /'konri/
Creeda /'krida/
Doyle /doul/
Eamon /'eiman/
Edain /'edain/
Eluned Mined/
Emrys /'emris/
Essus /esas/
Ezekiel /i'zikial/
Fey /fei/
Fflur /'fluar/
Roane Finn /rauaen fin/
Firbolgs /'fiarbAlag/
Galen /'geilan/
Gethin /'gedan/
Griffin /'grifin/
Hedwick /'hedwik/
Ivi /'aivi/
Jonty /'djonti/
Keelin /'kilm/
Killian /'kilian/
Kitto /'kitou/
Kongar /kon'ga/
Kurag /' karag/
Maelgwn /'meilgun/
Maeve /meiv/

Miniver /min'iva/
Mistral /mistral/
Nerys /ner'is/
Nicca /nika/
Niceven /'nisavsn/
Nuline /'nulin/
Onilwyn /'Dnilwin/
Pach /'patJ/
Pasco /'paskou/
Phouka /puka./
Pol /pal/
Rhys /ris/
Rosemerta /'rouzibarta/
Rozenwyn /rou'zsnwin/
Segna /'segna/
Sholto /'Jbltou/
Sidhe /JI/
Siobhan /'Jiouvin/
Sithney /'sitni/
Siun / sai'an/
Sluagh /'slua/
Taranis /'taranis/
Uar /ua/
Usna /'ujnae/
Uther /'uSa/
Yannick /'ysenik/
Yule /'yul/

Bibliografija

Često se postavlja pitanje koje su knjige korištene u istraživanju za seriju o Merry. Ovdje je popis (bez osobitog redoslijeda). Premda nije cjelovit, sadrži glavne izvore.

An Encyclopedia of Faeries by Katharine Briggs
Faeries by Brian Froud and Alan Lee
Dictionary of Celtic Myth and Legend by Miranda J. Green
Celtic Goddesses by Miranda J. Green
Dictionary of Celtic Mythology by Peter Berresford Ellis
Goddesses in World Mythology by Martha Ann and Dorothy Myers Imel
A Witches' Bible by Janet and Stewart Farrar
The Fairy Faith in Celtic Countries by W. Y. Evans-Wentz
Pagan Celtic Britain by Anne Ross
The Ancient British Goddesses by Kathy Jones
Fairy Tradition in Britain by Lewis Spense
One Hundred Old Roses for the American Garden by Glair G. Martin
Taylor's Guide to Roses
Pendragon by Steve Blake and Scott Lloyd
Kings and Queens from Collins Gem
Butterflies of Europe: A Princeton Guide by Tom Tolman and Richard Lewington
Butterflies and Moths of Missouri by J. Richard and Joan E. Heitzman
Darling Kindersly Handbook: Butterflies and Moths by David Carter
The Natural World of Bugs and Insects by Ken and Rod Preston Mafham
Big Cats: Kingdom of Might by Tom Brakefield
Just Cats by Karen Anderson
Wild Cats of the World by Art Wolfe and Barbara Sleeper
Beauty and the Beast translated by Jack Zipes
The Complete Fairy Tales of the Brothers Grimm translated by Jack Zipes
Grimms' Tales for Young and Old by Ralph Manheim
Complete Guide to Cats by the ASPCA
Field Guide to Insects and Spiders from the National Audubon Society
Mammals of Europe by David W. MacDonald
Wicca: A Guide for the Solitary Practitioner by Scott Cunningham
Northern Mysteries and Magick by Freya Aswym
Cabbages and Kings by Jonathan Roberts
Gaelic: A Complete Guide for Beginners
The Norse Myths by Kevin Crossley Holland
The Penguin Companion to Food by Alan Davidson

Copyright © Laurell K. Hamilton 2004 All rights reserved
Prevela s engleskoga Andrea Bagović
Ilustracija na naslovnici Tomislav Tikulin
Urednik
Neven Antičević
Laurell K. Hamilton
ZAVEDENI MJESEČINOM
/ILGORMNK
Zagreb, veljača 2011. prvo izdanje
Nakladnik ALGORITAM d.o.o. Zagreb, Harambašićeva 19
Za nakladnika Neven Antičević
Lektura i redaktura Gordana Mijatović
Korektura Tijana Vujović
Grafički urednik Davor Horvat
Obrada i prijelom Algoritam DTP Mario Mikulčić
Tisak Zagraf ZT
Naklada 1000 primjeraka
CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem
757650
ISBN 978-953-220-983-9

